

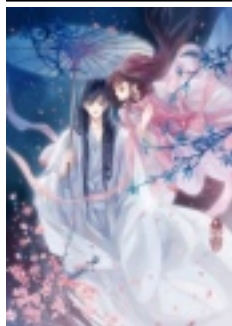
Truyện thuyết yêu nghiệt

Contents

Truyện thuyết yêu nghiệt	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2: Tà Đạo Ôi Tà Đạo!	4
3. Chương 3: Quyển Rũ	6
4. Chương 4: Dụ Dỗ	8
5. Chương 5: Dạy Dỗ	10
6. Chương 6: Dạy Dỗ (2)	11
7. Chương 7: Ác Mộng Bắt Đầu	15
8. Chương 8: Đấu Pháp	17
9. Chương 9: Mộc Phi Huyền	20
10. Chương 10: Xiên Cọc Đem Ra Ngoài Chôn Ngay, Chôn Ngay, Chôn Ngay	22
11. Chương 11: Ta Với Cô Ấy	25
12. Chương 12: Ta Là Của Người Đàn Ông Đầu Tiên Của Người	28
13. Chương 13: Tông Chủ Bất Học Thuộc Lòng, Tôi Không Thuộc	30
14. Chương 14: Yêu Hận Tình Thù	32
15. Chương 15: Luyện Yêu Thành Đan	34
16. Chương 16: Làm Sao Để Giết Nó? Là Một Vấn Đề....	36
17. Chương 17: Yêu Nghiệt Trong Đạo Quán	38
18. Chương 18: Tôi Không Giết Đại Sư Huỳnh	40
19. Chương 19: Không Nên Hận, Nên Quên	41
20. Chương 20: Thịnh Yên Kinh Hồn	43
21. Chương 21: Tôi Không Muốn Bị Gọi Là Tiểu Hắc	46
22. Chương 22: Không Muốn Rửa Mắt	48
23. Chương 23: Người Chơi Cờ Dở	49
24. Chương 24: Phiên Ngoại Nhỏ: Câu Chuyện Trắc Trở Của Hắc Phi	51
25. Chương 25: Nữ Nhân Của Yêu Vương	51
26. Chương 26: Yêu	53
27. Chương 27: Khuôn Mặt Của Yêu Vương	55
28. Chương 28: Tên Xấu Dể Nuôi	57
29. Chương 29: Âm Thầm Giao Dịch	60
30. Chương 30: Sự Tích Về Chu U Vương	61
31. Chương 31: Rất Im Lặng	64
32. Chương 32: Giáo Khôi	67
33. Chương 33: Cầm Địa Trong Cung Yêu Vương	69
34. Chương 34: Ta Là Thích Khách, Ta Là Lạt Khách	71
35. Chương 35: Đại Trượng Phu Đã Ra Tay Là Không Hối Hận	75
36. Chương 36: Ta Vốn Không Chê Thế Nhân, Nhưng Thế Nhân Lại Không Nhận Ta	78
37. Chương 37: Nếu Có Mất Mà Không Trông, Vậy Để Mất Có Lợi Ích Gì?	80
38. Chương 38: Thanh Dương Tử Xin Thuốc 1	82
39. Chương 39: Thanh Dương Tử Xin Thuốc 2	84
40. Chương 40: Thượng Tiên Bích Lạc	88

41. Chương 41: Nhật Xuyên Cường Phản	90
42. Chương 42: Bbq Tiền Giới	93
43. Chương 43: Ánh Trăng Thuần Khiết Nhất	95
44. Chương 44: Xà Quân Bị Trêu Ghẹo	97
45. Chương 45: Mộ Lệ Vô Quyết	100
46. Chương 46: Đạo Chủ “trong Sáng”	103
47. Chương 47: Tin Tình Cảm Bất Chính Của Đạo Chủ	105
48. Chương 48: Bán Minh Xin Cơm	107
49. Chương 49: Số Đào Hoa Hay Kiếp Đào Hoa?	109
50. Chương 50: Không Phải Giận Lây Chúng Ta, Mà Là Giận Lây Cậu!	113
51. Chương 51: Mộng Đẹp	115
52. Chương 52: Năm Trăm Năm Đầu Tiên	117
53. Chương 53: Các Bạn Hữu Lại Hiểu Biết Thêm Về Bản Đạo Một Chút	119
54. Chương 54: Nước Mắt Của Rắn	121
55. Chương 55: Thanh Dương Tử, Cứu Tôi Đi	124
56. Chương 56: Chịu Khổ Đùa Giỡn Tâm Ma	127
57. Chương 57: Thú Yêu Đường	130
58. Chương 58: Ước Định	133
59. Chương 59: Nhân Gian Có Nơi Nào Là Đào Nguyên	135
60. Chương 60: Thi Thể Nữ Bị Trộm	139
61. Chương 61: Giận Dữ Vì Lam Nhan (1)	141
62. Chương 62: Giận Dữ Vì Lam Nhan (2)	144
63. Chương 63: Giận Dữ Vì Lam Nhan (3)	147
64. Chương 64: Phù Hoa Đều Tan Mất, Giữa Giấc Mộng Ngàn Năm (1)	149
65. Chương 65: Phù Hoa Đều Tan Mất, Giữa Giấc Mộng Ngàn Năm(2)	152
66. Chương 66: Phù Hoa Đều Tan Mất, Giữa Giấc Mộng Ngàn Năm (3)	155
67. Chương 67: Mở Đầu	156
68. Chương 68: Người Thứ Ba Trong Năm Trăm Năm (Bắt Trùng)	159
69. Chương 69: Ma Hậu	162
70. Chương 70: Đám Cưới Của Ma Tôn	165
71. Chương 71: Vô Hận Thiên	167
72. Chương 72: Nữ Đế Của Ma Tộc	170
73. Chương 73: Còn Vương Ý Nghĩ Cũ, Thương Lầy Người Trước Mắt	172
74. Chương 74: Người Yêu Nửa Tháng (Thượng)	176
75. Chương 75: Người Yêu Nửa Tháng (Trung)	178
76. Chương 76: Người Yêu Nửa Tháng (Hạ)	180
77. Chương 77: Ý Tưởng Tồi	182
78. Chương 78: Kẻ Thắng Làm Tiên, Kẻ Bại Làm Ma	186
79. Chương 79: Tương Tư Gang Tắc, Hồn Mộng Thiên Nhai	189
80. Chương 80: Tiền Truyện: Anh Hùng Chết Trẻ 1	191
81. Chương 81: Tiền Truyện: Anh Hùng Chết Trẻ 2	193
82. Chương 82: Anh Hùng Chết Trẻ 3	197
83. Chương 83: Anh Hùng Chết Trẻ 4	200
84. Chương 84: Tiền Truyện: Anh Hùng Chết Trẻ 5	202
85. Chương 85: Tiền Truyện: Anh Hùng Chết Trẻ 6	204
86. Chương 86: Cầm Chó Và Thanh Dương Tử Bước Vào	207
87. Chương 87: Cứ Yêu Đi	210
88. Chương 88: Chương Kết	212
89. Chương 89: Ngoại Truyện	214
90. Chương 90: Phiên Ngoại 2: Cần Hải Hòa! Cần Tình Yêu!	217

Truyện thuyết yêu nghiệt

Giới thiệu

Thật lâu thật lâu trước kia, lâu đến mức tác giả cũng không nhớ là thời đại nào. Khi đó tôi là một c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truyen-thuyet-yeu-nghiet>

1. Chương 1

Thật lâu thật lâu trước kia, lâu đến mức tác giả cũng không nhớ là thời đại nào. Khi đó tôi là một cây Thất Diệp Linh Chi, vui vẻ nhàn nhã lớn lên ở đỉnh Tuyết Lĩnh, mọi người nói, nơi đây là thánh địa tập hợp tinh hoa của mặt trăng và mặt trời, rất thuận lợi cho việc tu hành.

Tôi không quan tâm, Thất Diệp Linh Chi trời sinh lười biếng, làm cây cỏ không làm, sao phải chuốc lấy khổ? Lao tâm lao lực, để làm gì?

Năm nào đó ngày nào đó đêm nào đó, trăng tròn như chiếc mâm.

Có một đạo sĩ ngồi xếp bằng đè lên tôi, ngửa đầu uống một ngụm rượu, nói: “Có rượu không mời.” Tiện tai bứt lá của tôi, ăn.

Tôi nhin.

Ngày nào đó đêm nào đó, lại một lần trăng tròn.

Đạo sĩ ngồi xếp bằng đè lên tôi, ngửa đầu uống một ngụm rượu, nói: “Có rượu không mời.” Sau đó nhổ lá của tôi, ăn.

Tôi lại nhin.

Lần thứ ba vào ngày nào đó đêm nào đó, trăng vẫn tròn.

Đạo sĩ ngồi xếp bằng đè lên tôi, ngửa đầu uống một ngụm rượu, nói: “Có rượu không mời.” Sau đó lại nhổ lá của tôi, ăn.

Vì thế một cây cỏ tính tình tốt như tôi, cuối cùng cũng không nhin được nắm chặt nắm đấm không có thật: tôi hận trăng tròn! ! ! ! !

Lá của tôi đã hết, bắt đầu ăn thân tôi. Vì thế. Tôi muốn tu hành! ! ! !

Chết tiệt, đỉnh Nguyệt Lăng chỉ có duy nhất một cây Thất Diệp Linh Chi là tôi? ? ?

Lần thứ tư trước đêm trăng tròn, có một con cự xà bò đến cạnh tôi, nọc độc phun lên thân tôi, mượn linh lực của tôi tu hành, lại bị tảng đá lớn cản trở, dùng đầu đẩy đá ra, kết quả đá lớn lăn một vòng xuống dốc núi, không nghe thấy tiếng vang. Tôi có chút kinh ngạc, liền kết nghĩa anh em với con rắn này, thế nhưng đáng tiếc chỉ có thể hiểu mà không diễn đạt được thành lời.

Nghĩ đến kết nghĩa anh em ở nhân gian, nhất định phải uống máu ăn thề, đáng thương cho tôi, nó kết nghĩa ăn linh lực của tôi, còn phun nước miếng đầy người tôi.

Tôi vốn là cây cỏ lười biếng, bằng không sống ở thánh địa trên đỉnh Nguyệt Lăng đã mấy ngàn năm, dù thế nào cũng phải có chút tu vi mới đứng, nhưng đáng tiếc ánh mặt trời ban ngày ở nơi này rất dễ chịu, buổi tối khắp nơi yên tĩnh, rất thích hợp để ngủ. . . .

Quyết chí tu hành là vì hấn, kiên trì tu hành cũng bởi vì hấn.

Lại nói con rắn kia đẩy tảng đá xuống sườn núi, quay lại không ngồi bên cạnh tôi nữa, mà ngồi đối diện! ! !

Sĩ có thể nhịn, cây cỏ không thể nhịn, cây muốn quên, nhưng ông trời không cho tôi quên. Mỗi lần đối diện với khuôn mặt kia, tôi đều dâng lên dũng khí cùng quyết tâm vô cùng vô tận —— tôi muốn tu đạo! ! ! Tôi muốn thành yêu! ! ! Tôi muốn vật hết ba chòm lông trước trán của con khỉ kia! ! !

Cũng may nọc độc của cự xà đã xóa đi mối nguy thất thân của tôi, tiếc là nọc độc của hấn lại độc hại mắt tôi, cứ như vậy mấy trăm năm đến mấy trăm năm đi, Xà Quân đã tu thành hình người, tất nhiên rất anh tuấn, phong lưu tao nhã.

Mỗi khi ngồi trước tôi, làm tôi có ảo giác như đang đón gió xuân.

A. . . . Ánh mặt trời của tôi, mưa móc của tôi, rác rưởi của tôi. (Mỗ Quân: =_=#)

Cứ thế rất nhiều rất nhiều năm, lâu đến mức áo đạo sĩ trên người tiểu hầu đã đổi từ màu lam sang màu trắng bạc (Ghi chú thần thông: công nhân đã biến thành cán bộ lãnh đạo rồi. . . .) cuối cùng tôi cũng dần tu thành hình người.

Phiên ngoại nhỏ: Nhật ký của Mỗ Thảo.

Một ngày nọ, tu thành hình người, Xà Quân dắt tôi đi yêu giới làm chứng minh thân phận, xếp hàng một tháng, cuối cùng tới cửa chắn, bị đuổi, biết rằng phải điền vào bản lí lịch.

Xếp hàng nửa tháng, nhận bản lí lịch, điền, lại xếp hàng một tháng, đi tới cửa chắn, được thu, đóng dấu một cái, sau đó trở về, yêu cầu đến nơi có liên quan đóng dấu vào sổ.

Đi đến các nơi liên quan xếp hàng mất nửa năm mới xong.

Còn phải đi kiểm tra sức khỏe. Tôi đi đến nơi kiểm tra để khám, xếp hàng một tháng, vào. Xà Quân muốn đi theo, bị tôi cự tuyệt.

Trong phòng, chân thân bị cáo không đầy đủ, phải về tu luyện thêm mới được chứng nhận. Thầy thuốc muốn khai man giúp, nhưng cũng phải ngầm có râu ria. (Ý là thầy thuốc muốn khai mang, nhưng phải đút lót ý)

Tôi chống đối, hấn kiên quyết, dưới cơn giận giữ tôi đá vào chỗ kín của hấn, bị cáo hành hung, thủ vệ cường chế đuổi ra.

Một tháng sau, đơn xin bị trả lại, trên viết chữ đỏ: chân thân không trọn vẹn, loại cỏ không đứng, nhân phẩm thấp kém còn có xu hướng bạo lực, không xứng làm yêu.

2. Chương 2: Tà Đạo Ôi Tà Đạo!

“Cô là đồ ngốc sao, không nói ra thì sẽ không chết?” Xà Quân cốc mạnh vào đầu tôi, tôi giận: “Đây là bản mình, bản mình anh có hiểu hay không?”

“Cô là một con yêu, trình tiết để làm gì?” Anh ta lại giơ tay ra muốn vỗ đầu tôi, tôi vội vàng tránh ra.

“Làm sao bây giờ?”

“Còn làm gì được? Chỉ có thể trở về tìm chân thân thôi.”

“Nhưng tôi cho rằng tiểu hầu kia sẽ không trả lại.”

“Không thử một lần làm sao biết?”

“Hấn ta sẽ không bắt tôi đi chế thuốc chứ?” Có lẽ cũng không cần luyện, tiểu hầu kia có khi lại ăn sống tôi.

“Nhưng nếu như cô không đi, cả đời cũng khó có thể tu thành chính quả.” Giọng nói Xà Quân mang theo sự quan tâm không thể che giấu, tôi dè dặt nhìn anh ta: “Kỳ thật không tu thành chính quả cũng không sao, như vậy không được ư?”

“Bốp!”

“Oái, đã bảo anh không nên vỗ vào đầu tôi mạnh như vậy! ! ! !”

“Cô có tham vọng một chút được không! ! !”

“Ôi, được rồi được rồi, tôi sẽ đi tìm hắc về ngay.”

“Một mình cô đi, là đối thủ của hắc ta sao?” Giọng nói vang lên phía sau lưng, tôi biết anh ta sẽ không để tôi đi một mình.

Thất Diệp Linh Chi mặc dù tích tụ linh lực vô biên, nhưng chung quy chỉ là vật dẫn linh lực. Nói trắng ra, tôi có cả thân pháp lực, lại không tự dùng được, chỉ có thể giúp người khác gia tăng pháp thuật để họ sử dụng, hiểu không? ? ?

Cho nên Thất Diệp Linh Chi hiếm khi đắc đạo thành tiên, các trưởng bối gọi chúng ta là củ nhân sâm, hơn nữa còn khắc lại “Tăng thêm tu vi, lập tức thành tiên, cường thân tráng thể, trọng chấn hùng phong [1].” Oái, câu cuối cùng hình như khắc nhầm rồi. Cứ như vậy mà một củ nhân sâm, Thất Diệp Linh Chi, muốn đắc đạo thành tiên, tu thành chính quả càng không cần phải nói.

[1] Khôi phục lại năng lực nam giới.

(Mỗ Quân giờ cao biển quảng cáo: Thất Diệp Linh Chi gia truyền, chuyên trị mọi chứng bệnh từ giang mai, liệt dương, xuất tinh sớm, không sinh không nở.

Mỗ Thảo: Tên khỉ già, làm quảng cáo lừa bịp để đưa ta vào chỗ chết. Phía sau nghe thấy tiếng kêu thảm thiết: a a a —— ta là lão đại của các ngươi ——)

Nếu biết mình là củ nhân sâm, sẽ không đặt chân đến nhân gian này, vậy vĩnh viễn cũng không biết thế giới này, cho dù bị người ăn tươi, cũng không lưu luyến.

Nhưng tôi cảm thấy mình là một người khá may mắn. Tu vi của Xà Quân cộng thêm linh lực của tôi, hắc sẽ không dễ dàng để tôi bị người ta ăn hết.

Thật háo hức xuống núi cùng anh ta, đỉnh Nguyệt Lăng thật sự rất cao, nhưng chúng tôi đều phải che giấu hơi thở, bởi vì tôi không có chứng nhận thân phận của yêu giới, đi ra ngoài như vậy sẽ bị vệ đạo nhân sĩ [2] bắt giết.

[2] Người bảo vệ luân lý.

Xà Quân nói tôi là kỳ trân dị bảo, không thể ở lại nhân gian quá lâu, vì thế tìm thẳng đến tiểu hầu kia.

Hắc đang ngồi trong gian phòng trang nhã của một khách điểm, tiểu nhị đi tới đi lui ở trong sảnh, thế nhưng không có chú ý tới chúng tôi.

Thanh Dương Tử, đạo chủ mới nhận chức của Diệt Cảnh Tự.

Tóc dài màu bạc, vài sợi tóc trắng nghiêng trên trán, áo đạo sĩ trắng, tay áo tung bay khơi toát lên sự bình thản mà tang thương.

(Mỗ Thảo: Mỗ Quân người mê mẩn sao? Bộ bạch linh tinh gì đấy? Ta chỉ thấy trên trán người này có ba chòm tóc trắng, người gầy teo như con khỉ già! ! ! Mỗ Quân: O(_)O)

“Rõ là, có rượu không có mời.” Anh ta nói một tiếng, dọa tôi sợ đến mức mặt không còn chút máu, hồn bay phách tán. Nhanh chóng trốn phía sau Xà Quân, Xà Quân kéo tôi ra hỏi: “Cô lại làm gì nữa?”

Lúc này tôi mới nhớ ra mình đã tu thành hình người, ừ, đúng, chẳng lẽ anh ta dám ăn thịt người trước mặt đám đông hay sao?

Trái lại Xà Quân rất thẳng thắn: “Thanh Dương Tử đạo trưởng.”

Hắn ta ngẩng đầu, nhìn tôi một cái, lại nhìn Xà Quân, sau đó sờ sờ mặt của mình: “Chẳng nhẽ dáng vẻ của ta quá mức hoà ái dễ gần? Một con yêu quái cũng dám tùy tiện tới bắt chuyện?”

Bắt chuyện! ! ! !

=##

“Nói đi, hai tiểu yêu.”

Tôi lập tức thấy được vẻ tức giận trong mắt Xà Quân, nhưng giọng điệu của anh ta vẫn rất hòa nhã: ” Đạo trưởng vô ý ăn phải chân thân của xá muội [3], nên yêu giới không thừa nhận thân phận, kính xin đạo trưởng trả lại.”

[3] Cách nói lịch sự dùng để gọi em gái nhà mình khi nói với người khác.

Ánh mắt Thanh Dương Tử lại đảo qua tôi, hồi lâu vẫn chưa nhớ ra. Sau cùng thở dài: “Tu thành hình người rồi à, Thất Diệp Linh Chi.”

Mặt Xà Quân liền biến sắc, Thanh Dương Tử tiếng cười dần cao: “Như vậy, tại sao mi lại giúp cô ta hả Thanh Xà?”

Tôi liên thủ với Xà Quân, vẫn bại bởi hắn ta. Tôi chưa từng giao thủ với những kẻ khác, nhưng ở trên tay hắn ta, tôi gần như hoàn toàn không có sức đánh trả.

Xà Quân bỏ chạy, tôi thở phào nhẹ nhõm, dù sao cũng là chuyện của tôi, nếu như hại anh ta rơi vào tay tên tà đạo này thì thật có lỗi.

Tay của Thanh Dương Tử hạ xuống, cầm lấy chén trà của khách sạn, hút tôi vào trong tay áo rồi đóng lại, lẩm bẩm: ” Thất Diệp Linh Chi tu thành người sao.”

Tôi khóc, tà đạo, ôi, tà đạo.

Hắn ta không nghe thấy tôi nói, cũng không đợi tiểu nhị dọn thức ăn lên, lập tức ra khỏi khách sạn. Vội vàng trở về Diệt Cảnh Tự, ta giấy giữa xung quanh chén, kết giới lại không hề có sơ hở. Chẳng lẽ tôi đau khổ cay đắng tu thành hình người, lại chỉ để cho hắn nhắm rượu, bữa ăn càng thêm thịnh soạn hay sao?

Đáng giận, đáng giận quá.

3. Chương 3: Quyển Rũ

Tại một gian phòng bên trong Diệt Tự Cảnh.

Hắn hất tôi ngã đập đầu xuống đất không hề thương tiếc, tôi thử vài lần, chết tiệt, không phải các loại nhân sâm quý giá đều có thể độn thổ sao? Vì sao tôi không làm được. . . .

“Thất Diệp Linh Chi.” Có lẽ tôi nhìn lầm, vẻ mặt của hắn hiện lên chút thương hại: “Trở lại thế giới của mi đi, trần gian này không phù hợp với mi.”

Tôi nghiêng rằng.

“Chịu khó đứng trong này, ta đi tìm mấy món đồ. Nhớ kỹ không được rời đi dù chỉ một bước.” Hắn nói những lời này cực kỳ nghiêm túc, tôi nhìn bóng lưng cao gầy, hắn đang muốn tìm cái gì? Tìm nòi sao?

“Đạo chủ.”

“Thừa Minh Tử, canh giữ cửa thật cẩn thận, không có lệnh của ta, bất luận kẻ nào cũng không được vào.”

“Dạ.”

Hắn đi rồi, tôi bị nhốt bên trong phòng ngủ của đạo sĩ, xung quanh là kết giới vô cùng nghiêm mật, đồ trong phòng hết sức giản dị, nhưng dù sao cũng là đạo chủ của Diệt Tự Cảnh, giản dị kiểu này cũng là chuyện cực kỳ hiếm có.

Đoán rằng hắn đang đi tìm nồi nấu, tôi thật sự cân nhắc có nên ngủ một giấc hay không, hơn nữa khắp bốn phía đều là hơi thở của hắn! !

Xà Quân, liệu anh có phải đang lo lắng quay lại cứu tôi không?

Tuy nhiên đây chính là Diệt Tự Cảnh, ổ của đám đạo sĩ, thôi quên đi.

Phụ trương nhỏ:

Mỗ Thảo ngồi trên ghế vắt óc suy nghĩ.

Cảnh 1:

Thanh Dương Tử mang nồi đi vào.

Mỗ Thảo: (nhào lên ôm chân , khóc lóc than vãn) “Đạo chủ, xin cứu vớt, ngài thả tôi đi, tôi trên có mẹ già tám mươi, dưới có trẻ thơ ba tuổi khóc lóc đòi ăn. . . .”

Thanh Dương Tử: (tươi cười hòa ái thân thiện, mặt gian mày giảo tổ vẻ thương xót) “Đứa trẻ đáng thương, đừng khóc, ngày mai tất cả các người sẽ đoàn tụ trong nồi.”

Mỗ Thảo: “. . . .”

Tranh thủ sự cảm thông, thất bại.

Cảnh 2:

Thanh Dương Tử mang nồi đi vào.

Mỗ Thảo: (trợn mắt nhìn, uy vũ bất khuất) “Thanh Dương Tử ngươi thử tiến đến một bước xem, ta lập tức cắn lưỡi tự sát.”

Thanh Dương Tử: (tươi cười rạng rỡ) “Xin đợi một chút.”

Mỗ Thảo mừng thầm.

Thanh Dương Tử: (cho thêm nước vào nồi) “Để tránh bản đạo tự mình ra tay, trước hết hãy nhảy vào nồi tắm rửa sạch sẽ rồi cắn lưỡi cũng không muộn. . . .”

Mỗ Thảo: “. . . .”

Uy hiếp thất bại.

Cảnh 3:

Thanh Dương Tử mang nồi đi vào.

Mỗ Thảo: (nằm nghiêng trên giường, vai nửa hở, liếc mắt quyến rũ) “Đạo trưởng. . . .” (xin dùng giọng mũi, cảm ơn.)

Thanh Dương Tử: (có một luồng nhiệt chạy xuống dưới bụng, ánh mắt toát ra ngọn lửa hùng hực, bỏ nhào về phía trước, quát khê) “Yêu nghiệt muốn chết! !”

Mỗ Thảo phơi thầy đầu giường.

Sắc dụ, thất bại.

Ồ, cho dù thất bại thì sao, cũng thành công làm hắn mất ngon miệng đúng không? ? ?

Cảnh tượng thật sự:

Cửa bị đẩy ra.

Mỗ Thảo: (nghe người nằm trên giường, vai nửa hở, liếc mắt quẹo rũ, dùng giọng mũi khê gọi) “Đạo trưởng. . . .”

Thanh Dương Tử cả người chấn động, tám đạo sĩ tác phong nghiêm túc phía sau hẳn cả người cũng run run.

Mỗ Thảo hóa đá, mọi người cũng hóa đá.

Thanh Dương Tử. . . . Trên tường nhà ông có cái lỗ nào hay không. . . .

4. Chương 4: Dự Dỗ

Sau một lúc lâu, Thanh Dương Tử ho nhẹ vài tiếng, lấy lại tinh thần nhìn chúng đạo sĩ bằng ánh mắt không rõ hàm ý, vô cùng nghiêm túc và bình tĩnh nói: “Nấu thành một nồi canh, các người chia nhau.”

A ————— không được a a a a a a —————

Thế nhưng Thanh Dương Tử không nấu tôi, mà lại ném cho tôi một bộ đồ dài màu hổ phách: “Đây là Tử Hà thánh y, mặc nó vào, chỉ có một mình mi mới cởi được, về sau trừ phi chính mi đồng ý, nếu không không người nào có thể hấp thu linh lực của mi nữa.”

Tôi hết sức nghi ngờ nhận lấy bộ đồ này, lại hoài nghi nhìn hẳn lần nữa: “Thật sự chỉ có mình tôi mới có thể cởi ra?”

Hắn mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, nhỏ giọng trả lời vấn đề của tôi: “Ừ.”

“Anh có chắc nó gọi là Tử Hà thánh y mà không phải là khổ trình tiết gì đó không?”

=_=

Một hôm, nhóm tiểu đạo sĩ Diệt Tự Cảnh nói rằng bọn họ chưa từng thấy đạo chủ phát hỏa kinh dị đến thế, một chữ “cút” thôi mà trong vòng phạm vi năm mươi dặm đều nghe rõ mồn một.

Người tu đạo, không phải tâm nên như nước sao. . . .

Dù sao thì ngày đó tôi bị đuổi ra khỏi Diệt Tự Cảnh, thế nhưng cũng tốt, được cái áo cà sa không mất đồng nào, từ nay về sau tôi thành một con yêu mang màu hổ phách. À, không đúng, còn chưa lĩnh giấy chứng nhận.

Gõ cửa lần nữa, đám đạo sĩ Diệt Tự Cảnh mang vẻ mặt như thể xem kịch vui, thế nhưng lại cho tôi vào ngay lập tức. Đi qua phòng chương môn, theo mũi tên chỉ dẫn, lại đi đến trước tòa lầu nhỏ này: “Đạo trưởng Thanh Dương Tử?”

Cửa mở ra ken két, khuôn mặt hẳn có hơi có vẻ không kiên nhẫn: “Còn có chuyện gì?”

Tôi trơ mặt cười: “Ngài đã làm người tốt thì làm đến cùng, cũng nên trả lại chân thân cho tôi. Nếu không yêu giới không chịu thừa nhận tôi đâu.”

“Thất diệt Linh Chi,” vẻ mặt của hẳn lại trở nên trịnh trọng: “Mi thật sự muốn tu thành chính quả sao?”

Vẫn hơn việc không có hộ khẩu, tôi lăm bắm, tay phải hẳn nhẹ nâng lên, ngón trở ấn thẳng vào ngực tôi, từng quãng sáng hiện lên, tôi sững sờ, ngớ ra, kinh hoảng rồi cuối cùng giận dữ! ! ! !

Đang muốn đẩy hẳn ra thì hẳn đã buông tay: “Không biết cái gì mới là chân thân của mi, ta đã mang ra tất cả hồn phách của yêu tinh thất diệt linh chi ta có truyền i rồi.”

“Thanh Dương Tử, tôi vô cùng tức giận! ! ! ! !”

“Ta cũng chỉ hi vọng mi sẽ không hối hận.” Hẳn chỉ nói một câu này, sau đó đẩy tôi ra ngoài, đóng cửa lại.

Đi ra ngoài, đột nhiên tôi thật giận mình vì không phải là một con mèo yêu, nếu như là mèo yêu, ít nhất cũng có thể dùng móng vuốt cào cửa để bày tỏ sự phẫn nộ của tôi.

Nhà người dám sàm sỡ ta! ! Thanh Dương Tử, người nhớ kĩ cho ta! ! ! ! (Mỗ Quân: lần đầu tiên cô bị người khác sàm sỡ à? Hả? Xà Quân kia không phải đều đã hôn khắp người cô rồi sao? Mỗ thảo:)

Chân thân của tôi cuối cùng cũng đủ, Xà Quân lại còn tập hợp đông đảo yêu tinh cùng nhau tìm cách cứu tôi, ngoài cảm kích ra tôi cũng không biết làm gì nữa.

Nhớ lại hôm đó, tôi vô tình hỏi hần làm sao lại có nhiều tiểu yêu như vậy?

Xà Quân khẽ cười: “Sao vậy, không muốn tôi kết giao bằng hữu sao?”

Suy nghĩ một chút, cũng thỏa ý rồi không hỏi nữa.

Phiên ngoại nhỏ:

Một hôm, chân thân đầy đủ, Xà Quân lại đưa đi yêu giới, nhận đơn, xếp hàng, đóng dấu, mất nửa năm, đi vào phòng kiểm tra sức khỏe, không thấy thầy thuốc yêu tinh trước kia, mừng rỡ, kiểm tra xong, ra cửa gặp lại gã thầy thuốc đáng khinh, vênh mặt ưỡn ngực mà đi.

Cho đến tháng sau, xin bản lý lịch về, ở trên khắc dấu: vẻ mặt đáng ghét, không đáng làm yêu.

Trong cơn giận dữ, Xà Quân liền đi hỏi, có người đáp: tên thầy thuốc đáng khinh đã lên chúc đường chủ phòng kiểm tra sức khỏe.

Mỗ Thảo:

Tức điên xé đơn, tuyên bố: không chứng minh cũng vẫn là yêu! ! !

Phiên ngoại nhỏ: Xà Quân dụ dỗ

Tiểu yêu A – thủ hạ của Xà Quân: Thất Diệp tiểu thư, cô thấy thực lực của chúng ta bây giờ rất yếu phải không?

Mỗ Thảo: ừ, đúng vậy đó.

Tiểu yêu A: nếu như có công việc hạng nhất có thể giúp thực lực của cô và vương thượng tăng nhanh, cô có đi làm không?

Mỗ Thảo: không đi.

Tiểu yêu A: ? ? ? ? ?

Mỗ Thảo: tôi muốn đi ngủ.

Thuyết phục bằng lý lẽ, thất bại.

Tiểu yêu B – thủ hạ của Xà Quân: Thất Diệp tiểu thư.

Mỗ Thảo: hả?

Tiểu yêu B: cô thấy thực lực hiện tại của vương thượng còn kém xa Thanh Dương Tử phải không?

Mỗ Thảo: (ngáp) hình như là thế.

Tiểu yêu B giận dữ: Thất Diệp tiểu thư, nếu không có chí vươn lên, yêu đạo sẽ đè đầu cưỡi cổ chúng ta mất.

Mỗ Thảo: (sờ sờ cọng cỏ mềm mại của mình) cổ của tôi chắc không ai cưỡi nổi.

Tiểu yêu B:

Lay động bằng tình cảm, thất bại.

Xà Quân: Thất Diệp.

Mỗ Thảo: hả?

Xà Quân: có công việc ban ngày có thể ngủ, buổi tối còn có thể xem hết XXOO có muốn làm không?

Mỗ Thảo: muốn muốn!

Thành công như ý muốn, lũ yêu thần phục, đầu rạp xuống đất.

Ban đêm, Mỗ Thảo phải chạy tới Di Hồng Viện ở trấn Ô Đề thành Nguyệt Lạc, đảm nhiệm chức trợ lý của mama ở viện, nhằm giúp Xà Quân hấp thu dương khí, nghe nói đây là viện Xà Quân bỏ vốn thu mua – theo sự tìm hiểu của Mỗ Thảo.

5. Chương 5: Dạy Dỗ

“Quyển rũ vốn không phải chỉ nói vài ba tiếng ngoài miệng, hay liếc mắt đưa tình là đủ, một ma ma chân chính, khách chỉ cần nhìn vào một cái, xương cốt liền nhũn ra.” Sở Nhất Nương của Di Hồng Viện, lắc lắc eo thon muôn phần phong tình: “Cái gọi là mê người, chính là một loại khí chất.”

Cô búng nhẹ móng tay, nhẹ lời mềm giọng, e lệ hờn giận, quay đầu lại thì câu hồn đoạt phách: “Gia, ngài thật lâu chưa tới nha.”

“Tiểu Nghiêm, cảm thấy thế nào?”

“Quyển rũ thấu xương.” Tiểu Nghiêm kiêm chức dạy dỗ và chăm sóc đứng thẳng như tượng binh mã, vẻ mặt cũng y vậy.

“Ừ,” tôi lui về phía sau, nhưng giọng nói của cô ta đã vang lên: “Thất Diệp, tới đây thử một chút.”

Liều mạng! ! ! Tôi bắt chước biểu cảm của cô ta, nhẹ nhàng ngã vào lòng Tiểu Nghiêm, khoe mắt nhú nhú, mũi nhân [1] bay đi, năm ngón tay đặt nhẹ trên ngực Tiểu Nghiêm, cố gắng đè giọng nói xuống: “Ồ, gia, ngài đã thật nhiều ngày không tới.”

[1] Liếc (nháy) mắt đưa tình. Ví dụ như mũi nhân như tơ, là hình dung ánh mắt đong đưa, như lưới tình dày đặc, bắt được lòng người.

“Tiểu Nghiêm, cảm thấy thế nào?”

“ ”

“Tiểu Nghiêm!”

“ ”

“Tiểu Nghiêm! !”

“Sở ma ma.”

“Hà?”

“Xin điều tôi đến phòng chứa củi để chế củi.”

T_T.

Sau khi Sở Nhất Nương cấu kết với Tiểu Nghiêm tiến hành một loạt huấn luyện cực kỳ tàn nhẫn lên tôi, cuối cùng tôi cũng được coi như xuất sư, chưa cay trong đó khó có thể nói thành lời. Mặc dù hiện nay khả năng cười đến khuynh thành không cao, nhưng vẫn có thể cười khiến mười mấy người nghiêng ngả.

Xà Quân thường tới đây, mỗi lần Sở Nhất Nương nhìn thấy anh ta thì mắt cũng sáng lên, tôi cảm thấy không thoải mái, dù lúc không gặp anh ta thì cũng chưa bao giờ nhớ anh ta, nhưng thấy anh ta để tâm tới biểu hiện của đối tượng khác thì lại cảm thấy không vui.

“Xà Quân.”

“Hà?”

“Tại sao chúng ta phải dùng cách này để hấp thu dương khí vậy?”

“Bởi vì cách này rất nhanh.”

“Nhưng cách này không hợp với đạo trời lắm.”

“Trời không thuận theo ý ta, thì ta nhất định nghịch ý trời.” Lúc anh ta nói ra câu này, vẻ mặt dịu dàng thường ngày lại thoáng qua một nét hung ác. Tôi muốn chuyển biến thành tình huống tốt mà đổi đề tài, nhưng không ngờ mình lại không muốn chết tử tế mà nói một câu: “Sở Nhất nương thích anh.”

Xà Quân quay đầu cười với tôi: “Tôi có đẹp trai hay không?”

“Đẹp trai.” Không chút do dự.

“Vậy nếu có nữ nhân thích tôi thì cũng rất bình thường.”

“Vậy anh thích cô ấy sao?”

“Ừm. Chuyện này thì” Anh ta mỉm cười vờ về tóc tôi, đặt dưới mũi ngửi: “Em nói xem?”

“Tôi”

“Ngẩng đầu nhìn tôi, em cúi đầu để cúng bái thần linh à?” Đôi tay anh ta ấn xuống vai tôi, ánh mắt dịu dàng như nước: “Em hi vọng tôi thích cô ta, hay là thích em?”

Tôi nghĩ nhất định là tôi đang đỏ mặt, thế nhưng chỉ đẩy anh ta ra, nói một câu tôi thêm mà quả anh có tìm đường chết hay không, ngay sau đó chạy trốn chết.

Anh ta không đuổi theo, một con rắn ngồi trong phòng cười to.

Ra ngoài đụng phải Tiểu Nghiêm, anh ta vẫn giữ biểu cảm như tượng binh mã, lúc tôi đi qua lạnh lùng phun ra một câu: “Mê trai.”

.

Phiên ngoại nhỏ: nhật ký của Mỗ Thảo.

Một ngày kia, trời trong xanh. Hóa thành thất diệp linh chi ngủ trong vườn hoa, tiện thể hấp thu tinh hoa của nắng trời, chỉ vì cái đầu thấp nhỏ, bị cỏ đuôi chó trong vườn cười nhạo.

Ngày hôm sau, biến thành thất diệp linh chi cao hai thước ngủ trong vườn hoa, tiện thể hấp thu tinh hoa của nắng trời, chỉ vì cái đầu thấp nhỏ, bị cây hoa hồng cười nhạo.

Ngày hôm sau, hóa thành thất diệp linh chi cao ngang người ngủ trong vườn hoa, tiện thể hấp thu tinh hoa của nắng trời, chỉ vì cái đầu thấp nhỏ, bị cây dạ hợp cười nhạo.

Lại ngày hôm sau, biến thành thất diệp linh chi ười trượng ngủ trong vườn hoa, tiện thể hấp thu tinh hoa của nắng trời, mọi người đều kinh hãi. Chỉ vì cái đầu cao lớn, bị thực vật trong vườn cười nhạo.

6. Chương 6: Dạy Dỗ (2)

Trưa hôm đó.

Tôi đói bụng, đi tới phòng bếp tìm được nửa đĩa bánh trung thu, lúc quay về đi ngang qua phòng Nhất Nương, phía trong truyền ra giọng nói khê:

“Cô thê?”

“Tôi thê.”

“Một chút cũng không có?”

“Một chút cũng không có.”

Là Nhất Nương và Xà Quân. Tôi gõ cửa, Xà Quân thấy tôi, dừng dừng nói “Có chuyện gì không?”. Sau đó cực kỳ tự nhiên ôm tôi ra ngoài.

Trở lại phòng tôi, Xà Quân vô cùng thân thiết hôn lên trán tôi “Gần đây học được gì ở chỗ Nhất Nương?”

“À. . . . Để tôi chuyển dương khí sang cho anh.” Vội vàng lắng sang chuyện khác, tôi ơ anh tôi giữ vai tôi hơi dùng lực, sau đó vừa lòng nói “Uhm, linh lực tăng rất nhanh, quả nhiên không hổ là Thất Diệp Linh Chi.”

Đương nhiên là vậy. Tôi truyền dương khí hấp thu được vào trong cơ thể anh tôi, anh tôi nắm tôi tôi, mượn linh lực của tôi để dương khí hòa vào cơ thể, ước chừng một nén hương, tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, cảm thấy như quay trở lại đỉnh Nguyệt Lăng.

“Xà Quân, bao lâu nữa chúng tôi mới có thể đánh bại Thanh Dương Tử?”

“Hừ,” Xà Quân khoanh chân ngồi xuống bên cạnh tôi “Mặc dù Thanh Dương Tử đạo pháp cao siêu, thế nhưng linh lực của em cộng thêm linh lực của tôi không bao lâu nữa có thể đối phó với hắn tôi. Nếu em tu thành tiên, vậy thì nắm chắc trăm phần trăm.”

“Nhưng mà từ trước tới nay, chưa từng có một gốc cây Thất Diệp Linh Chi nào có thể tu thành tiên.” Tôi đột nhiên có vài phần nản lòng, các trưởng bối nói không sai, bản thân Thất Diệp Linh Chi là quả nhân sâm, kẻ nào bắt được đều ăn tươi, cho nên về sau, không có cây Thất Diệp Linh Chi nào muốn tu hành, vì vậy cũng không có cây Thất Diệp Linh Chi nào có thể thành tiên.

“Đó là bởi vì chúng không có ai bảo vệ.” Giống như phát hiện ra sự lo lắng của tôi, Xà Quân vòng tôi qua, ôm tôi trong lồng ngực lạnh giá của anh tôi “Em chắc chắn sẽ thành tiên, bởi vì có tôi bảo vệ em.”

“Nhưng mà. . . . Tôi lười như vậy. . . .”

“Em cũng biết vậy sao!”

“Cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng phủ nhận.”

“Không sao, tôi sẽ đốc thúc em.”

Có lẽ là vì anh ta quá dịu dàng, nói những lời này rất kiên định, tôi ôm eo anh ta, trong lòng không bất an nữa, được rồi Xà Quân, tôi sẽ cố gắng thử xem.

Xà Quân nói được thì làm được, quả nhiên mỗi ngày đều giám sát tôi, khu, hành động cụ thể chứng minh là đánh vào tay, cứ đánh, hậu quả là mỗi khi ngủ dậy, tay và tim của tôi đều đau. . . .

Phiên ngoại nhỏ:

Một ngày nọ, Mỗ Thảo làm nũng, Xà Quân không thể không nhượng bộ, thu nhỏ người bao quanh cô, một rắn một cỏ phơi nắng giữa vườn hoa.

Lát sau, có con rùa đi ngang qua, kinh hãi: eo, ai đại tiện ra một đồng lòng nhùng thế kia. . . .

Trán xà lẫn thảo đều hiện mấy vạch đen. . . .

Ban đêm, Nhất Nương bảo tôi tiếp khách ở cửa. . . . Gì kia, để tránh chữ “tiếp khách” làm cho con người không trong sáng nhân rồi như tôi nghĩ tới chuyện không trong sáng, đặc biệt đối thành “Đón khách”.

Người đi vào đều là quan lại quyền quý ăn mặc đẹp, dù sao chỉ là một ngọn cỏ thôi, tôi có chút căng thẳng. Lại thêm bộ mặt nghiêm túc của Tiểu Nghiêm – biểu tình “các người đều thiếu tôi một trăm vạn lượng bạc”, lại càng thêm căng thẳng.

Nhìn vị công tử vừa tiến tới, vội vàng nghênh tiếp, nụ cười trên mặt cũng thành một đóa hoa cúc: “À, xin chào Lưu công tử, xin hỏi ngài họ gì?”

Lời vừa nói ra, mọi người đều giật mình. Lưu công tử sững sốt một lúc lâu, cuối cùng dè dặt nói “Tể nhân họ Lưu.”

Tôi nhìn trộm Tiểu Nghiêm, ánh mắt anh tôi rõ ràng tỏ vẻ không được nhìn tôi, không được hỏi tôi, không được tỏ ra biết tôi.

.

Buổi tối trăng tròn, chợt thấy linh khí tăng vọt, đoán rằng có thần tiên xuất hiện. Vì thế trốn việc đi trước, ở trên một gò núi nho nhỏ, linh khí tăng lên, ánh trăng nghiêng vẹo.

Vì mừng quá mà đi nhanh nên bị vấp một cái, ngã như chó gặm bùn, đứng lên hóa thành Thất Diệp Linh Chi hút linh khí, lúc đang ăn chán chê bỗng một bao bố pháp lực từ trên trời giáng xuống, trước mặt tối sầm, có người đàn ông khề mắng “Quả nhân sâm đáng chết nhà ngươi, lần này xem có trốn thoát không?”

Nói xong, phần chán vui vẻ vác túi đi, lúc đó có thanh âm khóc than trời đất “Mẹ của con ơi, mẹ nói làm một cây củ cải tốt, dung mạo cũng không quá xấu, đang trên ai chọc ai đây. . . .”

= =|||||||

Linh lực vẫn chưa tiêu, ở dưới ánh trăng, tôi quay đầu lại thấy một đứa trẻ, mập mạp mũm mĩm, trắng trẻo nõn nà, ánh mắt sâu xa nhìn tôi.

Quả nhân sâm?

“Tỷ tỷ. . . .” Giọng nói của nó cũng ngọt ngào ngây thơ, hết sức đáng yêu: “Vừa rồi có người muốn bắt đệ sao? Đệ rất sợ. . . .” Nó đáng thương tội nghiệp tiến qua đây, tôi xấu hổ thu hồi ý nghĩ không nên có trong đầu, vòng tay qua ôm nó “Đừng sợ, không phải đã đi rồi sao?”

“Kỳ lạ, vì sao hắn không xuống tay với tỷ tỷ?”

“Khụ, khụ” Tôi ho khan, tôi biết hắn tám phần tưởng tôi là một cây nấm mọc hoang, chết tiệt!

Nhưng mà nó cũng không đợi tôi trả lời, tôi đang định mở miệng, xúc tu thật dài của nó xuyên thấu cơ thể tôi, linh lực của tôi bắt đầu hao hụt rất nhanh, tôi không thể tin được.

Dù cho xúc tu của nó mang theo sắc xanh quỷ dị hấp thu linh lực của tôi, tôi cũng không dám tin. Nó, nụ cười ngây thơ khả ái như thế, non nớt nói không nên lời, giọng nói không hiểu vì sao khiến người tôi rung mình “Đừng cho rằng ta không biết ngươi đang nghĩ cái gì!”

Tôi không biết cuộc đời này màu gì, có thể làm một yêu tinh cây cỏ nổi tiếng đơn thuần thiện lương trở nên hung dữ đáng sợ như vậy, người lần đầu tiên tôi thật sự muốn đánh là Diệt Tự Cảnh đạo chủ Thanh Dương Tử, lúc đó tôi thật yếu ớt. Lần thứ hai đánh nhau với người khác, là với quả nhân sâm gần ngàn năm đạo hạnh, lúc đó, tôi vẫn yếu ớt như cũ.

Linh lực vô hạn tuôn vào trong cơ thể nó, vẻ mặt của nó có chút khổ sở, có lẽ đang càng lúc càng khó chịu, tôi không nói gì: lúc này người khổ sở nên là tôi chứ?

“A. Ngươi.” Nó chỉ nói hai chữ, đột nhiên hai chân khề quẫy rồi chết.

— |||||||||

(Mỗ Thảo phát diên bói đất). Tôi. Ông trời làm chứng tôi tuyệt đối là cỏ tiên trong thánh địa ở đỉnh Nguyệt Lăng, là cây Thất Diệp Linh Chi thuần chủng không nhiễm bẩn.

Tôi chưa từng nghe qua có người vì ăn Thất Diệp Linh Chi mà bỏ mình.

Khóc rống bên thi thể, tôi đứng là một gốc linh chi thất bại, làm mất mặt cỏ linh chi. . . . Oa oa oa.
Cha ơi, mẹ ơi, vô số tiên bối thật đã thành xương trắng ơi, tôi rất xin lỗi các ngài. . . . Oa oa oa.

Xúc tu của nó còn ở trong người tôi, vẫn đang phát sáng, chuyển thành màu hổ phách rồi dần ra ngoài, linh lực cực lớn cũng cuộn trào trở lại. May mắn chúng tôi vốn là vật dẫn linh lực, bằng không chỉ sợ sẽ nổ tan xác mà chết. Thân thể nó càng lui càng nhỏ, cuối cùng biến mất không thấy nữa.

Về sau tôi rốt cục cũng nghĩ ra nguyên nhân tử vong của nó, thân quả nhân sâm không chứa được linh lực lớn như vậy, nói một câu đơn giản là. No chết.

Ở dưới ánh trăng dưới thặng cành lá, lại phát hiện có thêm hơn một ngàn năm tu vi. đây là trong họa có phúc sao. Nhưng đây là món lợi bất chính.

Phiên ngoại: Trận đấu lớn – bầu cử xà vương.

Một ngày nọ, Xà Quân tranh cử làm xà vương.

Chủ yếu là so tài tốn pháp lực. Xà Quân mượn linh lực của Mỗ Thảo, rất dễ dàng chiến thắng các xà tinh khác, sau đó đến mục thi văn, cầm lấy nhìn, “tách” một tiếng, mồ hôi lạnh liền chảy xuống. Nội dung bài thi như sau:

Đề bài: Cha tôi.

Xin viết một bài văn về cha mình, trong khoảng tám trăm chữ, không hạn chế thể loại.

Xà Quân:.

Mỗ Thảo bắt đắc dĩ vội vàng làm hộ, Xà Quân đem nộp “Cha tôi không thể đắc đạo, viết giống như những con rắn bình thường là được.”

Hôm diễn thuyết, Nhất Nương, Tiểu Nghiêm đi trước trợ uy, Thanh Dương Tử được mời làm một trong các vị giám khảo, lũ yêu kiều chân chờ đợi.

Người tranh cử A: Các vị giám khảo, tôi tu hành đã hai ngàn năm, thật sự không nhớ rõ chuyện của cha tôi.

Các vị giám khảo chấm bài: lấy cố, 0 điểm.

Người tranh cử B: Tôi biết các vị giám khảo muốn thử tài văn chương, nhưng cũng không thể ép chúng tôi nói láo, tu đạo hơn hai nghìn năm, ai còn nhớ rõ cha mình.

Các giám khảo chấm bài: Phỉ báng giám khảo, âm 100 điểm.!!!!

Xà Quân đọc to ngay tại chỗ, lúc đó không cần vé vào cửa, Mỗ Quân được vào hội trường, vì thế mọi người được nhìn tác phẩm lớn dưới đây:

Cha tôi.

Cha tôi là một con rắn uy mãnh, dù vóc người của ngài nhỏ xinh, cũng không đắc đạo tu thành chính quả, mà hiện tại cũng không biết đã luân hồi mấy đời, nhưng tôi rất thích phụ thân.

Đêm trăng thanh gió mát tuy rằng rất yên tĩnh, thích hợp để ngủ, nhưng muỗi rất nhiều, tôi phải đắp bảy chiếc lá lên người, vô cùng phiền toái. Trong trí nhớ của tôi cha luôn bảo vệ tôi, mỗi khi phát hiện có muỗi đậu trên người tôi, luôn luôn nhảy tới một cách kỹ thuật cao, tứ chi mặc dù ngắn (Xà Quân đổ mồ hôi lạnh), nhưng nhanh, chuẩn, ngoan độc, ngay cả con cóc thấy cũng phải mặc cảm.

Cái đuôi của ông rất nhỏ, rất dài, khi cần thiết còn có thể cắn đứt để chạy trốn. . . . Hình dáng độc đáo này, có rất nhiều tác dụng, không đuôi thì không ai có thể vượt qua.

. (bỏ bớt một sọt chữ vô nghĩa).

Đây là cha tôi, tuy rằng bây giờ xương cốt nát rồi có thể dùng đánh trống, nhưng tôi sẽ không quên ông.

Đọc xong, Xà Quân trở thành con rắn duy nhất ở Miền Điện được thần lần sinh ra từ trước đến giờ và sau này cũng vậy, bị chúng xà vây xem.

Xà Quân bình tĩnh đứng trước đài, cao ngạo mà đối diện với vô số ánh mắt dò xét của giám khảo, chột dạ, khó khăn rồi.

Thật lâu sau, các vị giám khảo chấm bài cho biết điểm số: 100 điểm.

Giám khảo A: tình cảm dào dạt, câu chuyện chân thật.

Giám khảo B: tình tiết sinh động, từ trong câu chữ lộ ra sự thương nhớ cùng kính yêu phụ thân.

Giám khảo C: quan sát kỹ lưỡng.

Thanh Dương Tử:

Ban đêm, Thanh Dương Tử trở về Diệt Tự Cảnh, đặc biệt phái người bắt về một con thần lần, đặt trên bàn, sau khi quan sát một lúc lâu, đập bàn, cười điên dại.

7. Chương 7: Ác Mộng Bắt Đầu

Thời kỳ Vân Đức Huyền Diệt, Thất Diệp Linh Chi tu thành hình người, bảo vật tu hành đến bậc này khiến cho các tộc yêu giới dòm ngó, dấy lên một hồi gió tanh mưa máu. Thanh Dương Tử của Diệp Tự Cảnh liên hợp với Huyền Tự Cảnh trấn áp mạnh mẽ, nhưng tin tức truyền ra, các loài tà ma như hổ rình mồi, Xà tộc đã không còn khả năng bảo vệ bảo vật này nữa.

Đạo chủ Thanh Dương Tử của Diệp Tự Cảnh du ngoạn nhiều năm, cân nhắc nhiều lần, cuối cùng quyết định gửi nuôi cây Thất Diệp Linh Chi này tại Huyền Tự Cảnh, do tông chủ [1] Mộc Phi Huyền đích thân giám sát tu hành, thúc giục người hướng thiện, sớm thành chính quả.

[1] Người kế vị.

Cho dù Xà Quân trăm lần không muốn, cũng không thể trái ý Thanh Dương Tử, lúc đưa Thất Diệp Linh Chi tới Huyền Tự Cảnh, Xà Quân vuốt mái tóc dài của người trong lòng, dặn đi dặn lại, không được lười biếng, tu hành thật tốt, không được ham chơi, không được nghịch ngợm. Người trong lòng trước sau cúi đầu không nói một lời, Xà Quân yêu thương vỗ nhẹ đầu nàng “Ngoan, về sau ta sẽ thường xuyên tới thăm nàng, được không?”

Mỗ Thảo rót cục ngắt đầu, một tay nín chặt góc áo Xà Quân, nước mắt luân chuyển trong hốc mắt: “Xà Quân, tôi không đi có được không? Tôi trở về núi Nguyệt Lăng được không?”

Thanh Dương Tử đứng bên cạnh, thấy hai người như đang sinh ly tử biệt, không khỏi cảm thấy buồn cười “Thôi thôi, đừng làm như đang sinh ly tử biệt, Mộc tông chủ là người chính trực, dù mi chưa nghe qua nhưng Xà Quân hẳn đã biết? Chờ mi đắc đạo thành tiên liền phải cảm tạ hần.”

Xà Quân im lặng, hần đương nhiên biết Mộc Phi Huyền. Tông chủ Huyền Tự Cảnh, nghìn năm qua cùng với Thanh Dương Tử quản lý hai giới Huyền Diệt, ở đạo cảnh rất có danh tiếng. Ban đầu vì lão tông chủ đột nhiên bệnh chết, mà chỉ có hần ở đây. Khi đó, vì các thế hệ tông chủ đời đời truyền lại hồn của tông chủ cho người kế nhiệm, mọi người bao gồm cả phu nhân của tông chủ đối với hần có nhiều hiềm khích, nguyên nhân chính là hần quá mức tuần tú, luôn luôn truyền thị phi ra ngoài, lúc đó kế vị cũng chịu nhiều khiển trách.

Nhưng thời gian trôi qua, quyết sách và mưu lược của hần từ từ hiển hiện, Huyền Tự Cảnh bao gồm cự tộc tông chủ phu nhân – Mỹ nhân Cửu Nguyệt lạnh lùng của đạo cảnh cũng nhìn hần với cặp mắt khác xưa. Mấy năm nay vì thích làm vui lòng người khác, hành vi trọng nghĩa khinh tài nhiều không đếm xuể, hiện giờ, Mộc Phi Huyền và Thanh Dương Tử đã là trụ cột vững vàng của đạo cảnh.

Một người như vậy, đương nhiên không thể hoài nghi.

Nhìn Thất Diệp lệ đầy mắt, Thanh Dương Tử cũng giống Xà Quân, vỗ vỗ đầu nàng “Yên tâm đi, Mộc Phi Huyền trách tâm [2] nhân hậu, nhiều năm ăn chay. . . .”

[2] Trách tâm: làm hết bốn phận.

Lời này vừa nói ra, Mỗ Thảo nhào vào lòng Xà Quân, khóc to “Oa ————— Hần ăn chay, Xà Quân, hần ăn chay, oa hu hu hu ——”

Xà Quân: “.”

Thanh Dương Tử: =_ =||||

Tại Huyền Tự Cảnh, Mộc Phi Huyền ngồi trên tòa cao ở Quảng Đức đường, nhìn người quỳ gối ở dưới, xoay chuỗi ngọc ở cổ tay, nhìn không ra ý nghĩ trong lòng. Thanh Dương Tử cầm chén trà, dùng nắp chén phất nhẹ lá trà phía trên, uống nửa chén mới nói: “Về sau Tiểu Thất liền giao cho đạo huynh, mong đạo huynh chiếu cố nhiều hơn.”

Mỗ Thảo quỳ gối giữa phòng, lén quan sát bốn phía, Huyền Tự Cảnh này và Diệt Tự Cảnh quả thật rất khác nhau, khắp nơi nguy nga lộng lẫy, Diệt Tự Cảnh keo kiệt không thể sánh bằng.

“Hảo hữu khách khí, đây cũng là chuyện của chúng ta.” Mộc Phi Huyền có giọng nói trong trẻo, người ta vốn anh tuấn, lại mặc thêm áo choàng rộng, càng lộ vẻ cao quý không vướng bụi trần: “Người ở nơi này, Thanh Dương Tử có thể tuyệt đối yên tâm.”

Vì thế Thanh Dương Tử thật sự yên tâm, hẳn vốn là người tu đạo, cần phải thanh tâm quả dục, không quan tâm không vướng, lúc ở Diệt Tự Cảnh phần lớn thời gian đều cùng đại đệ tử xử lý gỗ dầu, không thể thì làm sao lại tự do như vậy, có thể vân du tứ hải [3] bất cứ lúc nào?

[3] Giống như mây bay dạo chơi khắp nơi hoặc hành tung bất định. Ở đây là nghĩa 1.

Trong phòng, Mộc Phi Huyền quan sát Thất Diệp, Mỗ Thảo tuy không nhạy bén, nhưng cũng cảm giác được đủ loại ánh mắt, Thất Diệp Linh Chi tu thành hình người sao. . . . Nhiều năm chưa từng thấy ở yêu giới. . . .

Mộc Phi Huyền nghiêng người đỡ cô dậy, đôi mắt đẹp hẹp dài sâu thẳm như biển cả: “Cừu Nguyệt phu nhân, Tiểu Thất tạm thời giao cho người chăm sóc.” Tiền tông chủ phu nhân Cừu Nguyệt ngồi bên cạnh cười mỉm, giọng nói dịu dàng: “Thất Diệp, lại đây.”

Mỗ Thảo tuy ở trên địa bàn của Xà Quân thường hay lên mặt, nhưng ở nơi hoàn toàn xa lạ này, cô không thể lên mặt được, vì vậy ngoan ngoãn đi đến, Cừu Nguyệt nắm tay cô: “Về sau đi theo ta, ở chỗ của ta.”

Mỗ Thảo muốn nói không muốn, nhưng cô không dám. Vì thế, việc này đã được quyết định như vậy.

Buổi chiều, Cừu Nguyệt dẫn cô đi tham quan Huyền Tự Cảnh, cô đối với Cừu Nguyệt này rất có thiện cảm, cũng vì Cừu Nguyệt là mỹ nhân lạnh lùng đệ nhất đạo cảnh nhưng nhìn có vẻ rất dịu dàng. . . . Dù sao dùng từ “lạnh” cũng không hợp lí.

Lúc đi qua hành lang gấp khúc khắc hoa, màn tơ khảm hoa trắng vờn bay trong không trung, Mỗ Thảo kinh ngạc nhìn hồ nước mùa hè trước mắt: “Oa. . . .”

Khi đó, trên mặt hồ có hơi nước mờ ảo, dưới ánh nắng hè tạo thành một vầng sáng như trong thế giới mộng ảo rực rỡ, trong hồ có loại ngọc mềm ngần năm tạo thành đỉnh bát giác [4], hư ảo như cảnh trong mơ.

“Đây là hồ Trầm Hương.” Giọng nói của nàng vẫn ngọt ngào như cũ: “Tông chủ thường xuyên tới đây nghỉ trưa, hoặc là đánh đàn chơi cờ. Nơi này không được ồn ào to tiếng, cần phải nhớ kỹ.”

Đi theo nàng đến giờ ngọ, cây cỏ lười biếng đã mệt nhừ, rốt cục tất cả pháo đài đều bị xoay vòng “Tiểu Thất, bên này là chỗ ở của tông chủ phu nhân hiện tại, Tô Yên” Không biết có phải ảo giác hay không, Mỗ Thảo nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt nàng: “Nàng ta đạo hạnh rất cao, tính tình rất không tốt, cô không có việc gì thì đừng trêu chọc nàng.”

Mỗ Thảo đứng bên cạnh vừa ngáp vừa gật đầu, thực tế là cô chẳng muốn trêu chọc người nào.

Sau đó hạng mục công việc cần chú ý càng nhiều.

“Tiểu Thất, nơi này là Sơ Lâu, bên trong có suối nước nóng.”

“Ôi, tôi có thể vào sao?” Mỗ Thảo thích thú.

“Không được, bên trong được tông chủ chuyên dụng.”

“T_T. . . .” Mỗ Thảo tiếp tục mặt ủ mày chau. . . .

“Nơi này là rừng Bách Diệp, bên trong là loài chim yêu vô cùng quý báu mà Huyền Tự Cảnh chăm sóc.”

“A.”

“Nơi này là Dược Vương cốc, tất cả tinh linh của thảo dược đều ở bên trong, đương nhiên cô không tính, bên trong hiện giờ không có đồng loại của cô.”

“”

“Bên này là rừng Bách Thú, các loại yêu thú độc lòng tu hành đều ở bên trong.”

“”

“Đúng rồi, bên này là Hoa Minh cung, tất cả các loại hoa yêu đều ở bên trong. Đây?” Cừu Nguyệt quay đầu, bỗng dưng không thấy Thất Diệp nữa, nhất thời có chút lo lắng: “Thất Diệp? ?”

Vừa đi vừa tìm, khắp nơi đều tìm không thấy. Cuối cùng ở giữa một lùm cỏ đuôi chó phát hiện một gốc cây giống như nấm mọc hoang đang ngáy.

=_ =|||||||

8. Chương 8: Đấu Pháp

Cuộc sống tại Huyền Tự Cảnh, gian khổ khác xa với lúc đi theo Xà Quân, ngày nào cũng có rất nhiều đạo pháp cần tu luyện, so với trước kia giúp Xà Quân hấp thu linh lực mà nói, khó khăn hơn nhiều.

Thật ra không kể đến những người khác, Mỗ Thảo có đôi khi thậm chí kỳ quái, không phải thất diệu linh chi là thánh phẩm của thần tiên sao, vì sao bản thân mình học đạo pháp lại gian nan đến thế.

Mộc Phi Huyền quản lý toàn bộ Huyền Tự Cảnh, đương nhiên không có nhiều thời gian. Mỗi tháng đều có một cuộc họp, đệ tử toàn cung đặt câu hỏi, tiện thể chỉ điểm về đạo pháp.

Sau đó sự thật chứng minh, không có vấn đề gì ngoài việc học tập vài đệ tử xuất sắc, nhưng người như Mỗ Thảo thì không thêm học.

Hàng tháng Huyền Tự Cảnh thường khảo hạch đạo pháp vào cuối tháng, các đệ tử phải tham gia, tỷ thí với nhau để xem trong một tháng học được những gì. Từ đó cho thấy đạo pháp vô biên, bể học vô bờ.

Sau khi Cừu Nguyệt dạy Tiểu Thất dùng đạo uy vô cực [1], bảo cô phải siêng năng luyện tập, không được làm mất mặt. Mỗ Thảo gật đầu như già tởm, vì thế sáng sớm Cừu Nguyệt ra ngoài đã thấy cô đang rất cố gắng luyện kiếm ở phía sau vườn hoa.

[1] Pháp lực uy phong không giới hạn. Đây là 1 trong 5 kỹ năng thần thông: cuồng long ngạo thiên quyền, kinh thiên hốt nguyên chưởng, linh khí hàn sương chỉ, bát quái mê tung thối, đạo uy vô cực chân khí. (ta để Hán Việt, edit hần ra nghe hơi kỳ)

Hài lòng ing.

Nửa canh giờ sau quay lại thấy cô mài kiếm giữa cảnh hoa, hài lòng ing.

Một nén hương sau đi ra thấy cô ngồi dưới tàng cây dạ hợp cầm sách viết. Hài lòng ing.

Trong cuộc thi đạo pháp cuối tháng, vài chủ khảo của Huyền Tự Cảnh trao đổi nhiều lần.

Giám khảo A: nên tìm đệ tử cấp bậc nào đến tỷ thí cùng cô ta? Thất Diệp Linh Chi sinh ra đã là vật báu được tu hành, cô ta lại vừa mới xuất sư, ra tay không nhẹ không nặng, ngộ nhờ nguy hiểm đến tính mạng

Giám khảo B: Cừu Nguyệt phu nhân làm rồi, biết rõ là tỷ thí còn dạy nàng chiêu thuật uy lực như đạo uy vô cực.

Giám khảo C: May mắn tỷ thí trên đài cao, dù sức mạnh to lớn cũng không thể lan đến Huyền Tự Cảnh.

Giám khảo D: Ta thấy chúng ta. Vẫn nên chuyển ghế giám khảo đến nơi an toàn.

Giám khảo EFG: có lý có lý.

Quản chúng: Xì xà xì xô [2].

[2] Thực ra phải là chíp chíp quác quác.

Mặt trời lên cao, một tiếng giòn vang, mọi người đều im lặng. Mộc Phi Huyền ngồi ở ghế chủ trì, cột tóc bằng mủ ngọc, áo bào lụa lộ ra vẻ tôn quý cực điểm. Bên cạnh hần là Tô Yên trong lời kể, váy tím xinh đẹp lộng lẫy, ngũ quan vốn xinh xắn bởi vì quá mức nghiêm nghị mà lộ ra vẻ uy nghiêm không thể tới gần.

Không cần nói, hai người đương nhiên đều là nhân vật nổi tiếng, nhưng phối hợp lại. . . . Một người đơn giản, một người rầy rà, có vẻ không hề hài hòa. . . .

Dĩ nhiên không ai dám nói ra lời này. Người trên đài thấy tông chủ vuốt cằm, tuyên bố khảo hạch hàng tháng bắt đầu, nếu ngã khỏi đài thì thua. Sau đó là danh sách luật đối kháng thật dài.

Dưới dãi tỷ thí cao lớn, chúng đệ tử đứng chỉnh tề theo trận hình vuông, cấp bậc các trận không giống nhau. Mỗ Thảo đứng cạnh Cừu Nguyệt, lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng này liền có chút căng thẳng. Cừu Nguyệt vỗ vỗ tay cô, dịu dàng trấn an: “Khẩu quyết đều nhớ hết chứ? Đứng căng thẳng, được không?”

Mỗ Thảo chột dạ gật đầu, ngẩng lên chăm chú nhìn dài tỷ thí cao lớn. Đầu tiên là đệ tử hạng nhất, ánh sáng rực rỡ hạ xuống, bọn họ đầu pháp người tới ta đi càng lúc càng khiến người kinh sợ.

Có hàng yêu trừ ma sắp lặt đàn làm phép, cũng có bảo vật làm phép và ngự kiếm bay lên không, Mỗ Thảo nhìn mà nước miếng giàn giụa, cho đến lúc. . . . Đến lúc đọc đến tên cô.

Nhóm giám khảo thì thầm với nhau từ nãy liền im lặng, đã bao nhiêu năm, yêu giới mới có một gốc cây thất diệp linh chi thu thành hình người.

Mọi người ánh mắt sáng quắc chờ đợi, cô đi ra khỏi đám người còn nhận được ánh mắt cổ vũ của Cừu Nguyệt tiên tử.

Men theo bậc thang đi lên dài tỷ thí, đệ tử hạng nhì – Phủ Phong, đã đứng ở phía trước. Thấy cô, rõ ràng có phần căng thẳng, càng nắm chặt phát trần trong tay, trên trán hình như đã chảy ra mồ hôi lạnh. Sau một lúc lâu hẳn cần rằng một cái: “Xin mời đạo hữu.”

Mỗ Thảo chon một thanh kiếm dài, dốc lòng, nhắm mắt lại, tay vẽ lên chiêu thức: “Đao ——”

Mọi người dưới đài trợn tròn mắt, thánh phẩm a. . . . Bảo vật a. . . . Sao lại có sức mạnh kinh người đến thế. . . .

“U_Y _____”

Người dưới đài sao đầy mắt.

“Vô ——”

Mọi người đã tư đông vẽ cái vòng có thể phát sáng lên đầu cô.

“Cực ——” Một chữ cuối cùng, chỉ thấy một cái bóng mờ nhạt, Phủ Phong đứng đối diện kinh sợ, theo bản năng nhìn về phía ánh sáng chợt lóe. Vì thế khi một bóng người xẹt qua dài tỷ thí cao lớn, mọi người nghe thấy tiếng thét: “A a a a a a a a a a —— á ——”

Tiếng thét này thảm thiết, một tiếng cuối cùng, khiến thính giả biến sắc.

Tro bụi đầy trời. Lông vit bay loan.

Mọi người hóa đá tại chỗ.

Sau một lúc lâu, Mỗ Thảo từ trong tro bụi đứng lên, phun ra lông vịt trong miệng, thấy ánh mắt lớn nhỏ của các đạo sĩ bắn tới, giống như cái nhìn chờ đợi của một đồng tượng thạch cao. . . .

Ngây ngốc sờ sờ cả người, cứ tưởng rằng rằng trong miệng sắp rơi xuống hết, may là chỉ nhỏ ra một đồng lông vit. Haiz.

==|||

Không sai, Mỗ Thảo nhìn xuống đất liền thấy, một con vịt vô cùng to đã xứng với cái tên bánh vịt. Bên cạnh có bạn học quen biết phản ứng nhanh, gào khóc xé tim: “Vịt sư huynh ơi, huynh chết thật thảm”

Mồ Thảo:

Cừu Nguyệt chột da quay đầu nhìn Mộc Phi Huyền, chỉ thấy khóe miệng hắc co quắp.

Việc này được chúng đạo sĩ ghi vào sổ sách Huyền Tự Cảnh, về sau mỗi lần khảo hạch nếu có Mỗ Thảo, mọi người đều cách xa hai trượng, để tránh phạm kích nhân gian như vậy.

Phiên ngoại nhỏ:

Vào buổi chiều một hôm ở phía sau vườn hoa Huyền Tự Cảnh. Mỗ Thảo tay nâng ngọn lửa, ngồi trên xích đu, không biết qua bao lâu, cuối cùng cảm thấy ánh mặt trời. . . . bị thứ gì đó che khuất? ? ?

Quay đầu liền đối diện với ánh mặt của Mộc tông chủ, ngay lập tức kinh hãi: “Lạc cá [3]. . . . Thất Diệp đọc sách đến mê mẩn, không thấy tông chủ đến, mong tông chủ thứ tội.”

[3] Tương tự “Mẹ kiếp”

Một Phi Huyền khoanh tay nhíu mày, im lặng không nói.

“Ha ha, Mộc tông chủ, ánh mặt trời hôm nay thật đẹp.”

Không ai trả lời.

“Mặt trời cũng thật tròn.” Mỗ Thảo bắt đầu xem xét lại mình từ trên xuống dưới. . . . Trên mặt dính bùn? Mặc nhầm quần áo? Thất nút lệch? Quên đi tất?

Mộc tông chủ quay đầu tàn khốc rời đi, lưu lại mấy chữ giải thích nghi hoặc: “Cầm lấy sách.”

Mỗ Thảo:

Xét thấy biểu hiện ưu tú của Mỗ Thảo ở khảo hạch hàng tháng. . . . Mộc Phi Huyền ra lệnh cho đại đệ tử Vô Trần giảng dạy y thuật. Vô Trần nổi danh thông thái nho nhã, rất có tính nhẫn nại: “Tiểu Thất, xem ra muội không thích hợp với đạo pháp công kích, không bằng để đại sư huynh dạy muội y thuật, dù sao cứu người tích đức mới là gốc rễ của Đạo gia chúng ta. Sư huynh truyền uội thuật châm cứu, về sau đảm nhiệm chức thầy thuốc ở Huyền Tự Cảnh.”

Mỗ Thảo vô cùng thành khẩn: “Tuân theo lệnh của sư huynh.”

Hai ngày sau, Huyền Tự Cảnh có thêm rất nhiều Trương Hải Dịch [4], Vô Trần cùng tiểu đạo trưởng lòng như lửa đốt bá kiến Mộc tông chủ, cũng đưa ra ý kiến quý giá của bản thân: “Đồ nhi nghĩ. . . . Nàng ta nên học âm khí. . . .”

[4] Tác gia, thạc sĩ triết học nổi tiếng ở Trung Quốc, là người tàn tật.

Danh hiệu oai phong đầu tiên của già trẻ Huyền Tự Cảnh: cây châm đòi hồn đoạt mệnh.

@_@.

Sau đó chuyển người cho trưởng lão Huyền Tự Cảnh, tức giám khảo A ngày đó, truyền dạy kỹ năng chém yêu, lên đàn làm phép, bói toán lành dữ, xua yêu tránh tà ma. Mỗ Thảo khổ luyện nhiều ngày, mỗi ngày vẽ n lá bùa, thường xuyên có sư huynh đệ tiến vào lấy trộm, bản thân Mỗ Thảo cảm thấy hài lòng, cho đến một ngày kia. . . .

Phủ Phong (thuận tay rút một lá bùa đã vẽ trên bàn, thì thầm tự nói): “Giấy này dùng rất tốt.”

T_T

~Dưới ngàn vạn lần bắt đắc dĩ, Mộc Phi Huyền hạ một quyết định mà già trẻ Huyền Tự Cảnh đều kinh hãi: tự mình dạy dỗ!

Phiên ngoại:

Đêm, Huyền Tự Cảnh một màn tối đen. Tiếng thở của Tô Yên ở trong Phồn Âm các truyền đến. Thật lâu sau, một giọng nam vang lên, còn mang theo tiếng thở gấp: “Yên, nghỉ một chút có được không?”

“Trông khá mà không dùng được.” Giọng nữ mang theo trách cứ, không hề có chút diêm đạm của con gái: “Thất Diệp Linh Chi đến đây cũng đã lâu như vậy, đến khi nào mới giúp ta chữa thương?”

“Ta đang tìm cách, cô linh chi này tuy đã tu thành hình người, nhưng một chút đạo pháp căn bản cũng không có, cuối cùng nấu lên sẽ vẫn chuyển cho nàng mà.”

Trong phòng lai chiến đấu ác liệt, bóng đêm đã sâu, chim nghỉ sâu ngủ.

“Hử?” Mỗ Thảo kinh ngạc đến ngây người.

“Dưỡng khí vong ngôn thủ, hàng tâm vi bất vi; động tĩnh tri tông tổ, vô sự canh tâm thù; chân thường nhu ứng vật, ứng vật yếu bất mê; bất mê tính tự trụ, tính trụ khí tự hồi. [2]” Mộc Phi Huyền gần từng tiếng, mắt nhìn về phía hồ nước xanh thẳm, đầu ngón tay khẽ chạm vào cổ tay áo màu tuyết, ánh mặt trời ở trên người hắt hơn xa ánh sáng rực rỡ chói mắt, hắt không thanh tao như Thanh Dương Tử, nhưng lại lợi hại nắm trời đất trong tay.

Mỗ Thảo ngoan ngoãn nghe, gật đầu giống như gà con mổ thóc. Mộc Phi Huyền nhìn nàng một lúc lâu, cuối cùng thở dài thật sâu, xem tốc độ tiến triển của nàng, khi nào mới có thể trị tốt thương thế cho Tô Yên đây?

[b]Phiên ngoại:[/b]

Đêm, tại Phồn Âm các, Mộc Phi Huyền dựa vào tay vịn đầu giường, thở nhẹ nhìn nữ nhân nằm trên đùi mình. Đã bao nhiêu năm, người cùng việc xung quanh đều thay đổi, duy không đổi là vẻ đẹp của nàng. Tô Yên tóc dài màu bạc, lại thoáng óng ánh sắc tím. Ngũ quan như ân trời ban cho, vô cùng hoàn mỹ. Mắt sáng như nước, chỉ cần khẽ đảo đã toát lên vẻ phong tình không nói lên lời.

Mê người nhất là da thịt của nàng, mịn màng nõn nà, ngón tay Mộc Phi Huyền nhẹ nhàng lướt qua ngực nửa để trần của nàng Tô, da thịt kia càng trở nên trắng nõn, giống như chỉ hơi dùng chút lực cũng sẽ chảy ra nước.

Mộc Phi Huyền còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp nàng, khi đó một đám thiếu niên đi theo nàng như sao vây quanh trăng, nàng mặc váy dài đẹp để lộ lưng, nổi bật dưới ánh trăng châu hồng nhạt, giống như tiên giáng trần. Mà mình. Chỉ là một thiếu niên rất bình thường.

“Yên.” Không hiểu tại sao lại động tình, bỗng cảm thấy cho dù chết trên tay nàng cũng không hề gì.

Tô Yên đương nhiên cũng cảm thấy vật trong cơ thể mình càng thêm cứng rắn mạnh mẽ, nằm trên ngực hắt, móng tay đánh đá quý cào nhẹ lên lồng ngực rắn chắc của hắt. Quả nhiên, rất nhanh thấy được ánh mắt gần như mê loạn của đối phương. Mộc Phi Huyền hừ nhẹ một tiếng nhún vào thân dưới nàng, nàng bắt đầu thử hấp thu tinh lực của đối phương, thấy Mộc Phi Huyền cau mày nhưng không phản đối cũng yên lòng.

Nói đến Tô Yên, tu vi của nàng tuyệt đối không thua vẻ đẹp của nàng. Gần như tất cả mọi người ở thiên giới đều biết đại mỹ nhân này có gai, không biết bao nhiêu người thềm nhỏ dãi, nhưng cuối cùng hoa lại rơi xuống thẳng nhóc Mộc Phi Huyền không có danh tiếng gì.

Thế nhưng nhiều năm về sau, mọi người mới bội phục con mắt độc đáo của nàng. Hiện nay Mộc Phi Huyền và nàng, có thể nói là một đôi tình nhân trời sinh, nhưng với nàng, lại vĩnh viễn như lần đầu gặp gỡ.

Khi đó từng có người cười nhạo hắt là tôi tớ của vợ, tay Mộc Phi Huyền vòng qua eo nàng, cười đến rực rỡ: “Có người vợ như vậy, làm tôi tớ cũng là hạnh phúc của Mỗ mỗ.”

Một đêm dây dưa, Mộc Phi Huyền không thể so với Thanh Dương Tử, hắt chủ yếu tu hành đạo pháp hệ khổng chế, thể lực cùng nội lực hồi phục chậm hơn Thanh Dương Tử rất nhiều. Cho nên ngày hôm sau, khi đại đệ tử Vô Trần gõ cửa, hắt thậm chí không muốn trả lời.

Đương nhiên cũng chỉ là không muốn mà thôi, ở đây cần làm việc theo quy tắc. Hắt cố gắng thay quần áo, mỹ nhân trên giường vẫn đang say trong giấc xuân Hải Đường [3], hắt yêu thương vén lên tóc đen trên trán nàng, dịu dàng khẽ kéo lại chặn cho nàng.

Hôm nay cần phải đích thân kiểm tra đạo pháp một các đệ tử cấp một, cần xử lý bọn yêu có tội mà Diệt Tự Cảnh đưa đến, có hai đạo hữu sẽ đến đây bàn bạc cùng mình. Đúng rồi, còn có gốc cây Thất Diệp Linh Chi làm người đau đầu đầu kia.

Mộc Phi Huyền vừa nghĩ tới việc hôm nay, vừa đi ra ngoài, lau mặt bằng nước lạnh, cuối cùng cũng trút bớt được vẻ mệt mỏi. Mỗ Thảo đã phải rời giường, vui vẻ ở sau vườn, muốn thử xem có thể nhảy lên núi giả được không.

Cầm nhánh cây lá xanh ươn ướt trong tay áng chừng, Mộc Phi Huyền hỏi chút thành quả học tập hôm qua, nàng nói vấp nói trượt cũng phải đưa lưng ra. Dặn dò chương tiết cần đọc thuộc lòng hôm nay, Mộc Phi Huyền dựa vào ghế mây ngủ gật, Mỗ Thảo thấy hần thật có vẻ quá mệt mỏi, cũng không dám làm ồn, lại không dám đi, ngoan ngoãn ngồi đọc sách,

Vì vậy trong đình Trầm Hương to như vậy, một người làm bộ đọc sách, một người chống tay lên trán, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Vậy mà buổi chiều Thanh Dương Tử lại đến, Mỗ Thảo mong trái ngóng phải, không thấy Xà Quân, khó tránh khỏi có chút thất vọng. Hần cũng không quá để ý, lúc đang ở đình chơi cờ với Mộc Phi Huyền, thắng đến ván thứ tư thì Vô Trần tiến vào bẩm báo: “Tông chủ, hai vị đạo trưởng Kỳ Liên Sơn đã tới.”

Thanh Dương Tử mỉm cười đặt quân cờ xuống, có lẽ đại cục đã định rồi. Mộc Phi Huyền cười bỏ quân cờ trong tay: “Thôi thôi, ta thua.”

Thanh Dương Tử vẫy vẫy phát trần, mỉm cười trêu ghẹo: “Đạo hữu, trên đầu chữ sắc là một cây đao.”

Mộc Phi Huyền mặt đỏ lên, xấu hổ ho nhẹ một tiếng, thuận tiện dời đề tài: “Đi, cùng đi gặp hai vị đạo hữu Liên, Hà.”

Hai người đứng dậy rời đi, lúc gần đi Thanh Dương Tử nhìn Mỗ Thảo đứng hầu một bên, thấy có vẻ ngoan ngoãn hơn nhiều, cũng vừa lòng.

Chú thích

[b][3] Hải Đường Xuân Thụy: [/b]hay Hải Đường Xuân Thụy Tảo

Trong “Lãnh Trai Dạ Thoại” của Tống Thích Huệ Hồng có ghi lại khi Đường Minh Hoàng lên Trầm Hương Đình cho triệu Thái Chân Phi, tới giờ mao vẫn ngủ say chưa tỉnh, lệnh cho kẻ hầu Cao Lực Sĩ tới đỡ. Phi từ khi say ngủ không son phấn, tóc xoa rối tung, không thể bái lạy. Minh Hoàng cười rạn rở: “Phi tử mà say, ngủ thảnh đến khi hải đường nở cũng chưa biết chừng nhĩ!”. Đây là điển cố lưu lại về “Hải Đường Xuân Thụy”.

10. Chương 10: Xiên Cọc Đem Ra Ngoài Chôn Ngay, Chôn Ngay, Chôn Ngay

Hai vị đạo trưởng Liên, Hà, cũng coi như có tiếng tăm vang dội, tất nhiên nếu không nổi danh thì sẽ không đời nào hẹn đến bàn bạc được với người có thân phận như Mộc Phi Huyền.

Mấy người đi tới đại sảnh, hai lão đạo sĩ ngồi uống trà đã lâu. Thấy Thanh Dương Tử, hiển nhiên không thể không trò chuyện một phen.

Đã là nghiệm chứng đạo pháp, tất nhiên không tránh khỏi động thủ. Thanh Dương Tử liếc nhìn Mộc Phi Huyền, giọng nói trầm xuống nhưng lại tràn đầy trêu tức: “Bạn tốt hôm qua dùng sức quá độ, hôm nay Thanh Dương Tử thay bạn tốt ngăn lại Liên đạo hữu.”

Mộc Phi Huyền đặt chén lên miệng, nghe vậy cười nhạt, dứt khoát làm kẻ da mặt dày đến cùng: “Vậy thì xin làm phiên đạo hữu Thanh Dương Tử.”

Đó là lần đầu tiên Mỗ Thảo nhìn thấy hai người chân chính xuất thủ. Liên đạo trưởng mà Thanh Dương Tử phải đích thân ra tay, vui sướng còn không kịp, tự nhiên cũng sẽ không nghĩ đến chuyện khác.

Thanh Dương Tử đối phó Liên đạo trưởng, chỉ cần dùng một chiêu, dùng đạo uy vô cực thì dù có muốn chết tử tế cũng không xong, có vẻ đây là chiêu mà người trong Đạo gia thường dùng. Trước đó Liên đạo trưởng vẫn cho là trình độ của mình không tệ. Phải đến ngày đó hần mới biết, muốn dùng một tay chiếm giữ một góc trời Đạo giáo, thật sự phải có chút tài năng.

(kẻ điên: lão đại cần bàn chải [1] sao? Bàn chải đánh răng? Hay bàn chải đánh giày?)

Mỗ Quân —|||||: cút!)

[2] Từ “tài năng” và “bàn chải” trong tiếng Trung phát âm gần giống nhau.

Kết quả của trận tỷ thí này là, trong khi Hà đạo trưởng đang tỷ võ với Mộc Phi Huyền, dường như không còn hy vọng, Mộc Phi Huyền ra tay hấn gần như không hề chống đỡ, dĩ nhiên đối với người khôn khéo như Mộc Phi Huyền, hiển nhiên hiểu rõ đạo lý đánh nhanh thắng nhanh, thế nên sau chiêu thứ nhất Hà đạo trưởng đã cảm thấy phần thắng của mình là số không rồi, nếu thắng được thì quả là một bàn đẹp.

Mong sao không đánh mất hòa khí, huống chi thua dưới tay hai người kia cũng coi như vinh quang. Vài người đề nghị cùng nhau tham quan Huyền Tự cảnh, Mộc Phi Huyền mặc dù cực kỳ mệt mỏi, cũng sáng khoái đồng ý.

Vì vậy một đám người có liên quan đạo chơi khuôn viên, đại đệ tử của Huyền Tự Cảnh làm hướng dẫn viên du lịch. Thanh Dương Tử là người khiêm tốn, cho nên cũng không phô trương của cải.

“Bên này là rừng Bách Diệp, nhiều năm qua thu nhận vô số loài chim tu tiên, bởi chỗ này u nhã vắng vẻ, thế nên mở riêng cho chúng.” Phu nhân Cửu Nguyệt dịu dàng cất tiếng, uyển chuyển nói lại lịch các nơi, mấy người quan sát nơi thâm sơn cùng cốc này, không nhịn được chặc lưỡi tán thưởng: Ôi tiên cảnh, ôi tiên cảnh.

“Lần này Huyền Tự cảnh thu nhận Thất Diệp, khiến cho nhiều kẻ nảy lòng tham, Mộc đạo hữu cần phải đề phòng hơn nữa mới được.”

“Đạo trưởng Thanh Dương Tử xin yên tâm.” Cửu Nguyệt đáp lại lời của Thanh Dương Tử: “Huyền Tự Cảnh từ trước tới nay đều canh phòng vô cùng nghiêm mật, mỗi nhóm gồm 24 đệ tử xuất sắc thay phiên nhau tuần tra, ruồi muỗi bay vào còn khó”

“Không xong rồi.” Một tiểu đạo sĩ từ Dược Vương cốc chạy như bay tới đây, chạy không ngừng đến mức thở hồng hộc như trâu: “Tông chủ, trong Dược Vương cốc phát hiện tám tên yêu tộc không rõ lai lịch, cầm trong tay lồng bắt yêu, bên trái nói đã mai phục ở Dược Vương cốc được hai tháng, bên phải nói là mình phát hiện trước, chính giữa nói mình gần đây mới đến, cuối cùng đánh nhau quanh đồng nắm mèo đen.”

Mộc Phi Huyền: = =

Cửu Nguyệt: = = + + + +

Vô Trần: @_@

Mọi người:

Đám người nói chuyện phiếm cả buổi chiều, cuối cùng cũng đứng dậy rời đi. Mộc Phi Huyền tiễn Thanh Dương Tử rất thư thả, nhìn Thất Diệp Linh Chi đứng bên cạnh, hần biết Thanh Dương Tử đã bắt đầu thấy yên tâm. Làm sao để dẫn ra linh lực của Thất Diệp Linh Chi, hần đã âm thầm tính toán.

Vết thương của Tô Yên nhờ có hần dốc sức duy trì nên không chuyển biến xấu, nhưng giới hạn chịu đựng của nàng cũng sắp hết rồi. Nhớ tới mỗi lần nàng vì không chịu nổi mà nhào vào lòng mình đang đưa, khoe môi Mộc Phi Huyền khê nhếch, bất giác hiện lên một nụ cười dịu dàng.

[i]Phiên ngoại nhỏ[/i]: Tô Mộc

Cuộc sống này luôn có rất nhiều việc ngoài ý muốn, giống như hôm qua Mỗ Quân ra cửa quên khóa vòi nước, không ngờ lại tái hiện được cảnh nước ngập Kim Sơn [2]. Gặp Tô Yên, cũng là điều mà Mộc Phi Huyền không ngờ tới.

Có lẽ Thất Diệp cũng rất khó mà ngờ được, vị Mộc tông chủ ưu nhã tôn quý đã từng có lúc ngông cuồng như thế.

Mộc Phi Huyền đã từng là người đàn ông cực kỳ bình thường, cây có võ nghệ cao, dùng nắm đấm với đao kiếm giải quyết mọi chuyện. Cho đến một lần bị kẻ thù hợp lại đuổi giết, có giỏi đến mấy cũng không đấu nổi nhiều người, công phu cao đến đâu cũng sợ đao phay. Chờ tới khi giải quyết xong đám ô hợp này, mình cũng thoi thóp không còn hơi sức, trong tình tiết khoa trương lại giả tạo này, hần gặp gỡ Tô Yên.

Ánh mắt Tô Yên quả thật độc đáo, một nam nhân bàn tay nhuộm máu vì sinh tồn thường là người nặng tình nghĩa nhất, mặc dù chưa bao giờ nói tiếng yêu, nhưng so với đám công tử bột bên ngoài tô vàng nạm

ngọc bên trong thối rửa thì tốt hơn rất nhiều.

Nàng tự tay chăm sóc hắc một tháng, một tháng đó đã biến người đàn ông này trở thành chồng nàng, cũng thành người hầu của nàng. Về sau, dù cho Tô Yên đòi sao trên trời, Mộc Phi Huyền cũng sẽ không chút do dự nhổ hai bãi nước bọt trên tay, sau đó tìm nơi cao nhất leo lên hái.

Mấy năm nay yêu cầu của Tô Yên đối với hắc càng ngày càng cao, vì vậy nam nhân từng chỉ biết động thủ không động miệng dần dần biết chú ý đến dáng vẻ của mình, biết nhìn mặt mà nói chuyện, biết tính toán kỹ càng, cũng sa vào trong vòng đầu đá quyền lực gian dối mà hắc chẳng hề thích.

Mà Mộc Phi Huyền bây giờ, đã không còn nhìn ra vẻ ngông cuồng thời trẻ, lúc Tô Yên không có ở đây, hắc luôn mang theo nụ cười lạnh nhạt, ưu nhã tôn quý, giống như ngăn cách với mọi người bởi bức tường vô hình, cứ thần bí, cao ngạo như thế.

Mọi người đánh giá hắc và Thanh Dương Tử, luôn dùng hình ảnh nhà nhỏ trên núi với khu nhà cấp cao trong thành phần hoa để hình dung.

(Thanh Dương Tử tức tối nghiêng ngả: Kẻ nào? Kẻ nào hả, kẻ nào dám hình dung như thế? ? ? Xiên cọc đem ra ngoài chôn ngay, chôn ngay, chôn ngay! ! ! !)

[2] Theo truyền thuyết, có một con rắn trắng tu hành 1000 năm, cuối cùng tu hành thành con người, trở thành Bạch Nương xinh đẹp đoan trang, có một con rắn xanh khác tu hành 500 năm cũng trở thành cô gái Tiểu Thanh hồn nhiên. Hai người rủ nhau đến Tây Hồ chơi, khi đến Đoạn Kiều, Bạch Nương nhìn thấy một thư sinh trắng trẻo trong đám người, nội tâm bỗng yêu ngầm. Tiểu Thanh liền hoá phép, cho trời mưa to. Thư sinh trắng trẻo Từ Tiên cầm ô đến bên hồ đi thuyền.

“Ai đó đứng trên thuyền

Đang ở đằng trước đây”

Nhìn thấy Bạch Nương và Tiểu Thanh bị ướt đầm cả người, Từ Tiên vội vàng đưa ô cho họ tránh mưa, còn mình lại tránh ra xa, mặc ướt xối xả vào người. Bạch Nương thấy Từ Tiên thật thà, càng thêm yêu mến, Từ Tiên cũng đem lòng yêu Bạch Nương xinh đẹp. Được sự giúp đỡ của Tiểu Thanh, Từ Tiên và Bạch Nương kết duyên vợ chồng, và mở một hiệu thuốc tại bên Tây Hồ, cứu trị người bệnh, bà con đều rất quý mến hai vợ chồng họ.

Nhưng pháp sư Pháp Hải của Chùa Kim Sơn cho rằng Bạch Nương là yêu quái, sẽ làm hại dân gian. Pháp Hải bảo Từ Tiên, Bạch Nương là hoá thân của con rắn trắng, còn đây Từ Tiên làm thế nào để nhận ra con rắn trắng. Từ Tiên nửa tin nửa ngờ. Khi đến tết Đoan Ngọ, mọi người đều uống rượu Hùng Hoàng để tránh gian tà, Từ Tiên theo lời dấm của Pháp Hải, bắt ép Bạch Nương uống rượu Hùng Hoàng. Lúc đó Bạch Nương đã mang thai, nhưng không thể từ chối Từ Tiên, sau khi uống rượu, lập tức hiện ra nguyên hình của con rắn, Từ Tiên sợ hãi chết liền. Vì cứu Từ Tiên, Bạch Nương bất chấp đã mang thai, đến núi Côn Lôn xa xôi tìm thuốc Linh Chi có thể cải tử hoàn sinh. Bạch Nương đánh nhau quyết liệt với vệ sĩ bảo vệ Linh Chi, vệ sĩ bị Bạch Nương cảm hoá, tặng Linh Chi cho Bạch Nương. Từ Tiên được cứu sống, biết Bạch Nương thật sự yêu mình, tình cảm hai vợ chồng càng đậm thắm.

“Trong sương mù, trong nước

Sen âm thầm ngát hương”

Nhưng Pháp Hải vẫn không chịu để con rắn trắng sống tại dân gian. Pháp Hải lừa Từ Tiên vào chùa Kim Sơn, cưỡng ép Từ Tiên làm tăng. Bạch Nương và Tiểu Thanh rất phẫn nộ, dẫn binh sĩ thủy tộc tấn công chùa Kim Sơn, muốn giải cứu Từ Tiên. Họ không ngừng hoá phép, dẫn tới lũ lụt, chùa Kim Sơn bị lũ lụt bao vây, tức là “nước ngập chùa Kim Sơn” trong truyền thuyết. Pháp Hải cũng hoá phép mạnh mẽ, vì Bạch Nương sắp sinh đẻ, thua Pháp Hải, đành chạy trốn với sự bảo vệ của Tiểu Thanh. Khi họ chạy đến Đoạn Kiều, gặp Từ Tiên từ chùa Kim Sơn chạy ra. Từ Tiên và Bạch Nương trải qua tai hoạ, lại gặp nhau trên Đoạn Kiều, nơi hai người gặp nhau đầu tiên, xúc động vô cùng, ôm nhau lóc thẩn thiết. Bạch Nương vừa sinh hạ con trai, Pháp Hải đã đuổi đến nơi, ông ta tàn nhẫn giam Bạch Nương dưới tháp Lô Phong ở bên Tây Hồ, và nguyên rủa: khi nào nước hồ cạn, tháp Lô Phong sụp đổ, Bạch Nương mới có thể trở về dân gian.

Nhiều năm qua, Tiểu Thanh tu hành thành tiên, trở về Tây Hồ, đánh bại Pháp Hải, hút cạn nước hồ, đánh đổ tháp Lô Phong, cuối cùng cứu được Bạch Nương.

Câu chuyện vui buồn gặp nhau rồi lại chia tay nhau tại cầu gãy Tây Hồ của Bạch Nương và Từ Tiên làm xúc động không biết bao nhiêu du khách, làm cho Tây Hồ càng quyến luyến lòng người.

11. Chương 11: Ta Với Cô Ấy

“Phi Huyền.” Tô Yên giạng chân trên người Mộc Phi Huyền, hôn lên ngực Mộc Phi Huyền: “Chàng tính chữa thương cho thiếp thế nào đây.”

Mộc Phi Huyền cầm lấy bàn tay ngọc thon thon của nàng, ngón tay nhẹ nhàng chà lên, cảm nhận cảm giác mịn màng lưu lại trên đầu ngón tay mình: “Không thể ra tay quá nhanh, cô ta mà nói ra thì Thanh Dương Tử sẽ nghi ngờ.”

“Vậy phải đợi đến lúc nào mới được?”

“Đợi đến lúc Thanh Dương Tử hoàn toàn yên tâm.”

“Ta sợ đến lúc đó ta chỉ có một mình!” Giọng nói Tô Yên mang theo sự tức giận rất rõ: “Tại sao chàng luôn luôn bắn khoản dùng dằng tới lui hả!”

“Yên, ta sẽ không để nàng có chuyện gì, nhưng mà.”

“Ta mặc kệ, chàng có tích sự chút nào không hả. Chàng không phải không biết cách làm cho cô ta không thể nói được sao?”

“Dù sao ta cũng không thể hạ độc cho cô ta bị câm được.”

“Nếu như cô ta yêu chàng thì sao?” Ánh mắt Tô Yên đột nhiên lóe sáng: “Nếu như cô ta yêu chàng thì không phải sẽ không nói ra ngoài sao?”

“Yên, nàng đang nghĩ cái gì chứ! Ta với cô ấy.”

“Thôi đi Phi Huyền, cứ coi như chàng hy sinh một chút vì người ta đi mà. Trước kia không phải chàng không ngại luyện Âm Dương Song Tu đại pháp sao? Có thể trực tiếp hấp thu linh lực của cô ta, thế thì không phải nhanh hơn nhiều so với dẫn xuất sao?”

“Nhưng mà ta.” Mộc Phi Huyền mày nhíu thật chặt: “Nhưng mà ta.”

“Phi Huyền,” làm sao Tô Yên không hiểu nổi bắn khoản của hắn, thật ra Mộc Phi Huyền là một người đàn ông truyền thống, vốn rất nghiêm túc với chuyện nam nữ, từ khi ở chung với Tô Yên, không thèm nhìn những phụ nữ khác dù chỉ một cái.

“Phi Huyền, thật ra tình cảm của chàng với thiếp, thiếp đều hiểu, thật sự rất hiểu mà.” Đầu ngón tay lướt xuống tấm lưng của người ở dưới, cảm thấy người dưới thân rên rỉ khe khẽ, Tô Yên đã quá rõ ràng nơi miễn cảm của hắn: “Thật ra thiếp cũng không muốn để chàng với cô ta. Nhưng mà thiếp tin chàng thật lòng yêu thiếp, đúng không?”

Mộc Phi Huyền mím môi không nói lời nào, Tô Yên liền tiếp tục giở trò vô lại: “Chàng đồng ý người ta đi mà. Đồng ý người ta đi mà.”

Cảm giác người ở trên không ngừng khiêu khích dục vọng của mình, Mộc Phi Huyền để mặc mình chìm vào thân thể của nàng, mà đầu óc thì đã mê mẩn lạc lối.

Buổi sáng ngồi ở đình Trầm Hương nhìn Thất Diệp giả vờ học bài, Mộc Phi Huyền tâm tình không rõ. Nàng thỉnh thoảng liếc trộm Mộc Phi Huyền, từ trên người tỏa ra hơi thở mát mẻ đặc trưng của yêu cây. Đôi mắt to tinh khiết linh động lộ ra bướng bỉnh, gò má trắng nõn vô cùng mịn màng.

Mộc Phi Huyền không nhớ rõ bao lâu rồi mình đã không quan sát một nữ nhân, hắn thậm chí đã quên mất làm sao để đến gần một nữ nhân khác.

Mỗ Thảo cũng chú ý tới ánh mắt của hắn, còn tưởng mình ngủ gà ngủ gật bị hắn phát hiện, vội vàng ngồi dậy, thẳng lưng.

Gần đến trưa, Mộc Phi Huyền kiểm tra mấy chương bài cho có, cô có một câu không trả lời được, Mộc Phi Huyền quát roi mây vào lòng bàn tay cô, cô như con chó nhỏ bị la, có hơi sợ nhưng vẫn ngoan ngoãn đưa tay ra.

Theo tính cách của cô, nếu như ở cùng với mình, hắn là rất dễ khống chế. Mộc Phi Huyền thở dài một hơi sâu, nhưng xuống tay thế nào với cô thế nào đây?

Thất Diệp làm sao biết được suy nghĩ của Mộc Phi Huyền, cô chỉ biết giờ cơm trưa đã đến. Mộc Phi Huyền phát tay ra hiệu người dọn thức ăn, đây là lần đầu tiên hắn ăn cơm cùng cô. Mỗ Thảo cũng cảm thấy không bình thường, do dự nhìn hắn.

Mộc Phi Huyền thuận tay chỉnh lại tóc dài trước trán, cố gắng nói tự nhiên: “Ăn đi.” Thấy cô không chịu động đũa, hắn gấp một miếng đậu hũ đặt vào trong bát của cô. Cô mới đành cúi đầu ngoan ngoãn ăn cơm. Một lúc lâu sau lại ngẩng đầu nhìn hắn: “Tông chủ, ngài không ăn sao?”

Mộc Phi Huyền chỉ múc một muỗng canh, băng quơ ném thử vài ngụm rồi hạ xuống, sau đó rót rượu uống một mình. Thế nên ngay cả người chậm tiêu như Mỗ Thảo cũng phát hiện. Tông chủ, hình như có tâm sự.

Cứ như vậy qua mấy ngày, đạo pháp của Mỗ Thảo vẫn tiến triển chậm chạp như cũ, Tô Yên bức bách thúc giục vài lần, Mộc Phi Huyền vẫn do dự không xuống tay.

Phải nghĩ cách thúc giục hắn một phen mới được, Tô Yên nhìn bóng hai người trong đình Trầm Hương, lẩm nhẩm.

Buổi tối, Mỗ Thảo cũng sắp ngủ, có người tới cho biết, Mộc tông chủ kêu cô đi một chuyến qua Khảm Thủy các. Cô tuy có nghi ngờ, nhưng cũng ngoan ngoãn chỉnh lại quần áo rồi đi.

Lúc tới đó mới phát hiện trước cửa Khảm Thủy các không có một bóng người, tiểu đạo sĩ Liên Bình thường đứng hầu ở cửa cũng không thấy đâu. Gọi hai tiếng tông chủ mà không người nào đáp lại, cô thăm dò đẩy cửa, nhưng cửa không khóa, lập tức mở ra.

Ngoài phòng không có ai, đi vào trong phòng nhìn thấy Mộc Phi Huyền nằm gục trên bàn, cô có chút lo lắng: “Tông chủ?”

Hiển nhiên không có động tĩnh nào, cô đi tới thử vỗ vỗ vai hắn, Mộc Phi Huyền rốt cuộc cũng ngẩng đầu, khẽ kêu một tiếng. Lần đầu tiên Thất Diệp thấy Mộc Phi Huyền như vậy, bình thường hắn luôn uy nghiêm mà thần bí, ưu nhã tôn quý cao cao tại thượng, mà lúc này áo bào của hắn nửa hở, trên mặt đỏ ran bất thường, hơi thở có chút dồn dập, không ngờ hắn một tay kéo Thất Diệp vào trong lòng mình, tay ôm lên eo nàng, giọng nói khàn khàn trầm thấp: “Yên, đừng đùa nữa. Ta không chịu nổi đâu, đừng đùa.”

Thất Diệp không biết hắn đang nói gì, mãi lâu mới phản ứng kịp với tư thế này, sau đó mặt đỏ lên, liền đẩy hắn: “Tông chủ, tôi không phải phụ nhân, tôi.”

Mộc Phi Huyền bị kìm hãm, vẻ kinh ngạc thoáng qua trong nháy mắt. Hắn không biết Tô Yên dùng thuốc gì, chỗ đó trên người hắn như muốn nổ tung. Không ngờ Tô Yên lại làm như vậy, cũng hiểu chủ ý của nàng rồi.

Trong lòng âm ỷ, thậm chí có một loại ảo giác như bị vứt bỏ, nhưng lại chỉ trong nháy mắt thôi, cảm giác khác thường bỗng tuôn trào, hắn không thể giữ lý trí bình thường mà nghĩ được.

Người trong lòng kháng cự kịch liệt càng thổi bùng ngọn lửa, ánh mắt Mộc Phi Huyền chợt lóe sáng, đè người cô xuống hung bạo hôn, Thất Diệp muốn hét chói tai nhưng chưa mở miệng ra đã bị nụ hôn nóng bỏng bất ngờ của hắn bao phủ.

Cảm giác được nhiệt độ bất thường trên người người đàn ông này, Thất Diệp dùng hết sức đẩy hắn: “Tông chủ, đừng như vậy, có phải ngài không thoải mái không? Tôi rót ly trà cho ngài có được không.”

Mộc Phi Huyền quyết tâm, vung tay lên đập nền trên bàn, lật người đè cô xuống sàn gỗ vân nghiêng của Khảm Thủy các.

Trong bóng tối chỉ nghe tiếng quần áo xé rách toát, Thắt Diệp ra sức muốn bắt lấy bàn tay làm loạn của hắn, nhưng làm sao so được với sức mạnh của hắn. Tay lướt qua da thịt nhẵn mịn của cô, Mộc Phi Huyền cảm giác máu trong thân mình cũng sắp bốc cháy, kêu gào, sôi trào trong người hắn.

Dùng sức cởi ra lớp áo che chắn người cô, Mộc Phi Huyền hôn lên ngực cô, mùi hương mát mẻ đó như một liều tình dược, hắn thậm chí không kịp đưa gối cho đủ, vật dưới người mình đã phản kháng mạnh mẽ, hắn thở gấp ồ ồ, lúc này không còn để ý tới đó có phải điều mình muốn hay không.

Đưa vật nhô lên như sắp nổ tung vào trong, người bên dưới dường như bất ngờ hoảng sợ, ra sức giãy dụa không để cho vật dữ tợn kia được như ý. Mộc Phi Huyền dễ dàng giữ chặt chân cô, bàn tay to lớn che miệng cô, kiên quyết, gần như thô bạo chen vào thân thể cô, đau đớn như muốn vỡ òa ra theo ngón tay hắn, thân thể chưa từng có kinh nghiệm căng như dây cung, sự đau đớn lại càng tăng thêm.

Mộc Phi Huyền cảm thấy vật cứng của mình thô bạo xé rách thân thể kia, nhưng hắn đành phải làm như vậy. Tất cả ý thức vào giây phút này chỉ còn là bản năng nguyên thủy nhất. Người bên dưới lắc đầu ra sức hất tay hắn ra, sự gián đoạn này càng kích thích động tác hắn thêm kịch liệt.

Có giọt nước mắt rơi xuống, thấm vào giữa ngón tay hắn, ướt lòng bàn tay hắn. Nắm thật chặt cổ tay trắng muốt của cô, ấn thật sâu vào da thịt cô. Sức lực của cô yếu dần, ngay cả phản xạ có điều kiện cũng biến mất, đau tới cực hạn, đã không còn sức mà kêu đau nữa.

Mộc Phi Huyền ra sức phát tiết, hắn sao không biết cô đau đớn, nhưng mà hắn không khống chế được.

Không biết khi nào thì dừng lại, cũng không biết mình ngủ từ khi nào. Khi Mộc Phi Huyền tỉnh lại thì người đó đã không còn bên cạnh, chỉ có vết máu loang lổ trên mặt đất, nhiễm đỏ áo bào trắng trông mà ghê người.

Thần thờ cột chặt đai lưng, hắn ra cửa liền gặp Tô Yên, trên gương mặt mỹ lệ của nàng là vẻ đắc ý và trách móc băng quơ: “Ồi chà, chàng nên dụ dỗ nàng cho tốt vào rồi mới để nàng đi chứ.”

Mộc Phi Huyền đẩy nàng ra rồi đến Sơ lâu, tắm sạch một thân dơ bẩn ở trong bồn, bên tai thỉnh thoảng vang lên tiếng rên rỉ của người dưới thân đêm qua, cảm xúc trong lòng hỗn loạn.

Một lần nữa thay quần áo, Cừu Nguyệt phái người tới đây nói Thắt Diệp Linh Chi định lên trốn đi đã bị bắt về, muốn hắn đi xem chút. Hắn ở trong Sơ lâu ngáy người một lúc, thở dài một cái thật sâu, cuối cùng phát tay áo đi ra ngoài.

Mộc Phi Huyền vừa tới cửa đã nghe tiếng kêu khóc bên trong, hắn cau mày: chắc là không nói ra đấy chứ?

Hắn đi vào, Cừu Nguyệt lập tức chào đón, khó xử nhìn hắn: “Tông chủ, Thắt Diệp nàng. . . .”

Mộc Phi Huyền xua tay bảo nàng lui ra, nàng lặng lẽ khom người làm lễ rồi đi. Thắt Diệp vừa thấy hắn, phản xạ có điều kiện lui ra sau, trên mặt đã đọng đầy nước mắt. Mộc Phi Huyền biết tối hôm qua quả thật đã dọa cô, lúc này mà không dỗ dành tốt, về sau phiền toái sẽ rất lớn.

Hắn đột nhiên nhào đến ôm lấy cô, sau đó kéo qua nhả xuống giường. Một tay đã che miệng cô lại, trong mắt cô tràn đầy kinh hãi như sắp chết, toàn thân đều run rẩy, tay chống lồng ngực hắn, giống như cầu xin nhìn hắn.

Mộc Phi Huyền quả thật có hơi đau lòng, trừ Tô Yên, hắn chưa bao giờ có nữ nhân khác. Mà Tô Yên, cũng chưa từng có ánh mắt như vậy.

Nằm xuống nhẹ nhàng hôn trán cô, hắn cúi đầu nói: “Thật sự xin lỗi Tiểu Thắt, thật sự xin lỗi, tối hôm qua ta uống say quá. Đều tại ta không tốt.”

Từ cái trán hôn xuống, qua chóp mũi, hôn khô khóe mắt đầy nước, sau đó từ từ buông bàn tay đang che miệng cô lại: “Đừng sợ. . . .”

“Tôi muốn về nhà, tôi muốn về nhà.” Cô lắc đầu, nước mắt lại chảy xuống. Mộc Phi Huyền ôm lấy eo cô để cô tựa vào lòng mình, khe khẽ nói: “Đừng như vậy, ngoan nào.”

Cô ngơ ngác mặc hần ôm, sau một lúc lâu đột nhiên cúi đầu xuống, gọi một tiếng Xà Quân, rồi lại rơi lệ.

Mộc Phi Huyền tới nắm tay cô, cô bị đau kêu lên một tiếng, ống tay áo bị kéo ra, hết như ngó sen non trên cánh tay, vết thương tối hôm qua lưu lại đã thành tím bầm đáng sợ.

Mộc Phi Huyền nhẹ nhàng vuốt vuốt cho cô, sau đó cởi y phục cô ra, cô sợ hãi phản kháng, giọng nói Mộc Phi Huyền vang lên không nặng không nhẹ mà kiên quyết: “Đừng động đây.” Sau đó nhẹ nhàng cởi quần áo của cô ra, trên người cô chỉ còn lại một cái yếm trắng, da thịt trắng như tuyết vẫn còn lưu lại vết hôn đêm qua, Mộc Phi Huyền cảm thấy máu nóng sục sôi, nhưng kiềm chế rất nhanh, ôm cô nằm xuống: “Nghỉ ngơi một chút đi.”

Thất Diệp cũng không giãy giụa thêm nữa, đêm qua hoan ái, cộng thêm chạy trốn nửa đêm, dường như đã tiêu hao hết tất cả thể lực của cô. Mộc Phi Huyền nhìn người trong lòng từ từ ngủ say, trong mộng cũng không bình tĩnh, khuôn mặt nhỏ bé nhú chặt lại, gương mặt đong đầy nước mắt, nắm thật chặt lấy tay cô, trong lòng đột nhiên cảm thấy chưa bao giờ mệt mỏi đến vậy.

12. Chương 12: Ta Là Của Người Đàn Ông Đầu Tiên Của Người

Thất Diệp tỉnh dậy trong lòng Mộc Phi Huyền, vừa mở mắt ngẩng đầu lên liền đối diện với cặp mắt sâu thẳm kia, không quen ngủ chung với người khác, hơn nữa mình chỉ mặc một cái yếm, cô hốt hoảng ngồi dậy. Mộc Phi Huyền chỉ khẽ vươn tay ngăn lại động tác của cô, hơi xoay người liền đè cô xuống dưới, quần áo trên người hần chỉnh tề, áo bào trắng nhàn nhạt mùi hương hoa cỏ. Cứ thế từ phía trên nhìn xuống cô, trong khi mặt của người phía dưới đã sớm đỏ tận mang tai. Đôi mắt kia luôn chớp động tình nghịch mang theo ánh sáng chiếu rọi như ánh nước trên mặt hồ.

Mộc Phi Huyền nhẹ nhàng lau nước mắt rơi trên má cô, thở dài một hơi thật sâu, sau đó cúi người hôn lên đôi môi còn sưng của cô, nuốt hết những gì cô sắp nói.

“Thật sự xin lỗi. Thật sự xin lỗi Tiểu Thất.” Hần hôn lên vành tai xinh xắn của cô, cúi đầu ghé vào tai cô nói. Đúng vậy, thật xin lỗi Thất Diệp, coi như ngươi là nữ nhân của ta, coi như. ta là người đàn ông đầu tiên của ngươi.

Ánh sáng trong mắt cô từ từ âm đạm, mặc hần hôn liên tục nhưng không phản kháng nữa, Mộc Phi Huyền biết cô sẽ tiếp nhận hần, đợi thêm một thời gian nữa, tất nhiên sẽ đối với mình tận tâm hết lòng.

Lúc này vốn nên vừa vuốt ve vừa an ủi, tuy vậy Mộc Phi Huyền không xuống tay, lúc định hôn lên ngực mới thấy cứng khó mà tiếp tục được, tối hôm qua mượn được tính, phóng túng bản thân, thế nhưng đã nhiều năm hần luôn không nhìn đến nữ nhân khác. Tình thế như vậy, làm cho hần cảm thấy rất thẹn với Tô Yên, mặc dù đây là ý của nàng.

Khi đó ở trong lòng hần, sự chung thủy đã ăn sâu bén rễ. Hần không cách nào tha thứ cho việc mình phóng túng tìm hoan lạc trên người một nữ nhân khác.

Tô Yên đương nhiên biết nỗi băn khoăn của hần, buổi tối, Mộc Phi Huyền lại liên tục mây mưa với nàng không dứt, nàng dùng đủ chiêu trò quyến rũ, mặc hần giống như hổ đói không ngừng đoạt lấy. Vén lên sợi tóc bị mồ hôi làm ướt trên trán hần, Tô Yên cố gắng làm cho tiếng nói của mình càng thêm êm dịu: “Huyền, thiếp biết chàng không vui, thiếp không nên làm như vậy. Nhưng mà chàng xem thương thế của thiếp cũng đã dễ lâu như vậy, tới lúc nào thì pháp lực của người ta mới có thể khôi phục được nha. Thiếp hiểu rõ chàng đối với thiếp tốt nhất, chàng là nam nhân đối tốt nhất với thiếp từ trước đến giờ.”

Mộc Phi Huyền không nói lời nào, phải làm thế nào, trong lòng thật ra đã sớm quyết định.

Hần để Thất Diệp dọn đến Khảm Thủy các, Thất Diệp không muốn, nhưng vẫn không dám nói. Cừ Nguyệt có chút lo lắng, trình độ tu hành của cô còn kém, là yêu cây thành hình người chưa đủ hai trăm năm, tương đương với loài người thì chỉ là đứa trẻ mười mấy tuổi mà thôi.

“Phải ngoan ngoãn nghe lời nha, không nên chọc tông chủ tức giận.” Vuốt mái tóc dài của cô, đứa nhỏ này trăm lần không muốn nhưng vẫn ngoan ngoãn chuyển qua. Cừ Nguyệt nhìn bóng dáng cô rời đi, thở dài thật sâu, làm thất Diệp linh chi không làm, tu tiên làm cái gì.

Mộc Phi Huyền không sắp xếp những người khác coi sóc Khảm Thủy các, dù là ở Huyền Tự Cảnh, nhưng chuyện như vậy nên tránh tai mắt của người khác. Buổi tối lúc Mộc Phi Huyền đi qua, Thất Diệp ở Khảm Thủy các đang ngẩn ngơ, ngôi nhà bằng gỗ này đối với cô mà nói thì quá lớn, cũng quá lạnh lẽo. Dù châm hết năm ngọn nến, nhưng vẫn có nơi ánh nến chiếu không tới.

Từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy eo cô, kéo người cô vào lòng mình, Mộc Phi Huyền khẽ chạm vào vành tai cô, cố gắng làm cho giọng nói mình trở nên dịu dàng: “Đang suy nghĩ gì đấy?”

Cô theo bản năng đẩy hất ra, sau cùng lại lặng lẽ bỏ qua, ngoan ngoãn mặc hắt ôm. Mùi hương thơm ngát từng đợt chui vào trong mũi, Mộc Phi Huyền cảm thấy tinh thần sáng khoái.

Một mạch ôm cô lên giường trong nhà gỗ, trong mắt cô vẫn còn nỗi sợ hãi sâu đậm, Mộc Phi Huyền gần như cưỡng bách mình không nghĩ đến Tô Yên nữa, hôn xuống môi cô, toàn thân cô nhanh chóng căng cứng, một cử động cũng không dám. Mộc Phi Huyền nhẹ nhàng sờ trớn da thịt mịn màng của cô, ý bảo cô thả lỏng. Hoàn toàn bất đồng với Tô Yên quyền rũ thấu xương, cô ngây ngô như vậy, khắp nơi đều lệ không chịu được phô ra trước mặt một nam nhân, cứ e sợ mãi mà quyền quyết định thì hoàn toàn thuộc về hắn.

Cô vẫn luôn ngấm ngấm chịu đựng, Mộc Phi Huyền hôn từng tấc da thịt, ở trên người cô lưu lại vết hôn mịn. Tay cô vẫn chống lên vai hắn, nín thật chặt áo bào trắng của hắn, tiếng rít lên khe khẽ từ trong miệng làm hắn không thể không dịu dàng.

“Ngoan nào, đừng sợ.” Không biết từ lúc nào giọng nói cũng thay đổi, hắn vẫn không quen cởi áo trước mặt cô, khi vật cứng chống trên gối vào chỗ hẹp của cô, thân người hắn rõ ràng rất vội vàng, gần như cưỡng bách tiến vào làm cho cô nhú mảy thật chặt, nhưng chỉ khẽ rên một tiếng, không hề phản kháng.

Mộc Phi Huyền hôn lên trán cô an ủi, sau đó một tay niệm thần chú muốn thử xé rách Tử Hà thánh y trên người cô. Chỉ cần một lỗ hổng là đủ rồi, nhưng loại pháp khí này một khi đã nhận chủ thì giống như một lớp da bảo vệ linh lực của chủ nhân, thô bạo phá hỏng cũng giống như xé rách da mọc ra lớp máu thịt bên trong, loại đau đớn như thế không có cách nào tưởng tượng nổi.

Thất Diệp bắt đầu cảm thấy đau, cô cố nén không lên tiếng, Mộc Phi Huyền tỉ mỉ lưu ý vẻ mặt cô, răng trên của cô cắn lấy môi dưới, trên trán rịn đầy một lớp mồ hôi mịn, hô hấp càng ngày càng dồn dập, hắn có chút do dự, nếu xâm nhập thì sẽ đau sao?

Vậy nếu như xé ra thật, sẽ đau đớn đến mức nào? Tiếp tục hấp thu linh lực của cô sao?

Có chút không dám nghĩ tiếp, nhưng mà việc đã đến nước này, đã không có lựa chọn nào khác. Mộc Phi Huyền hôn vào tóc mai của cô, sau đó độc ác làm phép toàn lực xé rách Tử Hà thánh y, tay trái theo bản năng dùng hết sức che miệng của cô, hắn cúi đầu, động tác kịch liệt không quan tâm tới biểu cảm của cô.

Tay cô ra sức đẩy hất ra, bị hắn ngăn lại rất dễ dàng, bị che miệng chặt không phát ra tiếng được, nhấn chặt mũi lộ vẻ đau đớn như sắp chết, mồ hôi theo từng lỗ chân lông chảy ra, ướt đầm cả chân gấm lộn xộn bên dưới, cả người run rẩy kịch liệt. Mộc Phi Huyền không dám nhìn đôi mắt kia, động tác vẫn cuồng loạn.

Thật lâu sau mới chấm dứt, đợi cô lắng xuống mới dám nói tay. Mộc Phi Huyền cố bình tĩnh lại hôn lên chóp mũi của cô: “Tốt rồi, không sao, không sao rồi, phải không nào?”

Cô không nói lời nào, tóc dài ướt mồ hôi dính sát trên mặt, mặt vốn thắm đỏ nay hoàn toàn trắng bệch. Mộc Phi Huyền cũng không biết nên nói cái gì, bứt ra khỏi người cô, cô ôm lấy bụng dưới, cong người thành hình con tôm. Mộc Phi Huyền đứng trước giường một hồi sau đó lau sạch người cho cô, chỉnh trang xong liền đi tới chỗ Tô Yên, một đường đi một đường suy nghĩ.

Ngày hôm sau Thất Diệp Linh Chi lại học bài ở vườn sau, Mộc Phi Huyền có việc bận không ở lại Huyền Tự cảnh, phân phó Cừu Nguyệt giám sát. Sắc mặt nàng rất kém, mắt ngơ ngác nhìn bản Tuyệt Diễm Đồ Chí, không biết đang nghĩ gì.

Buổi chiều Mộc Phi Huyền trở lại liền thấy cô ngồi trên cỏ ngẩn ngơ, đi tới đứng sau lưng cô thật lâu nhưng cô cũng không phát hiện.

“Cho ta xem hôm nay học được những gì.”

Cô đột nhiên giật mình bừng tỉnh, Mộc Phi Huyền ngồi khoanh chân đối diện cô, liên tiếp hỏi ba câu nhưng cô không trả lời được lấy một câu. Vì vậy dù là tông chủ đứng đầu Huyền Tự cảnh kiên nhẫn đến mấy cũng không khỏi nhú mày, thuận tay bẻ một nhánh mạn gai bên cạnh: “Đưa tay ra.”

Cô cúi đầu đưa tay tới, nhánh cây mạn gai đánh mạnh vào lòng bàn tay cô, có gai nhỏ đâm vào trong thịt cô cũng không cảm thấy, người co lại, rút tay về chà chà vào quần áo.

“Đưa ra.”

Ngày hôm đó, Mộc Phi Huyền hỏi tổng cộng bảy câu, một câu cô cũng không trả lời được. Vì vậy bị đánh bảy cái, lòng bàn tay tay phải đã sưng lên thật to. Mộc Phi Huyền tức lại càng thêm tức, nhưng cũng không đánh nữa. Trong cơn nóng giận bỏ lại nhánh mạn gai, quay người rời đi. Cô ngồi một mình trên cỏ nhỏ ra từng gai nhỏ trên tay, vừa nhỏ nước mắt vừa rơi vào lòng bàn tay.

Mộc Phi Huyền ở chỗ Tô Yên nán nã một hồi, cuối cùng không yên lòng. Viện cỏ ra ngoài, vòng vo vài vòng ở Huyền Tự Cảnh, cuối cùng đi đến Khảm Thủy các.

Khi đó cô đã ngủ, ngủ nhưng vẫn thấp đèn, cuộn người trên chiếc giường lớn, vừa đáng yêu lại vừa đáng thương.

Mộc Phi Huyền cởi giày lên giường, ôm cô lại phát hiện tay cô đã sưng thành móng heo. Lắc đầu thở dài, vội cầm thuốc trị thương thượng hạng tới cho cô, không biết cô đã tỉnh từ khi nào, ánh mắt đen bóng cứ lẳng lặng nhìn hẩn bôi thuốc.

Cẩn thận băng bó kỹ tay cô, Mộc Phi Huyền nghiêng nửa người đè lên cô, hôn nhẹ trên trán cô, lại tiếp tục thì nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt cô.

13. Chương 13: Tông Chủ Bắt Học Thuộc Lòng, Tôi Không Thuộc

“Đừng sợ.” Hẩn nhỏ giọng dỗ dành cô, bàn tay thuần thực cởi bỏ thắt lưng của cô, cô đặt tay trái không bị thương trên tay hẩn, động tác yếu ớt đó không thể coi là ngăn cản. Mộc Phi Huyền ngẩng đầu nhìn cô, sau một lúc lâu đối mặt, cô dần dần cup mắt xuống, giọng nói chìm xuống như đang ở nơi đông đúc “Không được, rất đau.... Thật sự rất đau”.

Mộc Phi Huyền thấy cô vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt hẩn, lâu sau mới nghiêng mặt đi, tàn nhẫn kéo tay cô ra, quần áo bị cởi bỏ từng chút một, da thịt trần trụi trong ánh nến vàng nhạt trở nên bóng loáng đẹp đẽ. Hơi thở tươi mát lướt lơ trên chóp mũi, cảm thấy thân thể bạch ngọc dưới thân đang run rẩy, Mộc Phi Huyền thấy được sóng gợn trong đôi mắt đẹp ấy, hẩn chỉ hôn cô, cúi đầu ghé vào tai cô, nói cho cô biết hẩn rất thích cô, dù rằng những điều này cũng không thể làm dịu sự đau đớn của cô.

Vật cứng mạnh mẽ tiến vào thân thể của cô đang căng như giương cung, Mộc Phi Huyền không che miệng cô, cô cũng không kêu, cắn môi thật chặt, tơ máu từ khóe môi chảy xuống dưới, nhiễm vào ống tay áo trắng của Mộc Phi Huyền, tạo thành một đóa hoa tươi đẹp.

Mộc Phi Huyền tự nhủ chính mình không thể dừng lại, Tử Hà thánh y này sẽ tự động chữa trị, hẩn thấy kỳ quái vì pháp khí này không phức tạp như hẩn từng tưởng tượng, tuy rằng cũng phải suy nghĩ trù tính, nhưng theo như tu vi của Thanh Dương Tử, tuyệt đối không thể phá vỡ dễ dàng như vậy.

Tử Hà thánh y sẽ tự động chữa trị, dù có phát sinh chuyện gì, nó cũng sẽ vì cơ thể này mà giữ lại linh lực đủ để duy trì mạng sống, cứ như vậy, đau đớn như xé rách kia lại lập lại.

Thất Diệp yên lặng mặc cho hẩn hoạt động, tay phải sưng phù cọ vào đầu giường, loại đau đớn này kéo tới, lại không phân biệt rõ được là chỗ nào trên người đau. Mộc Phi Huyền đè trên người cô, cô giống như một con tôm lúc mới vớt từ chảo lên, im lặng cuộn tròn, cô không hiểu vì sao nam nhân lại thích việc này.

Cô nghĩ lúc nam nhân và nữ nhân ở cùng một chỗ, nữ nhân đều sẽ đau như vậy.

Mộc Phi Huyền dùng khăn tay lau đi mồ hôi lạnh trên người cô, cô cúi đầu, Mộc Phi Huyền ngồi bên giường, nhẹ nhàng xoa bụng dưới của cô, nhẹ giọng hỏi còn đau không?

Cô nhếch đôi môi đầy máu, nhẹ nhàng lắc đầu, Mộc Phi Huyền thở dài, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, để mặt cô tựa vào ngực mình, lẳng lẳng ôm thật lâu, đến khi cô ở trong lòng hân mơn mơn màng màng ngủ, hân mới buông cô ra, xoay người đi tới chỗ của Tô Yên.

Lúc Thanh Dương Tử tới Huyền Tự Cảnh, Thất Diệp còn đang ngủ, linh lực và thể lực tiêu hao quá mức làm cho cô càng thêm chây lười. Cửu Nguyệt giúp cô rửa mặt chải đầu, dẫn cô đến đình Trầm Hương. Ván cờ của Thanh Dương Tử và Mộc Phi Huyền cũng sắp kết thúc.

Hai người câu đố câu không bàn bạc chuyện đối phó Huyết Ma. Huyết Ma đã làm loạn rất nhiều năm, không biết là tu loại tà thuật nào, sức lực hùng mạnh đến khủng bố, lại bởi vì không có hình dạng nên không có cách nào tiêu diệt, liên tục làm hại nhân gian.

Sau khi Thanh Dương Tử quản lý Diệt Tự Cảnh, nhiều đạo sĩ lúc đó rất không phục, đạo chủ sao lại truyền ngôi ột đứa nhỏ lông vàng, nhưng về sau, khi hân mang theo một nửa dân chúng ở Diệt Tự Cảnh mạnh mẽ đánh tan Huyết Ma, tất cả mọi người không còn ý kiến gì nữa.

Đúng là ma do tâm sinh, ma ở trong tâm. Đánh tan nó, cũng có nghĩa là chờ nó khôi phục. Cho đến tận bây giờ cũng không có người nào nghĩ ra cách tiêu diệt nó.

Đạo pháp của hân, gặp yếu thì yếu, gặp mạnh lại mạnh, mỗi lần đều làm cho người khác cảm thấy còn thiếu chút nữa mới có thể biết được đạo pháp của hân nông sâu ra sao, nhưng tới lúc xác thực, mới phát hiện thì ra hân sâu không thấy đáy.

Thất Diệp vừa đứng ở sau Mộc Phi Huyền, Thanh Dương Tử liền chú ý tới tay cô đang băng vải gạc thật chặt và dày.

“Sao tay lại thế này?” Hân mỉm cười hỏi, Thất Diệp Linh Chi này luôn luôn kỳ quái ranh mãnh, tám phần là lại làm sai cái gì. Thất Diệp đứng đối diện cúi đầu, nói cũng rất nhỏ: “Tông chủ bắt học thuộc lòng, tôi không thuộc.”

Thanh Dương Tử cao giọng cười to, cười xong lại vỗ vai Mộc Phi Huyền: “Hảo hữu, Thất Diệp Linh Chi trời sinh lưỡi biếng, đạo hạnh của cô vốn thấp, bây giờ cũng là một đứa nhỏ mười mấy tuổi, chỉ cần quả mẫn đôi chút là đủ.”

Hân vừa nói vừa suy nghĩ, Mộc Phi Huyền cười nhẹ, từ chối cho ý kiến. Một ván cuối cùng, vẫn là Thanh Dương Tử thắng. Mộc Phi Huyền cũng không để ý, hai người bàn bạc ngày xuất phát, sau đó Thanh Dương Tử đứng dậy cáo từ.

Tất nhiên hai người chào hỏi một lúc, sau đó hân vỗ nhẹ đầu Thất Diệp: “Phải ngoan ngoãn, được chứ?”

Thất Diệp không chịu ngẩng đầu nhìn hân, hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Sao Xà Quân không đến thăm tôi?” Giọng nói của nàng đột nhiên vô cùng uất ức: “Anh ta đã hứa là sẽ thường xuyên tới thăm tôi.”

Thanh Dương Tử nghĩ tính cô trẻ con, cũng không để ý: “Yêu giới gần đây xảy ra chút chuyện, Yêu vương bị trọng thương, có lẽ Xà Quân còn đang bận bịu.”. Thấy cô vẫn không ngẩng đầu, đành phải dỗ dành như dỗ trẻ con: “Được rồi, ta trở về liền phái người tới nói với hân, hân xong việc liền tới đây thăm Thất Diệp, được không?”

Nhưng cây linh chi kia chỉ nhẹ lắc đầu.

Mộc Phi Huyền không hiểu vì sao mình tự nhiên mất hứng, vì không hiểu mà lại buồn bực. Lúc ăn cơm trưa, Thất Diệp không thể dùng tay phải, tay trái vụng về gấp từng hạt cơm. Cửu Nguyệt đưa thìa gỗ cho cô, cô đang có tâm sự, quên mất lại cầm bằng tay phải, vừa chạm vào liền nước mắt lưng tròng, vội vàng xức hai miếng rồi đặt bát xuống.

Buổi chiều, Mộc Phi Huyền vẫn bắt cô tiếp tục học thuộc lòng, cô ngồi phía sau hoa viên một buổi chiều, tới lúc kiểm tra mười câu chỉ trả lời được một. Mộc Phi Huyền vừa mới bẻ một nhánh cây bụi, cô phản xạ có điều kiện chạy ra xa, Mộc Phi Huyền liền không vui, nhìn cô lui dần, càng thêm tức giận vô cớ: “Lại đây.”

Thất Diệp nhìn vẻ mặt lạnh lùng của hân, cô không biết là tính tình Mộc Phi Huyền đã bị Huyền Tự Cảnh và Tô Yên làm mờ đi rất nhiều xung lực và khí thế. Ánh mắt hủ dơ lướt tới chỗ cô, cô dùng lực ném bản

dập trong tay xuống đất, giọng nức nở nghẹn ngào “Tôi không muốn tới đó, tôi không muốn học thuộc lòng, tôi không nhớ được, không nhớ được!”

Sắc mặt Mộc Phi Huyền lần đầu tiên nghiêm khắc như thế, giọng nói lạnh lẽo: “Nhặt lên.”

Cô cúi đầu khóc nức nở, nhưng quật cường không chịu di chuyển.

“Nhặt lên.” Lặp lại lần thứ hai, cô vẫn bất động.

Không biết Mộc Phi Huyền đã kéo cô qua thế nào, buồn bực bị đè nén suốt một ngày đều phát ra ngoài, trong cơn thịnh nộ ra tay cũng không phân biệt nặng nhẹ. Người dưới tay kêu khóc kịch liệt, càng làm hấn thêm giận dữ, dây mây xanh quật trên người cô để lại vết máu thật sâu, chỉ trong chốc lát, máu đã thấm ướt áo đạo sĩ màu lam của cô.

Lúc Cừ Nguyệt chạy tới, cô đã khóc đến nổi cổ họng cũng khan, Mộc Phi Huyền vẫn còn đang tức giận: “Xà Quân, người nghĩ là đi theo Xà Quân sẽ tốt hơn đi theo ta sao?”

Một câu nói như vậy, bản thân lại đột nhiên tỉnh táo, Mộc Phi Huyền, người đang làm cái gì? Cô ta chỉ là thuốc dẫn cho Tô Yên, người cần gì phải canh cánh trong lòng như vậy? Cô chẳng qua chỉ như một đứa nhỏ mười mấy tuổi, sao người có thể xuống tay nặng như vậy?

Dù trong lòng hối hận, cũng không thể thể hiện ngoài mặt, nhìn cô hai tay ôm lấy đầu gối ngồi trên cỏ, khóc lem hết mặt mũi, may mắn là vừa rồi vùi đầu vào đùi nên không bị thương. Trên người vết máu đan xen, trên tay trái có nhiều hơn một vết.

Cừ Nguyệt nhẹ giọng khuyên hấn, Mộc Phi Huyền ném dây mây trong tay, cố gắng để giọng nói mình nghiêm túc một chút: “Không thể học thuộc thì chép, chép không đủ năm lần thì buổi tối không cho ăn cơm!”

Vì thế, buổi tối hấn tới Thủy các, cô đang nằm bò trên bàn chép Tuyệt Diễm Đồ Chí. Cô xé vải thuốc trên tay phải, tay phải sưng rất to, không cầm được bút lông, vì thế cầm bằng cả hai tay, dùng tư thế kỳ cục này chép từng chữ, Mộc Phi Huyền rốt cục cũng không nỡ nhìn bộ dáng cật lực này.

Đưa tay ôm cô đặt lên giường, cô cau chặt mày, miệng vết thương trên người rớm máu, Mộc Phi Huyền cau mày, Cừ Nguyệt không thay quần áo cho cô sao?

Tìm khăn tay thấm ướt lau sạch sẽ miệng vết thương trên người cô, cô rên rỉ kêu đau, nhưng không dám trốn. Hồi lâu, Mộc Phi Huyền xử lý xong vết thương trên người cô, sai người mang chút thức ăn cho cô. Cô vẫn đang khóc, ánh mắt sưng đỏ. Mộc Phi Huyền thở dài, hấn phát hiện từ sau khi ở cùng với cô, hấn thường xuyên thở dài.

14. Chương 14: Yêu Hận Tình Thù

Mộc Phi Huyền nhìn tay cô, có lẽ mình nên dứt cho cô. Cô nuốt hai miếng lại ngẩng đầu nhìn nhìn hấn. Ánh sáng rơi vào trong con ngươi đen nhánh, lộ ra những đốm nhỏ gọn sóng.

Mộc Phi Huyền trườ mền hôn trán cô, lại chạm phải vết thương trên người cô, lòng bàn tay hấn nhẹ nhàng kéo giãn hàng lông mày nhíu chặt của cô, giọng nói lại mang theo uy nghiêm của tông chủ Huyền Tự Cảnh: “Phải ngoan ngoan nghe lời.”

Khi hấn cởi áo của cô, đưa tay thăm dò vào ngực của cô, cô mới ngơ ngác ngẩng đầu nhìn hấn, Mộc Phi Huyền buộc chính mình coi nhẹ ánh mắt này, tiếp tục hôn, cô giữ chặt bàn tay đang cởi đai lưng của hấn, giọng nói khàn khàn như vừa khóc xong: “Đêm nay không làm có được hay không? Tôi rất khó chịu, tôi thật sự rất khó chịu.”

Mộc Phi Huyền gần như không hề tổn sức đẩy cái tay kia ra, nhìn da thịt tuyết trắng đầy vết máu đỏ tím, hấn cau mày, động tác đầu tiên chậm rãi tiến vào, nhưng cũng không giảm đi đau đớn của cô chút nào.

Cô nhúu chặt mảy, tay trái nắm vải áo trên hông hần, mồ hôi chảy ra, thấm vào miệng vết thương màu đỏ tím, thần trí đã không còn hoàn toàn thanh tỉnh, nghiêng đầu nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, từng giọt máu nhỏ xuống từ bên môi, thấm lên gối thành đóa hoa chói mắt.

Thân thể của cô nóng lên, chuyện này đối với yêu cây cũng không phải là chuyện tốt, Mộc Phi Huyền một lần nữa giúp cô rửa sạch vết thương, cô khép hờ mắt, giống như cũng đã quen với sự đụng chạm nhẹ nhàng của hần.

Về sau cô rất ít khi học thuộc lòng nữa, Mộc Phi Huyền cũng không lại ép cô, một lượng lớn linh lực mất đi, cô rất dễ mệt mỏi, đôi khi cô cũng biến trở về nguyên hình nằm giữa hoa cỏ ở phía sau vườn phơi nắng, vẫn rất nghe lời, tự mình bảo mình, dù cô làm cái gì, chỉ cần không nghịch ngợm, không quấy rối nữa là được.

Rất nhanh tới ngày Huyết Ma phục sinh, Mộc Phi Huyền triệu tập nhiều nhân mã ở Huyền Tự Cảnh, hẹn cùng Thanh Dương Tử hợp lại tại núi Vụ Linh. Trước khi đi, cùng Tô Yên triền miên một đêm, sau đó tới Thủy Các gặp Thất Diệp, hiếm khi thấy cô ngồi trước cửa sổ đọc sách, dù vậy cô vẫn không thể nhớ kỹ khẩu quyết đạo pháp. Mộc Phi Huyền lắc đầu cười, theo thói quen hôn lên trán cô: “Ta sẽ ra ngoài một thời gian, có chuyện gì thì đi tìm Cửu Nguyệt tỷ tỷ, nhé?”

Cô rút cuộc ngẩng đầu nhìn hần, cô vẫn luôn đi theo hần, ở Huyền Tự Cảnh này cô không biết nhiều người.

“Sẽ đi rất lâu sao?” Giọng nói của cô vẫn rất thấp, Mộc Phi Huyền ôm cô vào trong lòng, nghĩ đến vết thương của Tô Yên đã khá tốt, đột nhiên có chút mơ hồ, vết thương của Tô Yên đã tốt, vậy còn có? Vẫn giữ lại sao?

“Chừng ba tháng.” Hần phỏng đoán, trước kia cũng là chừng ấy thời gian, không sai biệt lắm, chỉ là mang theo người đi ra ngoài, không biết có bao nhiêu không về. Cho dù chỉ đổi được hòa bình nhất thời, đạo cảnh cũng phải trả một cái giá nặng nề.

“Người. . . sẽ không có việc gì chứ?” Thất Diệp đương nhiên cũng từng nghe Xà Quân nhắc tới Huyết Ma, cô biết chuyện này rất nguy hiểm. Mộc Phi Huyền trong lòng ấm áp, sự mệt mỏi do một đêm vướng mắc cùng Tô Yên cũng vơi đi: “Nàng lo lắng cho ta sao?”

Thất Diệp thành khẩn gật đầu, mặc dù loại đau đớn lúc ở trên giường rất khó chịu, nhưng bình thường Mộc Phi Huyền đối với cô rất tốt. Cô cũng không phải người có yêu cầu cao, bây giờ hần đi làm chuyện nguy hiểm như vậy, cô đương nhiên sẽ lo lắng.

“Ta sẽ không có việc gì.” Mộc Phi Huyền nhìn mái tóc dài như tơ của cô: “Mấy ngày ta không ở đây, chăm sóc bản thân thật tốt, biết chưa?” Thất Diệp gật đầu thuận theo, Mộc Phi Huyền thấy thời gian cũng không còn sớm, không thể tiếp tục lưu luyến, xoay người rời khỏi Thủy các.

Lúc đi tới qua rừng Bách Diệp lại gặp Tô Yên đang dẫn theo người hầu đi ngắm chim, nhìn thấy hần cũng kinh ngạc: “Không phải chàng đã xuất phát sớm sao?”

Mộc Phi Huyền do dự chốc lát, sau cùng nhàn nhạt nói: “Có chút việc kéo dài, bây giờ sẽ đi.”

Tô Yên đang cầm một chút chim vàng anh, không đi tới đó, bắt đầu gãi nhẹ làm chim nhỏ gật đầu một cái.

Hần đi lần này, Huyền Tự Cảnh lại hoàn toàn yên tĩnh. Tô Yên buồn chán đi lại trong rừng, nhìn chim bay đầy trời. Tu vi của nàng đã khôi phục tám phần, rất nhanh có thể rời khỏi hần.

Mộc Xuân Phong tâm pháp chết tiệt, sao có thể dễ dàng tẩu hỏa nhập ma như vậy! Nghĩ vậy, trong lòng lại phần nộ, tay nắm lấy nhánh cây bên cạnh, dùng lực bẻ, phát ra thanh âm răng rắc.

Đang lúc âm ức khó chịu, thấy đại đệ tử Vô Trần của Mộc Phi Huyền đi tới, lúc ấy chim trong rừng đang hót thanh thúy, sương sớm vẫn chưa tan, tia nắng ban mai chiếu vào trong rừng, đại đệ tử của Huyền Tử Cảnh mặc áo xanh cầm phát trần, rất có phong thái của người tu tiên.

“Sư nương”. Vô Trần từ lúc còn rất nhỏ đã đi theo Mộc Phi Huyền, nhưng trước đó, Tô Yên rất ít khi xuất hiện cùng Mộc Phi Huyền, cho nên hần đối với vị sư mẫu này cũng không hiểu biết nhiều.

“Uhm” Tô Yên gật đầu mỉm cười, Vô Trần chỉ cảm thấy nụ cười kia sáng như ánh mặt trời, vội vàng cúi thấp đầu không dám nhìn lại: “Vô Trần lui xuống trước.”

Tô Yên nhìn bóng lưng luống cuống kia, khoe miệng hiện lên tươi cười, tiểu đạo sĩ này, ngây ngô như vậy, rất giống Mộc Phi Huyền năm đó.

15. Chương 15: Luyện Yêu Thành Đan

Buổi sáng trong rừng bách thú, lá rụng lót thành một lớp thật dày, sương sớm men theo đỉnh nhọn của lá rơi xuống đất, ẩm ướt cả khu rừng.

Vô Trần đang luyện công, là đại đệ tử của Huyền Tự Cảnh, không chỉ có đạo pháp cao cường là đủ, sức khỏe cũng phải có, bây giờ, hắn đang cột mấy bao cát để chạy bộ buổi sáng. Chắc là do ra mồ hôi quá nhiều, thấm ướt cả trang phục trên người.

Tô Yên nghiêng người núp vào giữa thân cây, mấy ngày nay Mộc Phi Huyền không có ở đây, ả đã vô cùng buồn chán. Đột nhiên ả xuất hiện làm cho Vô Trần đang chạy bộ rất kinh hãi, tấn công theo bản năng, hai người nhanh chóng giao thủ ở giữa rừng, đành vậy, tu vi của Tô Yên cao hơn hắn rất nhiều, huống chi, trên chân hắn vẫn còn cột mấy bao cát to.

“Sư... sư nương”. Thân thể đứng vững, hắn mới nhìn rõ người trước mắt. Tô Yên nhìn người trước mắt đỏ mặt mồ hôi, hơi hơi gật đầu “Vô Trần, buổi chiều tới Phồn Âm các của ta một chuyến, ta có chút chuyện cần người giúp.”

Giọng nói Tô Yên vẫn điềm đạm muôn thuở, đùa giỡn với hậu bối cũng không có chút hàm hồ nào. Vô Trần nghe thấy, tim đập mạnh, mặt ửng hồng, vội vàng lung tung đáp lại.

Mộc Phi Huyền không ở đây, Khảm Thủy các chỉ có một cọng cỏ Thất Diệp, có đôi khi ở bên ngoài, phơi nắng phơi sương, có đôi khi lại ngăn người trước cửa sổ, lại có đôi khi cũng sẽ lật lật một vài quyển sách cổ Đạo gia.

Tuy nhiên, dù cố gắng thế nào cũng không thể bồi dưỡng lại được tổn thương của thân thể, nhưng cũng không ảnh hưởng tới việc cô hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, Thất Diệp linh chi tự nó đã là vật dẫn linh lực. Chỉ là, một đêm nọ, nó giạt mình giữa đêm, túi Tỏa Hồn chụp xuống từ trên đầu, trước mắt tối thui, bên tai còn nghe thấy tiếng người “Sư huynh, là thứ này sao?”

“Ừ, đi mau.”

Thất Diệp không biết đã xảy ra chuyện gì, túi lớn đeo dai vô cùng, lại thêm đạo pháp của cô căn bản là không tương đương, ra tay vài lần, hoàn toàn không có chút hiệu quả nào. Một đường xóc nảy, không biết là ai, muốn đem cô đến đâu.

Hai người kia chính là đệ tử Đạo gia chính thống, sớm nghe nói công dụng kỳ diệu của Thất Diệp Linh Chi, đã mai phục rất nhiều ngày ở Huyền Tự Cảnh, không dễ gì có được dịp Mộc Phi Huyền rời khỏi, mới tận dụng kẻ hở này.

Lúc Thất Diệp tỉnh lại, bị người ta cột vào một cái giường cực kỳ đơn sơ, bên cạnh có một đạo sĩ vô cùng lỗ mãng ngồi ở đó, một đôi tay không nề nếp đang sờ loạn trên người cô “Chắc, sư huynh, bộ dáng yêu nghiệt này thật tốt a, đáng người này, thật nóng bỏng à... khó trách Mộc Phi Huyền kia ngày đêm canh giữ không rời, xem ra, hắn cũng không phải là con chim tốt lành gì.”

Đạo sĩ ngồi ở bên cạnh bàn trước cửa sổ rõ ràng có vẻ điềm tĩnh, nhưng giọng nói nghe vào trong tai có một loại nham hiểm khó diễn tả “ĐỪNG xằng bậy, muốn làm gì, người sờ tới sờ lui, có ác tâm không hả? Dù có nóng bỏng thế nào, chẳng qua cũng là một yêu nghiệt thôi.”

“Có sao đâu, nói không chừng Mộc Phi Huyền đã sớm chơi đùa không biết bao nhiêu lần rồi.”

“Ngậm miệng.”

Thất Diệp nói không nên lời, thân thể giống như bị một pháp thuật nào đó giữ chặt, không thể nói, không thể động.

Đương nhiên biết phương pháp này không thể chậm trễ, đạo sĩ gọi là sư huynh yên lặng, bắt tay nghiên cứu một bản kinh thư, ghi ra một đơn thuốc dài giao cho tiểu đạo sĩ đi chuẩn bị, tiểu đạo sĩ trước khi đi vẫn còn lưu luyến sờ soạng trên người Thất Diệp một cái “Chắc chắc, đáng tiếc, gương mặt xinh đẹp như vậy.”

Thất Diệp trừng to mắt, liệu mình muốn nói, lúc đó cô rất ngốc, cô nghĩ, nói cho bọn họ cô không phải là yêu nghiệt, cô chưa bao giờ làm chuyện gì thương tổn tới người khác.

Nhưng không đợi cô nói ra, một cái cái lò luyện vĩ đại đã được đặt trong thư phòng, hai sư huynh đệ bận rộn hồi lâu, cuối cùng cũng tìm đủ dược liệu như trong sách, hai người đem Thất Diệp đang ở trên giường xuống, cởi đồ, tắm gội sạch sẽ, sau đó cùng dùng sức ngâm vào bếp lò đã bỏ dược liệu.

“Sư huynh, như vậy là được rồi sao?” Về mặt, bộ dáng của tiểu đạo sĩ như không thể tin được, bị sư huynh nhìn bằng ánh mắt âm u lạnh lẽo “Sư đệ vẫn chưa thấy nữ nhân sao?”

“À?” Tiểu đạo sĩ cười, vẻ mặt bỉ ổi “Còn chưa nhìn qua.”

Ánh mắt Thất Diệp mở rất lớn, nếu cô có thể kêu lên thì đã kêu từ lâu, một thanh kiếm từ sau bay tới, một kiếm chặt đứt đầu tiểu đạo sĩ, sau đó, đầu người rơi xuống nước, máu từ lồng ngực phun vào, cô chỉ cảm thấy toàn thân như lửa. Đầu của người nọ nổi lên bên phía trước cô, ánh mắt mở to, bộ dáng như hoàn toàn không phản ứng kịp, giữa một đồng dược liệu chìm nổi trôi dạt, khủng bố hung tợn, nói không nên lời.

“Vậy thì người nhìn đi.” Nham hiểm trong ánh mắt của đạo sĩ kia càng tăng, chùy kiếm của mình trên cái xác chết ngã dưới đất kia, một cước đá văng, mang nắp lò tới, Thất Diệp nhìn cái nắp chậm rãi đặt xuống, ánh sáng càng yếu ớt, cuối cùng là một mảnh tối đen. Không thể động, không thể kêu, trên người giống như bị dầu chiên lên.

Dưới lò, lửa càng ngày càng mạnh, đạo sĩ áo lam đã xử lý tốt cái xác chết không đầu, sốt ruột nhìn khói nhẹ bay ra từ nắp lò, Thất Diệp Linh Chi tu thành người, linh lực không cao, là chỉ bảo tồn tại nghìn năm trong truyền thuyết, có thể giúp mình vài năm tu luyện.

Nước trong lò bắt đầu sôi trào, khói mù dày đặc làm bồng mắt cô, yêu tinh cây cỏ không chịu nổi nhiệt độ cao, đây là lò chuyên luyện yêu, để cho yêu không nổi lên mặt nước, phía trên nó nhiệt độ rất cao, phía dưới nhiệt độ lại thấp, rất nhiều yêu tinh không chịu nổi thống khổ này, yên lặng chìm tới đáy lò, làm cho đan dược luyện ra càng có hiệu quả tốt.

Nhưng Thất Diệp không biết, cô nổi trên mặt nước, không biết cái đầu người kia đã trôi đi nơi nào, nước sôi sùng sục, giống như kêu gào muốn nấu chín thân thể của cô, cô cố gắng mở to hai mắt, bốn phía chỉ tối thui và khí nóng hừng hực.

Lúc tin tức Thất Diệp biến mất truyền tới, Vô Trần đang ở trên giường Tô Yên, mọi người ở Huyền Tự Cảnh không tìm thấy hắn, bắt đầu dĩ chạy lại bẩm báo Tô Yên. Vô Trần từ trên giường vọt lên, Tô Yên giống như một người đẹp rắn rết yêu kiều, nhìn người phía ngoài nói thản nhiên “Biết rồi, lui xuống đi.”

“Chắc là vẫn chưa chạy thoát.” Vô Trần cực kỳ đau đầu cái cây này, Thất Diệp Linh Chi học cái gì cũng không xong. Vừa buộc lại đai lưng, hai tay Tô Yên lại bắt đầu ôm lấy từ phía sau, hắn không khỏi đỏ mặt, tim đập loạn xạ, lòng hơi ngứa ngáy, nhưng càng thêm bất an, dù sao, người này là sư mẫu của mình.

“Nó trốn không thoát.” Tô Yên lại không lo lắng, đứng dậy hôn lên gáy Vô Trần, giọng nói giống như câu hồn người khác “Giúp ta thêm lần nữa, ta giúp người tìm nó.”

Vô Trần chỉ cảm thấy vô cùng mệt mỏi, tuy hắn là đại đệ tử của Mộc Phi Huyền, nhưng căn cơ lại kém Mộc Phi Huyền quá nhiều. Lúc Mộc Phi Huyền chưa vào Huyền Tự Cảnh đã nổi danh là cao thủ. Nhưng lúc này, mỹ nhân trong ngực, đừng nói là mỗi một, ngay cả mạng hắn, hắn cũng liều.

Thất Diệp không biết thời gian càng lâu, nhiệt độ trong lò càng cao, đôi khi, cô có thể cảm thấy mình đã chạm trúng cái đầu kia ở đâu đó, nhiệt độ cao ăn mòn cơ thể, như một lưỡi dao cùn từng nhát từng nhát cắt da thịt, không biết có phải do quá đau đớn hay không, phép thuật trối thân cũng bị phá tan, cô một lần lại một lần chạm trúng lò luyện yêu này, không khí càng thêm loãng, bốn phía tối đen, nhưng thần trí lại rất thanh tỉnh, đầu đã bị đánh vỡ, máu không ngừng chảy xuống.

Đạo sĩ kia đương nhiên đã nghe thấy, linh chi này còn yếu hơn những gì mình nghĩ, chẳng qua mới ba bốn ngày đã bắt đầu chịu không nổi, xem ra, không cần bảy bảy bốn mươi chín ngày, lâu như vậy đâu!

16. Chương 16: Làm Sao Để Giết Nó? Là Một Vấn Đề....

Vô Trần tìm rất lâu, lần này, cây Thất Diệp Linh Chi kia không để lại một manh mối nào. Tô Yên lại không phân biệt ngày đêm, cứ làm phiền hắc, hắc không biết thì ra vị sư mẫu này thực ra lại như sói như hổ như vậy. Mấy ngày đó hắc cũng lười biếng luyện công.

Tất nhiên Tô Yên có quyết định của riêng mình, Mộc Phi Huyền, không ai biết hắc tàn nhẫn, nhưng trong lòng ả lại rất rõ ràng, một khi bại lộ chuyện ả và Vô Trần, hậu quả chắc chắn không gánh nổi. Xưa nay ả làm việc kín đáo. Mặc dù có sắc tâm, nhưng cũng biết giải quyết tốt hậu quả, thế gian này, chỉ có một loại người là tuyệt đối không tiết lộ bí mật.

Trải qua một thời lâu trong lò luyện yêu, Thất Diệp cho rằng bản thân cứ chết đi như vậy, trong lò từ từ tràn ra ánh sáng màu hổ phách, có chất lỏng đỏ tươi cùng với ánh sáng từ từ chảy ngược vào thân thể cô, cô vẫn đau đớn như cũ, nhưng, kỳ quái là thân thể lại không có chút dấu hiệu bị rã nào. Ngay cả đạo sĩ bên ngoài cũng không nghĩ đến, bằng loại lò có cấp bậc này, không có khả năng luyện hóa một gốc Thất Diệp Linh Chi. Huống chi, trên người cây Thất Diệp Linh Chi này còn có bộ đồ Tử Hà thánh y và một quả nhân sâm hơn ngàn năm đạo hạnh mà Thanh Dương Tử ban cho.

Cuối cùng, qua hai tháng, hắc cũng cảm thấy không bình thường...Mở nắp lò luyện yêu ra, nước đã cạn, tất cả dược liệu đều đã rã thành mẩu vụn, ngay cả cái đầu người rơi xuống kia cũng đã thành đầu lâu khô, đúng là cây Thất Diệp Linh Chi kia vẫn còn đó, mắt nhắm, da thịt, mạch máu toàn thân không chịu được nước sôi chưng nấu lâu, nhiều chỗ đã bắt đầu rã ra, khuôn mặt có vẻ vô cùng hung dữ, trong lòng hắc thất kinh, nhớ lại tu vi của linh chi không được tốt lắm, hơn nữa, biết được Thất Diệp Linh Chi không hay tấn công người, nên cũng đánh liều cúi gằm lại, vừa mới cúi xuống, cặp mắt kia đột nhiên mở ra, lại là màu đỏ.

Không có thời gian chạy thoát, tay cô đột nhiên biến thành xúc tu thật dài, có phần giống với rễ của nhân sâm, những xúc tu này giống như tia chớp đâm vào ngực hắc, ánh sáng màu xanh dọc theo xúc tu từ từ chảy vào thân thể hắc, đạo sĩ kia mở to hai mắt, hơn nửa đời người đánh yêu ma, nhưng chưa từng thấy quá thứ trước mắt.

Đây.... Đây là yêu nghiệt gì?? Trong đầu chỉ kịp hiện lên một câu này, sau đó trời đất tối đen, có lẽ chính hắc cũng không nghĩ tới, cuối cùng lại chết một cách không rõ ràng như vậy trên tay một yêu tinh cỏ cây.

Màu đỏ trong mắt Thất Diệp từ từ nhạt đi, nhưng trước mắt giống như có một tầng sương ngăn cách, làm sao cũng không thấy rõ. Cô kinh hoảng nhảy ra khỏi lò luyện yêu, lò luyện yêu này vốn có kết giới, nhưng công lực vẫn chưa đủ để giam cầm cô.

Mơ hồ nhìn thấy cái xác khô bên cạnh lò, cô mím môi, sau một lúc lâu, cuối cùng chạy đi.

Vô Trần cũng sốt ruột, nghĩ tới Mộc Phi Huyền sẽ nhanh chóng trở lại, mà Thất Diệp Linh Chi lại không có tin tức. Tô Yên thấy hắc cả ngày bận rộn, nhưng ả cũng không nhàn rỗi, Mộc Phi Huyền sắp trở về, người này không giữ lại được.

Thất Diệp nghiêng ngả, lảo đảo chạy ra, cô không biết đây là đâu, nhưng nếu đạo sĩ kia dám ở nơi này luyện đan, chắc là nơi ít người lui tới.

Hình như bên ngoài là ngọn núi, cô cảm thấy chạy đã xa, trong lòng thoáng bình tĩnh, sức lực còn lại sau khi tiêu hao cũng không còn bao nhiêu. Toàn thân đau đớn nóng rát, nhưng ý thức vẫn minh mẫn. Tìm tới một nơi có cây um tùm, hóa ra chân thân, linh lực ủa vào, làm cô cảm thấy hơi dễ chịu.

Đúng là Tô Yên đang đợi như vậy, ban đêm, vừa nhìn thấy ánh trăng nghiêng nghiêng, chỉ cần chút đạo hạnh cũng biết là lúc khai quật chỉ bảo. Lúc Tô Yên đi, ngọn núi kia đã có vài nhóm người, còn không phải là tìm linh chi sao, nhao nhao ầm ĩ thiếu chút nữa ra tay.

Tất nhiên ả khinh thường việc nhập bọn với bọn họ, tiếp tục đánh giá phương hướng, đi về phía trước, thấy ven đường có một gốc nấm đại tầm thường, không biết xảy ra chuyện gì mà bề ngoài thương tích đầy mình.

Ả mím môi mỉm cười, khẽ nâng tay áo, giống như không ngoài dự đoán, cây linh chi kia đã nằm trong tay áo. Thật ra người khác đã đi qua vô số vòng, nhưng không ai nhận ra.

Tại Huyền Tự Cảnh, Khảm Thủy Các.

Tô Yên hẹn Vô Trần tới, nói là tìm ra manh mối. Thân thể Thất Diệp bị thương tổn, không biết Tô Yên đã làm thuật pháp gì, cô không thể hóa thành hình người.

Vô Trần nhanh chóng đến nơi, hai người ở trong Khảm Thủy Các, thỉnh thoảng trò chuyện, lúc hần đang tìm kiếm trên giường Thất Diệp thường ngủ, Tô Yên từ phía sau ôm lấy eo hần, sức lực của hần liền vơi đi một nửa. Hai người triền miên ở trên giường, rên rỉ ngâm nga, cảnh xuân vô hạn.

Trong tay áo, Thất Diệp nghe được Vô Trần kêu ả là sư mẫu, đương nhiên cũng biết rõ đây là người nào. Sư mẫu.... trong lòng cô hoảng hốt.... sư mẫu, không phải là tông chủ phụ nhân sao? Tại sao cô ta dẫn mình trở về, cũng không ình xuất hiện? Tại sao cô ta lại làm chuyện này với Đại sư huynh?

Cô không thể nhúc nhích, nghe thấy âm thanh này, trong lòng nao nao. Đột nhiên vang lên một tiếng kêu rên, sau đó cả phòng lập tức yên tĩnh. Cảm thấy được Tô Yên từ từ đứng dậy, giọng nói cực kỳ tàn nhẫn “Chết kiểu này, cũng có thể tính là phong lưu. Hút đi hồn phách của ngươi, ngay cả siêu độ cũng không cần.”

Cảm thấy chính mình bị rút ra từ ống tay áo, Thất Diệp hóa thành hình người, đảo mắt vừa thấy trên giường lại suýt hét to. Chỉ thấy Đại sư huynh Vô Trần trần như nhộng nằm trên giường, máu tươi nhuộm đỏ giường. Tô Yên lạnh lùng đứng trước mắt cô, nhìn thấy hoảng hốt trên mặt cô, trong đôi mắt hiện lên sự khinh miệt.

“Nếu không nữa, ngươi cũng có thể đi theo với hần.” Tính toán của ả rất tốt, Mộc Phi Huyền không có ở đây ba tháng, Thất Diệp và Vô Trần gian díu với nhau, sau đó, Thất Diệp hút nguyên thần của Vô Trần, bị Vô Trần phát hiện, hai người đồng quy vu tận.

Ả hiểu rõ tính cách của Mộc Phi Huyền, thương thế của bản thân đã tốt, không cần cây linh chi này nữa, nhưng chưa chắc hần đã bỏ được nó. Như vậy gọn gàng hơn, một tên hai nhận.

Nhưng tiếp theo, dù cho tiên thuật của Tô Yên có khả năng liệt vào thuật sĩ Tiên giới bậc trên cũng xấu hổ.

Cây linh chi kia rõ ràng đã cực kỳ yếu ớt rồi, nhưng làm như thế nào cũng không chết. ==

Ả dùng kiếm, dùng chú ngữ, cái gì cũng dùng hết, nhưng trong cơ thể cô ta, tầng ánh sáng màu hổ phách luôn nhàn nhạt vây quanh, thân thể cô rõ ràng đổ máu, nhưng trước sau cũng khó làm nguyên thần bị tổn thương.

Ả bận rộn cả đêm, cuối cùng cũng mệt mỏi. Nghe Mộc Phi Huyền nói, hình như Thanh Dương Tử cho cô ta, Tử hà thánh y kia rất mỏng, cực kỳ dễ dàng xé rách, nhưng xem ra, pháp khí này hình như cũng không phải dùng để ngăn chặn xói mòn linh lực. Ả nhúu mày, chết tiệt, tên Thanh Dương Tử gì đó, quả nhiên khó chơi!

Mất thấy đêm nay bao nhiêu tính toán đã bị nhỡ, ả cũng chịu thôi, xem ra, đành làm cho Vô Trần chết ở Khảm Thủy Các, mà Thất Diệp Linh Chi lại không biết tung tích.

Còn như làm thế nào để giết nó.... Còn phải tính toán thêm, tính toán thêm nữa...

Thất Diệp cũng không biết Tô Yên này hao tổn tâm huyết, dùng yêu thuật trói cô lại giấu trong mật thất. Tô Yên ra tay chắc chắn hơn đạo sĩ kia, xem thế này, nếu muốn giết giữa, sợ là khó khăn...

Lúc Mộc Phi Huyền trở về, đã thấy cục diện rối rắm như vậy. Vô Trần chết không rõ ràng, Thất Diệp không biết tung tích. Nhưng hần không còn tinh thần để ý tới những thứ này, đối phó Huyết Ma lần này, hần bị thương không nhẹ. Thanh Dương Tử chết tiệt, quả nhiên là “đạo hữu chết nhưng bản đạo không chết”, cuối cùng là mỗi lần đều thay hần hứng mìn... Mộc Phi Huyền vừa dương thương vừa buồn bực.

Cuối cùng chuyện Tô Yên mưu tính hại Thất Diệp này không xong, cũng không muốn dây dưa với hắn nữa, đôi khi chỉ mong hắn đi nhanh lên. Nhưng ả thông minh hơn tên đạo sĩ yếu mạng kia, muốn luyện hóa yêu tình này cần một công trình lớn, không có lò luyện yêu cấp bậc cao nhất định sẽ sượng mặt, cho nên cũng không nghĩ tới điều này.

Sau đó, trái lo phải nghĩ, ả vẫn nghĩ ra một nước cờ thật thâm độc.

Đem Thất Diệp ra lột da, sau đó rắc muối lên, người dưới thân ươn ươn nói không ra lời, ngược lại, ả vỗ hai tay, xem thể này, đừng nói là Tử Hà thánh y, cho dù là Tề Thiên đại thánh cũng phải bó tay,

Vì thế, yên tâm đóng cửa mật thất lại, suy tính, chắc chừng qua hai ngày là có thể lấy thịt muối khô này... À, không, là nấm khô, cũng được.

17. Chương 17: Yêu Nghiệt Trong Đạo Quán

Trải qua vài ngày như vậy, Tô Yên cuối cùng cũng vững lòng, trong đầu nghĩ cũng không có gì khác, trong mật thất, nó cũng không có cách nào hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt. Sau đó mở cửa ra, đã thấy cặp mắt kia, dưới một đồng muối trắng vẫn lóe ra ánh sáng yếu ớt. Vì thế vị thuật sĩ nổi danh tiên giới này cũng đổ mồ hôi, kinh ngạc. . . .

“Yêu nghiệt, mạng người thật cứng.” Ả xoay người chăm chú nhìn cô, thân thể cô đã bị mất nước nghiêm trọng, phải nói là mất máu nghiêm trọng. = =

Toàn bộ muối xung quanh đều thành màu đỏ chói mắt, mạch máu toàn thân nhìn vô cùng đáng sợ.

Ả cúi đầu thấp hơn một chút, không phát hiện màu đỏ đậm trong mắt cô, giữa một đồng muối trắng, một nhành cây màu vàng nhạt không biết từ nơi nào vươn ra, trực tiếp đâm vào ngực Tô Yên.

Đâm xuyên qua cơ thể, mà khi đó, ả còn chưa phản ứng kịp, kinh ngạc, đây là thứ gì? ? ?

Kỳ thật, với đạo hạnh của Tô Yên, vốn không thể mắc bẫy dễ dàng như vậy mới đúng, chỉ là ả quá chủ quan, bị một gốc Thất Diệp Linh Chi hai ba trăm năm tu vi lật thuyền trong mương. [1]

[1] Thuyền đi trong mương không thể bị lật nhưng lại lật, hàm nghĩa chuyện không thể xảy ra lại xảy ra.

Phản ứng đầu tiên của ả là lập tức bảo vệ tâm mạch, dù sao đã theo Mộc Phi Huyền nhiều năm như vậy, yêu quái tương tự cũng sớm thấy qua. Vừa nhìn thấy nhánh cây này, ả liền biết đó là một vật thể hút năng lượng. Nhưng dù động tác của ả nhanh, tuy bảo vệ được tâm mạch, nhưng rất khó giữ lại công lực, mắt thấy luồng tia sáng xanh truyền vào thân thể của ả, lại không kháng cự được. Kỳ thật, trong lòng ả cũng hoảng hốt, chuyện xảy ra như vậy, có thể giữ được cái mạng đã tốt lắm rồi. = =

Thật khéo, từ linh lực hấp thu từ Mộc Phi Huyền tới linh lực tính cả tu vi của mình, tất cả đều đem cho người ta.

Vốn dĩ Thất Diệp cũng không tính hút của ả, hành động đó giống như phản ứng tự nhiên. Lúc cô chạy ra khỏi mật thất, tất cả Huyền Tự Cảnh. . . đều kinh hoàng. . .

Khốn kiếp... Dám đến hang ổ của đạo sĩ quấy rối. . . Yêu nghiệt này ngạo mạn biết bao. . . .

Mà còn. . . Cả người đỏ bừng như vậy, rốt cuộc là yêu quái gì đây. . . .

Một đám đạo sĩ có tiếng, cầm kiếm trăm yêu vây thành một vòng tròn nhỏ, dò xét hồi lâu mà không dám tiến lên. = =

Một đám người nháo nhác, cuối cùng vẫn kinh động đến Mộc Phi Huyền, lúc hắn mới biết, tức giận đến mức muốn rụng răng, coi như mình bị thương, chẳng lẽ toàn bộ Huyền Tự cảnh yếu kém đến nỗi ngay cả yêu nghiệt cũng dám tìm tới cửa ăn hiếp đạo sĩ sao?

Lúc hắn chạy tới, vẫn kinh sợ. Thứ kia giống như. . . giống như. . . Giống như một người bị lột da. (kẻ điên: chết tiệt, cái gì tên là giống như. . .)

Làn da nó nhăn giống vỏ quýt sấy khô, cổ họng chỉ có thể phát ra thanh âm ha ha kỳ quái, các đạo sĩ có liên quan vây quanh, còn đang ở giữa dư âm của thiên lôi, đạo này, hết thấy mọi người đều văn minh, có phần có ý thức về cái đẹp, con thỏ còn biết đạo núp sau cánh hoa, sao còn có yêu nghiệt dài thượt kém sắc như vậy. . . .

Yêu nghiệt kia quay đầu thấy hắn, loạng choạng đi qua, gương mặt kia cuối cùng cũng làm cho hắn hoảng hốt, tay nắm thanh kiếm Thiên Huyền, bấm tay niệm chú, lại cảm thấy yêu nghiệt này vô cùng quen thuộc. . . .

Có điều, trong lòng cũng suy nghĩ, không đúng, thứ thân dài này, người mù nhìn qua một lần cũng có thể nhớ rõ.

Yêu nghiệt kia nhìn kiếm trong tay hắn, đứng một lúc lâu, cuối cùng xoay người chạy thoát. . . . Đợi đến lúc chúng đạo sĩ bàn bạc xong, chuẩn bị đuổi theo, đã không thấy bóng dáng.

Khi đó, Mộc Phi Huyền đột nhiên nhớ ra chỗ quen thuộc: ánh mắt.

Cặp mắt kia luôn luôn mang theo cầu xin thương xót, chiếu ra vô số ánh sao lấp lánh. Trong lòng hắn đột nhiên dâng lên bất an mãnh liệt, quay đầu, hỏi chúng đạo sĩ một cách vô cùng nghiêm túc: “Thứ này xuất hiện từ đâu?”

Chúng đạo sĩ còn đang thảo luận, bọn họ không biết mật thất trong Phồn Âm các, tông chủ phu nhân đã nhanh chóng che giấu. Kết quả, để lại một cục diện rất rối rắm cho Mộc Phi Huyền.

Huyền Tự Cảnh phái đi một lượng lớn nhân mã để tìm cô, các tiên yêu khác thì càng không cần phải nói, nhắc tới liền đánh hơi được, tin tức hết sức nhanh nhạy, ngay cả chó Hao Thiên cũng tám phần không bằng.

Thất Diệp cũng không nhớ rõ đây là lần thứ mấy đổi chỗ, ban đầu xung quanh còn có chút cỏ cây, chim quý hiếm tu tiên, nhưng sau vài lần suýt nữa bị bắt, dây thần kinh của cô đã sớm đứt đoạn.

Thanh Dương Tử dựa cạnh một gốc cây tùng có vẻ đã rất nhiều tuổi, đứng yên thật lâu, Thất Diệp Linh Chi kia đang ở trong rừng, run lấy bầy, từng nhánh cây đã hiện rõ, mặc dù có ánh trăng, nhưng trái lại, nó đã học khôn, không dám dùng toàn lực hấp thụ. Toàn bộ lá cây đã nhăn nhúm, nhìn qua muốn bao nhiêu xấu là có bấy nhiêu xấu. Bộ dáng này, đừng nói là Thất Diệp Linh Chi, sợ là bỏ vào trong đồng rơm rạ cũng sẽ bị chúng rơm rạ khinh bỉ.

Lúc hắn đến gần cô, phát hiện thân thể nho nhỏ kia run rẩy một hồi, thoát ra định trốn.

“Tiểu Thất?” Hắn lên tiếng, ngăn cản cô: “Là ta.”

Cây cỏ kia chỉ nhìn về phía hắn ra sức lắc đầu. . . . Nhưng chỉ nhìn thấy một bóng người mờ ảo. . . . Mỗ Thảo đột nhiên có một dự cảm xấu: Cô. . . . Hình như bị cận thị nghiêm trọng? ? ? =

Thanh Dương Tử đưa tay quơ quơ trước mắt cô một hồi, sau đó cúi đầu nhìn mắt cô.

“Thanh Dương Tử đạo trưởng, tôi không có. . . .” Yết hầu của cô vẫn khô khốc, bị muối hoạt hóa. Thanh Dương Tử ngăn cản lời cô, một tay kết chú trên người cô, vẽ gì đó, hắn cúi đầu, vài sợi tóc bạc trên trán rủ xuống phiến lá của cô, nhàn nhạt nói: “Ta biết.”

Hắn đứng lên, tấm áo đạo sĩ màu trắng tung bay trong gió đêm, đứng vậy, ta đều biết hết.

“Ta mang người đi tìm Xà Quân, được không?” Toàn thân đều là vết thương, ở nơi này đúng là không có cách xử lý nào khác.

“Nhưng. . . .” Ánh mắt như sương mù của Mỗ Thảo lộ ra do dự... Nhưng mà Xà Quân, nếu tôi không còn trong sạch, anh còn yêu tôi không. . . .

18. Chương 18: Tôi Không Giết Đại Sư Huynh

“Không” Mỗ Thảo rúc vào đám cỏ dại, giọng nói rất khàn, nhưng vẫn cố chấp: “Chờ thương thế của tôi tốt lên, tôi đi tìm Mộc tông chủ.”

Thanh Dương Tử lại thở dài, hần thở dài liền có vẻ riêng biệt của thế ngoại cao nhân: “Vô dụng thôi, ta dẫn người đi tìm Xà Quân.”

Linh chi trong đồng cỏ cố chấp chẳng khác gì con lừa: “Chờ thương thế của tôi tốt lên, tôi đi tìm Mộc tông chủ.”

Người của Huyền Tự Cảnh tìm kiếm khắp nơi, không ngờ lúc này Thất Diệp Linh Chi học khôn, một đám đạo sĩ vẫn không tìm được.

Tô Yên bị thương vô cùng nghiêm trọng, ngực thiếu chút nữa bị đâm xuyên, nếu không phải động tác của ả rất nhanh, thì đã sớm không có sức mà kêu. Mộc Phi Huyền dùng tất cả các mối quan hệ, có thể tìm được tiên thuật sư nào thì đều tìm. Mặt mũi của tông chủ Huyền Tự Cảnh là phải nể, vì vậy đại phu đến xem mấy lần, cuối cùng, thương thế của ả cũng dần dần giảm bớt.

Phái ra một đám người, một đám người trở về, bóng dáng của linh chi tùy tiện cầu thả đó cũng không ai nhìn thấy. Mộc Phi Huyền đau đầu, xoa xoa thái dương, thấy mạch tượng của Tô Yên ổn định, chậm rãi ra khỏi Phồn Âm các.

Lúc Thất Diệp từ mái tường nhảy vào, gặp Cừu Nguyệt, nàng ta đang sửa sang lại Khảm Thủy các, vừa ngẩng đầu thấy người trước mặt, có phần không phản ứng kịp, hồi lâu mới cau mày nói: “Đi thì cũng đi rồi, cô quay lại làm gì!”

“Cừu Nguyệt phu nhân, Mộc tông chủ ở đâu?”

“Mộc tông chủ? Cô điên rồi? Đi mau đi!”

“Tôi không muốn,” thương thế của cô còn chưa tốt hơn, toàn thân không có chỗ nào đẹp mắt: “Tôi không giết đại sư huynh, tôi. . .”

“Đừng nói nhảm, đi mau. . .”

Một giọng nói âm trầm ngăn lại động tác của Cừu Nguyệt: “Đi đâu?”

Hai người đồng loạt quay qua, thấy Mộc Phi Huyền toàn thân áo trắng, đứng trước cánh cửa cao lớn vững chãi. Mấy tháng không gặp, sắc mặt của hần có vài phần mỗi mệ, nhưng càng làm tăng uy nghiêm của một tông chủ, ánh mắt hần chỉ hơi hơi đảo qua Cừu Nguyệt, Cừu Nguyệt liền cúi đầu không dám nhìn thẳng hần.

“Mộc. . .” Thất Diệp nhất thời không biết xưng hô với hần như thế nào, trong mắt hần đã không còn sự dịu dàng ngày hần đi, chỉ còn lại sự thần nhiên của một tông chủ. Nhưng cô vẫn lấy dũng khí, muốn nói hết lời “Tôi không giết đại sư huynh, tôi. . .”

“Vô Huy, dẫn người xuống, giam ở hồ Thúc Yêu.” Hần cup mắt xuống không nhìn cô, gần từng chữ một, vô cùng rõ ràng. Mấy đạo sĩ đi lên chế trụ cô rất dễ dàng, cô gương nanh múa vuốt, vùng vẫy: “Mộc tông chủ.”

Mộc Phi Huyền cuối cùng ngẩng đầu, nhưng mãi đến khi cô rời khỏi tầm mắt của hần, cũng không nói thêm câu nào.

Hồ Thúc Yêu rất sâu, khí rét thấu xương từ trong tản ra, lấn át nhiệt độ cơ thể. Thương thế của Thất Diệp vốn chưa khỏi hẳn, tiếp xúc với nước liền run, nhưng trôi qua mấy ngày, cũng dần dần thành thói quen.

“Cừu Nguyệt phu nhân, tông chủ đã dặn không cho bất cứ ai vào.”

“Ta cũng là bất cứ ai sao?”

“Việc này. . .”

“Tránh ra.”

“Vâng.”

Lúc Cửu Nguyệt đi vào cũng phải hoảng hồn, khí lạnh của hồ Thúc Yêu vốn nặng, cô bị trôi trên vách tường, gương mặt tái nhợt như tuyết. Cửu Nguyệt thử truyền vào chút linh lực, không ngờ trong cơ thể cô lập tức có một nguồn lực lượng bí ẩn chống lại mạnh mẽ, thiếu chút nữa phản ngược lại mình. Cửu Nguyệt vội vã rút tay về, nhíu mày, nàng biết yêu quái tu tiên đáng sợ nhất là trong lòng có oán hận, một khi trong lòng có oán khí, nói không chừng sẽ không thể tu thành chính quả, mà làm đường thành ma.

“Lại đây ăn một chút.” Nàng ta gọi người đã mê man không biết bao lâu tỉnh dậy, ánh mắt của Thất Diệp giống như bị đông cứng, có phần trì độn. Nàng ta đem vài thứ dút vào trong miệng cô, giọng nói rất dịu dàng: “Thất Diệp ngoan, ta tìm một cơ hội cho cô lặng lẽ rời khỏi chỗ này, đi tới đâu cũng được, đừng trở về nữa.” Nàng ta đè thấp giọng nói: “Cũng đừng để người Huyền Tự Cảnh bắt được.”

“Tại sao tôi phải đi?” Thất Diệp ngẩng đầu: “Đại sư huynh không phải do tôi giết, sư nương, nàng. . . .”

Cửu Nguyệt biến sắc, ngắt lời cô: “Được được, nghe lời. Buổi tối ta. . . .”

“Không cần, tôi không đi.”

“Thất Diệp!”

“Tôi không làm chuyện gì sai, tại sao tôi phải đi?”

Cửu Nguyệt chỉ thở dài, nàng không có cách nào nói ột đứa trẻ vừa bước vào đời biết được cái gì là trắng, cái gì là đen. Đúng sai trên thế giới này, dù sao cũng không rõ ràng như một cộng một bằng hai.

Thất Diệp ăn đồ từ tay nàng, khóe miệng của cô vẫn mang theo quạu cường gần như cố chấp: “Thi thể của đại sư huynh vẫn còn, tu vi của tông chủ cao như vậy, nhất định có thể từ trong đầu hắc độc được tàn ảnh trước khi chết, chỉ cần hắc đi tìm, nhất định có thể tìm được chân tướng.”

Cửu Nguyệt buông tay cô ra, thu dọn đồ đạc xoay người bước ra ngoài, nếu như tìm, nhất định có thể tìm được, nhưng nếu hắc không tìm?

Đêm khuya, một đôi tay ấm áp mờ ám khoát trên eo, dấu môi mềm mại ấn trên trán, Thất Diệp mở to mắt, chỉ thấy một bóng dáng màu trắng trước mặt, nhưng cô biết là ai. Cái ôm và nụ hôn này, đều đã quá quen thuộc.

Ánh sáng như vậy, cô không nhìn thấy rõ vẻ mặt của hắc, chỉ cảm thấy nước ở bốn phía rút đi, sau cơn lạnh lẽo, đột nhiên ấm áp, môi của hắc có chút nóng lên. Thất Diệp theo bản năng rúc vào trong lòng hắc, hưởng thụ ấm áp bên trong.

“Mộc. . . .” Nụ hôn của Mộc Phi Huyền đặt trên bờ môi cô, ngăn cản lời của cô, ôm như vậy, thật lâu thật lâu sau, hắc đứng dậy rời đi.

“Mộc Phi Huyền. . . .” Cô nhìn bóng trắng kia, trong bóng đêm, bước chân hắc ngừng lại.

“Mộc Phi Huyền, ngài yêu tôi, đúng không?” Ấm áp còn lại trên người chưa mất đi, cô ở trong hồ nước đang trở nên lạnh lẽo dần mà hỏi, Mộc Phi Huyền đứng đó một lúc lâu, cuối cùng rời đi.

19. Chương 19: Không Nên Hận, Nên Quên

Chuyện xảy ra ở Huyền Tự Cảnh đương nhiên cũng truyền đến lỗ tai các giới, Xà Quân cũng tìm Thanh Dương Tử hỏi qua, Thanh Dương Tử chỉ nhấp một ngụm trà, lời nói chứa đầy hàm ý: “Sao không trực tiếp tới hỏi Mộc Phi Huyền?”

Mắt Xà Quân chợt lóe sáng, không hỏi thêm nữa.

Cửu Nguyệt rất sốt ruột, chỉ thiếu không tóm lấy lỗ tai Thất Diệp: “Thừa lúc này mau chạy nhanh đi, nếu tông chủ phu nhân tỉnh lại, cô đi cũng không nổi đâu.”

Cây cỏ kia lại vẫn kiêu ngạo như cũ: “Tôi không sai, tôi không đi.”

Kéo dài như vậy khoảng một tháng. Mộc Phi Huyền thường xuyên tới xem cô, nhưng không nói câu nào, nhìn nhau qua lớp băng ở hồ Thúc Yêu. Cừu Nguyệt không sao hiểu nổi hẳn.

Các giới đều chờ xem Huyền Tự Cảnh xử lý cây linh chi này như thế nào, Mộc Phi Huyền lặng im đến nỗi không thể lặng im hơn nữa.

Thất Diệp lắc đầu: “Cừu Nguyệt tỷ tỷ, tỷ gạt tôi có phải không? Sao hẳn có thể xử tử tôi? Làm sao có thể?”

Cừu Nguyệt cực kỳ nghiêm túc nhìn cô: “Cô cảm thấy ta đang đùa giỡn với cô sao?”

“Nhưng tôi không. . . .”

“Hắn biết!” Cừu Nguyệt bắt lấy cánh tay của cô, ngữ khí kịch liệt đã nhiều năm không thấy: “Hắn biết thì đã sao, nếu chân tướng việc này truyền ra, cô nghĩ Tô Yên làm sao nhìn người khác? Cô nghĩ Mộc Phi Huyền làm sao nhìn người khác? Cô nghĩ từ trên xuống dưới Huyền Tự Cảnh này làm sao nhìn người khác? Sao cô ngốc như thế!”

“Tối nay, ta đối phó người ở hồ Thúc Yêu, cô thừa dịp loạn chạy đi!” Cừu Nguyệt nhìn vẻ rầu rĩ chán nản của cô: “Thất Diệp, nhớ kỹ, không nên hận, tuy rằng trắng đen trên thế giới này rất khó phân biệt, nhưng không nên hận. Oán hận mạnh mẽ sẽ hủy đi một đời tu hành của cô.”

Cây cỏ kia không chịu ngẩng đầu nhìn nàng: “Cừu Nguyệt tỷ tỷ, hẳn thật sự sẽ giết tôi sao?”

Cừu Nguyệt quay mặt: “Khi hẳn giao hợp với cô, chỉ là mượn linh lực của cô chữa thương cho Tô Yên, hiểu chưa? Nói trắng ra, cô là một vị thuốc dẫn, không, bây giờ là chỉ là một đồng cặn thuốc. Nếu cô không đi, ngay cả cặn thuốc cũng không còn, biết không?”

Đêm đó, Mộc Phi Huyền lại tới. Khi đôi môi nóng của hắn lướt qua tai cô, cô mở miệng, giọng nói khàn khàn: “Xà Quân nói, chỉ có hai người yêu nhau thật lòng mới có thể làm việc này.”

Mộc Phi Huyền dừng động tác, cô đột nhiên ngẩng đầu, con ngươi đã không còn nhìn rõ lóe lên ánh sáng nhẹ nhàng, lại vẫn quật cường như cũ, nhìn thẳng hẳn: “Bọn họ nói, ngài vì chữa thương cho Tô Yên mới ở cùng với tôi.”

Trong nháy mắt đối diện đó, Mộc Phi Huyền không biết trả lời như thế nào, giọng nói của cô vẫn trầm thấp như cũ: “Cho nên. . . . Mặc kệ tôi bị thương hay bị bệnh, thậm chí là ngày đó, cũng không dừng. Cho nên ngài ở cùng với tôi. . . . Đều là vì bất đắc dĩ. . . . Vậy mà tôi vẫn cho rằng. . . . Là vì ngài yêu tôi. . . .”

Ngâm nước đá trong thời gian dài, cả người cô lạnh như băng, các vết thương trên người đã bắt đầu thối rữa, đầu ngón tay của Mộc Phi Huyền xoa xoa trên miệng vết thương của cô, ánh mắt giấu trong bóng tối.

Không lâu sau khi Mộc Phi Huyền rời khỏi, cô nhận được ám hiệu của Cừu Nguyệt, giữa màn đêm tối tăm, lúc mắt cô đã không còn nhìn rõ Huyền Tự Cảnh, cô cuối cùng nhìn lại, bên kia, giọng nói của Cừu Nguyệt vẫn còn bên tai: “Không nên hận, nên quên.”

Cô đột nhiên mỉm cười với bóng dáng mơ hồ kia: Ừm, tôi không hận, tôi sẽ tu đạo thật tốt, thành tiên thật tốt.

Phiên ngoại nhỏ: Linh chi bị lột da.

Lúc Thanh Dương Tử đưa Thất Diệp tới chỗ Xà Quân, Xà Quân đã không nhận ra người trước mắt là Thất Diệp, hẳn cau chặt hàng mi anh tuấn: “Sao lại biến thành bộ dạng này?”

Thanh Dương Tử xua tay, ý bảo trước tiên tìm một chỗ cho cô trị thương. May mà nơi này tốt xấu gì cũng là địa bàn của Xà Quân, thuốc thang đều có sẵn. Xà Quân nhìn Thanh Dương Tử bôi loạn thuốc mỡ trên da thịt bị thương đỏ au của cô, trong nháy mắt hiện lên vẻ mặt phức tạp.

“Tạm thời để cô ấy lại chỗ của ngươi, đừng để lộ tin tức, Huyền Tự Cảnh sẽ tới bắt cô ấy.”

Thanh Dương Tử hiếm khi nghiêm túc như vậy: “Đợi điều tra xong mọi chuyện rồi nói tiếp, còn tiếp tục lần qua lần lại như vậy nữa, linh chi sẽ ngày càng yếu.”

Xà Quân đứng bên cạnh Thanh Dương Tử, hai người cau mày nhìn linh chi bị lột da đang nằm trên giường, không nói một lời kia. = =

Thất Diệp ngủ ba ngày, nhưng vẫn còn đau đớn, chủ yếu là do phải liều mạng chạy trốn. Cô đã lo lắng trong lòng mấy ngày. Lúc tỉnh lại còn tưởng là đang ở trong lò luyện đan, tay không ý thức vung lên, nắm vạt áo một người.

Thị lực có vẻ thoái hóa nghiêm trọng, trước mắt chỉ nhìn thấy hình ảnh mờ mờ, Xà Quân cẩn thận nắm tay cô, cố gắng để giọng nói của mình vui vẻ hơn: “Đời này gặp qua nhiều linh chi như vậy, vẫn chưa thấy ai bị mù thế này.”

Giọng nói truyền vào tai, người đang vùng vẫy kia an tĩnh lại, chậm rãi dựa vào ngực hắn, toàn thân đều là vết thương vẫn rất khủng bố như cũ, Xà Quân ôm cô: “Đừng sợ, chúng ta tìm tiên thuật sư tốt nhất, nhất định có thể chữa khỏi, được không?”

Mỗ Thảo trái lại cực kỳ nghe lời, gật đầu, Xà Quân sờ sờ tóc cô: “Bống chốc trở nên nghe lời như vậy, ta thật sự không quen.”

Thật lâu sau, Mỗ Thảo mới nói: “Nếu tôi thật sự mù, làm sao bây giờ?”

Xà Quân tiếp tục xoa đầu cô, đáp thật dễ nghe: “Nếu nàng mù, ta sẽ nuôi nàng cả đời.”

Mỗ Thảo nghĩ sâu xa: “Không cần làm việc?”

Mỗ Xà khẳng định: “Không cần làm việc.”

Mỗ Thảo tiếp tục sàu muộn: “Không cần luyện công?”

Mỗ Xà thâm tình tha thiết: “Không cần luyện công.”

Mỗ Thảo đột nhiên vui vẻ phấn chấn: “Tôi tự làm mình bị mù nhé?”

Mỗ Xà: = =

20. Chương 20: Thịnh Yên Kinh Hồn

Chuyện Thất Diệp trở lại xà tộc, không một ai dám nói ra, bây giờ Huyền Tự Cảnh đang dốc sức truy tìm cô, không ai có thể chứng minh cô trong sạch.

Thanh Dương Tử nói mắt cô chỉ bị khói hung, từ từ điều dưỡng sẽ khá hơn. Cũng vì cô đột nhiên trở nên ham học, thế nên trời vừa tối lại rất khó ngủ.

Sau vườn, Xà Quân như thường lệ ngồi cạnh cô, tay cầm chén rượu, mỉm cười ôn nhã. Đôi khi kể cho cô nghe những tin tức thú vị của yêu giới, có đôi khi nói chuyện thượng tiên trên tiên giới, có đôi khi nói chuyện Huyết Ma và Tâm Ma làm hại nhân gian.

Thời sự của yêu giới liên tục rung chuyển, từ lần trước Tâm Ma đột nhiên xông vào, một mình Yêu vương chống trả bị thương nặng, sau đó càng nội loạn không ngừng. Thất Diệp thật tò mò, thị lực của cô ngày càng tốt hơn, dần dần có thể thấy được những ly chén nhỏ trượt mắt: “Nghe nói Yêu vương thích ăn thịt người sống nhất. Có phải thật vậy không?”

Xà Quân để cô nằm nghiêng trong ngực mình, mỉm cười vỗ đầu cô.

(Một lúc lâu sau, Xà Quân vô tội ngẩng đầu: đại ca, em không muốn nghị luận về người chấp chính, sẽ bị làm khó. Mọi người xắn tay áo xông vào đánh: vai của ngươi không đến mức bị làm khó dễ mà sợ. . . .)

(Kể diên đoạt lấy bản thảo của Mỗ Quân rồi tự mãn: nếu Xà Quân của chúng ta không muốn nghị luận về người chấp chính, vậy thì kể diên ta nói về Yêu vương ọi người. Yêu vương, danh tính không rõ, chiều cao không rõ, cân nặng không rõ, giới tính không rõ, thích ăn thịt người, ăn sống. . . .)

Kẻ diên mồ hôi lạnh vò đầu: giới thiệu xong. . . . Khụ, sao vậy, mọi người tiếp tục tiếp tục. . . .

Mọi người: = =)

Tạm thời Xà Quân vẫn không dám dẫn Thất Diệp ra ngoài, nhưng cô lại không chịu ngồi yên, cho nên đến Di Hồng viện phụ Nhất Nương. Nói là phụ, nhưng cũng không dám để cô xuất đầu lộ diện, cũng chỉ biến thành cây cỏ ở vườn sau, thích làm gì thì làm, thích chơi gì thì chơi.

Tiểu Nghiêm vốn tưởng rằng lần này cô sẽ đến náo loạn Di Hồng viện, không ngờ lại vô cùng an tĩnh. Cô rất vui vẻ một mình ngồi ở bàn đá đọc sách, có đôi khi cả đêm không ngủ. Tiểu Nghiêm từng hoài nghi cuốn sách đó là đồ chơi, cuối cùng phát hiện ra đó là sách phép thuật.

Phiên ngoại nhỏ: Tiệc thọ của Yêu vương

Vào ngày sinh nhật của Yêu vương. Xà Quân thân là phụ tá đắc lực của Yêu vương, đương nhiên hẳn phải an bài thọ yến. Lại thêm Yêu Vương bị trọng thương, hỉ nộ vô thường, nên chúng yêu cứ như hổ rình mồi, việc này càng không thể làm qua loa.

Xà Quân bận rộn, dĩ nhiên Nhất Nương cũng không có rảnh, căn bản là tất cả hạng mục tiêu khiển đều do nàng chịu trách nhiệm.

Một hôm, Thất Diệp ở vườn sau đọc sách phơi nắng, đột nhiên có một A Tam Ấn Độ [1] không biết nói làm nhằm cái gì, rồi kéo cô khỏi xích đu, sau đó A Tam ăn mặc hở hang kia ngồi lên.

[1] Chỉ người Ấn Độ đầu vấn khăn hồng, xuất phát từ cụm “A Tam đầu hồng”.

=.=

Mỗ Thảo ở trên địa bàn Xà Quân đâu phải dễ chọc. Cô kéo Tiểu A Tam ăn mặc đồi phong bại tục xuống, sau đó hai tay đánh tới tấp.

Tất nhiên, mặc dù công phu của A Tam Ấn Độ không tệ, nhưng làm sao vượt qua được một Thất Diệp Linh Chi mấy trăm năm đạo hạnh chứ.

Cô đánh đối phương thành mấy cái đầu heo, kéo đầu giật tóc A Tam. Trong lòng cô nói thầm: sao tóc của người này lại có thể phát ra tiếng. . . .

Một lúc lâu sau, Nhất Nương và Tiểu Nghiêm từ ngoài đi vào, Tiểu Nghiêm lau lỗ mũi, tựa như trên mũi có dính bụi vậy.

Về mặt Nhất Nương u buồn nhìn đám người đang tập vũ đạo, Mỗ Thảo giật mình: “Có chuyện gì làm khó được ma ma ư?”

Nhất Nương tiếp tục u buồn, Tiểu Nghiêm giữ vẻ mặt không biểu cảm: “Cô vừa mới đuổi đi mấy cô nương Ấn Độ”

Mỗ Thảo chậm hiểu: “Chính là mấy A Tam Ấn Độ kia?”

Về mặt Nhất Nương đau khổ, mặt Tiểu Nghiêm vẫn không có biểu cảm: “Mấy A, Tam, Ấn, Độ là ma ma khó khăn lắm mới mời đến múa được tại thọ yến của Yêu vương.”

Mỗ Thảo dè dặt nói: “Vậy. . . thay người à?”

“Ngày mai là sinh nhật Yêu vương, tiết mục đã báo xong cả rồi. Tiết mục khiêu vũ Ấn Độ là tiết mục chính.”

“Ặc. . . .”

“Cô nói đi, phải làm sao đây?”

“Tôi. . . .”

“Cô không làm hỏng chuyện sẽ chết hả?”

“Mẹ kiếp, không phải chỉ là mấy A Tam thôi sao, cùng lắm thì tôi lên.”

“Cô biết múa Ấn Độ?”

“Yêu vương đã từng xem múa Ấn Độ?”

“Ặc. . . . Cho dù Yêu Vương chưa xem qua, cô cho rằng cô giống người Ấn Độ sao?”

Mỗ Thảo nắm tay xoa lỗ mũi, lẩm nhẩm: “Có gì đặc biệt hơn người đâu, cũng chỉ đen hơn chút thôi mà. . . .”

Tại thọ yến của Yêu vương, Xà Quân và Nhất Nương đều loay hoay tiếp khách, đương nhiên là vô cùng long trọng. Nhân giới, đạo cảnh, tiên giới đều có người đến chúc tụng.

Yêu vương thích ăn thịt người sống trong lồng kể đang nằm nghiêng trên giường ngọc, vóc người hần cực kỳ cao lớn, mặc một hắc bào thêu khổng tước vàng, trên mặt cũng đeo một chiếc mặt nạ vàng, trên đó có vẽ những hoa văn kỳ quái, duy chỉ chừa lại đôi mắt làm người khác cảm thấy lạnh băng.

Bình thường, đương nhiên cũng có vô số yêu quái dòm ngó vị trí Yêu Vương này, nhưng bởi vì người này vô cùng tàn nhẫn, nên thật sự có rất ít người dám chia mũi vào. Vì lần trước hần đối phó với Tâm Ma nên bị thương nặng, kéo theo nội loạn không ngừng ở yêu giới, nhưng cho đến tận hôm nay, vẫn chưa có kẻ nào dám chính thức khiêu chiến với hần.

Xà Quân ngồi phía bên phải hần, thông thả ôn hòa nói chuyện nhân gian, nhìn thấy khách đến đông đủ, hần mới đứng dậy thay Yêu vương nói lời hoan nghênh với người đến tham dự. . . . Sau khi hần cùng mọi người nâng ly chúc thọ Yêu vương, mới vỗ tay ý bảo Nhất Nương có thể bắt đầu.

Dây đàn sáo, áo quần hoa lệ, tất cả đều vô cùng thuận lợi. Ngón nghề của Sở Nhất Nương, quả thật không phải phàm nhân có thể so sánh. Tất cả mọi người đều say mê trong ca vũ, Xà Quân nhấp một ngụm rượu, nhìn Yêu vương ngồi bên cạnh, hần ta bị thương thật sao. . . . Hay là đang dự rần xuất động?

Yêu vương vẫn nghiêng người nằm trên giường ngọc, xoay xoay bình rượu và chén rượu, ánh mắt của hần vẫn rét lạnh như cũ, nhìn xuyên qua đám người đang chèn chén say sưa, dường như nhìn thấy tất cả, nhưng lại dường như không nhìn thấy gì cả.

Đến giữa tiệc thì trời đổ mưa, Xà Quân nhìn Yêu vương, hần ta không có chỉ thị nên cũng không có hành động gì. Chỉ là sắc trời càng ngày càng tối, mưa rơi càng ngày càng lớn, dần dần trở thành gió bão.

Chúng yêu vẫn ngồi nghiêm túc, vũ cơ trên đài vẫn còn nhảy múa. Một lúc lâu, Yêu vương vươn tay, ngón tay của hần thô to, gân xanh nổi lên, dường như ẩn chứa một sức mạnh lớn vô cùng. Cũng may không có động tác khác, hần chỉ nhẹ nhàng vỗ tay một cái, lập tức mưa tạnh gió ngừng. Mặt trời từ từ lộ dạng trong mây đen, lòng Xà Quân kinh sợ, chúng yêu cũng nghi ngờ không dám chắc. . . . Đây là có phải là kẻ không thành [2]. . . . Hay sự thật là hần không bị thương?

[2] Kẻ không thành của Khổng Minh, tìm hiểu trên google.

Lúc mọi người còn đang do dự, lại nghe vang lên một tiếng rất lớn, người hầu đang bưng mâm đựng trái cây mở to mắt, cả người run loạn lên, kinh hãi chỉ vào sân khấu. . . .

Trong nháy mắt, mọi người nhìn qua, sau đó cũng run run chỉ vào trên đài, không hèn mà cùng há to mồm, nhưng lại không phát ra một âm thanh nào. Màn múa kia, dường như còn kinh khủng hơn địa ngục Tu La gấp trăm gấp ngàn lần. Ngay cả Yêu vương không có biểu tình gì cũng đột nhiên ngồi dậy.

Vũ cơ trên đài vẫn như mê như say múa, dòng nước đen trên người nàng chảy xuống, áo váy lụa mỏng đủ màu trên người nàng đều nhuộm thành màu đen, mỗi bước chân của nàng đều để lại một vũng nước đen trên đất.

Nàng, nàng, nàng. . . Nàng đang. . . . rụng. . . màu! ! !

Khóe miệng Xà Quân co giật.

Khóe miệng Sở Nhất Nương co giật. . . .

Tiểu Nghiêm tay chống trán. . . . Thuận tiện che mắt mình lại. . . .

21. Chương 21: Tôi Không Muốn Bị Gọi Là Tiểu Hắc

Trở lại Yêu Vương điện, bày yêu uống rượu cho đỡ sợ, đã lâu lắm rồi không có chuyện gì trực tiếp làm kinh động tâm hồn nhỏ bé của bọn hắc như vậy. Yêu vương ngồi ở trên cao, gương mặt giấu sau mặt nạ, giọng nói nghe không ra cảm xúc: “Tôi khi quân, phải xử thế nào?”

Cộng cổ nào đó quỳ dưới đại điện, rối loạn cắn móng tay một cách rất vô tội: “Hu —— Tôi không biết phần mắt của ma ma lại kém chất lượng như vậy a. . . Hu —— ”

Xà Quân đang muốn mở miệng, một đạo sĩ bên cạnh đột nhiên lên tiếng: “Yêu vương, bản đạo thấy yêu nghiệt này khá giống với Thất Diệp Linh Chi đã đào tẩu khỏi Huyền Tự Cảnh, yêu nghiệt này sát hại đại đệ tử Vô Trần của Huyền Tự Cảnh, lại dả thương chủ mẫu của chúng ta, việc này không phải nhỏ. Thánh vương cho phép bản đạo dẫn người về Huyền Tự Cảnh, để Mộc tông chủ xử lý.”

Không biết là do lạnh lẽo hay do cái gì, cả người Mộc Thảo co rúm lại, nhìn Xà Quân cầu cứu.

Xà Quân nhíu mày, Yêu vương ngồi ở trên cát tiếng cười âm trầm, rời khỏi ghế, ôm Thất Diệp đang quỳ rạp trên đất lên, giọng nói cũng rét lạnh tận xương như mặt nạ kia: “Ái phi, về sau không thể đùa giỡn như vậy.”

Đầu óc Mộc Thảo chậm chạp, hồi lâu vẫn không phản ứng kịp. Quay đầu nhìn Xà Quân, ánh mắt của Xà Quân cực kỳ rõ ràng: không muốn chết, trước hết hãy đồng ý.

Mộc Thảo không hề gì, đồng ý dựa sát vào. Nhưng đồng ý rồi liền ngồi trên đùi hắc sao. . . Vì thế, Yêu vương lạnh lùng oai phong tiếp tục ngồi trên tòa cao, mặc cho linh chi kia ngồi trong lòng hắc xoay loạn. = =

Đạo sĩ trên điện không mở miệng nữa, người thông minh đều hiểu ý tứ của Yêu vương.

Thọ yến tan, chúng thần dần dần lui ra. Mộc Thảo vùng vẫy bò ra khỏi ngực Yêu Vương, ngã xuống đất. Áo choàng của hắc không biết là loại gì mà rộng rãi như vậy.

“Oa~” Cô vừa vượt chỗ ngã đau, vừa gào khóc, giọng nói Yêu vương lại khôi phục sự lạnh lùng ban đầu: “Về sau, người gọi là Tiểu Hắc.”

Tất cả mọi người trong đại điện đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cô, đương nhiên cô cũng biết bản thân bây giờ “đẹp” như thế nào, nếu liếc mắt nhìn một cái, ai cũng tưởng là một yêu tinh quạ đen, không ngờ lại vô cùng vô cùng đen như thế này. = =

Nhưng cho dù là một yêu tinh quạ đen. . . . Tối thiểu nhất cũng có thẩm mỹ và tôn nghiêm nha. . . . Mộc Thảo nước mắt như mưa bão: “Oa —— Xà Quân, tôi không muốn bị gọi là Tiểu Hắc —— ”

Ánh mắt Xà Quân cũng rất kỳ quái, nhìn Yêu vương đã đi xa, bộ dáng có vẻ dăm chiêu.

Mộc Thảo chết cũng không chịu ở lại Hoàng Tuyền mộng cảnh, khụ, cung điện Yêu vương, gọi là Hoàng Tuyền mộng cảnh. Nhưng sự thật chứng minh, dù cô có ngang ngược nhưng cũng không ngang ngược được với Xà Quân, thái độ của Xà Quân cực kỳ kiên quyết: “Nàng nhất định phải ở lại đây.” Mộc Thảo vùng vẫy giãy chết: “Tại sao?”

“Tại vì. . . . Hắc đặt tên cho nàng.”

Mộc Thảo chán nản, cuối cùng trở lại vấn đề chính: “Bởi vì cái tên dở tệ kia? Tôi không muốn bị gọi là Tiểu Hắc, tôi không muốn bị gọi là Tiểu Hắc, oa hu hu —— ”

Mặc cho cô ầm ĩ như thế nào, cuối cùng vẫn phải ở lại. Máy nha hoàn ấn chặt cô vào thùng nước để tẩy đen, cuối cùng có thể miễn cưỡng gặp người.

Vài người hợp lực ném cô vào tấm cung của Yêu vương, lúc đó, Yêu vương đang ngồi bên bàn uống rượu. Thất Diệp cũng thường xuyên thấy Xà Quân uống rượu, nhưng người kia là nhấp từng ngụm từng ngụm, không giống hắc, một bình lại một bình.

Trên áo của hắn có thêu hoa văn cầu kỳ, dưới dạ minh châu lóe ra ánh rực rỡ. Mặt nạ vàng trong ánh sáng tối tăm có vẻ cực kỳ quý dị. Lúc này Mỗ Thảo cuối cùng cũng cảm thấy sợ hãi, cô không biết đó là sự uy hiếp trời sinh của Yêu Vương, chỉ đứng dán vào cửa, không dám tiến lên.

Yêu vương uống tới bình thứ chín, cuối cùng quay đầu nhìn cô, giọng nói trầm trầm: “Lại đây.” Là ngữ khí ra lệnh để vương thường dùng.

Mỗ Thảo cảnh giác nhìn hắn: “Không qua.” = =

Yêu vương thấy thế ngó ra một hồi, chắc là chưa từng có con yêu nào trả lời với hắn như vậy.

“Lại đây.”

“Không lại.”

“Tới đây!!”

“Không tới.”

Ba lần như vậy, cuối cùng tính nhẫn nại không nhiều lắm của Yêu vương hết sạch, Thất Diệp chỉ thấy bóng đen trước mắt chợt lóe, chớp nhoáng đã ngồi trên đùi hắn, cô sợ cũng sợ rồi, lại bớt chút thời gian nghĩ: Yêu vương này sao động một tí là thích người ta ngồi trên đùi hắn.= =

Tầm mặt nạ kia từ trên cao nhìn xuống đánh giá cô, thở ra hơi thở mang theo mùi rượu nồng nặc trên mặt cô. Bàn tay cứng rắn dùng lực như móng sắt ấn chặt vai cô, mát như băng lạnh, thăm dò suy nghĩ trong lòng cô, hắn mở miệng, cũng mang theo mùi rượu nồng nặc: “Ai phái người tới?”

Mặc dù Mỗ Thảo cào không tới, nhưng cô đang tức giận: “Người buông ra đã, buông ra ta sẽ nói cho người biết.” Mặt nạ chăm chú nhìn cô một lúc, vừa buông tay, lần này cô phản ứng nhanh, lập tức rời khỏi lòng hắn. Vừa đứng vững trên mặt đất, vội vàng chỉnh lại áo quần xộc xệch.

Mấy nha đầu kia không biết mặc quần áo kiểu gì cho cô, bên phải để trần, giống như vũ y A Tam Ấn Độ.

Yêu vương mặt nạ chú ý nhất cử nhất động của cô, sau một lúc lâu, hỏi lại: “Ai phái người tới?” Không biết có phải cảm giác sai hay không, giọng nói không nghiêm khắc như lúc này.

Mỗ Thảo dè dặt nhìn qua, dè dặt thuyết minh giai đoạn làm A Tam Ấn Độ, càng thêm dè dặt cùng với Yêu vương mắt to nhìn mắt nhỏ.

Móng sắt kia lần thứ hai xách cô lên, cấu cứa mạng của cô còn chưa ra khỏi miệng, đã bị quăng trên giường “phạch” một cái. Đầu vầng mắt hoa, một bóng đen cao lớn đã đè lên. Đầu óc của cô luôn trong trạng thái không đủ dùng, nhưng móng sắt kia xé mở vạt áo của cô, lúc mặt nạ lạnh lẽo chạm vào vết thương chưa lành trên người cô, cô đột nhiên thét chói tai.

Người trong cung Yêu vương trong một ngày ngắn ngủn liên tục chịu hai lần kinh hãi từ trước đến nay chưa hề có! !

Lúc móng sắt che miệng cô, một tay khác theo bản năng móc móc lỗ tai. . . .

Giữ cô một đêm không ngủ, lúc trời sáng, cung nữ tiến vào hầu hạ cô rửa mặt, cổ họng cô khàn khàn, tất cả mọi người tưởng rằng Yêu vương làm, thật ra Yêu vương vô tội biết bao, đó chỉ là do tối hôm qua cô gào khóc.

Kẻ điên (tay trái cầm cờ vàng chữ H, tay phải cầm cờ hồng chữ SM, phát cờ hò reo): Yêu vương cố lên, Yêu vương cố lên. . . .

22. Chương 22: Không Muốn Rửa Mặt

Yêu Vương dường như bận rộn nhiều việc, mặc dù Mỗ Thảo ở lại Yêu Vương cung, phải trong tình huống đặc biệt lắm thì mới có thể thấy hắn một lần trước khi đi ngủ. Lúc đầu nửa đêm tỉnh giấc có thể thấy người bên cạnh ánh mắt lạnh như băng, sau nhiều lần như thế, ngay cả Yêu Vương cũng quen dần

Nửa đêm hôm đó, Mỗ Thảo theo thói quen tỉnh giấc thường không đánh động đến người bên cạnh, hai người vốn sống yên ổn với nhau. Nhưng cô vừa mở mắt liền thấy Yêu vương đang ho ra máu.

Mà người đang mang mặt nạ kia cũng lấy làm kinh hãi, rõ ràng đã dùng Thúc Hồn quyết làm cô ngủ say, bỗng nhiên phải đối diện với con mắt kia đã nằm ngoài dự liệu của hắn.

Hắn không bỏ mặt nạ xuống, mình trần ngồi ở trên giường, trước ngực có một vết cào từ ngực trái xuống bụng phải. Trên giường có thuốc và vải băng bó, thấy cô tỉnh lại, hắn cũng không che giấu nữa, thỉnh thoảng lại che miệng ho khan đứt quãng.

Thất Diệp chưa từng thấy qua vết thương nghiêm trọng như vậy, dĩ nhiên cô phán đoán mức độ nghiêm trọng của thương thế qua mức độ kinh khủng của miệng vết thương.

“Người. . . .” Cô cau mày ngồi dậy, nhớ tới Xà Quân từng nói Yêu Vương trọng thương, quả nhiên là sự thật: “Đây là vết thương do chiến đấu với Tâm Ma lưu lại sao?”

Giọng nói của Yêu vương âm trầm lại mang theo sự cao ngạo: “Trừ Tâm Ma, ai có thể một mình làm ta bị thương?” Trong khi nói tay cũng không ngừng lại, đầu ngón tay dính thuốc mỡ bôi lên vết thương trên người.

Mỗ Thảo khẽ cười: “Người có nhiều thủ hạ như vậy, đến cuối cùng vẫn chỉ một mình liều mạng.” Vốn là chỉ là một câu đùa vui, cô lại quên mất gần vua như gần cọp, tay sắt đã siết lấy cổ cô, vào lúc cô cảm thấy khó thở mới nghĩ biết vậy chẳng làm, lắm mồm có tội, lắm mồm có tội a ! ! !

Tay chân quơ loạn xạ, trên giường xóc xếch, nhưng người này lần này rõ ràng trong lòng có phòng bị, cổ họng bị giữ chặt muốn kêu cũng không kêu được.

Thất Diệp đối diện với hai luồng ánh mắt lạnh băng kia, chợt cảm thấy trái tim như đang ngừng đập. Qua một hồi lâu, ánh sáng màu hổ phách trong cơ thể vậy lấy cô, cô chỉ cảm thấy tay sắt trên cổ đột nhiên buông lỏng, cả người bị ném xuống giường như một cái túi rách.

“Nếu không muốn chết, tự quản lý miệng mình cho tốt.”

Âm thanh lạnh lùng nghiêm nghị truyền tới, Mỗ Thảo không nói gì, cô vẫn ho khan, cái tay sắt kia, thiếu chút nữa đã bẻ gãy cổ cô rồi. Nằm ở trong chăn gấm, cô ho ra cả nước mắt. Lúc lấy lại tinh thần mới phát hiện có một bàn tay sắt ở trên lưng vỗ nhẹ giúp cô thuận khí, khi cô quay đầu lại thì đã nhanh chóng thu về.

Cô cẩn thận quan sát Yêu vương, lại thử lùi vào trong chăn, vậy mà hắn lại cứ bôi thuốc.

Lúc Yêu vương nằm xuống, cả hai người đều lúng túng, đều biết đối phương không hề ngủ, Mỗ Thảo liền dịch người về phía sau, muốn cách hắn xa một chút. Không ngờ chỉ vừa động đây, đôi tay sắt kia liền đuổi qua, không cần tốn nhiều sức kéo cô vào trong lòng.

Trong lòng cô căng thẳng, lúc bàn tay dày rộng ấy lướt qua trán cô, trên trán còn có một tầng mồ hôi lạnh chưa khô.

“Gặp ác mộng sao?” Trong bóng tối, trong chăn, ngón tay hắn lướt qua cánh tay của cô, lướt dọc trên các vết thương, giọng nói trầm thấp nhưng lại khiến tim cô đập rộn lên: “Không. . . . Không có.”

Đôi tay sắt kia đột nhiên ôm chặt lấy cô, vuốt mái tóc dài của cô: “Đừng sợ.”

Mỗ Thảo có chút lo lắng đề phòng, Yêu vương này quả là kẻ vui giận thất thường. Đang do dự thì đầu ngón tay vuốt trên người cô chậm dần, thì thào nói: “Chúng ta đều là người giống nhau. . . .”

Mỗ Thảo nghe thấy hần thỉnh thoảng nén giọng ho nhẹ, do dự hỏi: “Người. . . . Có muốn uống chút nước hay không?” Người đang ôm cô cười khẽ, mặt nạ cứng chống trên vai cô: “Chút tổn thương này ta còn chịu đựng được.”

Mỗ Thảo có chút không quen, luôn cố ý hoặc vô ý tránh ra, nhưng kỳ quái là cô cảm thấy cái ôm của hần rất quen thuộc. Hần cẩn nhẹ vành tai của cô, ý bảo: ngủ. Mỗ Thảo thấy tâm tình hần không tệ, vì vậy muốn thương lượng với hần: “Có chuyện này. . . . Người đừng gọi ta là Tiểu Hắc được không?”

Kết quả của lời nói này là bị người khác lơ đi.

Kết quả của việc đêm khuya tâm sự là. . . . Yêu vương ngủ quên ——

Có lẽ do ôm nhau thế này cảm thấy rất thích. . . . Trước nay Mỗ Thảo chưa từng ngủ ngon như thế. Khi mở mắt ra phát hiện mặt của mình dán vào một lồng ngực rộng lớn ấm áp, tay còn đang níu chặt một góc áo trắng của người ta.

Yêu vương hần là bị động tác ngẩng đầu của cô đánh thức, sau khi tỉnh lại nhìn mặt trời ngoài cửa sổ, cũng không lên tiếng, lặng lẽ rời giường thay quần áo, Mỗ Thảo từ khi ‘cùng phòng’ với hần tới nay, vẫn luôn ăn mặc tương đối chỉnh tề, cũng không có cái gì để kiêng dè. Cô liền núp ở trong chăn, hai con ngươi đảo loạn, nhìn hần thất đai lưng, đeo ngọc bội.

Có tỷ nữ nghe thấy tiếng động, bưng chậu bạc đựng nước rửa mặt tới, nhưng hần lại lập tức đi ra ngoài, để lại một mình Mỗ Thảo ở trên giường suy nghĩ lung tung. . . . Chẳng lẽ. . . . Hần mang mặt nạ chỉ vì không muốn rửa mặt thôi sao?

23. Chương 23: Người Chơi Cờ Dở

Một hôm, Thất Diệp chẳng có việc gì làm, ngoại trừ đánh cờ với Mạc Hồ, cô cũng không hứng thú với việc khác, vậy thì chơi cờ cũng không tệ. Dĩ nhiên, phần lớn đều là công của Xà Quân. Đã vậy, Mạc Hồ lại là một người chơi cờ dở, nhường hần một xe, mà lại thêm một pháo cũng có thể dễ dàng thắng hần. Hai người cứ thế chơi hết một buổi sáng, Thất Diệp dù trì độn cũng phải tức giận giậm chân: “Đừng a. . . . Mã của người định để cho pháo của ta ăn sao! ! !”

Sau đó xung quanh vang lên tiếng người hầu: “Đại nhân.”

Mỗ Thảo quay đầu liền thấy Xà Quân mặc áo trắng thất đai lưng màu đen, Mỗ Thảo nhìn hần từ trên xuống dưới một lúc lâu: “Xà Quân, mặc đồ này trông giống như rắn cạp nong nha.”

= =

Xà Quân phát tay ra hiệu, Mạc Hồ ở phương diện này thì rất thông minh, lập tức đứng dậy, nhường chỗ cho Xà Quân. Trên bàn cờ, quân trắng quân đen đang trong lúc bất phân thắng bại. Hai người đều đã quen thuộc chiêu số của nhau, người nghĩ xem, tu hành ở núi Nguyệt Lăng mấy trăm năm, không có trò vui thì biết sống qua ngày thế nào? Ngày ngày tu đạo, không phải khiến các động thực vật tu đến gốc luôn sao?

Cho nên mới nói hơn phân nửa cờ nghệ của Mỗ Thảo là do Xà Quân dạy. Phân nửa còn lại là do Xà Quân mỗi ngày đều đánh cược với cô, nếu thua sẽ bị búng mũi. Sau khi chớp mũi Mỗ Thảo bị búng sưng vù thành Pinocchio, liền treo cổ trên xà nhà [1], tỉnh ngộ biết vươn lên hùng mạnh.

[1] Nghĩa là khắc khổ học tập

Cuối cùng sau một hồi lâu, Mỗ Thảo ngẩng đầu: “Ấy. . . . Xà Quân, tôi đi lại một nước cờ được không?”

Xà Quân nhón tay lấy một quân cờ trắng, nhìn bàn cờ kết cục đã định, tiếc hận lắc đầu: “Không hối hận, xuống tay không thể hối hận.”

“A a a a a a ——” Mỗ Thảo duỗi móng vuốt ra hất, cờ rơi xuống đất bắn tung tóe, lòng đầy cảm phẫn hét: “Không chơi với người, quá xấu xa, đi lại cũng không cho! ! !”

Cũng may Xà Quân đã quen với cách chơi cờ của người này, tay bưng nước trà trên bàn, mỉm cười nhấp một ngụm, thấy Mỗ Thảo vẫn đang tức giận, không hiểu sao lại muốn cười: “Lại cho nàng một cơ hội trả thù, muốn hay không?”

“Không chơi, người xấu xa!”

“Chắc chắn?”

“Hừ!”

“Vậy thì ta có thể đi được rồi.” Hắn đứng dậy làm bộ phải đi, Mỗ Thảo vội nói: “Ai, người. . . .” Sau đó chụp bàn tay đang cầm trà của Xà Quân, kết cục nước trà bắn lên người cả hai. Mạc Hồ vội vàng chạy qua muốn lau khô cho hai người, Xà Quân nhìn người đang cúi đầu kia, vẫn cười tươi ôn nhả: “Mạc Hồ, phiền người pha trà một lần nữa.”

Mạc Hồ không nói gì, hắn bị bắt phải chơi cờ cũng là vạn bất đắc dĩ. Xà Quân nhìn hắn cầm khay đi như chạy trốn rồi quay đầu nhìn Mỗ Thảo đang chăm chú bày cờ.

Một bàn tay nắm lấy tay đang bày cờ của cô, Mỗ Thảo vừa ngẩng đầu lên đã dán vào ngực Xà Quân, Xà Quân tươi cười, hôn nhẹ trán của cô. Mỗ Thảo dễ chịu híp mắt, hai tay ôm cổ hắn, nhìn hắn, mặc cho hắn hôn khắp chỗ trên mặt mình.

“Xà Quân, chừng nào anh mới dẫn tôi trở về?” Cô nghịch khối ngọc đen treo trên eo hắn, Xà Quân rất cảnh giác chú ý động tĩnh chung quanh, nhưng tươi cười trên mặt vẫn chưa dứt: “Sắp rồi. Tiểu Thất, vương bị thương rất nặng phải không?”

“Hình như là vậy. Vết thương đều nhìn thấy đầu xương, nửa đêm còn ho ra máu đấy.” Mỗ Thảo dán vào ngực hắn, dường như phát hiện ngoài ngọc đen ở eo thì có cái cang thú vị hơn, cô thích thú nghịch chiếc nhẫn trên tay Xà Quân.

“Ho ra máu. . . .” Xà Quân nhỏ giọng lặp lại một lần, dịu dàng vỗ đầu cô: “Nàng phải ngoan ngoãn, chớ chọc hắn. Chờ xong chuyện bên Huyền Tự Cảnh, ta đón nàng về. Được không?”

Mỗ Thảo rất nghe lời gật đầu, sau đó lại cọ cọ trên người hắn: “Anh lần sau tới phải mang quả mọng cho tôi, phải chín.” Xà quân mím môi cười: “Ừ, nàng nghe lời, lần sau ta mang tới.”

“Còn có dâu tây.”

“Mùa này làm gì có dâu tây.”

“Tôi muốn dâu tây!” Mỗ Thảo trừng mắt hạnh.

“Được được được. . . .”

“Đúng rồi, còn có!”

“Còn có?”

“Anh bảo Yêu vương đừng có gọi tôi là Tiểu Hắc nữa!”

“Sao nàng không tự nói cho hắn?”

“Hắn. Hắn rất hung dữ.”

Lúc Mạc Hồ đến đây hai người vẫn ngồi nghiêm chỉnh đánh cờ, một ván cuối cùng, Mỗ Thảo rút cuộc thắng, toét miệng cười. Xà Quân khẽ lắc đầu, đứng dậy rời đi.

24. Chương 24: Phiên Ngoại Nhỏ: Câu Chuyện Trắc Trở Của Hắc Phi

Nha hoàn hầu hạ cô vẫn luôn cẩn thận từng li từng tí, cô xoa bả vai, miệng vết thương trên người đã khép lại, da non cũng đã mọc ra, tối hôm qua bị cọ vào, có nhiều chỗ liền hồng hồng.

Nhìn người chung quanh một cách kỳ quái, cô không biết rằng những nữ nhân từng hầu hạ Yêu vương, không một ai còn sống. Yêu cây sau lưng giúp cô chải đầu từng chút một, có người đi vào bày ra bữa ăn sáng rất thịnh soạn, không một ai nói gì, ngay cả quần sự Mạc Hồ của cung Yêu Vương cũng chăm sóc cô tỉ mỉ chu đáo.

Tất cả mọi người đều có cùng một suy nghĩ: Yêu vương đặt tên cho nàng ta.

Mỗ Thảo ban đầu còn thoải mái, cô cho rằng tất cả mọi người ở cung Yêu Vương đều được đãi ngộ thế này.
= =

Cho đến khi Mạc Hồ cúi đầu gọi cô là Hắc Phi, cô mới hiểu ra mà rơi lệ: “Đừng gọi tôi Tiểu Hắc. . . . Tôi không muốn làm Hắc Phi với vẫn gì a a a a a a ——”

Sau khi mọi cách kháng nghị không có hiệu quả, Mỗ Thảo rất chán chường, có thể dùng một câu nói của mấy thi nhân u buồn để hình dung: thế giới này, mất đi màu sắc, chỉ còn lại hai màu đen trắng. . . . Mỗi khi bị người khác cung kính gọi là Hắc Phi, trước mắt của cô thật sự là một màn tối, đen giống như con quạ giương cánh bay lượn, cũng phát ra hai tiếng quác quác.

Lại nói Yêu Vương lần đầu nạp phi, quần sự Mạc Hồ của cung Yêu Vương cho là nên ăn mừng to một phen. Để tham khảo ý kiến, Yêu Vương triệu tập chúng thần, bàn bạc nội dung nghi thức.

Xà Quân tuy không muốn, nhưng vua muốn thần chết thần không thể không chết, huống chi hiện tại vua chỉ muốn một nữ nhân? Vì vậy Xà Quân vắt hết óc (thật ra trước khi nhờ Mỗ Thảo viết thay bài “Cha tôi”, Xà Quân hành văn rất).

Xà Quân khom người: “Ngô Hoàng, thần cho là • # % # # # • # (đăng sau lược bỏ 8000 chữ)”
tiếng nói vừa dứt, sau lưng lập tức truyền đến một tràng:

Mạc Hồ: “Thần ghé tràng kỷ.”

Đại thần A: “Thần ghé dài.”

Đại thần B: “Thần sà nhà.”

Đại thần C: “Thần mái nhà.”

Đại thần D: “Thần tầng thượng.”

Đại thần E: “Thần đi mua nước tương.”

.

Những đại thần phía sau chỉ cười không nói, Yêu Vương đập bàn: “Không được phát biểu loạn! ! !”

25. Chương 25: Nữ Nhân Của Yêu Vương

Xà Quân rất biết giữ lời hứa, nhanh chóng sai người mang quả mọng và dâu tây tới, còn cố ý đùa giỡn, nói là Nhất Nương cho cô. Trong đó, Mỗ Thảo thích nhất là một bộ chỉ sáo thủy tinh, chạm trổ tinh tế, vô cùng tao nhã, vui đến nỗi cả ngày tự mãn trong cung.

Gần đây, cô vẫn không gặp Yêu vương, hẳn thường tới lúc cô đã ngủ, lúc cô thức thì hắn đã đi. Nhiều khi thấy rượu còn lại trên bàn mới biết được hắn đã tới.

Thất Diệp không quan tâm, dù sao từ trước tới giờ hắn vẫn nhiều việc bận bịu. Lúc nhàn rỗi cô sẽ đọc sách, cung điện của Yêu vương này chứa rất nhiều sách.

Thoáng một cái, hai tháng đã qua, thủ vệ trong cung đột nhiên tăng lên không ít, cung nữ hầu hạ cô cũng không bàn tán về tình huống bên ngoài, cũng không nói có thấy Xà Quân, tình hình bên ngoài Mỗ Thảo cũng không biết.

Đêm hôm nay Yêu Vương từ bên ngoài trở về, vừa mới bước vào phòng, Mỗ Thảo ngửi thấy mùi rượu và máu tanh đầy người hắn. Chắc là vừa ăn mừng hoàn thành công việc, toàn thân hắn từ trên xuống dưới giống như một thanh kiếm vừa ra khỏi vỏ, mang theo nhuệ khí sắc bén.

Mỗ Thảo bị tiếng cười của hắn đánh thức, mắt ngái ngủ lơ mơ ngồi dậy, mơ mơ màng màng nhìn hắn. Trên người cô là váy dài xanh nhạt, không phải tơ lụa, không bị nhăn. Tóc đen như nước buông xuống, giữa ánh nến mờ nhạt sáng bóng lên, cả người giữa những tấm màn trắng, có chút ử rữ lại vô tình mang nét phong tình vạn chủng.

Yêu vương dáng người cao lớn như tháp sắt đứng trước giường cô, cô ngẩng đầu mê man nhìn hắn, bị ánh nến làm chói mắt nên khép hờ, bộ dáng nửa mê nửa tỉnh. Vị vua nắm quyền ở Yêu giới mấy ngàn năm kia cứ nhìn cô như vậy, ở địa vị này, dĩ nhiên hắn không thiếu nữ nhân, cũng không phải mắt hắn cao hơn đỉnh đầu, không có nữ tử nào lọt vào mắt thần của hắn, nhưng. . . .

Tay hắn chạm nhẹ mặt nạ trên mặt, ánh mắt phức tạp.

Mặt nạ lạnh lẽo đụng vào mặt, Mỗ Thảo có chút không quen, đẩy đẩy qua bên cạnh, bàn tay to, thô ráp của Yêu Vương theo làn da non mịn lướt xuống cổ cô, nhanh chóng lột bỏ quần áo của cô, đôi mắt âm u kia đã phiếm hồng, mãi đến khi tháp sắt đè cô ở trên giường, cô liền vùng vẫy kịch liệt, cao giọng hét chói tai.

Dĩ nhiên Yêu Vương không ngờ rằng cô sẽ chống cự kịch liệt như vậy, chân trần của cô đá vào người hắn, đối với Yêu vương mà nói, chút sức lực kia không là gì, nhưng sự sợ hãi trong mắt cô làm hắn kinh ngạc. Vì sao cô e ngại đụng chạm như vậy?

Hắn có vẻ dăm chiêu, sờ sờ mặt nạ trên mặt, từ trên cao nhìn xuống người đối diện cùng giường. Thất Diệp tóm lấy chân, vây chặt quanh người, gần như hoảng sợ nhìn nhất cử nhất động của hắn. Đột nhiên, hắn có chút bất đắc dĩ, vươn tay muốn vỗ về cô, đầu gối tay vừa động, tiếng thét chói tai của cô thiếu chút nữa đã đâm thủng màng nhĩ.

“Được rồi, được rồi, không có việc gì, ngủ đi.”

Chịu đựng quấy nhiễu như vậy, dĩ nhiên tâm tình hắn không tốt. Một bụng hỏa không có chỗ phát tiết, vẩy tay ra hiệu Mạc Hồ: gọi nữ nhân tới đây.

Mạc Hồ tất nhiên cũng nghe được tiếng thét vừa rồi của Thất Diệp, nơm nớp lo sợ nhìn thoáng qua, vội vàng đi bố trí nữ tử. Ai ở Yêu giới mà không biết, nữ nhân của Yêu Vương đều không qua nổi một đêm. =

Tìm hồi lâu, không ai dám đi, dưới cơn giận dữ, hắn trối một Hoa yêu hơn hai trăm năm đạo hạnh, trong một gian phòng khác, Yêu Vương ngồi ở bên bàn, tức giận uống rượu, Mạc Hồ đầu dám nhiều lời, đặt Hoa yêu kia ở trên giường, cũng không mở trối, vội vàng lui xuống.

Bên này, lúc Yêu Vương uống tới bình thứ chín, cuối cùng cũng ngừng, loạng choạng đi đến giường, sắc mặt Hoa Yêu trên giường trắng bệch, trong mắt đầy lệ. Lòng bàn tay thô ráp của hắn lướt qua làn da mịn màng của nàng, trong mơ hồ lộ ra một người đầy mùi rượu: “Đừng sợ.”

Hắn nhẹ nhàng cởi trối cho nàng, kéo khăn gấm trong miệng ra, Hoa yêu kia còn đang run rẩy, nhưng không vùng vẫy, do dự nhìn hắn. Hắn uống rượu, trong người dường như có một ngọn lửa. Lúc đè trên nàng nàng vẫn rất dịu dàng, nhưng mặt nạ lạnh lẽo hôn lên mặt nàng vô cùng quỷ dị.

Lúc hắn chậm rãi bỏ mặt nạ, người dưới thân đột nhiên trợn tròn mắt, ra sức giãy dụa, Mạc Hồ bên ngoài nghe được tiếng kêu thảm thiết như vậy, không khỏi rùng mình mấy cái.

“Đừng kêu. . . . Đừng kêu. . . .” Giọng của hắn rất nhỏ, nhưng dù thế nào cũng không có chút hiệu quả trấn an nào. Cuối cùng mất hết tính nhẫn nại, hắn tiếp tục hoạt động kịch liệt, một tay siết chặt cổ nàng,

sự vô tình phản chiếu trong mắt, giọng nói cũng không mang theo dịu dàng nào nữa, khát máu và lạnh lẽo: “Nữ nhân các ngươi đều như vậy! đều như vậy. . .”

Mạc Hồ đứng bên ngoài nửa canh giờ, lúc hần đá cửa đi ra, toàn thân sát khí, lập tức đi về phòng Thất Diệp. Nhìn vào trong phòng, lại là một thi thể nữ, vì mất pháp lực mà dần dần trở về nguyên hình. Mạc Hồ một bên thu dọn tàn cuộc hỗn loạn, một bên lo lắng nhìn hướng Yêu vương đi khỏi. . . .Linh chi kia, đêm nay sợ là lạnh ít dữ nhiều. . . .

26. Chương 26: Yêu

Lúc Yêu vương đập cửa đi vào, Thất Diệp chưa ngủ say, nghe thấy tiếng vang lập tức ngồi dậy, cảnh giác nhìn hần. Xem ra Yêu Vương đã có chuẩn bị, vung tay lên chặn miệng của cô lại, khi thân hình cao lớn kia đè xuống thì miệng đã bị bịt, ngay cả muốn khóc cũng không được. Tính cách của Yêu Vương này, cô cũng phải khuất phục.

Nếu nói Yêu vương chỉ là do tức giận và ham muốn, vừa lúc muốn phát tác thì cũng không sai. Hần vốn đã chuẩn bị tốt đủ loại biện pháp đề phòng cô thét chói tai phản kháng, hạ quyết tâm nhất định phải Bá Vương thượng ngạnh cung [1]. Làm sao đoán được sau khi hôn cô một hồi, ngay cả quần áo cũng đã cởi, vỗ về đầu vai trần của cô, phát hiện người dưới thân không hề giả dựa, chuyện này. . . . Hình như có chút kỳ quái.

[1] Bá Vương thượng ngạnh cung: Rape!!! >”””

Vì thế, hần ngẩng đầu lên nhìn cô chăm chú, tự giác nói lỏng tay, Mỗ Thảo nâng mí mắt, đối diện với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu dưới mặt nạ, bất đắc dĩ nói “Ngươi. . . . Đừng có giận vui thất thường giống ông già như vậy. Bây giờ không khóc được, ngươi cho ta chút thời gian để chuẩn bị tinh thần được không?”

Yêu Vương

Ồn ào như vậy một lúc, Yêu vương không còn tâm tình mà Bá Vương thượng ngạnh cung nữa, nghiêng người nằm kế bên cô, hai tay ôm cô vào lòng, Mỗ Thảo cũng không buồn ngủ, nhưng lại hứng thú quan sát mặt nạ của Yêu vương. Yêu vương đương nhiên cũng chú ý tới ánh mắt của cô, khoảng cách gần như vậy, dù có mặt nạ ngăn cách, vị trí này cũng không mấy dễ chịu: “Đang nhìn cái gì?”

“Ta nói, ngươi đừng tức giận nha!” Bây giờ Thất Diệp cũng có chút sợ vị đại gia này phát cáu rồi.

“Ngươi nói đi.”

“Ách. . . . Ngày nào ngươi cũng mang theo cái mặt nạ này, không thấy khó chịu sao?” Nói xong, hai tay cô che cổ mình lại, dè dặt nhìn hần.

Nam nhân kế bên cũng chỉ đưa tay chạm vào mặt nạ cứng trên mặt, không nói lời nào. Mỗ Thảo nhìn hần, quả thực không giống như đang tức giận, tiến gần, lúc này áp a áp ứng nói: “Thật ra. . . . Ta cảm thấy. . . . Tuy nó bằng vàng, rất quý. . . . Ở trên cũng có hoa văn rất độc đáo, nếu như khuôn mặt bình thường, đeo nó lên, quả thật có chút lạnh lùng, cũng có chút thần bí. . . .”

“Rốt cuộc ngươi muốn nói gì?”

“Ồm. . . .” Mỗ Thảo chú ý tỉ mỉ động tác của vị đại gia bên cạnh: “Ta cảm thấy, sĩ diện chỉ khổ thân thôi.”

“To gan!” Một tiếng gầm lên, lần này Mỗ Thảo phản ứng rất nhanh, vèo một tiếng, lao ra không chút chần chừ, thể nhưng một đôi tay sắt còn nhanh hơn động tác của cô, khi cô đứng dậy, chỉ trong chớp mắt đã ôm lấy eo nhỏ của cô, dùng sức kéo vào trong màn lụa.

“Oa. . . . Ngươi đã nói ngươi sẽ không tức giận!!!”

“Ta chỉ cho ngươi nói. . . .” Lỗ tai bị thứ gì đó cản nhẹ một cái, vang lên giọng nói trêu tức: “Cũng không nói ta sẽ không tức giận. . . .”

Mỗ Thảo: “. . . .”

“Nên trừng phạt người như thế nào đây. . . .” Cắn lên vành tai tinh xảo, giọng nói Yêu Vương úp úp mở mở: “Tiểu Hắc. . . .”

Lúc này Mỗ Thảo rốt cục cũng không kiềm nổi cảm xúc, chạy tới lật bàn, oa oa khóc lớn “Oa —— hu —— Ta không muốn bị gọi là Tiểu Hắc. Oa hu hu.”

Yêu Vương: = =

Có một khoảng thời gian dài Mỗ Thảo không gặp Xà Quân, sự quản thúc của Yêu vương với cô cũng dần dần buông lỏng, lúc không có việc gì cũng cho phép cô đi lại trong cung, đương nhiên cô vô cùng hiếu kỳ, lập tức chạy mọi chỗ để xem.

Mạc Hồ phái hai thị vệ cho cô sai bảo, cũng âm thầm thở phào —— Cuối cùng cũng không cần phải chơi cờ với cô!

Một buổi hoàng hôn, cô dẫn theo hai thị vệ, đang cho cá ăn ở bờ hồ cạnh cung Quang Minh, đột nhiên, có những người áo đen từ trên trời rơi xuống. Mấy người ít ỏi, tổn chút hơi sức đã đánh ngã hai thị vệ của cô, lâu lắm rồi không động chân động tay, Thất Diệp gần như quên mất hai chữ “nguy hiểm”.

Ra tay giống như phản xạ có điều kiện, những người đó dùng đạo pháp, cô cố hết sức chống cự, tám đạo sĩ vậy mà không tấn công được, khụ, đương nhiên rồi, trên người cô có ít nhất tám phần công lực của Tô Yên, cũng không phải là vô dụng. Chỉ là kinh nghiệm đối mặt với địch không thể so được với mấy tên đã thân kinh bách chiến [2] này, ám khí phá không bay đến, cô đưa tay chặn theo bản năng, bàn tay lập tức chảy máu.

[2] Tự mình trải qua rất nhiều lần chiến đấu, kinh nghiệm phong phú.

Một mạch vừa đánh vừa lui, bởi vì cô đang đứng gần cung Quang Minh, cũng bởi vì nơi này hẻo lánh, nếu đi ra ngoài, tới cung Đại Nam sẽ nhiều người hơn. Những người áo đen dĩ nhiên cũng nhìn ra được ý đồ của cô, dốc hết sức không cho cô phá vây. Lúc hai bên chiến đấu gần một nén hương, Mỗ Thảo cảm thấy hoa mắt, quần áo màu đen đứng đón gió, mặt nạ vàng chói sáng dưới ánh mặt trời, trước mặt cô, Yêu vương đứng khoanh tay, ánh mắt lạnh lùng tàn nhẫn.

Mấy người áo đen sưng sốt một lúc, sau đó nhanh chóng lui về phía sau, ngón trỏ của Yêu Vương khẽ động, phanh thây một người đứng gần, dưới ánh mặt trời, mùi máu tanh nhàn nhạt tràn khắp cung điện. Mấy đại thần thân cận ở phía sau ngay lập tức chạy vào, thấy tình hình trước mắt, kinh sợ vội vàng chạy đến tranh nhau lấy công chuộc tội, muốn bắt bang thích khách này.

Cho dù mấy người áo đen này có sức mạnh phi thường, làm sao có thể so sánh với lực lượng nồng cốt của yêu giới, lúc này bị giết sạch, không có một ai sống sót.

Yêu vương cúi người xem vết thương của Thất Diệp, Thất Diệp nhìn thi thể tứ tung trên đất, kỳ thực cô biết những người này là ai, cho dù bọn họ không mặc áo đạo sĩ, cho dù không để lại thứ gì có thể nói lên thân phận của bọn họ.

Không biết ai đã gọi yêu y tới, Thất Diệp mặc hẳn giúp mình băng bó vết thương trên tay, một hai vết thương trên người, cũng không nghiêm trọng. Mạc Hồ bị dọa sắc mặt trắng bệch, quỳ gối bên cạnh, không dám thở mạnh. Mỗ Thảo còn đang ngẩn người nhìn thi thể trên mặt đất, khi lấy lại tinh thần thì phát hiện đã ở trong lòng Yêu Vương, vết thương trên tay đã được băng bó tốt, chỉ là. . . .

Cô kinh ngạc nhìn bàn tay phải đỏ tươi. . . . Máu này chảy từ đâu ra??? Cúi đầu theo bản năng, phát hiện áo bào đen của Yêu vương đã ướt một mảng, cô cau chặt mày, cũng không biết nên nói gì lúc này.

“Ta muốn trở về phòng.” Giọng nói của cô phát ra đủ để chúng thần nghe thấy, Yêu Vương nhẹ gật đầu, ôm cô trở về, ánh mắt Thất Diệp đảo qua đám người, không thấy Xà Quân.

Trở lại phòng, cửa vừa mới đóng lại, cô đã vùng vẫy đứng xuống, Yêu Vương nhẹ nhàng cởi bỏ đai lưng, tụt áo bào đen xuống, vết thương trên sườn thất lưng còn đang rướm máu, không phải vết thương mới.

Thất Diệp cầm thuốc, cũng may là cô đã từng bị lột da, đã quen với cách bôi thuốc. Thành thạo giúp hẳn rửa sạch miệng vết thương, nhanh chân nhanh tay lấy thuốc trên mặt đất, Yêu vương bình thần ngồi trên ghế, nhìn cô vui đầu bận bịu.

“Người tới là ai?” Giọng điệu muốn hỏi, mục đích của những người này rõ ràng là cô.

“Không biết”. Mỗ Thảo trả lời dứt khoát, giống như việc đang nhắc tới không liên quan tới mình. Lúc nói xong hai chữ này, cô vẫn nghĩ đến tông chủ áo trắng tóc đen kia, đã từng dịu dàng như thế nói bên tai cô, nói nhỏ rằng hẳn rất thích cô.

“Thật sự không biết?” Yêu Vương nắm tay cô, nói dối vụng về như vậy, sao có thể lừa hắn. Thất Diệp đã bôi xong thuốc, cười nói: “May mà lúc đó người tới đúng lúc, nếu không ta đã bị bắt rồi.”

Hắn kéo áo bào lên, thành thạo cột đai lưng lại “Không ai có thể mang người đi khỏi ta.” Đúng vậy, không ai có thể mang người đi khỏi ta, bởi vì vết thương của người, đau khổ của người, ta đều cảm thấy. . .

27. Chương 27: Khuôn Mặt Của Yêu Vương

Một ngày kia, vết thương cũ lần mới của Yêu vương nứt ra, do đó chiếm được sự đồng tình của Mỗ Thảo, lừa cô tắm cùng. Mỗ Thảo không chịu, ngay lập tức lùi lại van xin, liền được thay thế bằng bôi thuốc.

Mỗ Thảo cầm bình ngọc trắng, nói thầm: các vết thương đã được bôi thuốc cả, người này thật là.

Nói thầm vẫn là nói thầm, cô vẫn biết không nên chọc vào người nào.

Yêu vương ở trong suối nước nóng tại Ly Sơn, xét thấy vị thác sắt trước mặt này vui buồn thất thường, Mỗ Thảo không thể hưởng thụ cảm giác “Nước nóng ấm tấy nồm nà”, cô chỉ có thể mặc quần áo chỉnh tề đứng ở trên bờ, nhìn người trong suối thoải mái nhàn nhã ngâm nước.

“Thật sự quyết không xuống sao?” Tay sắt của Yêu Vương xoa lưng của mình, vẫn chưa chết tâm dụ dỗ. Mỗ Thảo lui về sau vài bước, thái độ cực kỳ kiên quyết: “Không xuống.”

“Tốt, tốt, vậy người tới đây, đứng xa như vậy sao bôi thuốc được.”

“Đã ngâm nước mà còn bôi thuốc. . . .” Mỗ Thảo oán thầm, ngẩng đầu đi tới, trái lại, Mạc Hồ đứng giữ cửa sắc mặt hồng hồng, vô cùng tự giác lùi ra ngoài cửa, cẩn thận kéo màn chắn châu xuống.

Mỗ Thảo thấm thuốc, đang suy nghĩ nên bôi chỗ nào, Yêu vương ghé nửa người vào bờ, những giọt nước lăn dài trên mặt nạ vàng: “Xuống đây giúp ta đi, ta thề không động tay động chân.”

“Không được.” Mỗ Thảo lại cảnh giác lùi lại vài bước, xem ra, RP [1] của Yêu vương đã cạn kiệt nghiêm trọng rồi. = =

[1] RP: nhân phẩm

“Nhưng mà ngâm mình trong nước cảm thấy rất thích nha. . . .” Nếu lúc này có mấy vị đại thần Yêu giới ở đây, nhất định sẽ kinh ngạc tới nỗi hai tròng mắt cũng rớt xuống đất, vị vua âm trầm của bọn hắn đang dùng sắc dụ Hoa cô nương [2]. . . .

[2] Hoa cô nương: ý chỉ “kỹ nữ”, nhưng ở đây không có nghĩa xấu, có thể hiểu là một cô gái xinh đẹp.

“Hơn nữa, da cũng rất mịn, người thử xem. . . .”

“Không cần.” Đầu vẫn lắc như trống bỏi, nhưng mắt lại đảo liên tục, có hy vọng! Yêu vương cố gắng không ngừng: “Ta đường đường là vua của Yêu giới, lừa một cọng cỏ vàng như người làm gì, hay là người sờ ta thử xem, xem có phải thật không? Hử?”

Bàn tay mềm mại sờ lên làn da thô ráp, chỉ chạm nhẹ vào cánh tay cường tráng của hắn như lướt nước, Yêu vương thật sự bị kích thích muốn kéo tay cô tới, nghĩ lại lại sợ cô sẽ thét bẻ cổ họng kêu cứu mạng, vì thế nhịn lại nhịn, cuối cùng kiềm chế không ra tay.

“Sao, có lừa người không?” Thấy hắn thật sự không có động tác khác, Mỗ Thảo chậm rãi đi qua, ừ một tiếng, thuận tay rút một cái đệm, ngồi xuống cạnh bờ ao, bôi bôi trét trét lên tấm lưng trắng kiện của hắn.

Yêu vương khép hờ mắt, cảm giác hơi lạnh trên lưng. Ánh mặt trời mang theo hương vị cây cỏ bay đến, suối nước nóng vô cùng yên tĩnh.

Thoa thuốc xong, Thất Diệp cũng không rời đi, dưới sự cố gắng xúi giục của Yêu vương liền cởi giày, ngồi trên bờ ngâm chân, Yêu vương dựa vào người cô, nhìn đôi chân như bạch ngọc kia ngâm trong nước, trong lòng ngứa ngáy giống như có cái gì đó ngo ngoài.

Từ khi nào mà hần trở nên háo sắc như vậy. . . Một mặt thâm mắng, một mặt đưa tay qua, nhẹ nhàng cầm đôi chân kia, thấy Mỗ Thảo không phản kháng, hần phát hiện, nếu động tác nhẹ nhàng một chút, cũng không thể gọi là háo sắc, mà phản ứng của cô cũng sẽ không mạnh mẽ như vậy.

“Tiểu Hắc.”

“Hử?” Người bên cạnh ao khép hờ mắt, nằm ngửa trên sàn đá cẩm thạch, ánh mặt trời làm cho áo choàng trắng rộng rãi của cô ánh lên sắc vàng sáng lóa.

“Tại sao lại sợ ta?” Hần xoa nhẹ chân cô, hạ giọng hỏi.

Mỗ Thảo bắt đầu oán thăm: cái tính đại gia của người, người ở Yêu giới ai mà không sợ. Đương nhiên cô không dám trả lời như vậy, vì vậy quyết định nói sang chuyện khác: “Vậy tại sao người vẫn đeo mặt nạ?”

Cô nằm ngửa nhìn trời, không nhìn thấy vẻ mặt của hần, chỉ cảm thấy đôi chân đang được hần vuốt ve trong lòng bàn tay to, vô cùng thoải mái.

Đột nhiên cổ chân bị ai đó nắm lấy, kéo cô trượt vào trong nước. = =

Toàn thân bị nước làm ướt sũng, cô vô cùng bất đắc dĩ mở to mắt, mặt nạ vàng ở ngay trước mặt cô, chạm vào chóp mũi cô.

“Oa! ~ ~ Người muốn làm gì?”

“Người. . . Không thích mặt nạ này?!” Giọng nói của hần mang theo do dự.

“Ặc, ai sẽ thích cái này?”

“Vậy người gỡ nó xuống đi.” Yêu vương giống như đã hạ quyết tâm thật lớn, tinh thần của Mỗ Thảo lập tức hăng hái, đều vì lòng hiếu kỳ quá lớn: “Thật sự có thể lấy xuống?”

“Uh.” Yêu Vương vô cùng khẳng định, trái lại, Mỗ Thảo do dự: “Vậy. . . Ta lấy xuống. . . Người sẽ không giết ta diệt khẩu chứ?” = =

“Lấy đi.” Yêu vương nghiêng đầu, rũ mắt, Mỗ Thảo cũng dè dặt thêm: “Không giết ta?”

“Sẽ không.”

Tay Mỗ Thảo đưa lên, có chút kích động, run run bắt đầu cởi mặt nạ ra, sắp sửa chạm vào thì tay sắt nắm lấy cổ tay trắng nõn của cô, ánh mắt Yêu vương phức tạp, muốn nói lại thôi.

Mỗ Thảo nhìn hần, ánh mắt thậm chí có chút khấn trương, lập tức nở nụ cười, nhưng chỉ mới cười một nửa. . . . Khi mặt nạ vàng dần được tháo ra, vẻ mặt của cô cứng lại. . . .

Đây. . . .

Mặt nạ trong tay rơi xuống nước, vang lên một tiếng “tôm”, Yêu vương khấn trương, chăm chú nhìn nhất cử nhất động của cô, hy vọng trong mắt hần, khi nhìn vào mắt cô, nguội đi từng chút từng chút một. Hần yên lặng nhặt mặt nạ đã chìm vào đáy nước, trong nháy mắt đeo lên, xoay người đi, không để cô nhìn về mặt của hần.

Mà Mỗ Thảo vẫn còn chìm trong kinh hãi cùng cực, mặt của hần giống như bị kịch độc ăn mòn, da thịt nhăn nheo như vỏ cây, rất nhiều chỗ nổi lên từng mảng từng mảng, đã không còn nhìn rõ mắt mũi.

Càng đáng sợ hơn chính là một vết đao xuyên từ gò má trái sang má phải, miệng vết thương hung dữ mở rộng, giống như hé miệng cười to, nhìn vết thương như vậy, chắc chắn không ai có thể tin là người trước mặt còn sống.

“Ta đi trước.” Hắc chinh lại y phục của mình, trong giọng nói mang theo chút chật vật. Thất Diệp nhìn bóng dáng màu đen của hắn đang nhanh chóng vén rèm đi ra, lại thấy cảm thấy bóng lưng kia cô đơn đến thế.

“Hắc, Hắc phi, sao ngươi để cho vương bỏ đi!” Mạc Hồ vừa thấy bóng lưng Yêu vương liền biết không tốt, đứng trên bờ ao, từ trên cao nhìn xuống, thuyết giáo: “Đã lâu vương không nhân hạ thoải mái như vậy, ngươi biết không hả?!”

Mỗ Thảo còn chưa hồi thần, không biết vì sao, trong đầu đều là hình bóng mới rời khỏi kia, thuận miệng nói: “Mặt của Yêu Vương. . . Sao lại như thế?”

Mạc Hồ đứng ngơ ra: “ Cái gì là mà sao lại như thế?”

Mỗ Thảo trong lòng hoảng sợ, chẳng lẽ thuộc hạ của hắn cũng không biết? Không hỏi lại, vẫy vẫy tay, ý bảo hắn lui ra.

28. Chương 28: Tên Xấu Để Nuôi

Từ đó Yêu vương hiếm khi tới đây, Mỗ Thảo được tự do hoàn toàn, muốn làm gì thì làm. Nhưng chuyện cô thực sự muốn làm cũng không nhiều, cho nên người ta thường xuyên thấy một người vô công rồi nghề ở trong cung buồn chán đi đi lại lại.

Yêu vương khôi phục dáng vẻ lúc trước, phần lớn thời gian hắn ở cùng các thần tử, cũng có lúc gọi nữ nhân tới, nhưng cũng chẳng quá một đêm.

Lại có một ngày, Mỗ Thảo trong lúc cùng một cung nữ đánh cờ không cẩn thận làm đổ nước trà mà người hầu vừa bưng lên, ôm bàn tay bị bỏng khóc nháo, một đám người bị dọa sợ trắng mặt, cung nữ đi tìm thuốc chữa bỏng không thấy quay lại, Mỗ Thảo lại cảm thấy cửa phòng đang sáng sủa bỗng tối sầm. Vừa ngẩng đầu nhìn thì phát hiện Yêu vương đứng ngay ở cửa, vóc người như tháp sắt chặn hơn nửa lối ra. = =

Nhóm cung nhân vội vàng quỳ xuống xin tha tội, hắn cũng không nói một lời, đi tới cầm bàn tay kia lên nhìn, có vẻ không quá nghiêm trọng, vì thế mặc cho cung nhân bôi thuốc còn mình thì rời đi. Mỗ Thảo nghi hoặc, hắn cùng mình đã không gặp nhau mấy ngày rồi, vì sao đúng lúc này lại xuất hiện?

Mạc Hồ cũng đi vào, lớn tiếng trách móc cung nhân, dặn dò lần sau mang trà phải để bớt nóng mới được đưa lên, Mỗ Thảo cũng ỉu xiu, cảm giác như mình đang bị trách móc. Lúc Mạc Hồ đi rồi, cô đột nhiên thấy hứng thú với chuyện của Yêu vương.

“Haiz, vương của các cô đã kết hôn bao giờ chưa?”

Nhóm cung nhân dĩ nhiên biết tính cô trẻ con, cũng không sợ cô, một yêu cây vừa bôi thuốc cho cô vừa nói: “Thật ra trước kia chúng ta có vương hậu, diện mạo rất đẹp, tính tình cũng rất tốt. Vương vô cùng sủng ái nàng, hai người thường xuyên ngắm hoa cùng nhau. Sau này vương hậu còn mang thai. . . .” Nói tới đây, cô ta cảm thấy có điều không đúng liền ngừng lại.

Mỗ Thảo rất hiếu kì nên lại hỏi tiếp: “Thế vị vương hậu này bây giờ đi đâu rồi? Cũng không thấy con của vương đâu cả.”

Mấy cung nhân liếc mắt nhìn nhau, sau đó yêu cây kia mới nói: “Sau này bị xử tử rồi.”

“Gi?” Mỗ Thảo trợn mắt: “Tôi cũng chỉ cho là hắn hỉ nộ vô thường thôi, không nghĩ hắn lại tàn bạo như vậy, máu lạnh, không có nhân tính! ! Ngay cả thê tử đang mang thai của mình mà cũng giết! ! !”

“Xuyết —— Hắc phi, Mạc Hồ không cho phép mọi người nghị luận chuyện này.”

Mỗ Thảo vẫn tức giận bất bình: “Hừ, gièm pha như thế này hắn đương nhiên không dám cho người ta nghị luận rồi! ! Tôi cứ nghĩ tính hắn không tốt một chút thôi, ai ngờ lại là loại người như thế, thực là quá xấu xa! ! !”

Cô còn chưa nói hết lời, không hiểu sao thị nữ xung quanh lại kinh sợ lui xuống, Mỗ Thảo vừa quay đầu lại đã thấy cái người xấu xa kia khoanh tay dựa vào cửa, mắt đảo qua mặt nạ màu vàng mấy lần mà không biết người này đang nghĩ gì.

Hix. . . . Mặc dù Mỗ Thảo mắng người ta sau lưng bị bắt gặp cũng lúng túng, nhưng phần nhiều vẫn là tức giận. Nhưng dù có tức giận, cô cũng không thể chộc người trước mặt, vì vậy chỉ tức tối hừ một tiếng, quay đầu đi không thèm nhìn hần.

Tháp sắt đi tới ngồi bên cạnh cô, áo bào đen thêu hoa lạc tiên phức tạp như bùa chú làm mê lòng người. Nhìn thấy cô quay đầu tức giận, giọng nói của hần nghe ra giống như đang cười: “Lần sau nàng muốn nghe chuyện gì cứ trực tiếp hỏi ta.”

Mỗ Thảo không thêm để ý đến hần, hỏi người, người tàn bạo máu lạnh như vậy, sao có thể tin lời của người? Nhưng câu nói tiếp theo của hần lại thu hút toàn bộ sự chú ý của cô: “Ta đặt cho tên cho nàng ấy là Viện Viện, nàng là một con thỏ tinh rất rất đáng yêu. Sau khi ta cứu nàng khỏi thợ săn nàng liền theo ta.” Giọng nói của hần xa xăm, dường như trở về những ngày hai người gần bó gối: “Khi đó chúng ta thường cùng nhau ngắm hoa thường trăng, nàng rất đơn thuần, ta nói cái gì cũng đều tin. Sau này ta xưng đế, thuận nước đẩy thuyền lập nàng làm hậu, sợ nàng cô đơn, ta lại dành tất cả thời gian ở cùng với nàng, dù có lâm triều cũng cho phép nàng buông rèm chấp chính.”

Giọng nói của hần cũng mang theo một chút sầu não: “Có một lần nàng vô ý nhìn thấy mặt thật của ta dưới lớp mặt nạ, từ đó mặc kệ ta đồ dành nàng thế nào cũng không có tác dụng. Lúc ấy ta cũng không để trong lòng, ta nghĩ có lẽ lâu sau nàng sẽ tiếp nhận ta, nhưng sau này. . . .” Hần đang nói lại chợt dừng lại, Thất Diệp thấy mắt hần hơi đỏ: “Sau này nàng và Trường Thị có tư tình, lúc đại phu chuẩn đoán nàng mang thai, ta đã không hề đến gần nàng một thời gian khá dài.”

Thất Diệp khiếp sợ quay đầu lại, giọng nói của hần mang theo ý tự giễu sâu xa: “Ta vẫn giả vờ không biết, ta không muốn đi truy cứu lai lịch của đứa bé này, nhưng mà đêm hôm đó. . . . Nàng chuốc say ta, sau đó đâm một kiếm. . . .” Tay hần tháo mặt nạ xuống, cũng chẳng nói gì nữa, giọng nói mang sự lạnh lẽo đến tận xương tủy. Thất Diệp nhìn miệng vết thương mở rộng ở trên mặt hần, không nén nổi sợ hãi. Cô là kiểu người vụng miệng, lại không giỏi an ủi người khác, nên nhất thời cũng không biết nói gì.

Yêu vương quay đầu nhìn cô, cười đến thê lương mà cô đọc: “Kỳ thực. . . . Ta chỉ hy vọng có người thật lòng đối tốt với ta. . . . Cho dù phải bỏ ra tất cả, dốc hết tất cả để yêu thương nàng. . . .”

“Vậy ngài cũng thật vô dụng a, người ta là một cô gái yếu đuối mà cũng có thể một kiếm làm ngài bị thương thành thế này.” Mỗ Thảo lại ngứa răng. = =

Nhưng Yêu vương nhưng chỉ cười cười, Mỗ Thảo thật lâu sau này mới hiểu, kỳ thực trước một người nào đấy, không phải là vô dụng, chỉ là chúng ta không hề đề phòng.

“Đúng rồi,” sau một hồi tâm sự, Mỗ Thảo lại có vấn đề mới, mặt mày hung tợn nhìn hần hỏi: “Tại sao ngài đặt tên cho nàng là Viện Viện, lại gọi tôi là Tiểu Hắc?”

Yêu Vương nhất định là đang cười, hần nghiêng đầu nhìn ánh nắng mặt trời ngoài phòng: “Bởi vì tên xấu để nuôi a.”

Mỗ Thảo .

Hai người ở trong phòng cả một buổi chiều.

“Đúng rồi, tại sao hôm nay ngài lại tới thăm tôi?”

“Không phải nàng bị bỏng tay sao, ta tới thăm một chút.”

“Oa, ngài cũng biết sao.”

“Ừ, bởi vì ta đã đặt tên cho nàng, nàng bị thương, nàng ngã bệnh, hoặc là nàng nhắc đến ta, ta đều có thể cảm giác được.”

“A?” Mỗ Thảo sợ hãi biến sắc: “Vậy sau này tôi nói xấu ngài ngài cũng biết sao?”

Yêu vương vẫn điềm nhiên: “Dù sao nàng cũng nói xấu ta không ít.”

“Không được, tôi không thể cảm thấy ngài sao? Như thế không công bằng! ! !”

“Ta?”

“Ừ.”

“Không cần, ta thường bị thương, nàg. . . .”

“Thôi đi, chắc ngài tên là Tiểu Bạch, ngại nói cho tôi biết chứ gì.”

Bên tai có một tiếng than nhẹ, Yêu vương bắt đắ dĩ nói: “Lệ Vô Quyết.”

“Hả?”

“Ta tên là Lệ Vô Quyết.”

Mỗ Thảo là một người rất nặng lòng đồng cảm. Từ đó về sau, thái độ của cô đối với Yêu vương chuyển biến tốt lên. Buổi tối lúc hai người ở trên giường, cô sẽ vén mặt nạ của hấn lên, lấy hết can đảm quan sát gương mặt hấn. Lúc nhìn thấy sự tự ti trong con người sâu thẳm ấy, cô cũng sẽ cảm thấy hơi đau lòng.

Thật ra thì trời cao đúng là công bằng, xinh đẹp sẽ dần phai nhạt theo thời gian, sau đó trở nên xấu xí. Nhìn lâu gương mặt này, sự khiếp sợ lúc trước cũng dần giảm bớt. Trước kia nửa đêm tỉnh dậy cô không dám ngẩng đầu lên, bây giờ thì đã quen rồi.

Mà tính tình Yêu vương cũng dần ôn hòa, tuy cũng có lúc thay đổi sắc mặt, nhưng cũng không tức giận đến mức bóp cổ cô.

Có lần, nửa đêm không ngủ, móng vuốt của Mỗ Thảo xẹt qua xẹt lại trên ngực người này, khi ngẩng đầu thấy đôi mắt dọa người kia trong đêm tối, Thất Diệp mới nhận ra mình đang làm gì. Cô vội vàng thu tay lại, lại bị bàn tay sắt bắt được, Yêu vương dùng giọng nói dịu dàng, cẩn cẩn tai cô, cúi đầu gọi: “Tiểu Hắc.” Sau đó lại cẩn nhẹ vành tai cô, một tay nhẹ nhàng xoa vai cô.

Mỗ Thảo để mặc hấn kéo mình vào trong lòng, bàn tay thô ráp thành thạo lướt qua huyết vị trên người, cảm thấy rất dễ chịu. Yêu vương nhẹ nhàng cởi thắt lưng trên eo cô, không chế bản thân để không khiến cô sợ hãi, lòng bàn tay ấm áp xoa người cô, vết thương trên người cô đã không còn thấy đau nữa, da mới mọc mềm mại như da trẻ con.

“Tiểu Hắc.” Thập sát bắt đầu cởi quần áo của mình, đã gần như trần trụi, lúc phần thân thể nóng bỏng chạm tới, Mỗ Thảo đã ngủ thiếp đi từ bao giờ. Cô mơ hồ đáp lại gì đó, một tay đẩy vai Yêu vương.

Yêu vương lúc này như tên đã lên dây, làm sao chịu nổi sự trêu chọc như vậy, liền lập tức tách hai chân cô ra, một bàn tay lại cầm lấy tay hấn, ngăn cản động tác của hấn: “Đừng như vậy.”

Cổ họng của Yêu vương đã hơi khàn, phát âm đã không rõ ràng: “Ngoan, cho ta.” Cổ tay lại bị nắm thật chặt: “Không cần, rất đau, thật sự rất đau, tôi không muốn.”

Yêu vương lúc này phát hiện đôi khi muốn không chế bản thân thật khó, hấn ra sức không chế động tác của người phía dưới, giống như con rắn từng bước từng bước dụ dỗ Eva ăn quả táo: “Sẽ không đau đâu, ta sẽ nhẹ nhàng. . . . Nhẹ nhàng có được không?”

Nếu như trong phòng có ánh nến, có lẽ Yêu vương sẽ thấy sắc mặt cô đã tái nhợt, cô đột nhiên rất sợ, nếu hấn làm tiếp, làm tiếp, giống như ở Huyền Tự Cảnh, mặc kệ giọng nói có dịu dàng thế nào, mặc kệ cô có cầu xin thế nào, Mộc Phi Huyền vẫn cứ làm tiếp. . . . Cô nắm chặt cổ tay hấn, chỉ thấp giọng nói không, sau đó nước mắt cũng rơi xuống: “Không nên như vậy. . . . Các người không nên như vậy. . . . Ta rất đau mà. . . .”

Thân thể của cô run rẩy, từ từ trở nên lạnh lẽo, thân thể Yêu Vương cũng lạnh đi, ngón tay thô ráp lau lệ ở khóe mắt cô: “Được rồi được rồi, không khóc không khóc.” Hấn dịu dàng hôn lên chóp mũi của cô, giọng nói giống như đang dỗ trẻ con: “Ta sai rồi, đều là ta sai, Tiểu Hắc không khóc. . . .”

Mỗ Thảo khóc cho tới nửa đêm mới ngủ, lại không biết người đàn ông trên giường lại thức tới tận sáng. . . . Đây chính là nguyên nhân nửa đêm cô tỉnh giấc sao?

Ngày hôm sau, khi Mỗ Thảo tỉnh lại ngoài ý muốn thấy Yêu vương vẫn ở đây, quần áo chỉnh tề ngồi trên giường, bàn tay to nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, bộ dáng đầm chiêu. Mà Mạc Hồ ngoài cửa đang lau mồ hôi, vương trông thật. . . . “Ta muốn biết lai lịch của nàng, tường tận chi tiết!” Hắn lạnh lùng nói với Mạc Hồ, đã nhiều năm rồi không thấy đáng vẻ ác độc như lúc này.

29. Chương 29: Âm Thầm Giao Dịch

Tính cảnh giác của Mộc Phi Huyền rất cao, vài nhóm người Tô Yên phái ra không phải hắn không biết, chỉ là không muốn nói mà thôi. Giống như Tô Yên biết rõ Thất Diệp không thể chạy thoát khỏi tay hắn, nhưng cũng không nói ra vậy.

Đêm hôm đó hắn đứng ở chỗ tối nhìn cô rời đi, mấy tháng ôm ấp triền miên, rốt cuộc vẫn phải. . . .

Lần này tuy rằng vài người chạy thoát, nhưng sự tình không đơn giản như vậy. Hắn cúi đầu xem xét kỹ lưỡng thi thể dần dần hiện nguyên hình trên mặt đất, chân mày nhíu chặt: “Là người Yêu giới?” Giọng nói của Tô Yên đứng sau vẫn điềm đạm như thường ngày, từ sau chuyện của Thất Diệp, ả đối với Mộc Phi Huyền tốt vô cùng, nhưng người đàn ông này lại trở nên khó nắm bắt.

Mộc Phi Huyền hơi cúi đầu, chỉ phân phó mọi người cảnh giác một chút, cũng không trách móc nặng nề, nhưng trong lòng hắn lại không nhẹ nhõm như bề ngoài. Người này chính là vệ quân của Yêu giới, thủ hạ trực thuộc của Yêu vương. Ban đêm do thám Huyền Tự Cảnh là có mục đích gì?

Kỳ thực Tô Yên biết rõ vì sao lại như vậy, từ lần trước khi người mà ả phái đi không trở về ả đã cho rằng Yêu giới đã sinh nghi. “Huyền, nghe nói cây Thất Diệp Linh Chi kia hiện giờ đang ở Yêu Giới, hơn nữa. . . Ngay cả Yêu Vương cũng bị nàng mê hoặc đến thất thất điên điên bát đảo rồi. Chàng nói xem những người này.”

Mộc Phi Huyền phát tay, hiện giờ hắn không muốn nghe những thứ này, nhíu chặt mày nghĩ cách đối phó với chuyện sắp tới.

Mỗ Thảo đang đánh cờ cùng một cung nữ trên núi giả thì có một đôi bàn tay sắt đặt sau lưng cô, vừa quay đầu lại liền chạm vào mặt nạ lạnh lẽo của Yêu Vương. Cung nữ rất thức thời lui xuống, hắn ngồi ở bên cạnh cô, ôm chặt lấy cô, để cô nằm nghiêng trong lòng hắn.

Dưới núi giả là hồ sen, thân sen cao vút, lá xanh to kề nhau. Gió mang theo hương sen thơm ngát chạm vào mặt hắn, thổi bay tóc dài, ánh nắng mặt trời chiếu lên người, khiến Thất Diệp càng thêm buồn ngủ. Cô ngáp một cái, hỏi Yêu vương tại sao Xà Quân không tới?

Yêu vương nắm chặt tay, đột nhiên mở miệng hỏi: “Tiểu Hắc, nàng và Xà Quân có quan hệ như thế nào?”

Người trong lòng ánh mắt ngái ngủ lơ mơ: “Cùng nhau tu hành a.”

Yêu Vương khẽ cười: “Hắn ta tu hành ít nhất là một ngàn năm, nàng mới được bao nhiêu năm?”

Thất Diệp nghi hoặc: “Nhưng anh ấy tu hành cùng tôi thật mà, chẳng lẽ lại chờ tôi?”

Yêu vương tránh nói tiếp đề tài này: “Nếu như. . . . Ta là nói nếu như thôi, ta và Xà Quân giao thủ, chỉ có một người có thể sống, thì giữa ta và hắn, nàng chọn ai?”

Thất Diệp đã buồn ngủ lắm rồi: “Hai người quan hệ tốt như vậy, sao lại muốn đánh nhau. . . .”

Yêu vương đưa tay vuốt mấy lọn tóc rối bời trên trán cô, khẽ thở dài, bé ngốc, vì quyền lực và địa vị trong thế giới này, làm sao có thể có loại quan hệ không thay đổi. Ta chỉ hy vọng xa vời, nếu như quả thật có một ngày kia, nàng có thể đứng về phía ta.

Buổi tối Mộc Phi Huyền ngồi thiền ở Khảm Thủy các, lâu sau hắn mới bảo người hầu bên cạnh lui xuống, cất giọng trầm trầm: “Đi ra đi.”

Một người từ trong bóng tối đi ra, giọng nói dịu dàng trong trẻo: “Thính lực của Mộc tông chủ thật là tốt.” Mộc Phi Huyền mặt không biến sắc hỏi: “Người đến đây làm gì?”

Người tới cũng không hề khách khí, lập tức ngồi xuống cạnh bàn, cầm lấy bình tự rót một chén trà xanh: “Tôi giao dịch với Mộc tông chủ.”

Ước chừng nửa canh giờ sau, người tới đi ra ngoài, Mộc Tông chủ mặc dù đứng dậy đưa tiễn lại không hề che giấu sự châm chọc trong lời nói: “Quả nhiên là kẻ sách hay, người ta đoạt quyền vị tấ máu chảy thành sông, cũng chỉ có người, không những lưỡi dao không dính máu, còn thuận nước đẩy thuyền.”

Người tới vẫn cười như cũ, lời nói cũng vẫn ưu nhã cao quý, ôm quyền thi lễ với Mộc tông chủ, từng chữ đều tỏ ra thành khẩn: “Mộc tông chủ quá khen quá khen.”

Mộc: “. . . .” Yêu giới bất ngờ tấn công Huyền Tự Cảnh, đây là điều tất cả mọi người không ngờ tới. Không ai có thể nghĩ thông suốt tại sao vị Yêu vương ngày thường cực kì cẩn trọng này lại muốn lao tâm phí sức đi đánh Huyền Tự Cảnh vốn đã khó đánh, còn phải lúc nào cũng lo lắng Diệt Tự Cảnh viện trợ. Hiển nhiên sẽ có người ở Yêu giới bất mãn, nhưng xét tính tình của Yêu vương, cũng không có người nào dám nói nửa chữ phản đối. Mộc Phi Huyền rõ ràng đã có chuẩn bị từ trước, toàn bộ Huyền Tự Cảnh đều ở trạng thái phòng bị.

Yêu Vương ôm Thất Diệp đứng ở chỗ cao, Thất Diệp không phải lần đầu tiên thấy máu, nhưng đây là lần đầu tiên cô thấy tình cảnh như thế này. Khi đó cô vẫn còn rất nhỏ, mặc dù cô cũng chẳng thích thú gì Huyền Tự Cảnh, nhưng cũng không hiểu tại sao lại có người có thể bình tĩnh xem thấy chất thành núi, máu chảy thành sông.

“Lệ Vô Quyết,” lần đầu tiên cô gọi tên của hắn: “Đáng giá không?”

Tay sắt nâng cằm cô lên, hắn chăm chú nhìn cô, rồi vẫn tiếp tục khoanh tay đứng nhìn.

Mộc Phi Huyền chăm chú nhìn chiến sĩ Yêu giới không ngừng tiến tới, hắn hiển nhiên cũng không ngờ được Yêu vương vừa ra tay đã khốc liệt đến thế: “Người này. Điên rồi!”

Đêm hôm đó, máu và lửa thấm ướt ánh trăng.

Huyền Tự Cảnh thương vong hơn phân nửa, Thanh Dương Tử đi du lịch ở bên ngoài, khi Quyết Minh Tử mang người của Diệt Tự Cảnh tới cứu viện thì Huyền Tự Cảnh đã thành địa ngục Tu La.

30. Chương 30: Sự Tích Về Chu U Vương

Có mũi tên nhọn không biết từ đâu bay tới, Yêu vương vung tay áo ngăn cản, lại phát hiện mục tiêu không phải mình, mà là Thất Diệp ở trong lòng hắn. Ánh mắt trong giây lát có vẻ do dự, nhưng rồi hắn cũng không dấu vết kéo Thất Diệp ra sau lưng, từ trên cao quét mắt xuống nhìn qua cả đám người để tìm phương hướng phóng tên. Thất Diệp cũng cảm thấy nguy hiểm, dựa gần vào người hắn.

“Lệ Vô Quyết có phải điên rồi không?” Tiểu Nghiêm đi sau Xà Quân, cả người mặc đồ màu xanh, tư thế oai hùng ngồi ngời, thể nhưng khuôn mặt thường không có biểu cảm gì cũng lộ ra sự khiếp sợ: “Hắn chính là muốn dùng cả Yêu giới đi liều mạng với Huyền Tự Cảnh. . . .”

Xà Quân vẫn mỉm cười dịu dàng, áo bào trắng trên người là lụa đặc chế của Yêu giới, vô cùng nhẹ, gió thổi qua làm tà áo khẽ bay, khối ngọc đen bên hông thỉnh thoảng phản chiếu ánh sáng từ binh khí, Mạc Hồ đột nhiên nghĩ đến một từ để hình dung hắn: Ấm nhuận như ngọc.

Tiểu Nghiêm đi sau hắn, hắn cất giọng không nhanh không chậm, ung dung nói: “Ở nhân gian đã từng có một vị vua, vì làm cho phi tử của hắn cười một tiếng mà phóng hỏa đùa giỡn chư hầu, dẫn đến họa mất nước.”

Hắn dõi mắt nhìn về phía người kia, bấm tay gầy nhẹ ngón tay phải đeo nhẫn ngọc bích, nụ cười dần dần mở rộng: “Ừ. . . . Muốn có loại hào hùng kiểu này, thì phải trả giá lớn mới được.”

Mỗ Thảo còn đang ngẩn người, không biết từ lúc nào mà tiếng chém giết chung quanh dần dần nhỏ lại, sau đó chiến sĩ Yêu giới bên cạnh từ từ bị đẩy lùi. Cô có chút lo lắng, ngẩng đầu nhìn Yêu vương, thế nhưng hần chỉ lẳng lặng nhìn chăm chú toàn trường, trong mắt có vẻ lạnh lùng.

“Ngoan, chờ ta ở đây.” Yêu vương nói rất nhỏ, Thất Diệp không biết hần muốn làm cái gì, nhưng nếu hần bảo chờ, cô tất nhiên sẽ không trái lệnh. Mạc Hồ không đợi hần phân phó định đi theo, nhưng Yêu vương khoát tay chặn lại: “Người ở lại, bảo vệ Tiểu Hắc.”

“Nhưng, vương. . . .” Hần muốn nói gì đó, Lệ Vô Quyết chỉ cười lạnh một tiếng, lại quay đầu nhìn Thất Diệp, tựa như không hề yên tâm, đột nhiên hần nghiêng người hôn lên môi cô, Thất Diệp cảm thấy có thứ gì đó bị dút vào trong miệng, hần hôn khiến cô đành nuốt vào, sau đó xoa đầu cô nói nhỏ: “Chờ ta” rồi vung tay áo đi thẳng lên phía trước.

Trong Huyền Tự Cảnh, Mộc Phi Huyền cùng một người đang uống rượu, nghe bên ngoài có tiếng chém giết, hai người bên trong lại làm như không có chuyện gì xảy ra. Một hồi lâu, Tô Yên đứng bên cạnh lên tiếng: “Xà Quân, người chắc rằng sẽ thắng Lệ Vô Quyết sao? Dòng máu đế vương Yêu giới không thể khinh thường.”

Xà Quân hâm nóng rượu hoa cúc, cười nói: “Sau này lại uống rượu với Mộc tông chủ.” Dứt lời, người đã đi, rượu trên bàn vẫn còn nóng hôi hổi.

Thất Diệp đợi mãi không thấy Yêu vương, Mạc Hồ rút cuộc đợi không nổi nữa, thật lòng mà nói hần không thích Thất Diệp, Yêu vương mặc dù là người cuồng ngạo cô lãnh, hỉ nộ vô thường, cũng không thể coi là một vị minh quân, nhưng nếu như không phải vì cô, hần cũng không đến mức phát sinh xung đột lớn như vậy với Huyền Tự Cảnh.

“Đi theo ta.” Là giọng điệu ra lệnh, hần cảm thấy có chút bất an, thấy thời gian trôi qua nhanh chóng, cũng không màng đến lời dặn của Yêu vương trước lúc đi.

“Hần. Sẽ không gặp nguy hiểm chứ?” Thất Diệp có chút không dám chắc, cô cũng không biết rốt cuộc bản thân mình đối với vị vương cả ngày đeo mặt nạ này có tình cảm gì. Cô biết hần đối với mình rất tốt, cũng dần dần cảm thấy người này không xấu. Chấp chương Yêu giới mấy ngàn năm, hần sẽ không dễ dàng bị đánh bại như vậy.

“Tất nhiên là không,” giọng nói Mạc Hồ có chút kiêu ngạo: “Trong cơ thể đế vương Yêu giới đều có một giọt máu đế vương, yêu quái thông thường căn bản không thể dả thương hần.”

Thất Diệp nghe vậy cũng hơi yên tâm một chút, đi theo hần một lúc, tốc độ của Mạc Hồ càng lúc càng nhanh hơn, nhưng cũng không thể bỏ cô lại, chỉ là môi càng ngày càng mím chặt, chân mày cũng khóa chặt lại một chỗ.

Khi Xà Quân trở lại bàn thì rượu còn chưa lạnh, hần nhẹ nhàng nhấp một ngụm, động tác ưu nhã cao quý: “Cám ơn rượu của Mộc Tông chủ.”

“Người. Người thật sự lấy được máu đế vương? ? ? Điều này sao có thể. . . .” Tô Yên ở đằng sau la thất thanh, phiến băng màu lam trông có vẻ giống giọt nước tầm thường trong bàn tay hần lóe ra ánh sáng chói mắt, chính là máu của đế vương Yêu giới sao?

Mộc Phi Huyền cau mày: “Máu Xích Hàn Long.” Mặt Tô Yên cũng biến sắc, máu Xích Hàn Long không sắc không vị, vốn là bảo vật cực kì bí ẩn của đạo cảnh, chỉ cần vào máu một chút xíu là thành độc được có thể giết cả thân ma khắp ba giới, không có thuốc nào cứu được.

“Thì ra ngươi muốn có nó, lại dùng vào việc này.” Mộc Phi Huyền nhìn người kia, nụ cười của hần ảm áp khiêm nhường, bàn tay cầm chiếc ly trắng mịn thon dài, từng móng tay đều được cắt tỉa gọn gàng sạch sẽ, hần vừa mở miệng, mang theo một loại tự tin, giống như mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay: “Việc khắc phục hậu quả. Phải làm phiền tông chủ rồi.”

Hần đứng dậy ưu nhã rời đi, trước khi ra cửa thì xoay người nhìn Tô Yên một cái, vào lúc hần mỉm cười, ánh mắt của Tô Yên vẫn dừng trên người hần, bốn mắt vừa chạm nhau, cái kiểu nhìn suy ngẫm mang theo vẻ tà mị không e dè đó lại làm cho ả đỏ mặt, nhìn thấy Mộc Phi Huyền bên cạnh, lại vội vàng đề xuồng sự xôn xao khó hiểu trong lòng.

Lúc bọn người Mạc Hồ chạy tới chỉ nhìn thấy máu tươi đầy đất, Yêu vương đã bị đạo sĩ của Huyền Tự Cảnh mang tới đại sảnh, dù sao cũng là người tu đạo, cũng không bắt kính đối với thi thể. Mạc Hồ không vào được, khi đó hai bên đều tổn thương nguyên khí nặng nề, Yêu vương vừa xảy ra chuyện, Yêu giới tự nhiên cũng chẳng còn tâm trạng tái chiến. Chủ tướng của Yêu giới là Xà Quân dẫn người tới chậm một bước, hiện tại Yêu giới như rắn mất đầu, thế cục vốn sóng ngầm mãnh liệt, nay đã cực kỳ hỗn loạn.

Mạc Hồ không nhìn thấy thi thể của Yêu Vương, hắn che chở Thất Diệp trước quân đội Yêu giới đang đổ mắt, lăm bắm không thể nào. Đúng vậy, làm sao có thể. . . . Yêu vương chấp chưởng Yêu giới mấy ngàn năm, bình định loạn trong giặc ngoài vô số, làm sao có thể. . . .

Thất Diệp đứng ở bên cạnh hắn, cô còn chưa phản ứng kịp, tuổi thọ của yêu quái từ trước tới giờ rất dài, có nhiều yêu quái tu thành thượng tiên có thể sống trường sinh bất lão, người vừa mới ôm mình, chỉ trong thoáng chốc đã chết?

Xà Quân mang theo phần lớn Yêu quân chạy tới, Huyền Tự Cảnh cũng không từng bước ép sát, chiến sĩ Yêu giới theo hắn lui về Yêu cảnh. Thất Diệp đi phía sau hắn, im lặng mà máy móc, trong đầu trống rỗng.

Cô vẫn ở trong cung Quang Minh như cũ, vẫn là gian phòng cũ, nha hoàn người hầu cũng y như trước, ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, thế giới này tựa hồ vẫn không thay đổi. Chỉ là cô cả ngày ở trong phòng, không hề quấy rối, không hề quần lầy người đòi chơi cờ, tựa như vị vương áo đen mang mặt nạ vàng kia tùy thời tùy lúc có thể đi vào, vỗ vỗ đầu hỏi cô đang làm gì đấy.

Thỉnh thoảng nửa đêm tỉnh giấc, lại không biết lòng ngực quen thuộc mà mình hay gối vào giờ ở nơi nào.

Cô vẫn không rơi một giọt nước mắt, Mạc Hồ cũng vẫn đi theo cô, hắn nói đó là lệnh của vương, hắn sẽ luôn luôn bảo vệ cô, cho đến khi hắn chết. Khi nói lời này hắn lạnh lạnh nhìn cô, không chút dấu điểm mỉa mai nói: “Mặc dù ta rất ghét người.”

Ban đầu huyền não xôn xao, người bên ngoài dĩ nhiên là biết cô và Huyền Tự Cảnh có hiềm khích, vì vậy đàm luận về cô chẳng có lời gì hay, không khác nào mấy kẻ hồng nhan họa thủy, là một Yêu phi hại nước. Cô không chỉ một lần nghe nhóm cung nhân nói, nhưng cô im lặng, không hề nói gì.

Yêu giới cùng Huyền Tự Cảnh đàm phán vài lần, rốt cuộc trả lại thi thể của Yêu vương, bên trong còn có một cái hộp gỗ, nói là trong đó có máu để vương, dĩ nhiên cái hộp vốn trống không, chỉ là đến tay Xà Quân thì không còn trống không nữa. Vì tôn trọng, Huyền Tự Cảnh dùng Định Hồn Châu duy trì thân thể hình người của hắn. Đoạn thời gian đó Xà Quân rất bận, sau cuộc chiến kia, Yêu giới nội loạn, quân đội cũng rệu rã cả, lại còn tang lễ của Yêu Vương, mỗi một việc đều là chuyện lao lực hao tâm.

Thất Diệp yêu cầu được tiễn Yêu vương đi đoạn đường cuối cùng, chuyện này do Nhất Nương phụ trách, có thể là được Xà Quân giao phó, nàng liền đồng ý. Đó là một gian linh đường trống trải, cung nhân xung quanh dùng chậu bạc có nước thơm giúp hắn tắm rửa sửa sang, tang lễ của Yêu vương tuyệt đối không thể tùy tiện.

Cô đứng ở trước mặt hắn nhìn cực kỳ lâu, Mạc Hồ đã sớm đỏ mắt, môi mím đến mức chảy máu. Cô chậm rãi cúi xuống, nhóm cung nhân đều lui sang một bên, cô một tay cầm chậu bạc, tay kia cầm khăn cẩn thận giúp hắn lau thân thể, xương ngón tay của hắn rất lớn, cả bàn tay vô cùng thô ráp, cô còn nhớ rõ đôi bàn tay này ấm áp ôm lấy mu bàn tay mình. Cô quỳ trên mặt đất, cẩn thận nhặt ra một mảnh móng tay dính máu đã thành màu đen, khăn tay lướt qua làn da màu đồng cổ của hắn, qua một thân đầy vết thương của hắn. Cô tháo mặt nạ của hắn xuống, nhẹ nhàng lau mặt cho hắn, vết thương vẫn dữ tợn như đang mở miệng cười to, thế nhưng. . . . Không thấy ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị kia nữa. . . .

Ngón tay cô nhẹ nhàng mơn trớn lớp da mặt giống như vỏ cây già, lau đi vết máu ở khóe miệng, cô chợt có một loại ảo giác, rằng đây chỉ là nửa đêm, hắn chỉ là đang ngủ say thôi.

Nhóm cung nhân cầm áo bào đen mặc cho hắn, tay Thất Diệp vẫn lưu luyến trên mặt hắn, một yêu cây dè dặt lên tiếng: “Nương nương?”

Sở Nhất Nương chỉ hơi hơi ra hiệu, liền có cung nhân tới đây đỡ cô đứng dậy. Mạc Hồ dụi dụi mắt theo cô đi ra ngoài, cô vẫn không giây giụa, cũng không nói gì, chỉ là lúc sắp ra đến cửa chợt quay đầu lại, hết thấy

cũng trở thành trống rỗng, trong đầu chỉ nhớ rõ sau lần thọ yến ấy, hần uy nghiêm mà lạnh lùng nói: “Về sau, người gọi là Tiểu Hắc.”

Nhóm cung nhân nghĩ, vị Yêu phi này cũng thật máu lạnh, làm bộ đi xem Yêu vương, thế mà cũng không chảy một giọt nước mắt.

Xà Quân không có thời gian đến thăm cô, cô đột nhiên trở nên vô cùng trầm lặng. Một ngày nào đó nhìn một quyển tạp chí của nhân gian, có viết về một hoàng đế tên là Chu U Vương, vì làm cho phi tử của mình là Bao Tự cười một tiếng, đã đốt lửa để đùa giỡn chư hầu, cô đột nhiên ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ, lần đầu tiên sau mấy ngày đột nhiên mở miệng: “Mạc Hồ, người nói lúc Chu U Vương chết, Bao Tự có khổ sở hay không?”

Mạc Hồ dĩ nhiên sẽ không trả lời cô, trên thực tế hần hận không thể rút kiếm giết cô.

Cho đến ngày đó, một buổi chiều hần đi tìm cô, sau đó ở bờ hồ bên cạnh cung Quang Minh nghe được tiếng khóc rất nhỏ, hần đi qua núi giả, nhìn thấy dáng người nhỏ nhắn núp trong khe hở ở núi giả, che miệng khóc giống như con mèo nhỏ không có nhà để về. . . .

Hai tay hần ôm ngực dựa lưng vào trên núi giả, nghe tiếng khóc nức nở kia cả một buổi chiều. Kỳ thực người đời đều nói Chu U Vương ngu ngốc tàn bạo, hoang dâm vô độ, vì một Bao Tự hủy hoại giang sơn như họa, lại chẳng biết lúc hôn quân chết, trừ Bao Tự, sẽ còn có ai buồn bã. . . .

31. Chương 31: Rất Im Lặng

Từ đó về sau mắt cô không được tốt, nhìn xa không thấy rõ. Lúc Xà Quân đi vào cô đang đọc sách trước cửa sổ, nghiêng người dựa vào ghế quý phi bạch ngọc, tóc đen xỏa xuống dưới, an tĩnh mà trầm lắng.

“Sao hôm nay lại ngoan vậy?” Hần mỉm cười vuốt mái tóc dài của cô: “Tối đây, chơi với nàng hai ván.”

“Được.” Mỗ Thảo đứng lên bày bàn cờ, nếu như không phải đôi mắt hơi sưng, trông cô với Thất Diệp không tìm không phổi xưa kia cũng không có gì khác.

“Nàng định đi nước này sao?” Xà Quân cười nhẹ, người hầu bưng nước trà lên, hần nhấp một ngụm, lần nữa để xuống, thuận miệng nói: “Trà này quá nhạt.”

Cung nữ kinh hoảng, cuống quýt lui xuống, đổi lại trà khác. Mỗ Thảo nhìn kỹ bàn cờ: “Xác định.”

Khóe môi Xà Quân nhếch lên, tạo thành một nụ cười, búng ngón tay đeo nhẫn ngọc, tiện tay nhặt đại pháo vây xe của cô, cô cau mày nghĩ nước đi tiếp. Hần giống như lơ đãng nhìn qua bàn trang điểm của cô, phía trên có rất nhiều dụng cụ trước kia hần mang tới cho cô, bộ chỉ sáo thủy tinh kia vẫn nằm trên bàn trang điểm, sau khi Yêu vương gặp chuyện không may, cô vẫn không có tâm tình để ý đến những thứ đồ này.

Một động tác lơ đãng, bàn tay thon dài trắng mịn của hần cầm bộ chỉ sáo thủy tinh tinh xảo kia, lúc xoay người lại thấy cô vẫn đang cúi đầu suy nghĩ.

“Vương, Nghiêm đại nhân trở lại.” Bên ngoài có người hầu báo lại, Xà Quân mỉm cười nhìn người vẫn còn đang cau mày nhìn tới nhìn lui, nhỏ giọng nói: “Ván này giữ lại, buổi tối ta lại tới.”

Mỗ Thảo ngẩng đầu nhìn hần một cái, gật đầu nói được rồi. Hần vì vậy đứng dậy rời đi, không phải không thấy sự lưu luyến trong mắt cô, nhưng mấy ngày nay Yêu giới nội loạn làm hần xoay như xoắn ốc.

Yêu vương vừa chết, người có khả năng lên kế vị Yêu vương trong Yêu giới chỉ còn lại hai người, một là đệ đệ ruột thịt của Yêu vương – Lệ Biệt, một người khác là người nắm trong tay quân đội hùng hậu – Lăng Tiêu. Xà Quân mặc dù cũng quản lý binh quyền, nhưng đạo hạnh của hần dù sao cũng vẫn còn kém, theo như tư lịch thì còn chưa được vào hàng xét tuyển. Lệ Biệt và Lăng Tiêu luôn luôn bất hòa, mâu thuẫn này bởi vì thể cục hiện nay mà ngày càng kịch liệt.

Lúc ấy chúng thần Yêu giới vẫn còn lưu truyền tin đồn rằng Yêu vương chết là do Lệ Biệt cố ý kéo dài việc xuất binh mà thành, kỳ thực đó là điều khiến Mộc Phi Huyền thấy buồn cười, Lệ Vô Quyết làm Yêu vương mấy ngàn năm, nếu như chỉ là vì Lệ Biệt kéo dài việc dùng binh mà có thể tạo thành hậu quả như thế, Yêu vương đã sớm chết rồi.

Điều duy nhất hắn không hiểu là, rốt cuộc Xà Quân dựa vào cái gì mà trong thời gian ngắn như thế lấy được máu đế vương? Máu Xích Hàn Long mặc dù có độc tính mạnh, nhưng một vị vương thân kinh bách chiến làm sao có thể lờ là để cho hắn đắc thủ đây?

Buổi tối bàn xong chuyện, lúc Xà Quân đến chỗ Thất Diệp thì đã uống say, Thất Diệp khẽ nhú mày, chỉ nhìn thấy ngoài cửa là Tiểu Nghiêm, cũng không thấy Mạc Hồ, đành phải dìu hắn vào phòng. Tiểu Nghiêm trái lại rất tự giác, đưa người đến cửa liền lui ra ngoài, thuận tay khép cửa.

“Chúng ta tiếp tục ván cờ buổi chiều đi.” Giọng nói của hắn không rõ, Thất Diệp lắc đầu: “Anh uống say rồi, ngủ trước, ngày mai rồi hãy nói.”

“Tiểu Thất. . . .” Thất Diệp chỉ cảm thấy cảm mình chợt lạnh, Xà Quân một tay nâng cằm cô lên, nhẹ nhàng hôn lên đó, hơi thở nồng nặc mùi rượu: “Ta biết rõ nàng rất khổ sở. . . .” Hắn dùng lực kéo cô vào trong lòng, vì đứng không vững nên hai người đều ngã xuống giường, một thân hắn đè lên, môi lửa nóng ở trên mặt của cô, Thất Diệp chưa từng thấy Xà Quân như vậy, hắn vẫn dịu dàng mỉm cười như cũ, trong mắt có men say, hôn cũng rất nhẹ nhàng.

Bàn tay trắng mịn thon dài của hắn nhẹ nhàng cởi vạt áo của cô, giống như trước mắt là đồ sứ trân quý nhất trên đời, chỉ sợ không cẩn thận sẽ làm hỏng mất. Vạt áo bị cởi bỏ, lòng bàn tay ấm áp của hắn khẽ vuốt từng tác da thịt cô, đầu lưỡi men theo hình dáng lỗ tai, giọng nói cũng say lòng người như rượu: “Tiểu Thất, nàng thật đẹp. . . .”

Thất Diệp nhắm thật chặt hai mắt, dịu dàng say lòng người như thế cũng làm tiêu tan lực kháng cự. Mấy trăm năm cùng tu luyện, hắn vẫn luôn khiêm tốn ưu nhã như thế, vĩnh viễn duy trì phong độ lịch thiệp.

Ngón tay thon dài của hắn rời xuống đùi cô, dọc theo đường cong xinh đẹp từ từ hướng lên trên, Thất Diệp có chút căng thẳng, hắn lập tức phát hiện, nghiêng người hôn lên trán cô: “Là ta, đừng sợ.” Có lẽ là động tác không nhanh không chậm của hắn thực sự không tạo áp lực cho cô, hoặc là giọng nói của hắn trấn định tâm tình của cô, thân thể của cô đổ mồ hôi, hô hấp cũng dần dần dồn dập, nhưng không có phản kháng.

Xà Quân tìm được nơi đào nguyên thần bí kia, đầu ngón tay dừng lại một chút ở cửa ra vào, cảm thấy người phía dưới càng khẩn trương, hắn nhẹ giọng an ủi cô, mỗi một động tác đều vô cùng dịu dàng chậm chạp. Hắn thử tìm cách phân tán lực chú ý của cô: “Đúng rồi, Nhất Nương có mấy con thú cưng, ngày mai mang cho nàng một con được không?”

Sự thật chứng minh, lực chú ý của Mỗ Thảo rất dễ bị phân tán: “Là loại thú cưng nào?”

“Có chó lông vàng, thật đáng yêu, có thể nghe hiểu được rất nhiều lời nói.” Đầu ngón tay của hắn thăm dò vào thân thể cô, cảm thụ ướt át nóng rực bên trong, giọng nói lại không chút xao động: “Còn có mèo Ba Tư, hai mắt nó có màu không giống nhau. Đúng rồi, còn có rắn, là loại biết nhảy múa. . . .” Ngón tay của hắn ở trong cơ thể cô chậm rãi hoạt động, môi lại dịu dàng hôn cổ cô, chớp mũi thân mật cọ qua gương mặt của cô.

Bị vật lạ xâm nhập, Thất Diệp cong người lại: “Có chim sẻ không?”

“Có a, còn có vẹt thuộc cả thơ.” Cảm thấy thân thể của cô đã thích ứng với loại luật động này, hắn rút ngón tay bắt đầu cởi y phục của mình, giọng nói vẫn nhẹ nhàng: “Có cả cá Diệc,” hạ thể hắn đã sớm trương thành màu tím bầm, mang theo nhiệt độ nóng bỏng chống đỡ ở cửa đào nguyên, hắn cúi đầu hôn trán cô, giọng nói nhẹ nhàng dỗ yên cô: “Cả người lông vũ trắng như tuyết, cho dù bay ra ngoài ngàn dặm, cũng có thể tìm được đường trở về.” Hắn từng chút từng chút đẩy mạnh, lối đi nhỏ hẹp khiến cho hắn tiến vào có chút khó khăn, nhưng trải qua màn ướt át vừa rồi, cô đã không còn bài xích mãnh liệt: “Còn có chim ưng,” hắn cuối cùng hoàn toàn chìm vào thân thể của cô, sự chặt chẽ đó cộng thêm nhiệt độ nóng bỏng kích thích hắn, hắn thỏa mãn rên một tiếng, giọng nói rất dịu dàng: “Tiểu Thất thích gì?”

“Vết có thể thuộc thơ gì đây?” Cô chỉ cảm thấy cả người đã bị lấp đầy, cũng không đau, có một loại rất cảm giác kì quái lan tràn trong người, trong lòng vẫn còn nhớ kỹ loại chim này. = =

Xà Quân chậm rãi, động tác vô cùng chậm nhưng lại mang theo một loại hưởng thụ, nói rõ ràng từng chữ: “Nhiều lắm, ví dụ như Tam Tự kinh, Trường Hận ca, ” hần lần nữa xâm nhập vào thân thể cô, cúi đầu hừ một tiếng, giọng nói vẫn lãnh đạm: “Lý Bạch Tương Tiên Tửu, còn có thể hát Kinh Thi.”

Đêm hôm đó, cô đạt tới đỉnh trong giọng nói trầm thấp dịu dàng của hần, khoái cảm tích lũy khác xa so với động tác mãnh liệt. Cô cong người, vô lực ôm cổ hần, gọi tên hần. Xà Quân nghe tiếng gọi trầm thấp ấy liền phóng vào trong cơ thể cô.

Nghiêng người hôn lên thái dương của cô, ngón tay hần lướt qua mi mắt, cúi đầu hỏi nhỏ bên tai cô: “Thích không?” Giọng nói của Mỗ Thảo vẫn lười biếng như cũ: “Biết ca hát liền thích.” = =

Xà Quân đầu đầy vạch đen, ta hỏi là có thích làm như vậy không. . . . Không phải hỏi con chim rách kia! ! !

Ôm nhau một hồi, hần nghiêng người xuống ôm cô vào trong lòng, nhẹ nhàng giúp cô lau người, cô vốn đã chẳng còn sức, áo trong ướt nhẹp mồ hôi, Xà Quân liền cởi hết quần áo ra, tiện tay ném xuống đất, sau đó ôm thân thể trần truồng vào trong ngực, mấy trăm năm chung đụng, hần đã sớm quen thuộc hương vị tươi mát này. Nếu như Thất Diệp lúc này ngẩng đầu lên có thể thấy ánh mắt hần, hần đâu say!

Không lâu sau có một tối, Lệ Biệt bị người đâm chết ở trong vương phủ, mà thích khách chạy trốn, không có manh mối gì. Mất thấy vương vị này đã thành vật trong tay của Lăng Tiêu, trong cung lại truyền ra tin tức: Hắc phi mang thai.

Lũ yêu đều kinh hãi, nếu như Hắc phi sinh ra là một bé trai, như vậy Yêu giới, chẳng phải có thái tử rồi sao?

Thất Diệp nghe yêu y chẩn đoán bệnh cũng chấn động, nhưng mà cô không biết, cô không nghĩ là vừa mới mang thai đã có thể chẩn đoán được. Vì vậy Mỗ Thảo rối rắm vô cùng, nếu như đến lúc đó sinh ra quả trứng rắn, sẽ không biết phải làm sao a. = =

Dĩ nhiên trong lúc này tức giận nhất vẫn là Lăng Tiêu rồi, thật vất vả trừ bỏ chướng ngại vật Lệ Biệt, mắt thấy vương vị sắp tới tay, lại nửa đường nhảy ra một tên Trình Giảo Kim! ! ! Buổi tối hần ở trong phủ nghiêng rặng kèn kẹt, rốt cuộc vẫn phải quyết định hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong. Trong tay mình nắm hai phần ba binh quyền của Yêu giới, há có thể bởi vì một đứa con nít còn chưa ra đời mà hỏng chuyện? Bị Lệ Vô Quyết áp chế mấy ngàn năm, nếu như còn phải bị con trai hần áp chế, nói thế này làm sao hần nuốt trôi được?

Hần ở thọ yến của Yêu vương có gặp qua Thất Diệp một lần, cũng biết đó là một cây Thất Diệp Linh Chi, nhưng nhìn bề ngoài hình như pháp lực cũng chẳng cao cường lắm, vì vậy hần cũng âm thầm tính toán ở trong lòng.

Đêm hôm đó, cung Quang Minh có thích khách, cung nhân đại loạn. Mạc Hồ vẻ mặt nghiêm túc, từ lúc có tin tức truyền đi là hần biết không ổn. Thất Diệp nghe tiếng chém giết bên ngoài, cũng chạy đi, đúng lúc đó trở thành mục tiêu của mọi người. Rất nhiều loại yêu cầm vũ khí xông tới, cô cảm thấy không biết phải làm sao, theo phản xạ có điều kiện bấm tay niệm chú, ngón trở quơ lung tung, rất nhiều yêu quái vọt tới trước mặt cô đều vỡ thành hai mảnh.

Mạc Hồ bị thương lùi về cạnh cô, cô mím chặt môi, vung tay áo ra chiêu, chiêu đạo uy vô cực Cừu Nguyệt dạy cực kì mạnh, trong vòng ba trượng ngoài cung Quang Minh, cây cỏ đều hóa thành tro. Không biết có phải bị ảo giác hay không, vào lúc cô làm phép, Mạc Hồ lại có thể thấy đôi cánh màu vàng nhạt sau lưng cô. Hần nhú chặt mày, che giấu nỗi khiếp sợ trong lòng, bảo thai Thánh Ma, mệnh đế vương, trên người thượng tiên, vạn năm đạo hạnh, tư tưởng thần ma. Bào thai Thánh Ma trong truyền thuyết, sao lại ở trong thân thể một tiểu yêu chỉ có mấy trăm năm tu vi? ? ?

Chiến đấu gần một đêm, người của Lăng Tiêu đã chết hơn phân nửa, mà chính hần cũng chết bởi trận loạn chiến này. Dĩ nhiên không phải là Xà Quân ra tay, hần chỉ đứng ở cửa cung Quang Minh, không cần thận vẩy máu Xích Hồn Long lần trước ra mà thôi.

Mà bất hạnh hơn chính là, sau đó lại phát hiện ra chuyện Hắc phi mang thai chỉ là yêu y chuẩn đoán sai. . . . = =

Yêu giới quần thần ngã xuống đất, không biết nếu như Lăng Tiêu nghe tin tức này, có thể giận tới mức bỏ dậy từ trong đồng xác chết hay không. Nhưng mà hắc cũng không bỏ dậy nổi, ngay trong ngày kết án, Tiểu Nghiêm theo lệnh Xà Quân đã dùng một cây đuốc đem tất cả đám loạn đảng đốt thành một nhúm bụi.

Yêu giới cuối cùng dần dần khôi phục yên bình, chỉ là vương vị này, người ta bày hết kế này tới kế khác, giờ mới phát hiện cả Yêu giới chỉ còn có Xà Quân có thể đảm nhiệm. Hắc làm người xưa nay khiêm tốn, quan hệ rất không tệ, vì vậy quần thần cùng bàn bạc, thông qua bầu Xà Quân trở thành tân nhậm Yêu vương. Xà Quân lầy lý do tư lịch còn non kém, mấy phen từ chối, cuối cùng quần thần không có cách nào, chỉ đành phải lúi sức ép của vạn dân ra mới giải quyết được chuyện này, cũng xem như đây là điều mà mọi người cùng hướng tới, làm theo lòng dân.

Ngày kế nhiệm, Xà Quân mặc một chiếc áo choàng đen, trên đầu là mũ ngọc gắn vô số trân châu, đứng trên vương tọa cao lớn của Yêu giới dâng lễ để vạn dân chiêm ngưỡng, biết đó là tân hoàng của Yêu giới.

32. Chương 32: Giáo Khôi

Xà Quân thật sự tặng một con vẹt của Nhất Nương cho Thất Diệp, lông chim ngũ sắc tươi đẹp vô cùng, một đôi mắt nhỏ long lanh, cả ngày cứ xoay chuyển qua lại, bộ dáng nghiêng ngàng kiêu ngạo. Thất Diệp rất thích, nên đặt tên nó là Dao Phi, mặt dù mỗi ngày nó luôn tự xưng là Giáo Khôi.....= =

(Dao Phi = yao fei Giáo Khôi= yảo hui)

Cuộc sống của Quang Minh cung bình thản như nước, Mạc Hồ vẫn canh giữ ngoài cửa sổ phòng cô như thường lệ. Có lúc nhìn vào từ bên ngoài cửa sổ, thấy cô an tĩnh đọc sách, hoặc là ngắm người, ánh mặt trời chiếu lên tóc đen của cô giống như là một tinh linh bước bình đang múa một vũ điệu vui vẻ.

Có lúc Mạc Hồ nghĩ cô có thể cũng không biết thân phận mình bây giờ là một phi tử bị bỏ rơi. Cho nên mỗi ngày mới có thể an tĩnh thanh thản như vậy. Cô lại hoàn toàn không để ý ánh mắt chung quanh, có lúc Xà Quân cũng tới thăm cô một chút, hai người vẫn cùng nhau uống trà như cũ. Ngày giờ nhàn hạ càng nhiều, cô lại thích pha trà, hương trà đều lan tỏa khắp cả phòng.

Lúc Xà Quân lên nắm quyền, cũng có một số ngoại giới xem thường hắc, nhưng vẫn không thể hiện ra mặt. Dù sao một con yêu chỉ với mấy ngàn năm đạo hạnh đã làm yêu vương là chuyện chưa từng có. Hơn nữa Yêu Vương tiền nhiệm lại là người đối nhân xử thế vô cùng tàn bạo, vui buồn thất thường, lúc tại vị lại không có bao nhiêu bằng hữu bên cạnh và cũng đắc tội không ít người.

Bây giờ hắc đã xảy ra chuyện, Yêu Vương đổi ngôi, các giới đã từng bị hắc chèn ép không ngóc đầu lên được, dĩ nhiên là muốn tới xem một chút. Vì vậy, lúc yêu giới phát thiệp vàng, các quốc gia cũng cử đại thần mang nhiều tâm địa khác nhau đến, dĩ nhiên trên danh nghĩa đều là chúc mừng, sau đó là hành động

Trong ngày chúc mừng, mặc dù mọi người đối với Thất Diệp cũng không có ý tốt, nhưng dù sao cô cũng là Thái phi, theo qui cũ cô vẫn phải tham gia. Cho nên sáng sớm, một mama đã dẫn người đến, cũng không nhiều lời với cô, kéo cô lên bắt đầu đồ vẽ loạn xạ.

Trang phục Thái phi của yêu giới vô cùng hoa lệ phiền phức, hoa phục vốn doan trang mặc lên người cô lại trở nên trẻ trung non nớt vô cùng, mang lại một cách nhìn khác. Một mama mặc trang phục cho cô ở bên cạnh cũng cảm thán: “Thất Diệp Linh Chi cũng đã lớn như vậy có phải không.....” Mỗ Thảo còn tưởng rằng câu tiếp theo của bà ta còn muốn tổn hại đến cô, nhưng bà ta chỉ nói tiếp: “Nếu nói riêng về hình dáng đúng là không phụ là chí bảo của thiên hạ.”

Mũ của Thái phi được gọi là Bách Diệp Triều Hoàng, chỉ dùng đúng chín viên dạ minh châu, vài chuỗi Đồng Hải trân châu được trải dài theo tóc. Một mama thoa son màu hồng cho cô, cộng thêm ánh sáng của hạt châu làm nổi bật lên sắc mặt đỏ thắm của cô, đôi mắt đen tuyền như một đôi trân châu đen, trong veo như dòng nước chảy.

Nha hoàn bên cạnh nghiêng người đeo tường phượng giới lên mười ngón tay của cô, khoác lên bộ móng thủy tinh thật dài. Cô không lên tiếng, để mặc cho bọn họ muốn làm gì thì làm. Một bộ quần áo được mặc trong một canh giờ.

Đôi chân cô mang một đôi guốc phượng, được điểm xuyên bằng những sợi ngọc trai nhỏ, ngọc bội leng keng, làm cho Giảo Khôi ở trên giá cũng phải ngạc nhiên, chuyển con người hồi lâu, rồi cuộc nghĩ đến một câu thơ: "Anh hùng bảo đao vị lão, lão nương phong vận dư âm..."

Thất Diệp được mấy nha hoàn dìu ra ngoài hoàng yến, cũng là lúc mọi người đã đến đông đủ. Đàn sáo tấu tiếng nhạc du dương. Thất Diệp rất ích khi xuất hiện như vậy trước đám đông. Nếu là trước kia, cô có thể đã lập tức quay đầu bỏ đi. Khi nha hoàn dẫn cô vào chỗ ngồi, ánh mắt của mọi người cũng bị hấp dẫn. Thậm chí có mấy giới đột ngột đứng lên từ chỗ ngồi, thật lâu mới ý thức được sự thất thố của mình, vội vàng cười khan rồi chậm rãi ngồi xuống. Ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào cô.

Cô được sắp xếp ngồi ở bên cạnh Xà Quân. Mạc Hồ đứng ở sau lưng cô, cảnh giác chú ý toàn trường. Sau đó có vô số hạ thần tham gia tiệc hỏi những người hầu yêu giới bên cạnh, vì nghĩ cô là phi tử của Xà Quân, nhưng nhìn trang phục lại không giống. Sau lại biết được cô chính là Hắc phi, là nguyên nhân của cuộc ác chiến giữa yêu giới và Huyền Tự Cảnh, dẫn đến cái chết của Yêu Vương tiền nhiệm. Ánh mắt của mọi người nhìn cô lại thay đổi. Có người rí tai thì thầm, cười lạnh cảm thán: "quả nhiên là hồng nhan họa thủy". Đối phương cũng cười bỉ ổi, không chút nào che giấu sự châm chọc trong lời nói: "Nhưng cũng là họa thủy có tư cách".

"Cũng không phải, nhìn dáng dấp này Yêu Vương tiền nhiệm có thể là chết dưới tay mẫu đơn rồi, ha ha...."

"Nói như vậy thì công phu trên giường của cô ta chắc là vô cùng khá mới phải...." Câu nói kế tiếp càng ngày càng khó nghe, cho dù là âm thanh rất nhỏ, nhưng người hầu bên cạnh cũng không nhịn được nhíu mi.

Có cung nữ đưa lên rượu và thức ăn, tất cả cùng kính rượu với Xà Quân, hơi tự tình cao ngạo, thậm chí bản thân cũng không đứng dậy. Xà Quân vẫn cười lịch sự nho nhã như cũ, cũng không nói lời nào, chỉ thần nhiên uống cạn rượu trong chén....

"Yêu Vương" một người có vẻ già, chòm râu đã bạc trắng: "Lộ mỗ thay mặt Quý Vương đặt biệt tới chúc mừng Yêu Vương lên ngôi. Quý Vương lệnh cự thần mang theo một phần lễ vật đưa lên yêu giới."

Xà Quân không khiêm tốn cũng không kiêu ngạo: "thay ta tạ ơn Quý Vương".

Lão giả giọng điệu nham hiểm: "Bất quá Ngô Vương cũng có nói, đã lâu nghe tiếng yêu giới đều là người tài ba xuất chúng, hôm nay Lộ mỗ từ Quý Vực mang đến một dũng sỹ, nếu yêu giới có thể thắng, thì Lộ mỗ hai tay dâng Nguyệt Hồn bảo thạch lên cho Yêu Vương, nếu không thì...." Con người hần xoay một vòng, Xà Quân cười nhạt chỉ lưu ý rượu trong chén: "Không thể thì như thế nào?"

Ánh mắt lão giả kia rồi cuộc dừng lại trên người Thất Diệp, cười như không cười nói: "Nếu không thể thì cự thần xin mang đi một vật gọi là quà đáp lễ từ yêu giới."

Tặng lễ cũng đưa đến tình trạng này, rõ ràng là bị người ta đề đầu cười cổ. Chúng thần yêu giới nắm tay lại thành quyền, nhưng là không ai dám lên tiếng. Quý vực và yêu giới cũng không gần nhau, thiết nghĩ Quý Vương bọn họ cũng không thể ăn no rãnh rồi phái một lão đầu tử này chạy đến ngoài ngàn dặm rồi tự bêu xấu vào mặt mình chứ? Như vậy cái tên dũng sỹ đầu trâu mặt ngựa này tất sẽ khó đối phó. Tất cả đều là người thông minh, nói giỡn chứ, nếu quả thật có thua cũng làm mất thể diện, rất có thể là bị trư di cứu tộc.

Đó là sương mù ma quái bốc lên trong điện, xung quanh nó có vô số hồn phách, phát ra tiếng rít như có như không. Mấy trăm người ở trên đại điện bị ám khí vây quanh, đây cũng không phải là ác quỷ bình thường. Xà Quân cười nhạt nhìn, đương nhiên tự hần không thể ra tay, vậy người nào mới có thể nắm chắc một trăm phần trăm?

Thất Diệp cũng nhìn, Mạc Hồ bình tĩnh đứng sau lưng cô làm như không thấy.

"Khụ...." Cô lấy khăn lụa che môi, ho nhẹ một tiếng trong đại điện tĩnh lặng, thành công hấp dẫn ánh mắt mọi người. Sau đó mở miệng, lại mang theo sự ép bức: "Lộ đại nhân, hôm nay tân hoàng yêu giới lên ngôi, không nên động võ." Cô nói rất chậm từng chữ từng câu, ngón tay thon dài xé rách khăn lụa trên tay, sợi

tơ màu trắng bay ra từ đầu ngón tay, một sợi lại tiếp một sợi càng ngày càng nhiều, cuối cùng biến thành lông ngỗng bão tuyết, bão tuyết càng ngày càng sâu, rơi thẳng vào đầu gối, nhiệt độ chợt giảm xuống, mọi người biến sắc.

“Mặc dù hiện tại thượng võ, được xưng là dùng võ cường binh, dùng võ cường quốc, nhưng là theo ai gia nghỉ chuyện hoa tay múa chân này, không bằng vui vẻ xem ca múa còn hay hơn.” Cô nói êm ái từng câu từng chữ, nhìn như là không có ý gì với hắn. Họ Lộ kia nhìn cả điện toàn bông tuyết, vẫn không cam lòng, đang định mở miệng, thuộc hạ của hắn ở ngoài điện vội vã chạy tới, cúi ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ mấy câu, khước miệng hắn co quắp lại, lập tức như không có chuyện gì xảy ra, sau đó đứng dậy cung kính chấp tay: “Thái phi nói thật phải, ngược lại tiểu nhân suy tính không chu đáo.” Dứt lời, vung tay áo triệu hồi ác quỷ vẫn đang còn giương nanh múa vuốt ở trong điện.

Chúng thần hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra, cho đến sau có người đi vào:” các vị đại nhân, bên ngoài gió tuyết đột nhiên tới, nhiệt độ đột ngột giảm xuống, kính xin các vị đại nhân hạ lệnh cho bọn thị vệ cũng đến thiên sảnh nghỉ ngơi dùng cơm.”

Đại diện các nước bao gồm Xà Quân đều giật mình trong lòng, đồng loạt nhìn về phía đại điện, chẳng qua là cách một bức rèm, làm sao có thể nhìn thấy được.

Có người hầu yêu giới đi lên quét dọn tuyết, vẻ mặt mọi người cũng thay đổi, thỉnh thoảng thoáng nhìn vào chỗ thái phi, cũng không dám nhìn thẳng. Có cự thần len lén chạy ra ngoài nhìn bão tuyết, lầm bầm:”không thể nào.....” Đúng vậy, làm sao có thể? Cho dù là Yêu Vương tiền nhiệm sống lại, cũng chưa chắc có thể ra tay trong lúc đó, tạo thành thời tiết dị biến như vậy.

Bão tuyết ước chừng rơi xuống một đêm, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, tất cả mọi người sẽ cho rằng đây chẳng qua là sự trùng hợp. Thời gian khí trời biến hóa kéo dài cũng có liên quan trực tiếp đến lực mạnh yếu của người làm phép. Người làm phép có linh lực càng mạnh thì thời gian kéo dài càng lâu. Bão tuyết vẫn tiếp tục vào giữa trưa ngày thứ hai, tất cả đại thần cũng cho đây là Thái phi cảnh cáo các quốc gia khác, trên thực tế là Thất Diệp quên dùng phép lại.

Nhưng Giảo Khôi thật là cao hứng, ở bên ngoài cung Quang Minh lãng lộn trong đống tuyết thành một con chim tuyết, nửa đêm còn lớn tiếng hát:”Nụ cười của nàng là sấm chớp trong mộng ta.....”

Cung nhân yêu giới có một nửa không được ngủ ngon giấc, cho đến ngày thứ hai có cung nhân tới chăm sóc Thất Diệp rời giường, nhỏ giọng nói với nó:”Đừng hát nữa tiểu tổ tông của ta, người hát thì mới là sấm chớp trong mộng của chúng ta đấy!” Nó cũng càng vui vẻ hơn, không cho là nhục mà lại nghĩ là vinh quang, quạt cái cánh nhỏ ở trong tuyết oa oa kêu loạn:” Giảo Khôi hát thật hay, Giảo Khôi hát thật rất hay.....”

Quên mất nói cũng bằng thừa, nên đành im lặng...

33. Chương 33: Cẩm Địa Trong Cung Yêu Vương

“Vương, người thật sự cứ giữ linh chi này bên người như vậy sao?” Trong tấm cung của Xà Quân, Nhất Nương giúp hắn sắp xếp lại giường, nói khẽ. Xà Quân ngồi trước án thư lớn, trong tay cầm một bản gia phả, tay phải nhẹ nắm bút son, thái độ vẫn như cũ “Ý của cô là gì?”

“Người cũng thấy chuyện hôm qua rồi đấy, theo lý, tu vi của nàng ta không thể nào phát triển lạ lùng đến trình độ đó, ta không tin vương không hề tò mò chút nào.”

“Ha ha.” Xà Quân cười, đặt bút son trong tay xuống, giọng nói vẫn dịu dàng như cũ “Nhất Nương, cô không cần phải dùng những lời này để lôi kéo tôi, muốn biết điều gì thì cứ tự tới hỏi nàng.”

Sắc mặt Nhất Nương đỏ lên, giọng nói vẫn mang theo lo lắng “Vương, tôi biết nàng tốt với người, nhưng nếu nàng biết chuyện Lệ Quyết, chỉ sợ...”

Một tiếng vang nhỏ, bút son trên án của Xà Quân bị bẻ gãy làm hai, giọng nói của Xà Quân vẫn bình thản như cũ “Cho nên, cô phải có cách không để nàng biết.”

Buổi tối, Xà Quân lại đến chỗ Thất Diệp, cô đang đứng trước cửa sổ đùa với Dao Phi, trên tay vẫn còn cầm những quả mọng nhỏ. Thấy Xà Quân đi vào, cô thân mật bước đến bên hần, hai tay Xà Quân thuận thể ôm ở thắt lưng của cô, đầu cô đặt trên ngực hần, hai người đều im lặng.

Thật lâu thật lâu, cô mới mở miệng “Xà Quân, tối hôm qua em lại nằm mơ thấy hần. Mơ thấy lúc hần gần đi, vỗ vỗ đầu em, bảo ta đợi hần, rõ ràng là hần chắc thắng, sao có thể như vậy...”

Xà Quân vẫn lẳng lặng nghe, mãi đến khi cô dừng lại, ngẩng đầu nhìn hần, hần hôn lên trán của cô “Bữa tối lại không ăn phải không? Muốn ăn gì?”

Thất Diệp chỉ lắc đầu “Em không đói bụng.”

Xà Quân nghiêm trang “Nhưng ta đói.”

Sắc trời đã tối, cung nữ tiến vào thắp đèn, rượu và thức ăn nhanh chóng được đưa lên, Thất Diệp ngồi đối diện Xà Quân, Xà Quân gấp thức ăn để vào đĩa của cô “ Ít nhiều gì cũng phải ăn một chút, người chết đã chết rồi, dù nàng có nhớ nhung, dù có lý do gì cũng không trở về được, mà người sống, dù sao vẫn phải sống tiếp.” Hần nhấp nhẹ rượu trong cốc, nhìn người trước mắt yên lặng ăn cơm, dù là người hay là yêu, một khi trải qua sinh ly tử biệt, sao còn có thể thuần khiết như lúc đầu?

Thất Diệp vẫn nhớ tối hôm đó, khi Xà Quân nói những lời này, vô cùng lạnh lùng, giữa đôi lông mày luôn luôn dịu dàng với cô hiện lên một sự bất đắc dĩ. Hần rót rượu giúp cô, đó là lần đầu tiên hần cho phép cô uống rượu.

Dưới ánh mắt cổ vũ của hần, Thất Diệp cũng nhấp thử một ngụm, xuống tới cổ họng lại cảm thấy như bị lửa thiêu đốt, cô uống được một ít, động tác cũng chậm, cũng không bị sặc, nhưng cơn nóng rất bùng lên trán, mùi rượu cũng xông lên, làm cô không thở nổi hồi lâu. Xà Quân mỉm cười, chuyển trà bên cạnh sang cho cô, cô liền rót vài chén rồi mới mở miệng “Thứ này làm sao mà uống được chứ!”

Xà Quân uống cạn nửa chén rượu, cười nhạt nói “Mỗi người uống rượu đều không phải vì hương vị của nó.”

Mỗ Thảo khó hiểu “Vậy thì vì cái gì? Chắc không phải để giải khát chứ?” Cô nhìn phần rượu cay sót lại trong chén “Dùng thứ này giải khát, không bằng khát chết cho rồi.”

“Có lẽ, chỉ vì một thứ cảm giác. Hoặc là, bọn họ uống rượu, bởi vì rượu không phải là nước.”

Khẳng định Thất Diệp nghe không hiểu, cô dựa vào người hần “Thứ này có thể cho cảm giác gì, vẫn nên uống trà thôi, đúng rồi, em phát minh ra một phương pháp pha trà mới, ngày mai cho chàng nếm thử nhé?”

“A?” Xà Quân tiếp tục gấp đồ ăn vào đĩa của cô “Vậy ta phải chuẩn bị tâm lý trước rồi.”

“Cái gì chứ!” Mỗ Thảo bỏ nhào tới đấm hần, hần cúi đầu cười, cầm tay cô, trong mắt tản ra sự cảm dỗ thân mật, Thất Diệp không dám nhìn thẳng vào mắt hần “Xà Quân, chàng tìm người chữa mắt cho em có được không?”

“Sao vậy?” Xà Quân cúi người nhìn kỹ, Mỗ Thảo mở to hai mắt cho hần xem “Em không cách nào nhìn thấy rõ những thứ ở xa.”

“Uh, đừng sợ, dù sao, nếu mù còn có ta nuôi nàng.”

“Chàng... đáng giận.”

“Ha ha... đừng ồn ào, đừng ồn ào, ngày mai ta sẽ tìm tiên thuật sư tới nhìn xem...”

Ngày hôm sau, lúc Thất Diệp tỉnh lại, ánh mặt trời ngoài cửa sổ đã nghiêng nghiêng chiếu vào. Không có Xà Quân bên cạnh, Mạc Hồ ôm kiếm dựa ở cửa, Quang Minh Cung cũng giống như trước kia, mặt trời mọc mặt trời lặn, hoa nở hoa tàn, không có điều gì thay đổi.

“Mạc Hồ, chúng ta ra ngoài một chút đi.” Khi cô nói lời này, trên mặt mang theo nụ cười rục rịch rõ như ánh nắng, Mạc Hồ gật đầu ngay lập tức. Đây là lần đầu tiên hần chân chính đi chung với cô.

Giảo Khôi đang ngủ trên giá, nghe thấy âm thanh bên này, cũng bay ra khỏi nhà. Hương hoa quế nhẹ nhàng bay đến, ánh mặt trời như thế này lại làm người ta lưu luyến.

Hai người đi lững thững, chậm rãi ra khỏi cung Yêu Vương, thủ vệ cũng không dám ngăn cản. Đi về phía tây, là một thảm cỏ vô cùng lớn, xanh biếc trải dài, hoa cỏ vốn quý báu trong cung Yêu Vương. Cây hòe bên đường nở đầy hoa, từng cụm hoa trắng xen lẫn lá xanh, thỉnh thoảng rơi trên đất, giống một cơn mưa tuyết, bay lả tả, mang theo hương vị ngọt ngào, phủ một lớp thật dày trên mặt đất.

Dao Phi vỗ cánh cao hứng, bay tới bay lui từ cây này sang cây khác, không ngừng kêu réo “Giảo Khôi bay rất cao, Giảo Khôi là tuyệt nhất...” sau đó, lại giả bộ chêm thêm một câu hợp với tình hình “Đồng hoa ngàn dặm quan ải lộ...” Nửa câu sau lại không nghĩ ra, nên cúi nhìn hai người phía dưới đang nhìn mình, có hơi xấu hổ, sau đó nói hợp tình hợp lý “Cúi đầu nhớ cổ hương!”

==

Đi xa về phía trước, thì bị thị vệ ngăn lại, vài người khách khí nói “Đây là cấm địa trong cung Yêu Vương, vương có lệnh, không ai có thể vào, xin mời thái phi quay về.” Thất Diệp hoài nghi, nhìn ngó vào trong, sau lưng hai mươi mấy thị vệ chỉ thấy một rừng cây “Sao ta không biết trong cung Yêu Vương có cấm địa nhỉ?”

“Bẩm thái phi, đây là mệnh lệnh của vương, xin thái phi đừng làm nô tài khó xử.”

Lòng hiếu kỳ của Thất Diệp vẫn còn rất nặng, nhưng cái làm cô tò mò không phải khu rừng này “Mạc Hồ, anh nghĩ thân thủ của mấy thị vệ lúc này thế nào?”

“Tôi có thể đối phó với một tên, hai tên thì nguy hiểm, ba tên thì thua chắc, khỏi phải nghi ngờ.” Trái lại Mạc Hồ nói thật, Thất Diệp tò mò chính là điều này “Anh nghĩ bên trong là thứ gì, mà cần có mười thị vệ tinh anh như thế bảo vệ?”

“Cái này..” Mạc Hồ lại quay đầu, liếc mắt một cái “Trước kia cũng không nghe vương nói tới chỗ này.”

Hai người không nói gì thêm, chỉ có Dao Phi ngũ sắc không ngừng bay bay đậu đậu, càng không ngừng thúc giục “Về nhà, Giảo Khôi về ...” Tiếng chim nhỏ vang lên, hai người hoảng hồn, đồng thời ngẩng đầu, phát hiện dưới tàng cây có một con chim té xỉu trên đất.

Hai cao thủ nhất đẳng của yêu giới trợn mắt há hốc mồm, thì ra ôm cây không chỉ có thể đợi được thỏ, còn có thể đợi được chim.==

34. Chương 34: Ta Là Thích Khách, Ta Là Lạ Khách

Để đi vào “Cấm địa” của bọn thị vệ nói, Thất Diệp cũng mất rất rất nhiều công phu. Cô lấy lí do đi vệ sinh, bỏ lại Mạc Hồ, mang theo Dao Phi. Dao Phi giống như biết cô muốn làm chuyện không cho ai biết, đậu trên vai cô, liên tục đảo mắt, cũng không lên tiếng.

Đi qua con đường nhỏ đầy hoa hòe nở, Thất Diệp cẩn thận trốn sau một gốc cây to, vỗ vỗ đầu Dao Phi, thấp giọng nói “Đi đi, dẫn mấy người này rời khỏi đây.”

Cách Dao Phi lôi kéo người khác vô cùng đặc biệt, nó đứng ở giữa tán cây, không ngừng quạt cánh, cao giọng nói “Tất cả ra đây, ta là thích khách, ta là lạ khách.”

Thất Diệp “...”

Gần như tất cả thủ vệ đều lần tìm theo tiếng nói, Thất Diệp nhanh chóng phi thân vào, giờ khắc này, lòng hiếu kỳ của cô vô cùng mãnh liệt, chính cô cũng cảm thấy kỳ quái, giống như có một năng lực nào đó thôi thúc, nhất định phải tới chỗ này. Loại cảm giác kỳ lạ này, cũng từng xuất hiện lúc Xà Quân mở yến tiệc chiêu đãi các nước, bây giờ nghĩ lại, ...

Nơi đây là một khu rừng rậm, gần như không thể thấy được điều gì khác, từng bước chân của cô tiến về hướng rừng sâu. Dần dần, ngay cả hơi thở của sinh vật cũng khó cảm thấy, thị lực của Thất Diệp vốn đã không tốt, vào ban đêm lại càng khó nhìn được sự vật. Nhưng lúc này cô lại có thể đi rất nhanh, trong lòng cô có chút kinh ngạc, lúc đó, thân thể cô giống như không còn nghe theo sự chỉ huy của cô nữa.

Cô thử dừng chân lại, cùng lúc đó, bên cạnh vang lên một tiếng nói “Đừng sợ, ta dẫn cô đi tìm sự thật.”

Thất Diệp nghi ngờ nhìn xung quanh, không hiện bất cứ hơi thở nào, giọng nói kia giống như vang lên trong tai “Đừng tìm, cô không tìm ra tôi đâu.”

Cuối cùng Thất Diệp hiểu rõ bản thân không nghe lầm “Mi là ai?”

“Sớm muộn gì cô cũng biết, nhưng chắc chắn tôi không hại cô. Hãy tin tưởng tôi, cứ đi thẳng vào rừng đi.” Thất Diệp nhìn nhìn không gian đen tối trước mặt, hơi chần chừ “Sao ta phải tin tưởng mi?”

Giọng nói kia nở nụ cười “Cô cũng đã muốn khám phá bí mật ở nơi này, không phải sao?”

Thất Diệp cắn răng, nhắc chân, tiếp tục đi sâu vào rừng, trong bóng đêm loáng thoáng có âm thanh truyền tới. Thất Diệp đi theo tiếng động, thấy bóng dáng một người, tấm lưng cao lớn kia hết sức quen thuộc, không phải Yêu Vương thì là ai?

“Lệ Vô Quyết?” Thất Diệp thì thào, tấm lưng kia vừa xuất hiện, lại chạy nhanh vào rừng sâu. Thất Diệp chạy theo sau anh ta, gắng sức khống chế thân thể của anh lại, nhưng vô ích. Mắt thấy sắp đuổi kịp, nhưng lại luôn kém một bước, mặc kệ cô kêu la như thế nào, bóng dáng kia cũng không quay đầu lại.

Giọng nói trong đầu cuối cùng cũng vang lên lần nữa “Đừng đuổi theo, đó là ảo giác, đây là Rừng Mê Huyền, đừng đuổi theo!” Nhưng Thất Diệp đâu chịu nghe theo, cái bóng áo đen thêu hoa văn cầu kỳ kia, bóng lưng cao lớn như vậy, không phải Lệ Vô Quyết thì còn ai vào đây?

Nhưng khi đang đi, đột nhiên trước mắt sáng lên, quanh thân tràn đầy linh lực, nhìn lại phía trước, không còn bóng dáng của Lệ Vô Quyết, giọng nói kia tràn ngập bất đắc dĩ “Chỉ là ảo giác, là một ma trận thôi miên, tu vi của cô thấp, khó tránh khỏi lại mắc bẫy.”

Thất Diệp âm thầm kinh hãi, toàn bộ việc này quả thật có chút kỳ dị, cô hơi hồi hận “Mi... chắc không phải cũng là ảo giác chứ?”

Giọng nói kia lại cười rộ lên “Chuyện này, về sau cô sẽ hiểu.”

Giọng nói kia vẫn còn rời rạc, Thất Diệp đã bước cao bước thấp đi vào trong. Bỗng dưng có dòng khí thi triển năng lực, điều khiển thân thể của cô, phá giải mấy trận pháp kia, một cơn động xuất hiện trước mặt.

Động có vẻ rộng, có thể chứa ba người cùng vào. Cây đuốc tùng hương bên cạnh cháy sáng, Thất Diệp đưa tay cầm lấy. Lúc này, tâm tính tò mò của cô đã xuất hiện, thậm chí còn vứt hết mọi sợ hãi phía sau đầu.

Dĩ nhiên bậc thềm này chưa được ai sửa lại, phía dưới đầy đá vụn, gập ghềnh. Âm thanh kia càng lúc càng gần, cô cũng càng lúc càng hưng phấn, sự thật sắp được phơi bày ra rồi!

Cuối động là một cánh cửa, nhìn không ra là làm bằng vật liệu gì, nhưng nó được thêm vào pháp lực. Thất Diệp chỉ cảm thấy không thể khống chế tay mình đặt lên, lòng bàn tay đẩy mạnh, tự mình mở cửa. Ngọn đuốc chiếu vào một người bị trói tại giữa động nhỏ.

Tuy đã dự đoán được trong đây có người từ sớm, Thất Diệp vẫn bị kinh hãi. Đó là một người phụ nữ, quần áo của cô ta đã rách rưới cả, trên người đầy vết thương lớn nhỏ, tóc rối bù như cỏ hoang, trên mặt dính đầy bùn đất. Những dây xích to lớn nặng nề xuyên trên vai cô ta, chân của cô ta cũng gập khúc lại một cách khó tin.

Bởi vì không thích ứng kịp với ánh sáng đột nhiên chiếu đến, mặt cô ta vùi trên đùi, hai tay che lại. Thất Diệp chấn động, cả buổi trong đầu chỉ nghĩ ra một ý nghĩ : Chẳng lẽ Xà Quân là người thích ngược đãi? Chuyên giam giữ phụ nữ trong này...

Che đậy lại sự rối loạn tâm can, cô cẩn thận đánh giá người phụ nữ gầy gò tàn tạ trước mắt. Người phụ nữ kia từ từ thích ứng ánh sáng, ngẩng đầu đánh giá cô. Bốn mắt nhìn nhau, cuối cùng cô cảm thấy, khuôn mặt này... sao lại quen thuộc quá?

Trong mắt người phụ nữ kia tràn đầy thù hận, sau một lúc lâu đánh giá cô, khàn khàn mở miệng, giọng nói như rắn độc “Cô là ai?”

Thất Diệp cảm thấy trên người như có vô số con sâu bò lên, không tự chủ rùng mình “Cô là ai? Sao lại ở trong này...” Cô vốn muốn hỏi sao lại biến thành dạng này, nhưng sau những lời đó, câu hỏi lại không thể thoát ra.

“Haha, ta là ai??? Hahahaha” Người phụ nữ kia ngửa mặt lên trời cười to, giữa lúc cười to như vậy vẫn có thể thấy nét xinh đẹp mơ hồ. Trong đầu Thất Diệp chấn động, đột nhiên nghẹn ngào nói “Cửu Nguyệt? Cô là Cửu Nguyệt???”

Tuy dung nhan kia đã thay đổi rất nhiều, nhưng ánh mắt kia, lông mày kia, không phải Cửu Nguyệt thì là ai? Sau khi kinh hãi, Thất Diệp cũng không nghĩ được gì khác, cuống quýt chạy tới muốn thả cô ta ra “Không phải cô vẫn ở Huyền Tự Cảnh sao? Sao lại ở trong này?”

Người phụ nữ kia nghe thấy cô gọi chính mình, cũng lấy làm ngạc nhiên, lại thêm sửng sốt khi cô chạy tới gần, bắt đầu tháo gỡ xiềng xích trên người cô ta. Nhưng xiềng xích này vô cùng nặng, hơn nữa lại đặc biệt thêm vào thuật pháp giam giữ, chỉ bằng tu vi của cô, làm sao gỡ được. Đang lúc cố gắng, một bàn tay gầy như móng gà bóp chặt cổ của cô, người phụ nữ trước mắt cười đến hưng dữ “Hắn phái cô tới có ý gì? Mấy năm nay, chiêu thức hắn dùng còn thiếu sao?”

Thất Diệp không biết cô ta đang nói gì, nhìn thấy sự tàn nhẫn trong cặp mắt kia, cô đột nhiên kinh hãi. Đây không phải Cửu Nguyệt của Huyền Tự Cảnh, tuy gương mặt rất giống, nhưng ánh mắt của Cửu Nguyệt dịu dàng, không có thù hận khắc cốt như vậy. Bàn tay trên cổ cô càng lúc càng chặt, Thất Diệp có thể nghe được âm thanh răng rắc của cổ mình, không khỏi thẫn thờ trong lòng, bà nó, thì ra là mục tiêu, trách sao lại bị xích.

“Những người như các cô, không có ai tốt, đều đáng chết, đều đáng chết...” Cô ta thì thảo trong miệng như muốn nhớ kỹ, lực trên tay càng lúc càng lớn, Thất Diệp khó chịu, nhưng cô cảm giác như có ánh sáng màu hổ phách từ từ lan ra, thoáng chút lại dễ chịu. Nhưng trong giây phút sắp chờ chết, trong lòng cô vừa nghĩ không thể để cho bà điên này bóp chết mình, thì đột nhiên nhiều xúc tu không biết từ đâu vươn ra. Phản ứng của người phụ nữ kia cũng khá nhanh, lập tức đưa tay ngăn lại, Thất Diệp thừa dịp này quay một vòng, như con quay, lăn ra khỏi phạm vi của xích sắt.

Sờ sờ cái cổ sắp bị bóp đứt, cô nén giận trong lòng. Bà nó, mang lòng tò mò chạy vào đây, vậy mà gặp một bà điên, thật xui xẻo. Vừa rời vùng vẫy, cây đuốc rơi trên mặt đất, nhưng vẫn không tắt, Thất Diệp nhặt lên, thối thối, nó lại chiếu sáng cả động.

Cô xoay người tính đi ra ngoài, cuối cùng quay lại liếc mắt nhìn người phụ nữ kia một cái. Người phụ nữ kia không cam lòng, trừng mắt lăm lăm “Yêu nghiệt, quả nhiên đáng chết.”

Thất Diệp cũng nổi giận “Đúng là mục tiêu! Ưổng công đáng vẻ giống Cửu Nguyệt tỷ tỷ như vậy!” Cô ta nhìn thấy chân thân của người phụ nữ kia cũng là một gốc cây Hoàn hồn, cũng là báu vật tu chân, lại càng giận dữ “Ác độc như vậy, ta thật sự mất mặt thay cho yêu quái cỏ cây.”

Người phụ nữ kia nghe thấy lời cô nói, ngửa đầu cười to “Giống với Cửu Nguyệt?? Hahaha, giống...”

Thất Diệp lắc đầu tính đi ra ngoài, thì đột nhiên người phụ nữ sau lưng lại lên tiếng “Tôi chính là Cửu Nguyệt.”

Thất Diệp khiếp sợ quay đầu, đánh giá trên dưới cô ta một cách ngờ vực, quả thật cô ta và Cửu Nguyệt rất giống, không không không (???), cho dù khí sắc tốt hơn một chút, thân thể tốt hơn, đâu chỉ là giống, quả thật như từ một khuôn đúc ra.

“Không thể nào, Cửu Nguyệt tỷ tỷ bây giờ đang còn ở Huyền Tự Cảnh!” Cô lắc đầu “Nếu cô là Cửu Nguyệt tỷ tỷ, cô phải nhận ra tôi mới đúng. Cô ta cũng sẽ không ác độc giống cô!”

Người phụ nữ kia cuối cùng cẩn thận nhìn cô, thật lâu sau, giọng nói khàn khàn cất lên “Cô không phải người của Xà Quân sao?”

Thất Diệp không biết nên trả lời như thế nào, việc đó... cũng hẳn là như vậy đi...

Người phụ nữ kia tiếp tục mở miệng, giọng nói vẫn giống như rắn độc bò qua như cũ “Sao cô vào được đây?”

Thất Diệp không có hảo cảm với cô ta, thở hắt ra, nói “Tôi đi vào.”

Người phụ nữ kia mở mắt đánh giá cô một hồi, đột nhiên nói “Cô là cây Thất Diệp Linh Chi kia?”

Lần này, Thất Diệp hoảng sợ “Cô... thật sự là Cửu Nguyệt tỷ tỷ?”

Người phụ nữ kia né tránh không đáp, hỏi lại “Bây giờ cô đang ở cùng Xà Quân à?”

Thất Diệp không đáp, chỉ im lặng đồng ý. Người phụ nữ trong động lại cất tiếng cười to, kéo xích sắt trên người vang lên âm thanh chói tai. Thất Diệp không vui, giận dữ nói “Bà điên.”

Người phụ nữ kia lại càng lớn tiếng cười hơn nữa, vừa cười vừa nói “Phải phải, nói cho cùng, tôi là kẻ điên, còn cô là kẻ điên!”

Nhìn thấy vậy, Thất Diệp nổi giận “Bà điên, khó trách Xà Quân lại nhốt cô!”

Cô xoay người muốn đi, người phụ nữ kia đột nhiên gọi cô lại “Không phải cô muốn biết tại sao tôi ở trong này sao? Tôi nói cho cô biết.”

Thất Diệp đứng trong cái động ẩm ướt âm u kia, nghe chuyện cũ hết nửa canh giờ.

“Tôi biết, chàng không thể chết cách dễ dàng như vậy, tuy Huyết Ma làm chàng bị thương nặng, nhưng lúc tôi rời đi, chàng vẫn còn khỏe mạnh.” Trong ánh mắt cô ta lại tràn ngập thù hận thấu xương “Nhưng khi tôi quay lại, lúc đó chỉ có Mộc Phi Huyền ở cạnh chàng, nắm hồn tông chủ của chàng trong tay, nói với tôi chàng đã chết. Tôi không tin, chàng làm sao có thể bỏ lại tôi như vậy...” Trong giọng nói của cô ta cuối cùng mang theo ghen ghét “Tôi không chịu giao ra tâm pháp Mộc Xuân Phong, đề nghị tìm mấy đại trưởng lão của Huyền Tự Cảnh, đọc lại ký ức lúc còn sống của chàng, nhưng Mộc Phi Huyền giam lỏng tôi.”

Tay cô ta cào vào người mình “ Tôi biết trượng phu của tôi bị hãm giết! Nhưng tôi không phải đối thủ của hắn... Hắn tìm một người phụ nữ thay thế tôi, cũng không ai phát hiện được.”

Thất Diệp bắt đầu hoảng sợ, đột nhiên nhớ tới nghi ngờ lúc trước, Cửu Nguyệt tiên tử được mệnh danh là Lãnh mỹ nhân của đạo cảnh, mà lúc mới gặp cô ở Huyền Tự Cảnh lại dịu dàng như vậy..

“Nhưng tại sao cô ở trong này?”

Người phụ nữ kia cất tiếng hừ lạnh “Tô Yên tự luyện Mộc Xuân Phong tâm pháp, tẩu hỏa nhập ma, hãm cần gấp Mộc Xuân Phong để trị thương cho ả.” Bên môi cô ta cười lạnh “ Tôi không cho hắn, Lăng Sương từng nói, Mộc Xuân Phong chỉ có thể truyền cho tông chủ tiếp theo.” Lúc cô ta nhắc tới Lăng Sương, giọng nói đột nhiên đặc biệt dịu dàng, sắc mặt cũng dần dần hòa hoãn, mang theo niềm vui ngọt ngào.

Thất Diệp khinh thường “Cô bị người ta hành hạ chết đi sống lại cũng không chịu nói ra, chỉ vì một câu của anh ta ư?”

Người phụ nữ kia cũng không để ý tới sự châm chọc trong lời nói của cô, giọng nói cũng trở nên nhẹ nhàng “Đúng vậy, chỉ cần chàng nói một câu, tôi sẽ ghi nhớ lập tức, ai cũng không nói, cho dù là... hằng đêm đau khổ.”

Thất Diệp đột nhiên không chán ghét cô ta nữa, cô là người rất dễ mềm lòng “Vậy tại sao cô ở trong này?”

Người phụ nữ kia quay đầu nhìn cô, đột nhiên lại cười rộ lên, mà còn cười vô cùng vui vẻ “Bởi vì cô được đưa tới Huyền Tự Cảnh nên tôi phải ở đây.”

Thất Diệp không kịp phản ứng trong phút chốc “Có ý gì?”

“Ha ha ha ha, nhất định bắt tôi nói rõ sao? Được, bởi vì Mộc Phi Huyền không hỏi được tung tích Mộc xuân phong, nhưng thương thế của Tô Yên cũng không thể đợi nữa, cho nên dùng tôi để lấy cô ở trong tay Xà Quân!” Cô ta vui vẻ nhìn Thất Diệp, cẩn thận quan sát vẻ mặt của cô.

“Không.” Giọng nói của Thất Diệp rất nhẹ, cô nhẹ nhàng lắc đầu “Chàng chắc chắn không làm vậy, là vì tin tức tôi ở Xà tộc bị tiết lộ, Xà Quân không bảo vệ được tôi mới đưa tôi đi.”

Người phụ nữ kia thấy rõ vẻ mặt của cô, càng cười đến điên cuồng “Là ai tiết lộ ra? Cô có thể không tin, nhưng tại sao cô ở Xà tộc lâu như vậy cũng không sao, nhưng lúc đó tin tức sao lại vừa khéo truyền ra ngoài? Đường nhiên hắn không trắng trợn trao đổi với Mộc Phi Huyền, hắn chỉ là tiết lộ tin tức của cô, chờ Huyền Tự Cảnh danh chính ngôn thuận tới thu nhận cô mà thôi!”

Thất Diệp lắc đầu lùi về sau, đột nhiên cô cũng mỉm cười, mím khẻ miệng thật chặt, vẻ mặt cười thoải mái “Cô gạt tôi, cô hận Xà Quân nhốt cô ở đây nên gạt tôi.” Cô vừa mỉm cười vừa lắc đầu, lảo đảo lùi về sau, ký ức đau khổ đầy máu và nước mắt ở Huyền Tự Cảnh lại hiện lên, nhưng cô càng cười càng vui vẻ “Chắc chắn Xà Quân không mang tôi đi đổi cái Mộc Xuân phong gì đó, chàng sợ Xà tộc không bảo vệ được tôi mới đưa tôi đến Huyền Tự Cảnh.”

Dưới chân vấp phải cục đá, cô chống tay lên mặt vách trơn ẩm trong sơn động, vẫn cười sáng lạn như cũ “Là cô nói vậy, cô nói vậy.” Cô đánh lửa, từng bước từng bước đi ra ngoài, vừa đi vừa nghĩ đến lúc ban đầu, Xà Quân dịu dàng vỗ đầu cô, yêu thương nói với cô “Ngoan, về sau ta sẽ thường xuyên tới thăm nàng hen?” Nhưng về sau, những ngày ở Huyền Tự Cảnh, chàng chưa từng tới thăm cô bao giờ!

35. Chương 35: Đại Trưởng Phu Đã Ra Tay Là Không Hối Hận

Lúc Thất Diệp đến Xà Quân đang nửa nằm nửa ngồi ở trên tháp ngọc đọc sách. Tiểu Nghiêm không ngăn được cô, cô nhanh chóng nhào vào lòng anh ta, ngay lúc anh đang cảm thán với sách vở. Anh lại bỏ quyển sách trên tay xuống, vuốt mái tóc dài của cô, dịu dàng hỏi: “Bà cô nhỏ của ta, nàng muốn thế nào?”

Thất Diệp cọ cọ mấy cái ở trong lòng anh, một hồi lâu mới bủ môi nói: “Chàng đi uống trà với em đi.”

Tay Xà quân đặt trên người cô, ôm cô chặt hơn một chút, giọng nói tràn ngập vẻ bất đắc dĩ: “Hiện tại à?” Sau đó anh đỡ cô dậy, đùa nghịch sợi tóc của cô, cười nói: “Đi thôi, dù gì cũng là Thái phi của Yêu Giới, chú ý hình tượng một chút.”

Mỗ Thảo ngẩng đầu nhìn anh: “Không phải chàng thích em ôm chàng hay sao?”

Xà quân ôn hòa nói: “Không cẩn thận là có người nói xấu đấy. Đi thôi.”

Thất Diệp một trước một sau cùng anh đi ra khỏi đại điện. Thị vệ bên ngoài điện cung kính hành lễ. Xà Quân mặc thường phục, vẫn là áo bào dài màu trắng, bên hông đeo ngọc đen. Cả người nhìn qua không giống như Yêu Vương, mà giống như là một Quý công tử nhân hạ, thoải mái nhẹ nhàng. Gió đêm thổi tung mái tóc dài được buộc đơn giản bằng ngọc quan của anh. Thất Diệp đột nhiên nhớ tới rất lâu trước đây, đêm trăng sáng trên đỉnh núi, anh thường ngồi an tĩnh bên cạnh cô, mặc kệ tóc bay loạn trong gió. Đã lâu như vậy rồi mà cô vẫn còn nhớ rõ cảm giác khi sợi tóc anh mơn trớn trên mặt mình.

Cô lặng lẽ rót trà cho Xà Quân, Mặc Hồ khinh thường, bận rộn mấy canh giờ hóa ra chỉ là để bày giờ dâng trà lên. Xà Quân cũng rất kinh ngạc, nước trong chén màu hổ phách, hơi nước bốc lên nghi ngút, cả phòng lập tức tràn ngập hương thơm. Anh tỉ mỉ thưởng thức một lúc, mùi trà giống như còn đọng lại mãi giữa răng và môi, thật lâu vẫn chưa tan mất đi.

“Trà ngon.” Anh cảm thán từ tận đáy lòng: “Không nghĩ tới, sau mấy trăm năm rồi cuộc nàng cũng có một chút bản lĩnh rồi.”

“Thích không?” Thất Diệp yên lặng rót thêm cho anh một ly trà nữa, Xà Quân mỉm cười, đột nhiên nắm tay cô nói: “Chỉ cần là nàng tự tay làm, ta đều thích.” Lúc nói những lời này giọng điệu của anh vô cùng dịu dàng, giọng nói vô cùng thành khẩn. Đột nhiên Thất Diệp cảm thấy ngực như có thứ gì đâm đi vào đau nhói.

Xà quân cũng để ý thấy cô cau mày, lại chớp mắt một cái, bỏ ly ra ôm lấy cô, bàn tay hơi lạnh lau trán cô: “Không thoải mái sao?” Thất Diệp lắc đầu, chỉ tựa vào trong ngực anh, mặt dán sát vào ngực của anh. Anh cúi đầu hôn lên trán cô, nụ hôn thật dịu dàng, sau đó nhỏ giọng nói: “Muộn rồi, đi ngủ nhé?”

Giọng nói của anh rất êm tai, trầm ấm lôi cuốn mê hoặc lòng người. Thất Diệp gật đầu, mặc cho anh bế vào trên giường. Xà quân dịu dàng hôn lên môi của cô, bàn tay quen thuộc cởi quần áo của cô ra, Thất Diệp tiến sát vào trong ngực anh, cả đêm ôm nhau, cả đêm không ngủ.

Ngày hôm sau anh ta rời giường từ rất sớm, có cung nhân đi vào hầu hạ anh thay quần áo, tất cả đều là tâm phúc của anh. Thất Diệp không ngủ được, cũng không có mở mắt, để mặc cho anh rời đi.

Lúc gần đi, anh dịu dàng dịch chân giúp cô, đầu ngón tay hơi lạnh khẽ vuốt qua hình dáng cô, trong nháy mắt Thất Diệp có cảm giác tội lỗi.

Cô vẫn như xưa, đợi lúc mặt trời lên ới rời giường, chẳng có việc gì làm, lại cầm một quả mọng dừa nghịch. Nhìn cặp mắt nhỏ mà đen lung liếng của Dao Phi, cô vuốt ve đầu nó, giống như đang nói chuyện với nó: “Mày phải tha thứ chàng, cho dù là Thất Diệp Linh Chi, cũng chỉ là một bụi cỏ mà thôi. Ở một chỗ ngậy ngốc cả ngàn năm rồi, chợt có người tới cùng mày làm bạn, cùng mày chơi đùa, cùng mày tu tiên, mày khó tránh khỏi lại thích người ta. Thích đến mức, cho dù là bị đâm một đao, cũng muốn quên nhát đao này mà cùng chàng chung sống vui vẻ một chỗ. . .”

Giọng nói của cô càng ngày càng nhỏ, dần dần không nghe rõ là đang nói gì nữa. Dao Phi len lén mở quả mọng trong tay cô.

“Thật là một mối tình si khiến cho người ta cảm động.” Giọng nói kia lại vang lên, mang theo ý giễu cợt sâu sắc, cô cũng kinh sợ, xoay cái đầu nhỏ nhìn ngó xung quanh, tìm kiếm nơi phát ra âm thanh.

“Mi rốt cuộc là ai?”

Giọng nói kia chỉ đáp lại một tiếng thở dài, không hề lên tiếng.

Thị lực của Thất Diệp càng ngày càng kém, thậm chí có lúc hoàn toàn không nhìn thấy vật gì ở ngoài ba thước. Cô lại cũng không nói chuyện này với Xà Quân, lúc ngồi ở trước cửa sổ, thấy lá cây rụng đầy đất mới biết là đã sang mùa thu.

Buổi sáng Nhất Nương đến tặng đồ cho cô, cô đang ngồi ngắm người trước cửa sổ, vô tình nhìn thấy bộ móng tay màu xanh nhạt trên đôi tay kia, do dự nâng tay lên nhìn: “Nhất Nương, tôi nhớ đây là bộ móng tay mà lần trước Xà Quân đem tặng tôi mà, sao lại ở chỗ chị?”

Sắc mặt Nhất nương biến đổi, nhưng trong nháy mắt lại khôi phục như thường, cố cười nói: “Đồ tốt thế này không có nhiều đâu, Vương cũng lấy ở chỗ tôi đem tặng cô mà.”

Thất Diệp khẽ giật mình, đó là lần đầu tiên cô cảm thấy hoài nghi với một chuyện. Bộ móng tay này mặc dù đúng là màu xanh nhạt, nhưng trong lúc cô rảnh rỗi nhàm chán đã vẽ thêm một đám bọt sóng trắng, bọt sóng xinh đẹp cuốn về phía đầu ngón tay. Có thể có nhiều bộ móng tay, nhưng đám sóng biển này thì không thể có cái thứ hai được.

Thân thể của cô không tự chủ được run rẩy, cô cố gắng thuyết phục mình, không muốn nghĩ tiếp nữa, nếu như vạch trần chân tướng sự việc tàn nhẫn như thế, thì cần gì phải biết. Nhưng mà cũng chỉ là một bộ móng tay mà thôi, nếu Nhất Nương thích thì cần gì phải đưa ỉnh? Nếu như Xà Quân đã đưa ỉnh, thì cần gì phải lấy về? Nếu như muốn lấy về, thì dù sao cũng chỉ là một bộ móng tay, dù có tinh xảo đẹp đẽ thì cũng cần gì phải lừa mình?

Nhất nương đi rồi, cô bèn lật tung bàn trang điểm của mình, cũng không thấy bộ móng tay màu xanh lam kia nữa. Cô ngồi ngây ngô trước bàn nguyên một buổi chiều, cái giọng nói kia rốt cuộc lại vang lên, cực kì hấp dẫn: “Tôi có thể cho cô sức mạnh, cho cô xem một chút trí nhớ còn sót lại của Yêu Vương.”

Thất Diệp run lên, giận dữ mở miệng: “Sao tôi lại đi xem trí nhớ của Lệ Vô Quyết, đó là bất kính đối với người chết!”

Giọng nói kia vẫn mang theo sự giễu cợt như cũ: “Cô đang do dự cái gì ở đây?”

Thất Diệp ôm đầu ngã lăn ra giường, lúc trước đã nói qua, thực ra cô cũng không ngốc, bộ móng tay này là sau khi cô vào cung Xà Quân đưa cho cô. Trước đó Xà Quân cũng từng dò hỏi về thương thế của Yêu Vương, rồi sau đó Từ lúc nào thì không thấy nữa? Mặc dù người thừa kế vị trí Yêu Vương còn có Lăng Tiêu và Lệ Biệt, nhưng cuối cùng Xà Quân lại kế nhiệm Yêu Vương, đây là sự thật!

“Cô đang sợ hãi, có đúng hay không?” Giọng nói trong đầu vẫn ung dung thản nhiên như cũ: “Nhưng mà cô trốn tránh là được sao?”

“Mi câm miệng, mi câm miệng! ! !” Thất Diệp ôm đầu, Mạc Hồ ở bên ngoài nghe thấy giọng nói là lạ, đẩy cửa vào phát hiện cô dùng hai tay ôm đầu ngã xuống giường, vội vàng tiến lên đỡ cô dậy: “Thất Diệp?”

“Mạc Hồ. Mạc Hồ.” Thất Diệp nhào vào trong ngực anh ta, ôm chặt lấy anh ta, vô dụng như một con thú nhỏ chết đuối.

Ở trước mộ Lệ Vô Quyết, cô lại gặp Xà Quân. Vẫn là áo bào trắng đai ngọc, gió đêm thổi qua, mái tóc đen như tơ của anh khẽ bay. Ánh mắt vẫn rất dịu dàng, nụ cười của anh vẫn là thâm tình nhất thế gian. Giọng nói dịu dàng của anh mang theo tiếng thở dài: “Tại sao lại nhất định phải hiếu kỳ đến thế này? Cứ làm một kẻ không tim không phổi tốt biết bao...”

Lòng của Thất Diệp đã chìm vào vực sâu bao la bát ngát, cô mở miệng mới phát hiện giọng nói của mình đã khản đặc: “Xà Quân, Lệ Vô Quyết thực sự là do chàng giết sao?”

Xung quanh đột nhiên có thêm rất nhiều người, đuốc sáng giơ lên cao, ánh lửa le lói trong mắt cô. Xà Quân và cô nhìn thẳng vào nhau, trầm mặc thật lâu.

Bỗng dưng có một tiếng cười duyên: “Kế sách của Yêu Vương thật sự là tuyệt diệu đó.” Thất Diệp quay đầu, lại nhìn thấy Tô Yên, mang theo hơn mười người của Huyền Tự Cảnh đi theo sau lưng Mộc Phi Huyền. Giờ phút này nụ cười của ả thật rực rỡ, giọng nói nhẹ nhàng mang theo sự tàn nhẫn không nói nên lời: “Yêu nghiệt, chúng ta rốt cuộc lại gặp mặt.”

Ánh mắt của Thất Diệp quét qua họ, Cừu Nguyệt...Không, phải là kẻ giả trang Cừu Nguyệt, người phụ nữ đi sau lưng Mộc Phi Huyền, mặc dù rời đi chưa lâu, nhưng cô vẫn không nhìn rõ nét mặt cô ta. Cô hơi lui về phía sau một bước, lại lần nữa nhìn về phía Xà Quân, nhưng cũng không thấy rõ dung nhan của anh: “Là chàng mượn tay Huyền Tự Cảnh giết em sao?”

Toàn trường yên lặng, có một cười bén nhọn vang lên, Thất Diệp biết cái loại âm thanh giống như rắn độc bò qua đó: “Phát hiện nguyên nhân cái chết của Lệ Vô Quyết rồi mà cô còn cho rằng có thể sống sao? Không nghĩ tới là Cừu Nguyệt còn có một bụi Thất Diệp Linh Chi chôn theo cùng, ha ha ha ha, thật là vinh hạnh.”

Hai người đàn ông trong sân đều không mở miệng, Tô Yên không nhin được nữa, phát tay ra hiệu: “Động thủ đi.”

Binh khí giương lên.

Thất Diệp đoạt lấy một thanh kiếm đánh nhau với mấy đạo sĩ. Trên người đột nhiên mất đi cảm giác, nhìn không rõ, cô cố gắng tìm kiếm phương hướng của Xà Quân xông tới, nhưng lại lực bất tòng tâm. Người do Mộc Phi Huyền đặc biệt đưa tới, cũng chẳng phải hạng tầm thường.

Cô mím chặt môi, không gắng tìm phương hướng nữa, vứt hết những thứ rơi ren trong đầu, ra sức nghênh đón đao kiếm trước mặt. Đao kiếm vốn không có mắt, tạo ra vô số vết thương trên người cô. Mạc Hồ đi theo cố gắng giúp cô cản lại một chút, nhưng mà tình hình cũng chẳng thay đổi được bao nhiêu.

Giọng nói bên tai kia lại vang lên, mang theo sức hấp dẫn vô cùng lớn: “Có phải là cần giúp sức hay không đây? Tôi có thể cho người một phần sức mạnh của Phi Tuyết ở hoàng cung Yêu Giới.”

Thất Diệp mím môi không mở miệng. Có người của Yêu Giới cũng gia nhập vào trận công kích này, nhưng rất nhanh đã phát hiện ra vấn đề, thuật pháp Yêu Giới không có khả năng tấn công cô. Có người nhỏ giọng hô: “Máu Đế Vương, máu Đế Vương ở trên người cô ấy.”

Sắc mặt Xà quân hơi biến đổi, nhưng vẫn không ra tay, yên lặng nhìn người kia toàn thân đầy máu tươi đang tiến đến. Cả đời này trừ quyền thế, anh ta rất ít quan tâm thứ khác. Nhưng mà khi cái người kia xông pha trở ngại, ở trong đám người mở một đường máu tiến về phía anh ta, anh ta lại đột nhiên nhớ đến mấy trăm năm cả ngày lẫn đêm ở trên núi.

“Xà quân, tôi hối hận, muốn đi lại một nước cờ, tôi thề có danh dự của Thất Diệp Linh chi, sẽ không đi lại thêm một lần nữa.”

“Lần nào Nàng cũng nói như vậy, không được hối hận.”

“Này, con rắn nhà anh thế nào mà chẳng có một chút phong độ nhân sĩ thế này? !”

“ Được rồi được rồi, cho nàng đi lại một lần.”

“He he, được được được.”

“Ừ, cái đó.”

“...không hối hận!”

“Ừ trời, anh là một con rắn tác phong nhanh nhẹn, đừng có tính toán chi li như thế chứ. . .”

Khuôn mặt tươi cười trong ánh lửa trong sáng không tì vết, toàn thân máu be bét quần áo, lòng đột nhiên có chút đau đớn. Nhưng mà nước cờ này, thực sự xuống tay thì không thể hối hận.

36. Chương 36: Ta Vốn Không Chê Thế Nhân, Nhưng Thế Nhân Lại Không Nhận Ta

Anh ta cho là sau khi Thất Diệp giết hết người bên cạnh anh thì sẽ giết luôn anh, hoặc là muốn chất vấn anh một câu, nhưng mà anh sai lầm rồi. Cô giết những người bên cạnh anh, chỉ vì muốn cứu Cừu Nguyệt. Vào lúc cô chặt đứt sợi xích sắt kia trong vòng một kiếm thì tiểu yêu trông coi Cừu Nguyệt mới nhận ra. Mộc Phi Huyền cũng không nhúc nhích, chỉ có Tô Yên dẫn người hợp lực đánh chết cô. Bỗng có một bóng đen nhảy đến trước mặt Thất Diệp, xoay người vung kiếm bức lui mấy đạo sĩ. Đến khi mọi người nhìn lại thì thấy chính là Cừu Nguyệt của Huyền Tự Cảnh!

Cô đỡ Cừu Nguyệt một tay, ra hiệu với Thất Diệp, ba người lách mình cố phá vòng vây ra ngoài. Tô Yên chỉ hận công lực bản thân đã giảm nhiều, chứng kiến Thất Diệp dường như dốc hết sức lực phá vòng ngăn cản của đông đảo Yêu Giới, thậm chí có lòng mà chẳng đủ sức, khó mà chống đỡ được lâu. Nhưng hai người đàn ông này lại đứng yên không động thủ, ghen ghét trong lòng ả càng sâu hơn.

Cuối cùng Thất Diệp cũng không biết lấy sức mạnh từ nơi nào tới, xuất kiếm bất ngờ, chỉ một chiêu, cả vùng đất nứt ra, kiếm khí tung hoành, đã thương ít nhất đến một nửa nhân mã của Yêu Giới và Huyền Tự Cảnh. Mọi người, kể cả ba người kia toàn bộ đều biến sắc, nhưng cô cũng chẳng có thời gian quan tâm, vội vã chạy thẳng về phía trước.

Nói là bỏ chạy, nhưng cũng không có chỗ có thể đi. Bóng đêm mịt mờ, nhưng lại không có chỗ về.

Bốn người dừng ở một con phố dài tại Yêu Giới, rót cuộc Mạc Hồ mở miệng: “Đi đâu đây?”

“Tôi biết một chỗ, ” Thất Diệp mở miệng: “Khá an toàn.”

Bốn người đến một hang núi không tên, đi một đoạn thật dài vào bên trong, lại có một gian phòng nhỏ. Trong phòng có một cái đỉnh đồng lớn, còn có một thi thể nằm lằn lóc, cũng chỉ là một cái thầy khô, chỗ này là hang núi ẩm ướt, cho nên thi thể đã bắt đầu rửa nát. Ánh mắt Mạc Hồ quét qua cái đỉnh đồng mấy lần, chợt thốt lên: “Lò Luyện Yêu? Làm sao cô lại biết chỗ này?”

Giọng nói Thất Diệp rất đậm mạc: “Trước kia bị hai tên đạo sĩ bắt nhốt, tá túc ở chỗ này một thời gian.”

Tá túc một thời gian? Ánh mắt mấy người đều nhìn về cái lò Luyện Yêu khổng lồ. Thu dọn xong căn phòng thì máu trên người Thất Diệp cũng đã khô. Cừu Nguyệt bị thương rất nặng, bị giam cầm lâu ngày làm cho thân thể cô tôi đã yếu ớt không chịu nổi. Người phụ nữ giả dạng Cừu Nguyệt cũng đặc biệt để ý thương tích của cô ta, không mần đến bản thân mình, cố gắng truyền linh lực cho cô ấy. Cô tôi mở miệng, giọng điệu vẫn sắc bén như cũ: “Cô là ai? Tại sao phải giúp chúng tôi?”

“Phu nhân.” Giọng nói kia vẫn dịu dàng: “Tôi là Lan Y a.”

” Lan Y? ? Ha ha, tốt, tốt, tôi khổ tâm dạy cô, thì ra cô lại giả dạng tôi nhiều năm như thế! ! !”

“Phu nhân, ” giọng nói của Lan Y gấp gáp: “Huyền Tự Cảnh đã hoàn toàn bị Mộc Phi Huyền không chế, nếu tôi không giả dạng người, Tô Yên sẽ thực sự giết người mất.”

“Tôi sợ ả giết tôi sao?” Lòng ngực Cừ Nguyệt phập phồng một lúc lâu, giọng nói càng ngày càng thấp: “Lăng Sương trúng độc rồi, tôi còn sợ ả giết tôi à.”

“Nhưng mà phu nhân, nếu như người muốn báo thù, nhất định phải giữ lại mạng sống mới hữu dụng.” Giọng nói của Lan Y hơi bi thương, cuối cùng cũng nghẹn ngào nói không được. Ngược lại Cừ Nguyệt lại xuống nước: “Nhưng mà tôi đã không có cách nào nữa giữ lại cái thân tàn này nữa rồi, vận số của tôi sắp tận rồi, đúng không?”

Lan Y chỉ có thể quay lưng đi.

Cừ Nguyệt thở dài thật sâu, đột nhiên nhìn về phía Thất Diệp đứng ở một bên: “Tại sao cô lại cứu tôi?”

Thất Diệp không nói, đột nhiên Cừ Nguyệt cười: “Rõ ràng là cô ghen tỵ tôi như thế, tại sao muốn cứu tôi chứ?”

Rốt cuộc Thất Diệp cũng mở miệng, lại có vẻ hơi giận dỗi: “Sao tôi lại phải ghen tỵ với cô, nếu biết sớm cô muốn chết như vậy, tôi đã không thèm để ý đến cô.”

Cừ Nguyệt càng cười vui vẻ hơn: “Cô ghen tỵ tôi có một người yêu đáng giá, dù cho chàng đã chết, nhưng chàng vẫn đáng để tôi yêu. Cô ghen tỵ tôi có tên.”

“Thôi đi, tôi cũng có tên mà, tôi tên là Thất Diệp.”

“Vậy mà cũng coi là tên. Đặt tên cho yêu quái là một loại khế ước, là một loại cam kết của yêu giới, bảy tổ đối phương chấp nhận bảo vệ con yêu này cả đời, không phản bội không rời xa . . . Cả đời đó.”

Người bên cạnh lặng lẽ đùa bỡn vết thương của mình, cô cúi thấp đầu không chịu nhìn bất cứ ai, thật ra thì. Tôi cũng có tên, cô nghĩ.

Đúng vậy, tôi cũng có tên, tôi tên là Tiểu Hắc.

“Thất Diệp, tôi có thể cầu xin cô một chuyện không?” Cừ Nguyệt đột nhiên trịnh trọng lên tiếng, trong mắt của cô ta đã không còn vẻ sắc bén mỉa mai, có chút trở nên hờ hững, thậm chí còn ánh lên vẻ hạnh phúc: “Cô có thể chôn cất tôi và Lăng Sương chung một chỗ không?”

“Tại sao cô không cầu xin Lan Y?”

“Bởi vì nếu nói trong này còn có người có thể sống sót, nhất định là cô.”

“Cô thật đúng là thực tế.”

“Còn nữa, nếu như mà tôi chết rồi, tâm pháp Mộc Xuân Phong sẽ hoàn toàn thất truyền, tâm pháp này trước mắt xem ra cũng chỉ có cô là có khả năng tu luyện. Nếu như cô đồng ý, như vậy cô đã trở thành truyền nhân của Lăng Sương, cô có nghĩa vụ hoàn thành nguyện vọng của tôi.”

“Có lẽ tôi căn bản không có khả năng giao dịch với cô.” Thất Diệp nói, giọng nói kia lại vang lên trong đầu: “Đồng ý với cô ta, Mộc Xuân Phong người ta muốn cầu còn không được đó.” Thất Diệp không để ý tới hần.

“Cô sẽ, ” Cừ Nguyệt nói cương quyết: “Bởi vì Mộc Xuân Phong có thể khôi phục tất cả tổn thương trong nháy mắt. Nếu như hiện tại cô tu luyện, như vậy Lan Y và thị vệ trung thành bên cạnh cô, không cần phải mang theo thương tích khắp người, chịu đựng khổ sở nữa rồi. Kết hợp với linh lực của bản thân Thất Diệp Linh Chi, sau này tất nhiên cô không phải là kẻ yếu nữa.”

Thất Diệp cũng không nhiều lời, tới gần kéo cô ta tựa vào lòng ngực mình: “Tôi đồng ý với cô.”

Cừ Nguyệt mỉm cười, cô ta nói tôi biết rõ cô nhất định sẽ đồng ý.

Cừ Nguyệt duy trì thân thể như vậy được ba ngày, thời điểm cô hạnh phúc tươi cười mọc cánh biến thành tiên, ba người mang xác cô ra khỏi phòng để thiêu, Thất Diệp nhìn người ở trong ngọn lửa hóa thành hư vô, một lúc lâu đột nhiên nói: “Tôi rất ghen tỵ với cô, bởi vì tôi mất đi người đáng giá cho tôi yêu, trước khi tôi kịp yêu anh ta.”

Trước mộ Lệ Vô Quyết, sau khi bốn người kia chạy trốn, Tô Yên dẫn người đuổi theo, người của Yêu Giới cũng đuổi theo. Mộc Phi Huyền hỏi Xà Quân tại sao lại không đuổi theo. Xà Quân truy theo mùi máu tươi thoang thoảng tỏa ra trong gió đêm, ngẩng đầu, cũng hỏi ngược lại Mộc Phi Huyền tại sao không đuổi theo?

Đột nhiên Mộc Phi Huyền cười, cười đến tự giễu: “Nàng không thể sống.”

Đúng vậy, nếu như cô còn sống, làm thế nào lừa gạt được chuyện của Tô Yên. Nếu như cô còn sống, làm sao che giấu được chuyện của Cừu Nguyệt? Nếu như cô còn sống, cuộc tranh giành vương vị của Yêu Giới sẽ bị vạch trần, làm sao Yêu Vương có thể yên tâm? Nếu như cô còn sống, tất nhiên sẽ có người trả nợ máu của Lệ Vô Quyết, làm sao cô có thể còn sống?

Vì vậy, Xà Quân chỉ im lặng, đã xuống tay thì không hối hận. Một hồi lâu, anh ta rút cuộc cũng mỉm cười: “Hạ lệnh tất cả mọi người trong Yêu Giới tận lực lùng bắt, nếu như có tin tức lập tức trở về báo.”

“Vâng”

Căn phòng nhỏ này bị phát hiện chỉ là chuyện sớm muộn, Thất Diệp cố hết sức cứu chữa thương tích của Mạc Hồ và Lan Y. Cô mới bắt đầu tu luyện Mộc Xuân Phong, hiệu quả còn chưa rõ ràng. Thế là hai người thuần túy trở thành vật thí nghiệm của cô rồi.

Bên tai có giọng nói không ngừng dạy cô phải vận dụng thế nào, cô hơi mất kiên nhẫn, nhỏ giọng quát: “Câm miệng!”

Lan Y cùng Mạc Hồ cũng kinh ngạc nhìn cô, sau khi nghe cô kể lại chuyện về giọng nói này, sắc mặt hai người biến đổi, Lan Y nói thất thanh: “Là tâm ma, là tâm ma! ! ! Hắn đang tìm thân thể, Thất Diệp cô ngàn vạn lần không được tin tưởng hắn.”

Cái giọng nói trong đầu kia chỉ hù lạnh: “Ma tùy tâm sinh, nếu trong lòng cô không có ma, làm sao có thể hấp dẫn tôi? Thần hay Ma chỉ là cái nhìn của kẻ phàm tục, tiên gia đạo trưởng này, lại thích đi nơi nào? Thật ra thì cùng tôi hợp thể có cái gì không tốt? Tôi có thể cho cô sức mạnh vô địch, người có thể áp đảo chúng sinh, hô phong hoán vũ, hủy thiên diệt địa. . .”

“Câm miệng!” Thất Diệp lại quát một tiếng, xoay người vùi đầu vào trong ngực Mạc Hồ. Gương mặt Mạc Hồ lo lắng, Lan Y cũng lựa lời nói: “Tiểu Thất, không nên tin hắn. Hắn chỉ là thèm thuồng thân thể của cô. Vì máu Đế Vương ở trên thân thể cô có vạn năm đạo hạnh, lại có tư tưởng thần ma. Một khi hắn chiếm được cơ thể của cô, cô sẽ hoàn toàn bị hắn khống chế. Một người như hắn nếu chiếm được bào thai Thánh ma trong cơ thể cô sẽ có năng lực khuyh đảo thiên hạ.”

“Người phụ nữ này thật sự là tóc dài não ngắn, ” Tâm ma vẫn còn rất kiên nhẫn, cũng không miễn cưỡng: “Ta vốn không chê thể nhân, nhưng thể nhân lại không tiến thủ ta. Cũng được, đến lúc cô có chuyện hãy gọi tôi, tôi sẵn sàng giao dịch với cô.”

“Tôi không muốn hợp tác với anh.” Thất Diệp đáp thản nhiên. Tâm ma cũng rất tự tin đáp trả: “Đó là bởi vì cô còn chưa đủ tuyệt vọng.”

37. Chương 37: Nếu Có Mắt Mà Không Tròng, Vậy Để Mắt Có Lợi Ích Gì?

Cuối cùng người của yêu giới và Huyền Tự Cảnh cũng tìm được nơi này. Ba người trốn tránh khắp mọi nơi, nhưng thiên hạ rộng lớn, lại không có chỗ nương thân. Đạo sĩ Huyền Tự Cảnh cùng với vệ quân của yêu giới vây quanh căn phòng nhỏ của bọn họ, Thất Diệp cảm thấy bất lực. Trong lúc hỗn chiến thấy cô chữa thương cho Mạc Hồ và Lan Y, hai mắt Tô Yên sáng quắc: “Phi Huyền, đó là Mộc Xuân Phong của Huyền Tự Cảnh!!! Thật sự quá thần kỳ!”

Mộc Phi Huyền cũng chẳng hề may mắn : “Bây giờ không thể bắt sống cô ta được rồi.”

Trong cảnh tàn sát khốc liệt, những cây đuốc sáng chiếu rõ bóng người. Xà Quân giơ tay ra, làn khói mù nhẹ nhàng bay ra từ những ngón tay thon dài, trắng mịn. Thất Diệp cảm giác ngực bị đông lại, sau đó là đau thắt tim gan. Dường như cô chịu không nổi, cong người lại. Mạc Hồ vốn đang xông xáo trước cô, cảm thấy bất thường, vừa xoay người lại thì bị đâm một kiếm vào bên hông, máu tươi phun vào mặt cô.

“Haha, tiểu yêu nghiệt, mùi vị máu Xích Hàn Long như thế nào.” Thất Diệp nhìn Tô Yên cười bước tới, đã không còn kháng cự nổi nữa: “Yêu vương quả nhiên diệu kế, luyện máu Xích Hàn Long ra thuốc độc, một phần chế thành nước, một phần chế thành bột. Tiểu nữ bội phục sát đất.”

Xà Quân không lên tiếng, chỉ cúi đầu gầy nhẹ phần bột còn dính trên ngón tay ngọc. Ba người vốn phải cố hết sức mới ứng phó được, bây giờ Thất Diệp bị trúng độc, Mạc Hồ và Lan Y phải lo lắng cho cô, vì vậy hai người càng khó phát huy năng lực. Thất Diệp cảm thấy ngũ tạng như bị thiêu đốt, độc tính thiêu đốt từ trong ra ngoài, máu huyết cũng như khô cạn. Ánh sáng màu hổ phách vây quanh cô càng ngày càng yếu ớt. Tô Yên nhìn thấy cảnh này trong khi đang đánh với Lan Y, phát tay ra hiệu: “Còn không mau thỉnh Cừu Nguyệt phụ nhân về.”

Tu vi của Lan Y mặc dù khá cao, nhưng cũng không thể chống đỡ nổi mấy trăm người trong Yêu giới, cùng với mười mấy đạo sĩ của Huyền Tự Cảnh đang tấn công vây chặt. Mắt thấy trái phải càng ngày càng suy yếu, một mình Mạc Hồ khó bảo toàn cho hai người, đao kiếm lướt qua, máu đã nhuộm nửa người.

Tiểu Nghiêm không biết xuất hiện từ lúc nào, trong tay cầm một cây cung, mũi tên là màu lửa đỏ. Mộc Phi Huyền cảm thấy hoa mắt, cảm nhận được sát khí kinh người, hấn mở to mắt nhìn, trong lòng hoảng hốt: “Tên Phá Thiên?”

Xà Quân rũ hàng mi xuống, giọng nói như băng lạnh đến thấu xương: “Nếu là tội phạm quan trọng của Huyền Tự Cảnh, thì giao cho Mộc Tông xử ra tay đi.”

Mộc Phi Huyền cầm cây cung lạnh lẽo này trong tay, lòng cũng thấy thất kinh, đây là vũ khí có thần khí trừ ma, ngoại trừ Lò Phần Thiên, trong thiên hạ này đoán chừng không có vật gì có thể qua nó.

Giương cung nhìn vào trong một hồi lâu, đột nhiên Mộc Phi Huyền thu hồi cung lại: “Nơi này là khu vực của Yêu Giới, nên Yêu Vương tự mình ra tay đi.”

Xà Quân cười nhạt, lấy Trường Cung từ trên tay Mộc Phi Huyền, trên thân cung toàn là màu đỏ của máu, càng tôn lên bàn tay trắng nõn của anh ta. Ngược mắt nhìn Thất Diệp quỳ một chân trên đất, động tác của Xà Quân vẫn tao nhã như cũ, ánh mắt vẫn dịu dàng, giọng nói vẫn mỉm cười, giống như âu yếm người mình yêu thương nhất. Một hồi lâu mới mở miệng nói, tựa như nói thầm với chính mình: “Xà Quân, chuyện đã đến nước này rồi, mi cần gì phải làm bộ làm tịch nữa.”

Tiếng thở dài vang lên nhẹ nhàng êm ái từng đợt, khiến cho Thất Diệp có cảm giác mình bị ảo giác. Dứt lời, anh ta mở ra đôi mắt xốt xa, khe mí mắt mỏng, giương lên cung tên.

Mũi tên bay trong không gian kèm theo tiếng gào thét của gió, tên Phá Thiên và Lò Phần Thiên đều được luyện từ thần khí thượng cổ, đó là bảo vật của Yêu giới, lấy máu Xích Hàn Long đúc thành thân tên, tiêu diệt được cả thần ma trong tam giới. Thất Diệp né được mũi tên không đâm vào tim, nhưng vẫn bị cắm vào bả vai, tiếng trượt trên đất vang lên, kéo lê cô ra sau mấy bước, đóng cô vào cây cột mục nát của ngôi nhà nhỏ.

Cô rên nhẹ một tiếng, vẫn chưa có cảm giác đau, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại. Đột nhiên cảm giác được cảnh vật xung quanh đều biến mất. Tất cả những ngọn đuốc, những ánh sao cũng chìm vào bóng tối.

Cô biết rằng mình đã bị mù.

“Tôi nghĩ rằng chàng sẽ không giết tôi, cho dù biết chàng đã dùng tôi để đổi lấy Cừu Nguyệt, cho dù biết chàng lợi dụng tôi ám sát Lệ Vô Quyết. Vậy mà tôi vẫn nghĩ chàng sẽ không ra tay.” Giọng nói của cô giống như là đang tự nói cho chính mình nghe.

Tô Yên cười lạnh lùng, nói từng chữ chua ngoa chế giễu: “Phải nói là mi có mắt không trông.” Lời vừa nói ra cũng cảm thấy không đúng, ả lập tức ngừng lại.

Thất Diệp bị dính trên cột mang vẻ mặt kỳ lạ, cô cười nhẹ trong bóng tối, sau một hồi, lại tự lẩm bẩm: “Có mắt không trông? Đúng rồi, Thất Diệp à, nếu như mi có mắt không trông, vậy thì cần đôi mắt để làm gì?”

Câu nói cuối cùng mang tính quyết liệt chưa bao giờ có như vậy, cô đưa tay phải lên ngón tay co lại, cắt ngang qua giữa mắt. Có một tiếng hét kinh hãi vang lên trong đám người, Xà Quân ngẩng đầu nhìn, đột nhiên nhớ tới câu nói rất lâu trước kia của mình.

Dòng nước đỏ chảy dài xuống từ lông mi, lướt qua khuôn mặt, chảy dọc theo cái cổ trắng như tuyết, xuống thấm vào cổ áo màu xanh nhạt, không biết là máu hay là nước mắt.

Giơ tay lên lau đi vệt nước màu đỏ sáng lấp lánh trên mặt, cô nghĩ: đây là lần cuối cùng mình chảy nước mắt.

“Tội gì phải như vậy.” Trong đầu vang lại lên cái giọng nói kia, kèm theo một tiếng thở dài: “Tội gì phải làm tổn thương mình? Trong thế giới này, ngoại trừ chính mình ra, ai cũng không thể chăm sóc mình thật tốt.” Cô chỉ cười, đột nhiên cất tiếng: “Tâm ma, tôi đồng ý với anh.”

Có ánh sáng màu vàng vút lên cao, thần hay ma đều kinh ngạc. Tia sáng chói mắt dần dần thu lại, người kia đã rút tên Phá Thiên ra ném xuống đất. Máu vẫn chảy, ánh sáng ở sau lưng cô đọng lại thành một đôi cánh màu vàng. Ánh sáng ấy như mộng ảo bao xung quanh cô, mang theo sát khí lạnh thấu lòng người.

Vô số người kêu lên : Nguyên Thai Thánh Ma!!!

Cô vẫn nở nụ cười như cũ, nhưng tiếng cười kia giống như có sự hòa lẫn, khó phân biệt được là nam hay nữ. Thân thể này bị thương nặng khắp người. Tâm ma cũng không làm việc thừa, nắm chặt lấy Lan Y và Mạc Hồ. Chẳng qua là đôi mắt đã mù, cô chỉ có thể dựa vào trí nhớ để rời khỏi về chỗ này. Thế nhưng trước khi đi đã để lại một câu nói cho những kẻ ở đây, lời nói như cơn ác mộng: “ Hôm nay để máu tại nơi này, ngày sau tôi sẽ bắt các người trả lại gấp trăm ngàn lần.”

Cô lách mình biến mất khỏi ngọn núi trong bóng đêm mênh mông, không một ai dám đuổi theo. Đây là một yêu nghiệt tàn bạo nhất đời. Có phải đó là báo hiệu một cuộc đại nạn khác của dân chúng không?

Chỉ có Xà Quân như mất hồn nhìn theo bóng dáng đã biến mất không còn tăm tích, anh vẫn còn nhớ rõ cuộc trò chuyện kia.

“Xà Quân, nếu như tôi bị mù thì làm sao?”

“Nếu như nàng bị mù thì ta sẽ nuôi nàng suốt đời.”

Lời nói đùa tựa như mới hôm qua, vậy mà hôm nay đã trở thành sự thật, nhưng lời hứa hẹn kia đã không còn thực hiện được nữa.

38. Chương 38: Thanh Dương Tử Xin Thuốc 1

Thanh Sơn nguy nga, cây xanh um tùm, ánh tà dương dần dần lặn xuống. Một số con đường nhỏ quanh co khúc khuỷu trải dài đến chân trời.

Có con ngựa vôi vàng chạy đến làm tung lên cát bụi mù mịt. Ven đường có một quán trà, nói là tiệm trà thì hơi quá chẳng qua là một cái lều được giăng lên, bên ngoài dựng thêm một cây cờ, trên cờ là một chữ Trà thật lớn. Đường như người khách này đã đi một đoạn đường xa, hiện đang xoay người xuống ngựa. Chủ tiệm trà là một ông lão tuổi đã gần sáu mươi, vợ của ông nhỏ tuổi hơn ông một chút, có lẽ cả đời sống cảnh nghèo khó nên nhìn bà bây giờ cũng đã là một bà lão rồi. Nhưng động tác của hai người rất nhanh nhẹn, vừa thấy có khách đến, ông lão lập tức chạy ra đón: “Chào khách quan.....”

Ông vốn muốn hỏi là uống trà gì nhưng vừa nhìn thấy cách ăn mặc của người vừa đến sắc mặt của ông thay đổi ngay, song gượng cười nói: “Thì ra là vị đạo sĩ, mau, mời vào bên trong.”

Lúc này trong lều trà không có người, bà lão đang đợi ở bên trong cũng nghe được cuộc nói chuyện, ghé đầu ra ngoài nhìn, thấy người nọ cột tóc bằng đạo quan, trên thân mặc áo đạo sĩ từ cổ áo đến vạt áo đều là màu trắng, tay cầm cây phát trần, đôi mắt trên mặt nhìn lên, trái ngược với vẻ mặt tươi cười, bộ dáng rất dễ gần.

Người nọ đã vào bên trong lều, ngồi xuống bên cạnh cái bàn cũ kỹ, nhưng không thấy người nọ có hành động gì chỉ mở miệng cực kỳ ôn tồn: “Chủ quán cho tách trà.”

Ông lão và bà vợ nhìn nhau, không còn hỏi cụ thể là trà gì nữa, chỉ là một nơi hoang dã vắng vẻ có một chỗ để dừng chân nghỉ ngơi đã không tệ rồi, bình thường sẽ không có ai đòi hỏi gì.

“Xin hỏi vị đạo sĩ này..... Đoạn đường này chiến tranh loạn lạc, vậy người muốn đi đến chỗ nào.” Ông lão đặt cái chén tráng men sơ sài trước mặt đạo sĩ, ông là người hiểu rõ vùng đất này nên hơi lo lắng cho người đi đường kia.

“Ừm.....” Người vừa đến bưng chén trà ngửa đầu uống ừng ực một hơi rồi mới lên tiếng: “Thật không dám dấu, người bạn tốt của bản đạo bị trúng kịch độc, cần vài vị linh dược, cho nên bản đạo đến ngọn núi Nguyệt Lăng này hái vài vị thuốc mà thôi.”

Người khách nói chuyện xong, thản nhiên như không có chuyện gì tiếp tục bưng chén lên: “Ông chủ thêm một chén nữa.” Thời tiết nóng bức này mà đi đường liên tục thì mệt chết rồi.

“Ấy da! Đạo sĩ à, nếu hôm nay người muốn đi lên núi Nguyệt Lăng e là không thể được.” Sắc mặt ông lão thay đổi: “Người xem, lão già này đã ở chân núi qua mấy chục năm, lúc trước cũng có người bởi vì hái thuốc mà đi ngang qua cái lều trà đơn sơ này cho nên hai người chúng tôi có thể tạm sống qua ngày. Hiện nay, liên tiếp nửa tháng không thấy một bóng người cũng gọi là bình thường sao?”

“Ông lão, việc này tại sao lại như vậy?” Đạo sĩ kia nhất thời tò mò, mặc dù địa hình của ngọn núi Nguyệt Lăng này có hiểm trở nhưng ngàn năm qua được linh khí bao bọc xung quanh, là Thánh Địa của tiên thảo. Chẳng lẽ trong núi có yêu ma quỷ quái xuất hiện?

“Nghe nói trong núi này xuất hiện yêu quái.” Ông lão kể lại sự việc rất sống động: “Mấy tháng trước cũng có một đám người lên núi hái thuốc, nhưng không biết như thế nào, mà ngày hôm sau những người lên sau phát hiện toàn bộ đám người đó đã bị treo trên một cây thông già, tất cả máu đều bị hút cạn, nhưng xung quanh không thấy một giọt máu nào, người thấy có kỳ quái không?”

“Lại có chuyện như vậy nữa à?” Người mới đến hơi nhú lông mày, cùng lúc đó nở nụ cười, tiếng cười thật nhỏ. Ông lão kia chỉ có lòng tốt, không muốn anh bị mất toi cái mạng, vội vàng nói tiếp: “Đúng vậy mà, sau này cũng có người can đảm đi lên nhưng kết quả vẫn là như vậy. Từ đó về sau không có người nào dám lên, người có đạo hạnh này càng ngày càng ít.”

“Chuyện này náo loạn lên như vậy, mà người của Huyền Tự Cảnh và Diệt Tự Cảnh không ai cai quản sao?” Anh cầm lấy chén trà do bà lão đưa tới, ánh mắt hơi tập trung.

“Trời đất bao la đâu phải lúc nào cũng có người cai quản.” Ông lão thở dài: “Lúc trước cũng có người báo lên cho Mộc Tông Chủ của Huyền Tự Cảnh về sự việc này, Huyền Tự Cảnh cũng phái tới vài vị đạo sĩ tới đây. Lúc đi lên thì có mười người nhưng khi xuống thì chỉ còn đúng một vị, nghe nói là do yêu quái thả ra để xuống truyền tin.”

“Thậm chí có chuyện như vậy nữa à?” Người mới đến đột nhiên đứng dậy, khiến cho ông lão và bà lão sợ hết hồn: “Tại sao Mộc Phi Huyền không có thông báo cho Diệt Tự Cảnh biết?”

“Ấy da! Vị đạo sĩ này, nhìn ngài cũng là người tu đạo vì sao lại gọi thẳng tôn hiệu của Mộc Tông Chủ vậy, ngài sẽ...”

Ông lão vẫn còn chưa nói xong, người mới đến lấy một chuỗi tiền từ trong ngực ra đưa: “Ông lão, đây là tiền trà.”

Ông lão đưa tay run run nhận lấy, thấy người nọ có ý bước đi đến núi Nguyệt Lăng, lập tức đuổi theo: “Vị đạo sĩ kia, đã nói là không đi được, tại sao ngài lại không nghe lời khuyên bảo vậy?”

Người mới đến quay đầu nhìn ông, gió núi thổi qua mái tóc tơ bạc, tam xuyên lưu hải trên trán lung lay theo chiều gió, lộ ra hàng lông mày dài màu trắng, gió thổi qua tay áo làm đạo bào tung bay thậm chí có thể thấy được mấy phần cốt cách thần tiên.

“Ông lão, bản đạo chỉ muốn lên đó xem một chút, yêu quái làm hại nhân gian như vậy sớm hay muộn cũng sẽ bị tiêu diệt. Chút tiền này lão hãy nhận giúp bản đạo chăm sóc tốt cho con ngựa kia.”

Khi ông lão kia hoàn hồn, thì người kia đã bay đi thật xa rồi. Lúc này, ông lão mới bình tĩnh, sức nhớ, lớn tiếng hỏi: “Đạo sĩ, cho hỏi đạo hiệu của ngài là gì?”

Một giọng nói lạnh lạnh từ nơi xa xa vọng lại: “Bần đạo là Thanh Dương Tử.”

“Thanh Dương Tử.” Ông lão nắm một chuỗi tiền trong tay, nhìn y phục như tuyết trắng từ từ tan biến nơi ngô khúc quanh co nhỏ hẹp vào trong núi sâu, nửa ngày mới lấy lại tinh thần, hô lên một tiếng: “Là đạo trưởng Thanh Dương Tử???”

Phiên ngoại nhỏ: Tâm ma đau khổ.

Lại nói đến quyển trước, tâm ma đại nhân của chúng ta hao tổn trăm đắng ngàn cay..... Gì? Mi nói hần chưa đau khổ à? Ê,ê,ê, không phải hần đã trông coi cây Thất Diệp Linh Chi bao nhiêu năm rồi sao. Đá bay.

Tiếp lời mở đầu, hao tâm tổn khí cuối cùng cũng hợp thể cùng cây Thất Diệp Linh Chi này, tự phong thành Ma Chi, thân thể Nguyên Thai Thánh Ma thứ hai. Tiền văn có giao phó, ai trở thành Nguyên Thai Thánh Ma chính là mệnh đế vương, thân thể thượng tiên, đạo hạnh vạn năm, là trái tim của thần ma. Việc này đối với một yêu quái mà nói, thành ma đã là một khó khăn chứ đừng nói chỉ đến vua của loài ma quái.

Ặc..... Tuy chuyện trước mắt này giống như nhân tạo, nhưng hình như hiệu quả cũng không khác biệt lắm. Quả thật hần đặc ý vài ngày, vừa nghỉ ngơi dưỡng thương, vừa nghĩ đến kế hoạch nghiệp lớn của mình.

Tiêu diệt tam giới Ngũ Hành, thống nhất trời đất.

Nhưng hần chỉ mới đặc ý được vài ngày, lập tức ý thức được có chỗ không đúng. Mặc dù đã mất tất cả sự chính xác, nhưng quả thật hần quá xem nhẹ ý chí của cây Thất Diệp Linh Chi này. Mi nghĩ xem, thân thể từ nhỏ đã là thần tiên cấp cao, có thể hấp thu linh lực của trời đất, cho nên định lực của nó rất mạnh???

Tất cả.... Tâm ma đại nhân của chúng ta bị thương phát hiện..... Hần không khống chế được cái thân thể này. Mặc dù đã hợp thể, nhưng ý thức ở bên ngoài vẫn là do Thất Diệp điều khiển.

Rõ ràng hần đường đường là một tâm ma, ngàn năm tu, vạn năm tu đạt tới cảnh giới cao nhất của ma quái, trái rối loạn, phải rối loạn chiến đấu triền kỳ với Huyền Diệt và Tự Cảnh đã mấy ngàn năm, nhưng mà hiện tại hần một thân tu vi vậy mà chỉ làm mai mối cho kẻ khác.... Được rồi, nếu có thể hoàn thành đại nghiệp của hần thì bất hủ xuất giá cũng được, đằng này ban cho hần một cây cỏ lười biếng.

Hần giận, hần oán trách, hần căm phẫn. Nhưng hần cũng không biết phải làm sao. Không biết người này có cái gì mà có thể giam giữ hần, khiến hần không có cách nào rời bỏ thân thể này. Hiển nhiên, khi màn đêm buông xuống, ở nơi Thánh Địa tu tiên, trăng sáng treo trên đỉnh núi, có người uất ức đầy bụng chứa vết thương, hóa giải máu độc Xích Hàn Long. Tuy lần đó bị những vết thương kia không nguy hại, nhưng đối với yêu quái thì máu độc Xích Hàn Long muốn giải rất khó khăn. Chủ yếu là do độc phát quá nhanh, nếu thân thể này không phải có linh lực vô biên, có thể đã chết lâu rồi.

Đương nhiên Mộc Phi Huyền có phái người tới đây, yêu giới cũng có ý định trợ giúp, nhưng vì e sợ trên người cô có máu Đế Vương của yêu giới, như vậy không lẽ còn cho người tới đó để cô giết sao? Cho nên nhiệm vụ vinh quang mà gian khổ này rơi trên đầu Mộc Tông Chủ của Huyền Tự Cảnh.

Vốn không phải là chuyện về vang gì, chẳng lẽ anh ta còn không biết xấu hổ mà ra mặt sao. Vì vậy nghĩ là thừa dịp cô đang bị bệnh, phái một nhóm người đến lấy mạng của cô. Có điều là từ khi vị đạo huynh đưa thư hiệu quả kia về.... Đường như..... Hy vọng càng xa vời....

39. Chương 39: Thanh Dương Tử Xin Thuốc 2

Trời chiều dần dần buông, mặt trăng ở phía đông nhô lên, ánh trăng vừa lộ ra, xuyên qua cành lá, rọi khắp cả núi đồi.

Lúc này Thanh Dương Tử mới đến gần ngọn núi Nguyệt Lăng, ánh sáng mờ ảo cũng không ảnh hưởng đến việc anh nhìn mọi vật, tiếp tục tìm kiếm tung tích của Hoàn Hồn Thảo. Mà vì trăng rất sáng, người dùng ánh trăng để chữa thương hiển nhiên đã sớm phát hiện thấy anh, tay phải nắm lại, cô đang đợi, đợi anh đi vào phạm vi có thể tấn công.

Nhưng mà đợi cả buổi trời, người này vẫn còn quần quanh ở chỗ cũ, không chịu đến gần. =

Thất Diệp đứng dậy, ngọn lửa màu vàng nhạt ở sau lưng cô khẽ giãn ra, áo bào đen phất phơ trong gió đêm. Tóc dài như thác đổ, mặt mũi vẫn y nguyên như cũ, chỉ là ánh mắt linh động đã trở nên trống rỗng, không thấy bất kỳ vật gì nữa.

“Tiểu Thất, ” Mạc Hồ vội vã chạy tới: “Là Thanh Dương Tử.”

“Gọi tôi là tâm ma đại nhân!” Tâm ma nghiêm mặt sửa lại lần thứ n, đường đường là một tâm ma đã có đạo hạnh vài vạn năm, là một ma ở trên vạn ma khác, hôm nay lại bị gọi là Tiểu Thất. . . =

Nếu không phải là vì không nắm giữ được quyền khống chế, hẳn đã vung một cái tát đập chết những người này từ lâu rồi !

“Thanh Dương Tử?” Thất Diệp đọc cái tên này lên, nhưng mà lại như xa cách mấy kiếp mấy đời, cô lại ngồi xuống lần nữa: “Xem hẳn tới làm gì, sau đó đuổi hẳn đi.”

Tâm ma trong cơ thể cô vùng vẫy: “Để ta đi xuống một chưởng đánh chết hẳn.”

Thất Diệp cũng hơi im lặng, tâm ma này vừa nghe có người xâm nhập là sẽ nói những lời này, ”Câm miệng!”

“Tiểu Thất.” Mạc Hồ vừa kiên quyết lên tiếng, liền bị tâm ma đập ột cước, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Về sau nếu ai dám gọi ta.”

“Tiểu Thất?” Thanh Dương Tử không thể tin, nhìn người đứng đón gió trên đỉnh núi Nguyệt Lăng: “Tiểu Thất, sao lại là cô?”

Tâm ma: “.” =

Anh thu tay vào trong áo, lui về phía sau mấy bước, cẩn thận quan sát cô, không sai, lông mày này, mắt này, không phải cô thì là ai? Nhưng mà phía sau cô có một đôi cánh màu vàng nhạt, khi giơ tay nhắc chân dường như có mang theo sát khí, sao lại có thể là Thất Diệp Linh Chi ấy đây?

“Thanh, Dương, Tử! !” Tâm ma cắn răng kêu lên mấy chữ này, phất tay xuất ra một chưởng, trong nháy mắt cát bụi bay lên mù mịt. Dĩ nhiên Thanh Dương Tử biết không thể coi thường thánh ma Nguyên Thai, chỉ một chưởng của tâm ma đã lấy mất gần một nửa nhân lực của Huyền Tự Cảnh và Diệt Tự Cảnh, huống hồ đây là thành ma Nguyên Thai độc nhất vô nhị từ trước tới giờ?

Nó cũng giống Phong Ma trước kia. Phong Ma vừa xuất hiện, Tiên giới đã rung chuyển vài ngàn năm. Sau lại tập hợp tất cả năng lực của tất cả thượng tiên phong ấn nó lại, nhốt trong lò Phần Thiên. Lúc ấy có lời đồn rằng gần như toàn bộ thượng tiên của Tiên giới cũng vì thế mà mất mạng, tới nay mới phục hồi. Lò Phần Thiên vẫn còn bị phong ấn ở Vô Hận Thiên, từ nhiều năm trước tới giờ. Cho dù tâm ma cùng Huyết Ma tìm mọi cách nhiễu loạn nhân gian, Huyền Tự Cảnh và Diệt Tự Cảnh thà rằng cứ vài trăm năm lại hi sinh một nửa nhân lực đi kiểm chế chúng, cũng chưa bao giờ có ai muốn dùng nó để luyện hóa hai tên ma này.

Tay áo Thanh Dương Tử khẽ vung lên, thân hình lui về phía sau tránh công kích, nhưng khí thế bức người vẫn làm cho anh kinh sợ. Đó là sức mạnh mà con người không thể hóa giải được. Anh khó khăn lắm mới ổn định được thân mình, tâm ma cũng có chút kinh ngạc. Thanh Dương Tử này, đúng là không thể khinh thường. Đương nhiên là hắn đã từng giao thủ với Thanh Dương Tử, nhưng mà với tu vi của anh ta, tựa hồ gặp mạnh thì mạnh, gặp yếu thì yếu, vốn cứ tưởng rằng đã ép anh ta tới bước đường cùng, nhưng mà tiếp tục đánh tới mới phát hiện ra anh vẫn chịu đựng được. Trước đây hắn cũng từng chịu thua thiệt rồi. =

Thanh Dương Tử khó khăn lắm mới đứng lại được, chưởng thứ hai đã tới trước ngực, tay trái bấm niệm pháp quyết, lập tức ra tay, nhưng làm thế nào cũng không thể triệt tiêu được sức mạnh mãnh liệt đó, chỉ cảm thấy ngực chùng xuống, lùi ra sau chừng vài bước, nhưng cũng chưa có tổn thương gì lớn.

“Chưởng thứ ba.” Tay phải của người trên đỉnh núi hơi giơ lên, có ánh sáng màu xanh nhạt cuộn tròn ở trong lòng bàn tay, sau đó hóa thành sóng lớn màu xanh lá, dường như không hề cho anh thời gian ứng phó. Thanh Dương Tử không lùi mà lại tiến tới, lấy tốc độ xông lên còn nhanh hơn ngọn sóng màu xanh lá, tay áo khẽ chuyển nhẹ một chút, vất vả tấn công tới, phần lớn chưởng lực đã thất bại, cổ họng anh có vị ngọt ngào, nhưng anh cố nuốt xuống búng máu huyết phun ra, có tia máu từ khóe miệng anh tràn ra, anh giơ tay lau đi, ngẩng đầu nhìn người trên đỉnh núi.

Thất Diệp không chế tâm ma, không để nó ra tay. Đối lập trong chớp lát, cô đột nhiên mở miệng: “Thanh Dương Tử, anh đi đi.”

Thanh Dương Tử là người luôn luôn tương đối hiểu được thời thế, vì vậy anh vừa lui ra vừa chấp tay: “Lần sau bản đạo sẽ trở lại bái phỏng.”

Lúc anh xuống núi thì lều trà của hai vợ chồng già đã ngủ rồi. Anh cũng không có ý định gì, liền nhảy lên một cây tùng cổ cao lớn, nằm ở trên cành cây to, gối đầu ngả người lên cành cây nhìn ánh sao thưa thớt chiếu sáng bầu trời đêm. Ban đêm ở trong núi, cho dù là đêm hè cũng không tránh khỏi hơi lạnh, gió xuyên qua vạt áo mỏng manh của anh, vài lọn tóc bạch kim theo gió nhẹ bay lên, đôi mắt phản chiếu ánh sao lấp lánh, ở trong màn đêm trông cực kì rạng ngời.

Cả đêm chưa chợp mắt, ngày hôm sau ông lão vừa mở cửa đã thấy anh. Hai người đối xử với anh cung kính vô cùng, chỉ thiếu điều chưa thờ phụng như thần nữa thôi. Anh vốn là một người tùy tiện, làm sao quen thói bó buộc như vậy được, cho nên cũng chưa đến một nén nhang đã tìm cớ vội vã đi ra ngoài.

Đi vòng vo dọc theo núi, cuối cùng cũng quyết định dứt áo lên núi. Khi đó Thất Diệp ở trên đỉnh núi, thay vì nói là hấp thu nhật nguyệt tinh hoa, không bằng nói là đang nhìn mặt trời mọc, mặc dù. thật ra cô không nhìn thấy gì cả. Ngọn núi này đúng là chỗ tốt để du ngoạn, vừa có phong thủy thuận lợi, lại có cảnh sắc giống như tiên cảnh. Ngọn núi xanh mướt bóng cây, sương sớm lượn lờ, ánh sáng ban ngày xuyên qua làn mây, nhẹ nhàng trải dài khắp núi, cả núi đồi cũng như có sinh mệnh.

Ở trong nơi có cảnh đẹp như mộng ảo thế này, Mạc Hồ báo cáo, Thanh Dương Tử lại tới. =

Lần này anh đến khí thế bừng bừng: “Bằng hữu, bản đạo nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy ngày hôm qua đúng là lỗ mãng quá, cho nên hôm nay trời vừa sáng, lập tức lên núi xin lỗi bằng hữu.” Anh vung tay phải bụi trên áo, tay áo bông bành rất có dáng vẻ cốt cách thần tiên: “Bản đạo nghe nói bằng hữu rất thích chơi cờ, hay là hôm nay cùng bản đạo chơi vài ván cờ, không biết ý bằng hữu thế nào?”

Thất Diệp đứng trên đỉnh núi nói thản nhiên: “Chúng ta còn chưa có quen thân đến nước này.”

Thanh Dương Tử cũng đã đi thẳng lên đỉnh núi, ngồi xuống đối diện với Thất Diệp, liền giơ tay lên vẽ ô vuông. Vẽ xong lại bắt đầu bày quân cờ, anh mang theo một bộ cờ tướng làm bằng gỗ, chất liệu rất bình thường. Kỹ thuật khắc cang tằm thường hơn, làm cho người khác rất nghi ngờ có phải sáng sớm anh đã làm vội một bộ hay không, đúng là xứng đôi với cái bàn cờ vẽ tạm. =

Thất Diệp vừa ngồi xuống, anh đã xếp xong các quân cờ, nhìn vào ánh mắt cô, đúng hơn là nhìn thẳng vào mặt trời mới mọc, ánh nắng mãnh liệt gay gắt như thế mà cô cũng không kiêng dè. Anh đưa tay hươ hươ nhẹ trước mặt cô, Thất Diệp như có như không khẽ cười, anh hỏi nhỏ: “Thật sự không nhìn thấy rồi hả?”

Giọng nói Thất Diệp rất nhạt: “Không sao, mắt mù rồi, nhưng tâm vẫn còn sáng.”

Thanh Dương Tử không nói thêm gì nữa, anh cầm cổ tay cô cách lớp vải ở ống tay áo, để cho tay cô mơn trớn bàn cờ đã xếp xong, tay anh hơi lạnh không giống tay Xà Quân, đầu ngón tay ấm nóng, nhiệt độ truyền qua ống tay áo, giọng nói của anh lại mang theo ý cười: “Bằng hữu, chúng ta cuộc thắng thua thế nào?”

Thất Diệp không nói gì, anh liền tự mình nói: “Chơi cờ mà không đánh cuộc, khó tránh khỏi mất hứng. Không bằng như vậy đi bằng hữu, chúng ta cược xem ai thắng hai trong ba ván, nếu bằng hữu thua. . . .” Gió núi thổi những sợi tóc lất phất trước trán anh, anh tiếp tục nói: “Bản đạo sẽ lấy đi ba gốc Hoàn Hồn Thảo.”

Thất Diệp nhẹ nhàng vuốt ve con cờ có khắc chữ, một hồi lâu mới nói: “Nếu như anh thua thì sao?”

“Ặc.” Thanh Dương Tử trầm ngâm nói: “Do bằng hữu định đoạt.”

“Được.”

Sau đó là một hồi đánh nhau kịch liệt, xe mã thay đổi liên tục, Thanh Dương Tử dĩ nhiên là một người lão luyện ở phương diện này. Khả năng chơi cờ của anh với Xà Quân không giống nhau, không có loại sắc bén đó, không nhanh không chậm, ôn hòa mà lại vững vàng nắm trong tay toàn cục, công thủ đều ổn. Đáng tiếc anh lại gặp phải Thất Diệp đã cùng Xà Quân đánh cờ mấy trăm năm. =

Cuối cùng Thất Diệp thắng. Thanh Dương Tử lúng túng: “Thôi thôi thôi, bản đạo thua.”

Sắc mặt người đối diện vẫn không thay đổi: “Quý Phi say rượu.”

Đạo trưởng Thanh Dương Tử có chút không kịp phản ứng: “Cái gì?”

“Không phải anh nói là tùy tiện như thế nào cũng có thể à.” Thất Diệp lại quay đầu lại, vô thức hướng về phía mặt trời đỏ: “Nhảy một điệu Quý Phi say rượu.”

“Chuyện này. . . .” Thanh Dương Tử đứng lên, cầm quân cờ trên tay đi tới đi lui ở đỉnh núi, sau đó từ từ, như có điều gì suy nghĩ, thông thả bước xuống núi, chậm rãi, lơ đãng bước ra khỏi rừng, cuối cùng từ từ không thấy đâu nữa. =

Cho đến ngày thứ ba lúc anh trở lại, Mạc Hồ và Lan Y cũng đã thấy nhưng không cần nữa. Mạc Hồ chỉ đi lên đỉnh núi, mặt không thay đổi nói một câu: “Anh lại tới.”

Lúc này Thanh Dương Tử đứng đỉnh núi Nguyệt Lăng một lần nữa, không hề có ý xin lỗi, mặt anh tươi cười, vẫn dáng vẻ tiên phong đạo cốt đó: “Bằng hữu, hôm qua bản đạo đã trở về suy tính nửa ngày, vẫn cứ cảm thấy không đúng. Đánh cờ vốn là chuyện phong nhã, làm sao có thể đem ra đánh cuộc đây? Cho nên hôm qua bản đạo đã suy nghĩ đến nửa đêm, hay là chúng ta đánh cuộc lại lần nữa?”

“Anh muốn đánh cuộc cái gì?”

“Cái này đơn giản thôi, đơn giản thôi, ” anh đứng ở trước mặt cô, ánh mặt trời xuyên thấu qua áo đạo màu trắng, làm cho cả người như nhuộm sắc vàng: “Tô ra câu hỏi xem bằng hữu có trả lời được không?”

“Anh cứ nói đi.”

“Vậy thì cô nghe kĩ đây, đề thứ nhất: Hoàng đế chết rồi, con hấn thành cái gì?”

Thất Diệp nghĩ kĩ một hồi lâu, tâm ma ở trong cơ thể cô không nén được tức giận: “Thành Hoàng đế chứ sao.”

“Sai.” Thanh Dương Tử cười: “Hoàng đế chết rồi, con hấn phải thành trẻ mồ côi chứ sao.”

“Bản đạo chưa bao giờ chiếm lời của người khác, vẫn là ba trận thắng hai nhé. Đề thứ hai: một con mèo trắng nhỏ rơi xuống sông, được một con mèo đen nhỏ cứu nó lên. Xin hỏi: lúc con mèo trắng lên bờ rồi thì câu đầu tiên nó nói là gì?”

Lúc này mới Tiểu Thất lại suy nghĩ một lúc, cẩn thận nói: “Cám ơn?”

Thanh Dương Tử lắc đầu: “Mèo nhà người mà biết nói cám ơn à? Nó nói là: meo meo.”

“Thật ra thì cô cũng thua rồi, chỉ là phải ra đủ ba đề cho xong. Đề thứ ba: làm sao để vừa có cá vừa có tay gấu?”

Lần này Thất Diệp chỉ nghĩ một lúc rồi phát tay: “Mạc hồ, mang cho anh ta ba gốc Hoàn Hồn Thảo.”

Mạc hồ đi xuống, Thanh Dương Tử cầm ba cây Hoàn Hồn Thảo vui mừng ra đi. Lan Y đưa anh xuống núi vẫn còn chưa hết tò mò: “Đạo trưởng, rốt cuộc phải làm sao để có thể có cả hai?”

Thanh Dương Tử vung tay, trịnh trọng nói: “Nuôi con gấu, sau đó dạy nó cầm cá.”

Lan Y: “.”

Sau đó, mấy người nhìn bóng lưng của anh biến mất ở giữa rừng cây xanh ngát, Mạc Hồ không nhịn được mở miệng: “Người này. Thật sự là người đứng đầu Diệt Tự Cảnh sao?”

Lan Y rất trấn định: “Không thể giả được.”

40. Chương 40: Thượng Tiên Bích Lạc

Thời đại này không có siêu sao, không biết Lưu Đức Hoa hay Châu Kiệt Luân cũng không bị ai chê cười. Nhưng mà nếu như bạn sinh ra ở cái thời đại này mà không biết Thanh Dương Tử và Mộc Phi Huyền thì sẽ bị toàn thể dân chúng coi thường đến chết.

Nói đến Thanh Dương Tử và Mộc Phi Huyền, không thể không nhắc tới Huyền Tự Cảnh và Diệt Tự Cảnh. Người người đều biết, hai cơ cấu tổ chức này có quan hệ anh em. Huyền Tự Cảnh phụ trách điều tra tất cả tội nghiệt trên thế gian, từ yêu ma tới người ác, đương nhiên kẻ có thể làm loạn thì bình thường cũng phải có chút bản lĩnh, cho nên nếu như có yêu nghiệt mà Huyền Tự Cảnh không giải quyết được thì sẽ giao lại cho Diệt Tự Cảnh. Công việc của Diệt Tự Cảnh tương đối đơn giản, thường thì khi Huyền Tự Cảnh bàn giao tư liệu sẽ chú thích xem yêu nghiệt đã phạm tội gì, phạm tội lúc nào, chỉ cần trực tiếp tiêu diệt là đủ.

(Phong Tử tiện tay cầm lấy một quyển văn kiện đã bàn giao, thấy ghi như sau:

Tên họ: Trương Tam

Giới tính: nam

Chủng tộc: quả nho

Phạm tội:

1. Biến thành loại quả nho cực lớn làm người ghen ghét, rồi hút máu người;
2. Biến thành loại quả nho lớn nằm trên cây làm người ta tò mò, leo lên hay rồi ngã chết, sau đó cũng hút máu người;
3. Biến thành loại quả nho lớn nằm trên mặt đất mặc cho người ta dẫm lên rồi chân ngã chết, sau đó cũng hút máu người;

Tính toán đạo hạnh: 4000 năm đạo hạnh + pháp bảo thần hành ngàn dặm + phương pháp hấp thu tu vi phi pháp yêu ma cấp hai sao.

Nguyên nhân không thể tiêu diệt: chân có pháp bảo thần hành ngàn dặm, không đuổi kịp.)

Nếu bàn về kỳ nhân Thanh Dương Tử, đó chính là uy vọng cực kỳ cao ở nhân gian. Mặc kệ là nơi nào có nạn lụt, hay bệnh dịch, hay loạn lạc binh đao, thì mọi người cũng rất bình tĩnh, vì đã có Thanh Dương Tử.

Dĩ nhiên cùng hấn kẻ vai chiến đấu mấy ngàn năm, đồng chí Mộc Phi Huyền đã không nghĩ như vậy. Gì? Các người hỏi tại sao ư? Cứ xem lại lần trước lúc đánh tan Huyết Ma, anh ta bị thương nặng như thế mà áo đạo của Thanh Dương Tử vẫn còn bay phất phơ là sẽ hiểu thôi. Vì vậy, mỗi lần cùng Thanh Dương Tử giao đấu, thấy phát trần của anh vung lên là trái tim nhỏ của Mộc Tông Chủ của chúng ta lại rung động mãnh liệt, không có biện pháp, có loại bạn bè như thế, không thể không đề phòng.... Ặc, mặc dù nhiều khi phòng cũng chẳng được.

Huyền Tự Cảnh và Diệt Tự Cảnh thuộc về cơ cấu hạ tầng của Tiên giới, tục truyền rằng ở hai nơi này, chỉ cần không trúng tà hay vi phạm cảnh quy, cuối cùng đều có thể lên trời, đắc đạo thành tiên. Mà Tông chủ của hai nơi này, một khi công đức viên mãn đều có thể trực tiếp thăng nhập vào hàng ngũ thượng tiên của Thiên giới. Cho nên hai vị trí này luôn làm cho người ta thèm thuồng. Mà bởi vì Tô Yên vốn xuất thân là tiên nữ, đáng dấp mê hoặc lòng người, cho nên mặc dù Mộc Phi Huyền kế nhiệm chức Tông chủ của Huyền Tự Cảnh không được minh bạch, nhưng Tiên giới lại không ngăn cản. Dù sao cũng là người của tiên giới cả.

Cũng chính bởi vì thuộc về cơ cấu hạ tầng, nên nếu như cần mượn lực lượng của cấp trên thì cũng cực kỳ thuận tiện. Cũng may là mặc dù hằng năm Thanh Dương Tử đều đi du lịch, nhưng việc quản lý Diệt Tự Cảnh thì vẫn không có vấn đề gì lớn.

Cho nên lần này, hấn đột nhiên trở lại Diệt Tự Cảnh, lại mang theo một bộ mặt nghiêm túc ngàn năm khó gặp, khiến cho tất cả mọi người đều có chút lo sợ.

Sau vài lần thương lượng với Mộc Phi Huyền, chuyện này cuối cùng vẫn kinh động đến Thiên Đình, vừa đánh một trận với Phong Ma xong lại có một thánh ma Nguyên Thai. Cuộc giao tranh tiên ma trước kia, những người tham chiến đến giờ vẫn còn tim đập chân run.

Cả Tiên giới nhiều lần thảo luận mà không có kết quả, Thanh Dương Tử mới nêu ra phương án điều hòa — gọi là chiêu an. Tô Yên phản đối mãnh liệt, vốn dĩ với thực lực của Tiên giới hiện nay, nếu không phục hồi nguyên khí thì rất khó chiến đấu lần nữa, mặc dù lần này thánh ma Nguyên Thai không thể so với Phong Ma, nhưng mà có thể chỉ bằng ba chiêu đã đủ thương đến tu vi của Thanh Dương Tử thì vẫn làm cho người ta phải khiếp sợ.

Khi sứ giả do Tiên giới phái tới lên đến ngọn núi thì Thất Diệp đang trêu chọc mấy cái cây đã thành tinh. Lúc này ở trên ngọn núi có linh lực của cô bao trùm, nên rất nhiều tiểu yêu đã trưởng thành. Trong rừng cây đôi khi lại có tiếng nói thì thầm không còn yên tĩnh vắng vẻ như ngày trước nữa.

Lúc kẻ đó tuyên đọc ngự chỉ của Tiên giới, Thất Diệp nghiêng người vuốt vuốt vài cọng cỏ, khi nghe được mấy câu cuối cùng — phong làm thượng tiên Bích Lạc, cô liền hỏi Tâm ma: “Anh rõ ràng là một con ma, làm sao có thể phong anh thành tiên đây?”

Tâm ma cười lạnh, sau đó lại nói: “Vết thương cũ của thân thể này vẫn còn chưa hồi phục, tạm thời đồng ý đi.”

Thất Diệp vẫn không hiểu: “Chẳng lẽ phong anh thành tiên thì anh chính là tiên rồi hả?”

Nhưng cuối cùng cô vẫn đồng ý mặc dù chưa hiểu rõ, nếu ma cũng có thể phong tiên, yêu cũng có thể phong tiên, thì rốt cuộc cái gì mới là tiên đây?

Mạc Hồ và Lan Y vẫn xử lý mọi việc của ngọn núi. Lan Y cũng xuất thân là tiên nữ, chỉ có điều mẫu thân cô ta sau khi qua đời giao cô ta cho Cửu Nguyệt tiên tử nuôi dưỡng. Chỉ sợ rằng đến giờ không còn mấy người ở thiên giới nhớ đến cô nữa rồi. Tất nhiên cũng không thể quay về Huyền Tự Cảnh, cho nên cô cứ tiếp tục sống ở ngọn núi này thôi.

Bởi vì số lượng tiểu yêu dần dần tăng lên, tháng này ở trong ngọn núi cũng đã xuất hiện một vài ngôi nhà, đình viện, Thất Diệp chẳng thèm để ý mấy cái này, cô vốn là cây cỏ, sống màn trời chiếu đất ngược lại càng tự do tự tại, nhưng tâm ma lại chủ trương phải xây một ngôi nhà, sức mạnh của yêu cũng thật lớn, xây nhà thế này cũng chẳng mất bao nhiêu thời gian.

Người người đều nói trong nhà có thượng tiên Bích Lạc, vì vậy nhanh chóng đem ngọn núi không tên này gọi là núi Bích Lạc. Tâm ma nói trước giờ chỉ nghe biết Bích Lạc thôi. Thất Diệp cười, nói rằng rõ ràng là tên ngọn núi, nếu người thích thì cứ gọi nó là biển đi. Tâm ma không nói gì nữa.

Danh hiệu thượng tiên Bích Lạc được công bố ra ngoài, mà vì trên người cô lại có máu của Đế Vương Yêu Giới, có tâm pháp Mộc Xuân Phong của Huyền Tự Cảnh, cho nên hai giới đều tôn cô là giáo mẫu. Ngọc Đế nhìn những thứ phong vị này, nghĩ thầm không biết lần này có thể trấn an được cái ma vật này bao lâu đây?

Thất Diệp rất ít khi đi ra ngoài, ở trong núi mới một ngày, trên đời đã ngàn năm, chờ cho độc thương của cơ thể này dần dần hồi phục thì cô lại nhớ tới nguyện vọng của Cửu Nguyệt. Lúc cô đi đến Huyền Tự Cảnh liền ngẩng đầu hỏi Lan Ý: “Người đàn ông gọi là Lăng Sương đó, chắc là đẹp trai lắm đúng không?”

Lan Y mỉm cười: “Lăng tông chủ. Rất dịu dàng, cực kì dịu dàng.”

Thất Diệp cũng cười, cười xong sau tự nói thầm: “Cũng dịu dàng giống như Xà Quân sao?”

Việc thượng tiên Bích Lạc đi đến Huyền Tự Cảnh, hiển nhiên phía Huyền Tự Cảnh đã nhận được tin tức từ sớm. Chôn cùng một mộ với Tông chủ đời trước là một chuyện vô cùng phức tạp, không phải là việc mở quan tài tốn nhiều thời gian, mà là quá trình tế tự dù đã được hạn chế vẫn còn phiền phức. Thất Diệp nhìn mọi người tắm rửa thấp hương, nghiêm trang nghe tụng kinh, cô không nhẫn nại nổi. Một trưởng lão của Huyền Tự Cảnh đứng bên cạnh cung kính nói rằng đây là sự tôn kính đối với người chết, tâm ma cười lạnh: “Các người giả mù sa mưa đọc qua mấy cái câu rạch này là thể hiện tôn kính hần sao?”

Không có ai đáp lại hần.

Tô Yên rất tự giác tránh về nhà mẹ mình ở Tiên giới, Mộc Phi Huyền nhìn người trước mặt kia, tóc đen như mực, áo bào tung bay, dù thế nào cũng chẳng có chút liên quan với tiểu yêu suốt ngày vàng vang dạ dạ lúc mới gặp. Thất Diệp cũng không gây sự, khi hai người ngồi trong hậu hoa viên của Huyền Tự Cảnh một lần nữa, mặc dù đã lâu, nhưng cũng chỉ như lúc mới gặp mà thôi.

Những phong trần sống chết đã trải qua kia, đừng nói là hận, đất cả cũng chỉ là lời nói thoáng qua.

Hiện nay, cô chỉ còn lại sự hồ hững.

Cô vừa mới tới Huyền Tự Cảnh thì Thanh Dương Tử cũng tới. Vẫn là phát trần khê vung, cả người toát ra khí chất của thể ngoại cao nhân, đi sau lưng cô, trong lúc chuyện trò vui vẻ lại có một chút lạnh lùng.

Hai bong dáng một đen một trắng sóng vai đi về phía trước, thi thoảng Mộc Tông Chủ có thể nghe được chút đối thoại thể này.

“Này, bằng hữu, không phải là cô chỉ có một bộ mặt này hả.”

“Không cần anh lo.”

“Này, bằng hữu, cái này cô nói không đúng rồi, bản đạo quan tâm đến cô mà, cứ nghiêm mặt thể này thời gian dài, sẽ dễ bị già đi.”

“Thanh Dương Tử.”

“Hả?”

“Có ai nói với anh là anh rất lắm lời không?”

“Ha ha, thượng tiên Bích Lạc cô là người đầu tiên đấy.”

Thất diệp ở Huyền Tự Cảnh hai ngày, Huyền Tự Cảnh vì cô mà đặc biệt xây lầu Phổ Quang, nhưng mà cô chọn ở Khảm Thủy Các, lúc ấy sắc mặt của Mộc Phi Huyền nhìn hơi xấu, nhưng cũng không nói thêm gì.

Ngày thứ ba ở Huyền Tự Cảnh, cuối cùng mất một canh giờ mới mở được mộ Lăng Sương ra, trong mộ chỉ còn lại một bộ xương khô, chẳng còn phân biệt được đâu là yêu đâu là tiên, càng không nói đến đạo sĩ Tông chủ. Khi Thất Diệp đem bình gốm nhỏ chứa tro cốt của Cừu Nguyệt đi, Lan Y có hỏi là có muốn đem mộ dời về biển Bích Lạc hay không?

Thất diệp chỉ lắc đầu, nhìn đám xương khô bên trong cái bình: “Chỉ là một tác đất mà thôi, quan trọng là gần bó mãi mãi.”

41. Chương 41: Nhật Xuyên Cường Phản

Tiếp theo là Hội Bàn Đào ngàn năm mới có một lần của Vương Mẫu nương nương. Tiên giới đã vài lần phái người đến ngọn núi Nguyệt Lăng, thượng tiên Bích Lạc đều chỉ ột câu trả lời chắc chắn cho họ mang về: không đi.

Tiên giới thật sự không còn cách nào, cũng may sao Thái Bạch tinh quân xưa nay có quan hệ tốt với Thanh Dương Tử. Vì vậy vị thượng tiên này mới mở miệng nhờ Thanh Dương Tử, nói rằng dù sao cũng là Hội Bàn Đào của Vương Mẫu, nếu cô không đến thì mặt mũi cả tiên giới biết để ở đâu?

Lúc Thanh Dương Tử trở lại ngọn núi, cảnh sắc đã khác trước kia. Dưới chân núi là cửa của biển Bích Lạc, tiểu yêu giữ cửa không biết anh là ai, thấy đạo sĩ này quần áo giản dị, cả người chẳng đeo miếng ngọc nào, khó tránh khỏi có chút coi thường trong lúc nói chuyện. Một tiểu yêu phi thân lên núi bẩm báo, còn một yêu ở lại giữa cửa.

Thanh Dương Tử đành hoang đứng đợi ở ngoài cửa hai canh giờ, vốn là một kẻ có tính nhẫn nại thiên hạ vô song, thế mà cũng suýt mất kiên nhẫn, đến lúc đó thì cái cây cỏ kia mới đi xuống.

Thanh Dương Tử cố gắng để tỏ ra hòa ái một chút: “Sao nào, chuyện có biết bản đạo hay không. . . . mà thượng tiên Bích Lạc cần phải suy nghĩ đến tận hai canh giờ à?”

Cây cỏ này vô tội lau cái trán đầy mồ hôi: “Gia chủ đáp vô cùng nhanh nhẹn.”

Thanh Dương Tử nhìn mặt trời ngã về tây một chút: “Chẳng lẽ là bản đạo nhớ lầm giờ?”

Cây cỏ này lắm lắm: “Gia chủ luôn rất thích sống ở đỉnh núi cao nhất, đi lên một canh giờ, đi xuống một canh giờ, đời này tôi còn chưa đi con đường nào dài như thế. Ngay cả trà tôi cũng chẳng được uống một hớp, thế mà người đã oán trách rồi.”

Rốt cuộc Thanh Dương Tử hiểu rõ tại sao Thái Bạch tinh quân kia lại giao cái nhiệm vụ vinh quang mà gian khổ này ỉn. . . . Anh thấy hai cây cỏ mặc dù đạo hạnh non kém nhưng làm việc lại cẩn thận tỉ mỉ, khê vung phát triển: “Thật sự là. Quá, vất vả, rồi, hiện tại bản đạo có thể lên được chưa?”

Cây cỏ toét miệng cười, vô cùng dứt khoát đáp hai chữ: “Không được”

Thanh Dương Tử hít thở sâu một hơi, tức giận hỏi: “Nguyên nhân?”

“Gia chủ nói người cũng không biết một vị Thanh Dương Tử nói năng dài dòng, mời đạo trưởng về cho.”

Thanh Dương Tử che ngực, một hồi lâu đột nhiên chỉ tay sang bên phải, kêu lên đầy sợ hãi: “A, cháy rồi kìa! ! !”

“Ở đâu?” Hai tiểu yêu vừa nhìn theo hướng ngón tay anh, nhưng chỉ thấy nắng ấm, không hề thấy lửa cháy. Vừa quay đầu thì đã không thấy bóng dáng Thanh Dương Tử đâu.

Gió nhẹ hiu hiu, có một cái bóng trắng bay dọc theo ngọn núi, vừa đi vừa nói thầm: “Bằng hữu à, Thanh Dương Tử lần đầu không làm theo quy củ của người, người hãy chuẩn bị cho bản đạo trà Ô Long.”

Ở trên đỉnh ngọn núi có một cái đình nhỏ. Lần này Thất Diệp cũng không ngạc nhiên, ngồi trong đình pha trà, hương trà tỏa khắp gian phòng. Thanh Dương Tử ngồi xuống bên cạnh cô, cô nhìn anh nhưng cũng không ngăn cản. Thanh Dương Tử rót chén trà, chén làm bằng trúc chế tạo xinh đẹp, nước trà màu hổ phách, lúc uống vào cả cổ họng tràn ngập mùi trà thuần khiết. Thanh Dương Tử cảm thấy lần này ít nhất cũng đợi không uống công.

“Tôi có nói mời anh uống sao?” Thậm chí Thất Diệp không hề quay đầu, Thanh Dương Tử cười gượng: “Chuyện này, bằng hữu, nước trà này vốn vô chủ.”

Thất Diệp nhú mày: “Anh có đức hạnh không đấy?”

Thanh Dương Tử tiếp tục cười gượng, sau đó cầm lên một chén khác.

“Tiểu Thất, sao cô lại tu tiên vậy?” Thanh Dương Tử uống cạn nước trà trong chén, ngồi một lúc liền hỏi.

“Muốn trở thành tiên sao.” Khi anh nói lời này thì Thất Diệp ngẩng đầu lên, nhìn Thanh Dương Tử rất kỳ lạ. Mặc dù biết rõ cô không nhìn thấy, Thanh Dương Tử vẫn chú ý đến thần sắc kì quái trên mặt cô. Anh lơ đãng hỏi: “Tại sao lại muốn trở thành tiên vậy?”

Thất Diệp nghiêng đầu một lúc: “Có lẽ. Là hy vọng sống bình an, không có kẻ thù thiên nhiên, không có côn trùng, không có người hái thuốc, không bị người ta bứt lá ăn sống, không cần lo lắng bị dùng làm thuốc, cũng không cần giống như rất nhiều đồng loại một nửa cho vào cá hấp, một nửa làm cua kho tàu.”

“Tiểu Thất, cô đã từng thấy Tiên cảnh chưa?” Thanh Dương Tử lại đổi một ly trà, Thất Diệp nhẹ nhàng lắc đầu.

“Cảnh thần tiên thật sự, không có bốn mùa. Có lá thông rơi khắp rừng núi, lá cây trên mặt đất tạo thành thảm thật dày, vô cùng mềm mại, dẫm lên sẽ có tiếng vang sột soạt. Ngày ngày dường như đều không có màu sắc nào khác, chỉ có vân hà rực rỡ, hoặc là vàng óng, hoặc là đỏ rực, chỉ cần cô ngẩng đầu lên, ánh mặt trời màu vàng sẽ phủ kín người cô.

Thỉnh thoảng cũng sẽ có tuyết mùa hạ, khi tuyết rơi xuống rồi, mỗi một cây cỏ lại như tượng đá hay ngọc thạch khắc thành, nước hồ cũng bị đóng băng, trông như một khối lam bảo thạch. Trên tuyết có dấu chân nhạn và hươu nai như một bức tranh. Hạc và Kỳ lân sẽ cào lớp tuyết trên mặt hồ ra, bởi vì nhìn lên đó sẽ thấy thấp thoáng bóng dáng của chúng.”

Giọng nói của anh rất thấp, Thất Diệp đột nhiên tưởng tượng ra cảnh tượng tiên giới khi mình tu tiên. Nơi đó nhất định sẽ có những đám mây y hệt lụa mỏng, bốn mùa luôn có mùi hoa thơm. Tất cả mọi người đều bay đi, vào lúc chiều muộn, bọn họ có thể đứng trên mây, nhìn đủ loại quần quýt si mê trên trần thế. Khi đó cảm thấy nơi ấy thật xa xôi, nhưng ngày hôm nay lúc nó đã ở ngay trước mắt, tại sao.

Một hồi lâu, cô nổi giận nói: “Không đi, dù sao tôi cũng không nhìn thấy!” Thanh Dương Tử ngẩng đầu nhìn Lan Y một chút, Lan Y cũng rất thức thời, đi vào một cái đình khác phía sau đám cây.

Thanh Dương Tử cầm cổ tay của cô cách ống tay áo, cô cũng không rút về nên liền chạm vào một cây gậy bằng ngọc bóng loáng, Thanh Dương Tử để mặc cho ngón tay cô khẽ vuốt ve: “Chuôi cây phát trần này là do băng tinh bên hồ chế thành.” Giọng nói của anh càng thấp hơn, dẫn tay nàng đi lên trên: “Tơ bạc phía trên này, là rút ra từ ánh trăng. Tôi dùng chút thuật pháp kết tinh lại, tuy cô không nhìn thấy, nhưng có thể sờ được đúng không?”

Thất Diệp nhè nhàng cầm sợi tơ bạc vào tay, sợi tơ lại như nước buring bình tuột khỏi đầu ngón tay cô. Một lúc lâu sau cô mới nói: “Đến lúc đó anh cũng giúp tôi rút ra một chút nhé?”

Thanh Dương Tử nói như chém đinh chặt sắt: “Không thành vấn đề.”

Lúc Lan Y đưa Thanh Dương Tử đi nghỉ ngơi, Thất Diệp vẫn ngồi trong đình, tâm ma trong lòng cô đã lâu không mở miệng đột nhiên nói: “Phát trần của hắc được chế tạo từ ánh trăng và băng ở tiên giới.”

Thất Diệp tò mò: “Chuyện này có gì lạ sao?”

Tâm ma tự lẩm bẩm: “Nhiều năm trước hắc dùng một thứ binh khí như thế đánh tan tôi và Huyết Ma.”

Buổi tối Thanh Dương Tử được an bài ở một gian tịnh xá, anh cũng mệt mỏi, lại muốn ngủ an lành ở trên giường một đêm, nhưng lại mất ngủ. Vì vậy đạo trưởng của chúng ta liền đứng lên nhìn trái nhìn phải. He he, vừa nhìn một cái, anh đã thu hoạch không nhỏ. Linh thảo sinh trưởng trên ngọn núi này thật là không ít. Ngày trước nơi này vô chủ cũng không thấy, bây giờ có chủ rồi mới phát hiện: trước kia thật sự là lãng phí quá ~! ! ! =

Cả đêm bận rộn.

Ngày thứ hai Lan Y rất ngạc nhiên khi thấy đạo trưởng vốn nên nghỉ ngơi ở trong phòng lại ngồi ngay lưng chừng núi đào bởi cái gì, Thanh Dương Tử cười khan vỗ tay xuống đất: “À. Độ ẩm của đất rất cao, xem ra hôm nay có mưa.”

Lan Y rất ngạc nhiên, thì ra là còn có loại dự báo thời tiết thế này. =

Đương nhiên là nếu muốn tham gia Hội Bàn Đào, thì không thể không mang theo quà. Nhưng mà Thanh Dương Tử dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết cô Thất Diệp này là người tuyệt đối sẽ không mang quà tặng gì cả. Có điều đạo trưởng Thanh Dương Tử của chúng ta luôn hiểu được thời thế, cho nên anh gọi Lan Y và Mạc Hồ đến, nói sơ qua tình huống.

Lan Y nhăn mày: “Đạo trưởng người có chủ ý gì à?”

Thanh Dương Tử vung phát trần: “Mạc Hồ cậu có biết múa kiếm không?”

Mạc hồ ôm kiếm: “Tạm được.”

“Vậy thì đúng rồi, đến lúc đó cậu nói cậu là vũ công do tùy tùng của thượng tiên Bích Lạc tìm đến, múa kiếm đại là được rồi. Đó, đúng rồi, phải có một cái tên kêu kêu nữa, ừ, gọi là Nhật Xuyên Cương Phấn nghe hay lắm.”

“Nhật xuyên tấm thép? ? ? ?” Mồ hôi lạnh liền túa ra đầy gáy Mạc Hồ: “Thép tấm sợ là khó tìm, đạo trưởng, đổi một tấm gỗ có được không?”

Thanh Dương Tử nghe xong liền ngã xuống đất.

42. Chương 42: Bbq Tiễn Giới

Phiên ngoại nhỏ: Tính cách của Vương Mẫu.

Tham gia hội bàn đào là một việc hết sức nghiêm túc. Trong hội bàn đào từng nhóm thần tiên cao thấp đều phải chú ý hành vi cử chỉ nếu không sẽ phạm sai lầm..... bị trừng phạt nghiêm khắc. Chẳng phải lúc trước Quyển Liêm Đại Tướng và Thiên Bồng Nguyên Soái cũng bị định tội sao. Thanh Dương Tử biết rõ tính tình của Vương Mẫu Nương Nương, cho nên đã cẩn thận Thất Diệp rất nhiều.

Nhưng Thất Diệp lại thấy không có hứng thú với những việc này. Đạo trưởng Thanh Dương Tử phát cây phát trần ngũ sắc của anh ta, xong rồi chuyển đề tài: “Vương Mẫu Nương Nương khéo tay trồng được những cây bàn đào rất tốt, cây đào nhỏ ba ngàn năm mới kết trái một lần, người phàm ăn vào thân thể nhẹ nhàng, khỏe mạnh, đặc đạo thành tiên. Có loại cây đào sáu ngàn năm mới kết quả một lần, người nào ăn vào sẽ biết phi thiên, trường sinh bất lão. Loại cây tốt nhất là chín ngàn năm kết trái một lần, ai ăn vào sẽ có tuổi thọ ngang với thiên địa nhật nguyệt.”

Rốt cuộc Thất Diệp thoáng cảm thấy hứng thú: “Hửm?”

“Truyền thuyết về Hán Vũ Đế có nói ông đã từng khen ngợi nhan sắc của Vương Mẫu Nương Nương tuyệt thế, vì vậy Vương Mẫu Nương Nương vui vẻ ban cho Hán Vũ Đế một cây bàn đào ba ngàn năm”

Hứng thú của Tiểu Thất bị khơi dậy hoàn toàn: “Rồi Hán Vũ Đế đắc đạo thành tiên à?”

Thanh Dương Tử ném ánh mắt khinh bỉ qua: “Ba ngàn năm mới chín một lần, Hán Vũ Đế không đợi được đến lúc đào chín thì đã chết rồi.”

“Vậy sao Vương Mẫu Nương Nương kia không đưa luôn quả đào cho ông ấy đi?”

“Bởi vì ông ấy chỉ khen Vương Mẫu Nương Nương có dung nhan tuyệt thế, chứ không có khen Vương Mẫu Nương Nương tính tình hiền hòa, tài hoa cái thế, hình dáng xuất chúng vạn phương.....”

Thất Diệp: “.....”

Đạo trưởng Thanh Dương Tử nghiêm túc: “Hiện tại, cô đã hiểu rõ thói quen của Vương Mẫu chưa?”

Thất Diệp: “.....”

Thời gian Hội Bàn Đào dời lại vào buổi tối, đạo chủ Diệt Tự Cảnh dẫn theo thượng tiên Bích Lạc đi đến thiên giới, dọc theo đường đi đã hấp dẫn không biết bao nhiêu ánh mắt.

Còn chưa vào đến hội trường đã nghe một chuỗi âm thanh: “Oa, miếng thịt bò này là của ta!”

“Ừm, con tôm hùm này là của ta.”

“Mẹ kiếp, ai ăn đùi gà của ta!”

Từng làn mùi thơm của thịt nướng bay đến, Phật Tổ Như Lai đang ngồi trang nghiêm trên đám mây lạnh, miệng đọc Phật Hiệu nghiêm túc vô cùng: “A di đà Phật, bề khổ không bờ, sống vốn là một loại tội lỗi.” Thở dài xong, một tay ông cầm một cây xiên bằng sắt, dùng tốc độ gần như thần kỳ xiên qua năm cái cánh gà, sáu cái đùi gà, hai miếng thịt bò cộng thêm sáu con chim cút, sau đó chấp tay trước ngực miệng đọc lên Phật hiệu lần nữa: “Ngã Phật từ bi, hôm nay bốn tọa sẽ độ hóa cho bọn mi.”

Ông vẫn giữ dáng vẻ trang nghiêm như cũ, mỗi một hành động đều đúng mức, tiếng nói vừa dứt, đặt cây xiên bằng sắt vào đồng lửa, thương xót nướng lên. = =

Bên cạnh là Quan Âm Đại Sĩ vẫn ưu nhã, bà ngồi xuống, nữ đệ tử khôn khéo biết sư tôn không thích mùi khói lửa vì thế lập tức quỳ xuống đất nói: “Xin sư tôn đợi ở đây một chút, để đệ tử đi lại đó lấy tới đây.”

Quan Âm Đại Sĩ mỉm cười gật đầu: “Như vậy rất tốt.”

Đệ tử kia còn có vấn đề: “Xin hỏi sư tôn thích những món ăn nào?”

Quan Âm cao quý cẩn thận, hào phóng đoan trang: “Bản Đại Sĩ luôn không thích khói lửa, huống chi chúng sinh bình đẳng, mắt thấy sinh linh bị tàn sát tan thương như vậy, giống như tổn thương thân thể chính

mình.” Bà lắc đầu, trong mắt có vẻ thương xót nhiều hơn: “Sao cũng được, con cứ tùy ý chọn cho Bản Đại Sĩ khoảng năm sáu miếng thịt con hoẵng, năm sáu miếng thịt dê béo, năm sáu miếng thịt bê, năm sáu con cá tươi, khoảng hơn mười con tôm hùm, năm sáu miếng...”

Toàn thể đổ mồ hôi.

Đệ tử nhận lệnh bước đi, một lát sau Quan Âm Đại Sĩ đột nhiên nhớ đến cái gì, vội vàng lớn tiếng căn dặn: “Liên Nhi, nhớ thịt bò nửa tuổi thịt bê nha....”

Tất cả mọi người muốn phun ra máu.

Thanh Dương Tử dẫn Thất Diệp đi đến vị trí của mình, hỏi cô giữa những làn khói thịt: “Bằng hữu muốn ăn cái gì?” Thất Diệp không có thích những món này, phát tay một cái “tùy anh”. Trong ánh lửa, tất cả mọi người chú ý tới vị trí của đạo chủ Chữ Diệt Cảnh đi chung với thượng tiên Bích Lạc. Ánh lửa rọi lên gương mặt cô, ngọn lửa trong mắt cô toát ra, nhưng ánh nhìn của cô như là hư vô, không cố định.

Lan Y đứng bên cạnh cô, nhỏ giọng giải thích những thần tiên có mặt nơi này, cô nghe xong cảm thấy không yên lòng, Thanh Dương Tử nhanh chóng trở lại, trong khay có rất nhiều đồ ăn, Lan Y xiên những món ăn cẩn thận xong bắt đầu nướng từng cái. Còn anh ta thì tự mình xiên một chuỗi khoai tây, đưa vào lò bắt đầu nướng.

Không bao lâu, Thất Diệp đã thấy nhàm chán, Thanh Dương Tử đến gần cô, từ từ dạy cô cách nướng thịt bò. Khi nào nên quét dầu, khi nào nên thoa thêm mật ong, khi nào nên thêm muối cho ngon miệng hơn.

Mùi thơm bay tỏa nghi ngút từ trong lò sắt, đột nhiên Thất Diệp nhú chặt chân mày. Thanh Dương Tử ngẩng đầu lên nhìn thấy Xà Quân, vẫn áo trắng có đai Ngọc buộc chặt, tóc đen được bới lên cố định bởi cây trâm từng trắng và sợi tơ tằm, trên mặt anh ta lúc nào cũng là ý cười dịu dàng. Mấy năm nay mặc cho thân phận của anh ta có thay đổi như thế nào thì vẫn không ảnh hưởng tổn hại gì đến dáng vẻ tao nhã, thông thái của anh ta cả. Anh ta không có đi tới chỗ này, nhưng rất nhiều lần Lan Y cảm giác ánh mắt của anh ta nhìn qua bên này. Nhưng khi cô chú ý đến anh, lại thấy hình như ánh mắt kia nhìn xuyên qua nơi này đến một chỗ khác.

Thấy Thất Diệp cau lông mày, Lan Y hỏi nhỏ: “Sao vậy?”

Thất Diệp cũng không biết là chuyện gì, rõ ràng mắt đã không còn nhìn thấy nữa, thì tại sao lại có thể cảm nhận được ánh mắt của anh ta chứ? Vì sao vẫn còn nhớ rõ ánh mắt dịu dàng ngay cả mặt trắng còn không bằng của anh chứ? Cô im lặng trong giây lát, tâm ma xông lên mở miệng: “Đi bưng một bàn thịt rắn đến đây đi.”

Vì vậy, đêm đó Thất Diệp không lên tiếng nữa, im lặng nướng hết một bàn thịt rắn. = =

Phần sau còn có thêm vài tiết mục giúp vui, còn có màn múa cột MM, Mạc Hồ ăn mặc giống người Đông Doanh thành công lẫn qua lộn lại.

Lúc chúc mừng tuổi, Thất Diệp nghe được giọng nói của Vương Mẫu Nương Nương rất hiền từ, giống một trưởng lão hòa nhã dễ gần.

Lời chúc Như Ý, Cát Tường và quà mừng thọ được dâng lên như nước chảy, ví dụ như là: trẻ mãi không già, dáng dấp phong nha tài hoa. Vương Mẫu Nương Nương cười híp mắt, miệng nói không ngừng: “Được, Tốt, Hay...người đâu, ban thưởng hai cây đào tiên ba ngàn năm.... Ừm, tốt, ban thưởng một cây đào tiên chín ngàn năm.... Haha, ban thưởng ba cây đào tiên sáu ngàn năm....”

Âm thanh của những người trước mắt sôi nổi, đột nhiên Thất Diệp cảm thấy chẳng có gì thú vị. Những người thượng tiên này, lúc trước cô luôn nằm mơ muốn nhìn thấy một, hai người. Hôm nay, cô đang đứng trước mặt bọn họ, thật may là mình không thấy đường, cô nghĩ vậy.

May mà Thanh Dương Tử không có ý định ở lại lâu, nói lời chúc mừng liền một mạch rồi dẫn cô về, chính lúc đang xoay người đi thì đột nhiên có người nói: “Tiên Tử Bích Lạc, không chúc mừng tuổi của Vương Mẫu Nương Nương à. Chẳng lẽ ngay cả Vương Mẫu Nương cũng không xem ra gì sao?”

Thất Diệp nhận ra giọng nói kia, cô xoay người lại: “Đã lâu không gặp, Tô Yên.”

Trong lúc này Tô Yên khí thế ngất trời. Xưa nay, Vương Mẫu Nương Nương yêu nhất chính là cô cháu gái này. Bên kia vốn âm thanh rất huyền ảo, ồn ào như vậy, tự nhiên yên tĩnh trở lại, tất cả chúng tiên đều nhìn lên trên người mặc áo đen là Thất Diệp. Thái độ Thanh Dương Tử lập tức lạnh đi vài phần: “Đương nhiên thượng tiên Bích Lạc không có để Vương Mẫu Nương Nương vào mắt” Mặt chúng tiên biến sắc, anh vung cây phát trần: “Tôn kính Vương Mẫu Nương Nương là để ở trong lòng chứ không phải để ở trong mắt như những người khác khẩu thị tâm phi.”

“Ngài!” Tô Yên ngàn đoán vạn đoán cũng không ngờ một người luôn luôn đối nhân xử thế đậm bạc, không tranh giành đoạt lợi với ai như Thanh Dương Tử đột nhiên trở thành một người có lời nói sắc bén như vậy. Thanh Dương Tử cũng không muốn so đo, tính toán với cô ta, cúi đầu lặng lẽ nói với Thất Diệp: “Lên Chúc thọ Vương Mẫu đi, nói đại một câu nào đó cũng được.”

Nhưng Thất Diệp chỉ lẳng lẳng đứng yên tại chỗ, lạnh lùng nhìn Tô Yên, trong nháy mắt chúng tiên đã hoàn toàn im lặng, chỉ còn tiếng của lò lửa vang lên.

43. Chương 43: Ánh Trăng Thuần Khiết Nhất

Đương nhiên Tô Yên không sợ cô, chính xác là ả đã hận Thất Diệp đến nghiêng răng nghiêng lợi. Hiện tại quan hệ của ả và Mộc Phi Huyền đã rất căng thẳng. Mặc dù Mộc Phi Huyền không có viết thư thôi ả, nhưng anh ta đã không bao giờ muốn nói chuyện với ả nữa.

Mới đầu Tô Yên nghĩ, chỉ cần qua vài tháng, cơn giận của Mộc Phi Huyền sẽ tiêu tan. Nhưng ả lắm rồi, lần này cho dù ả giở hết thủ đoạn, Mộc Phi Huyền cũng không hề có dấu hiệu hồi tâm chuyển ý. Dĩ nhiên Tô Yên giận chó đánh mèo, nên trút lên Thất Diệp. Nếu như lúc đó con yêu nghiệt này chết đi, bây giờ chẳng phải là tốt rồi ư!

Vương Mẫu cũng nhìn Thất Diệp, bảo tọa của bà cao hơn những chỗ của người khác, bếp lò trước mặt cũng cao hơn người ta. Thấy Thất Diệp đứng yên bất động tại chỗ, sắc mặt của bà càng ngày càng đen. Chúng tiên cũng hận không thể rút mình vào trong, chỉ có điều, Thất Diệp không nhìn thấy, cô là người mù mờ.

Lòng Tô Yên vui sướng, ai ở trên trời mà không biết tính tình Vương Mẫu nương nương. Lúc này Thất Diệp đã xem như hoàn toàn đắc tội bà rồi.

“Bích Lạc Tiên Tử to gan, muốn phá rối hội bàn đào ư?” Vương Mẫu nương nương vừa mở miệng, khí thế rất phi thường. Trong chúng tiên đã có người bắt đầu run rẩy, Thất Diệp vẫn làm giọng thần nhiên “Vốn không có ý đó. Chúc thọ cũng được, nhưng xin nói cho tôi biết, bà đã làm gì để đáng được tôi tôn kính chứ? Bà đã ban ân gì cho tôi, đáng để tôi khúm núm?”

Lời vừa nói ra, cả tiên giới đều giận dữ. Cả đời Vương Mẫu nương nương đoán chừng chưa từng bị ai chất vấn như vậy. Bà giận tái mặt, đứng lên khỏi bảo tọa, run rẩy chỉ vào Thất Diệp, muốn liệt kê từng công lao vĩ đại của mình.... Nhưng mà hồi lâu, phát hiện ra trong đầu toàn là hằng ngày có thiên tướng nào đó đem tặng bà nào là bình Tử Ngọ, Kim Long, Ngọc Phượng. Hằng ngày có tiên nữ nào đó dệt áo choàng bảy màu cho bà, hằng này có ai có ai tặng bà thú quý hiếm vân vân...

Thái Bạch Tinh Quân nhìn Vương Mẫu thật sự không tìm ra được gì để nói, vội nói chữa “Cho dù như thế nào, đối với nương nương bất kính là có tội, bắt lại trước đi, mau mau mau.”

Nhị Lang Thần không biết dẫn nhánh quân nào đi đến, nhìn ra được lúc anh ta nhận lệnh là đang tắm cho con chó của anh ta. Hao Thiên Khuyển trong lòng ngực anh vẫn còn bết đầy sữa tươi, trong không khí nhất thời cũng tràn ngập mùi sữa ngọt ngào.

Một đội thiên binh đang định tiến lên, tay Thất Diệp phát ra một vòng tròn lớn về phía sau, chỉ nghe một tiếng vang rất dữ dội, Quảng Hàn Cung bị chia ra làm hai.

Cô vẫn đứng nghiêm, đôi cánh vàng sáng chói mở rộng sau lưng, tỏa sáng vô cùng chói mắt. Cũng là một người, một khuôn mặt, nhưng trong phút chốc đã bộc phát ma khí làm tất cả mọi người đều sợ hãi.

Sắc mặt tất cả thần tiên lúc ấy đều thay đổi, đội thiên binh kia vẫn đang vây cô vào giữa. Chỉ nghe có tiếng người kêu bên ngoài “Hãy xem kiếm diệt yêu của ta”

“Hãy xem khóa trói yêu của ta.”

“Hãy xem Cửu âm bạch cốt trảo của ta....”

Nhưng Thất Diệp vẫn đứng giữa bình tĩnh, nhìn bọn thiên binh thiên tướng đang vây kín xung quanh cô.

Thái Bạch Tinh Quân vừa nhìn thế, vội vàng nói “Vương Mẫu nương nương, ngài xem, Bích Lạc Tiên Tử đóng vở hài kịch này cho ngài thưởng thức thật hay đó, ha ha ha ha” Ông ta vỗ tay cười khan, xung quanh bắt đầu có vài thần tiên phụ họa “Không nghĩ đến Bích Lạc Thượng Tiên lại có sáng kiến như thế. Sáng kiến không tệ, thật rất hay”

Mặt Vương Mẫu vẫn còn tái xanh, trong chớp lát bà ngồi lại bảo tọa “Tâm ý của Bích Lạc Thượng Tiên ta xin nhận.”

Thất Diệp vung tay áo bỏ đi. Thanh Dương Tử chặn cô lại ở Nam Thiên Môn. Giọng nói của anh vẫn mang theo một ít than thở “Những kẻ này, lừa bọn họ chút là được rồi, chọc đến bọn họ làm gì.”

Khi đó đêm đã về khuya, ánh sao lấp lánh giữa những tầng mây màu bạc, giọng nói Thất Diệp đầy chế giễu “Tôi cho rằng đạo chủ Diệt Tự Cảnh được người người khen ngợi, là người ngay thẳng không biết luồn cúi chút.”

Thanh Dương Tử tìm tảng đá màu lam ngồi xuống, cánh tay phải vẫn cầm phát trần nghiêng nghiêng “Lúc tôi mới tu đạo, sư phụ nói cho tôi biết tài năng bao nhiêu thì sẽ có trách nhiệm bấy nhiêu.” Anh ta nhìn về những ngôi sao đang phiêu diêu khắp cõi trời xa “Mỗi lần sư phụ dẫn tôi đi ra ngoài, đều thấy được thế gian này toàn là bệnh tật, chiến loạn, nạn đói. Khi đó, tôi cho rằng chỉ cần tôi thành tiên, có lẽ sẽ có thể chém hết tội nghiệt tam giới, độ được cuộc sống đau thương của thiên hạ.”

Anh nhẹ thở dài, những ngôi sao trên bầu trời trong mắt anh cũng sáng rực rỡ “Nhưng sau đó, tôi lại phát hiện tôi đã sai rồi. Cõi đời này, chỉ có sức lực một mình tôi, hoàn toàn chẳng làm được gì cả. Cho nên, khi tôi kế nhiệm chức đạo chủ Diệt Tự Cảnh, tôi biết vẫn không ngăn được những bệnh tật, chiến loạn, nạn đói này, vẫn có người chết rét đầu đường, vẫn có người dễ dàng vì miếng ăn mà chết. Nhưng tối thiểu, tôi cố gắng không để xảy ra tình trạng này trong phạm vi ánh mắt của tôi.”

Anh vẫn ngồi trên đá, lần đầu tiên, Thất Diệp nghe ra sự mù mịt trong tiếng nói kia “Đột nhiên, tôi cảm thấy chẳng muốn đắc đạo thành tiên gì cả. Thần tiên đều ở trên tận trời cao, làm sao có thể hiểu rõ được khó khăn của người trong thiên hạ? Thần tiên ở trên trời, làm sao lại băn khoăn đến sự sống chết của người trong thiên hạ đây?”

“Cho nên, đạo trưởng thường vân du tứ xứ, Diệt Tự Cảnh thường nói đạo chủ không ở đây.” Lan Y mở miệng, cô vẫn nhớ rõ chuyện năm đó Huyết Ma làm loạn. Hoàn toàn không thấy bóng dáng Thanh Dương Tử, Quyết Minh Tử gấp đến mức thiếu chút nữa đập đầu vào tường.

Thanh Dương Tử mỉm cười, phủ bụi trên người, đưa tay kéo tay áo của Thất Diệp “Bằng hữu, ít ra là bản đạo đang tâm sự với cô, làm ơn bày tỏ chút đi.”

Về mặt Thất Diệp hồ hững, rất lâu cô mới nói một câu “Một mình, không phải rất khổ cực ư?”

Thanh Dương Tử cười “Trước đây rất cực khổ. Nhưng nhìn thấy bằng hữu, đột nhiên bản đạo cảm thấy tất cả cực khổ cũng đáng giá. Dù sao, sau này có Bích Lạc Thượng Tiên giúp đỡ, Thanh Dương Tử cũng bớt gánh nặng trên vai, có thể thở một hơi nhẹ nhõm. Lần này quả thật là phúc của nhân gian.”

Thất Diệp biết mình vừa bị mắc lừa rồi, một hồi lâu lại lắc đầu thở dài “Trách nhiệm vĩ đại ghê”

Hai người sánh vai nhau đi, Lan Y đi theo phía sau, đêm ở Thiên Cung an tĩnh dị thường.

“Bên kia chính là hồ tuyết của Thiên Cung.” Thanh Dương Tử dẫn cô đến đó, hồ tuyết rét lạnh vô cùng, cũng may lúc này Thất Diệp có thể chịu đựng được cái rét buốt như thế.

“Tại sao ở đây lại lạnh vậy?” Lan Y không ngừng xoa tay, Thanh Dương Tử nhìn hồ tuyết như có điều suy nghĩ “Bởi vì cuối hồ tuyết, là nơi giao nhau với Vô Hận Thiên”

Lần này, chính Lan Y cũng tái mét mặt mày, hoảng sợ la lên, lại lập tức che miệng mình. Thất Diệp không giải thích được, chỉ có tâm ma trong người cô khẩn cấp hấp thụ cái lạnh lẽo bức người này “Ma khí thật mạnh”

Ở nơi đây bị băng tuyết bao trùm, đập vào mắt là một dãy trắng xóa. Thất Diệp cau mày “Vô Hận Thiên là cái gì? Tại sao muốn dẫn tôi đến đây?”

Thanh Dương Tử cầm tay cô đặt lên tấm băng lạnh lẽo, tâm ma lại càng tăng sức hấp thu, ma khí này tăng cường tu vi cho hắn rất nhiều.

“Vô Hận Thiên đương nhiên là nơi phong ấn Phong Ma của thần giới trong cuộc đại chiến tiên ma”

Thất Diệp có biết cuộc đại chiến tiên ma đó, cho dù lúc đó chỉ mới là tiểu yêu, cô cũng đã nghe nói đến. Một vị vua sau khi chết không vào lục đạo luân hồi, ngược lại trở thành ma. Đó chính là thánh ma nguyên thai đầu tiên, Tiên giới dùng vũ khí cổ thần Phần Thiên Lò phong ấn hắn tại Vô Hận Thiên, cuộc ác chiến đó người chết đếm không hết.

“Chuyện này có liên quan gì đến tôi?” Về mặt Thất Diệp lạnh lùng. Dĩ nhiên đạo trưởng Thanh Dương Tử biết tính tình một con ma mất mùa nhất định là rất hẹp hòi. Cho nên anh ta cười “Nơi này có thể kết tinh được anh trắng tinh khiết nhất”

Có phải rất chậm chọc hay không? Ở một nơi phong ấn ác ma, lại có ánh trắng thuần khiết nhất cả Thiên Cung.

Thanh Dương Tử vô cùng chăm chú kết tinh ánh trắng, Thất Diệp ngồi lẳng lặng, gió thổi tuyết rơi vào tay áo cô, nhưng lại không hề nhiễm một chút bụi sương.

“Cô đang nghĩ gì vậy?” Đột nhiên tâm ma trong nội tâm cô mở miệng.

“Liên quan gì đến anh?” Thất Diệp cũng đã học được đối chọi gay gắt với hắn, tâm ma cũng không thèm để ý, sau đó nói một câu long trời lở đất “Không phải là cô yêu hắn ta chứ?”

Thất Diệp giống như bị đập trúng đuôi, nhảy dựng lên trong thoáng chốc, trong lòng càng tức tối mắng tâm ma “Thích cái búa!”

Tâm ma cũng cười hả hê “Không có thì tốt. Trí nhớ của đạo chủ Diệt Tự Cảnh cứ năm trăm năm lại quay trở về số 0. Năm trăm năm sau, chắc chắn hắn ta sẽ quên hết tất cả mọi chuyện về cô”

“Hả?”

“Người ta giải thích rằng, vì tránh việc vì chuyện tư làm rối loạn kỷ cương, hơn nữa người tu đạo, một khi bị nhiễm tình dục, thì làm sao thành tiên được? Cho nên, tôi giới trước một chậu nước ở đây, để đập tắt ngọn lửa le lói trong lòng cô...”

44. Chương 44: Xà Quân Bị Trêu Ghẹo

Thật ra thì Thất Diệp cũng biết lời giảng giải của Tâm Ma không phải đúng hoàn toàn. Thế lực trong tay của đạo chủ Diệt Tự Cảnh gần như bằng nửa Tiên giới. Nếu như bọn họ không cách thức hóa theo định kỳ, nhiều nghi vấn như vậy thì làm sao Ngọc Đế lại có thể yên tâm giao quyền lực lớn như thế ột người đến mấy ngàn năm?

Mặc dù là hai việc khác nhau, nhưng cũng chỉ chung một vấn đề. Bên này, Thanh Dương Tử dẫn Thất Diệp đi kết tinh ánh trắng. Bên kia của Vương Mẫu vẫn còn rất âm ỉ. Chưa bao giờ bà bị mất mặt trước bao nhiêu người như vậy, dưới cơn tức giận, bà đập hết tất cả đồ đạc. Chúng tiên cúi đầu, không dám lên tiếng.

Một hồi lâu, vang lên tiếng cười ôn hòa, chúng tiên hoảng sợ ngẩng lên, lại thấy Xà Quân cầm một bình rượu và một chiếc chung đi đến bên cạnh Vương Mẫu, rót nửa chung rượu đưa đến, tiếng nói của anh ta vẫn khiêm tốn “Vương Mẫu nương nương, bản thân Bích Lạc Thượng Tiên cũng chỉ có mấy trăm năm đạo

hạnh, hơn nữa cũng chỉ mới được thụ phong. Thân phận Vương Mẫu nương nương tôn quý như thế, sao có thể so đo với một đứa trẻ mới mấy trăm đạo hạnh chứ.”

Vương Mẫu nương nương vốn cũng không có thang để bước xuống đài, lại gặp Yêu Vương tao nhã lịch sự mỗi khi lên tiếng đều khiến người bên cạnh như được tắm trong gió xuân. Vì vậy bà hừ lạnh khinh bỉ, cũng không nói gì nữa. Xà Quân vẫn nở nụ cười, ngón tay trắng thon dài vẫn cố chấp đưa chung rượu đến “Cũng không nên vì chút chuyện này mà phá hỏng buổi thọ yến của nương nương, Xà Quân xin chúc cho Nương Nương thiên thu tao nhã, hồng nhan mãi không già.”

Vương Mẫu thấy trong lòng khá hơn chút, cũng miễn cưỡng uống cạn chén rượu. Tô Yên ngẩng đầu nhìn Xà Quân, đúng là cái danh quân tử dịu dàng như ngọc mọi người khen ngợi quả không phải là dối trá. Cho nên, lúc đó ả thẹn thùng đỏ mặt, vội vàng cúi đầu ngồi bên cạnh Vương Mẫu, tha thiết khuyên nhủ. Cuối cùng sắc mặt Vương Mẫu mới hòa hoãn chút ít, trang trọng ngồi xuống. Thái Thượng Lão Quân vội vàng kêu người rót rượu cho Vương Mẫu.

Âm thanh huyền ảo của tiệc chúc thọ lại âm ỉ, tất cả thần tiên cũng làm bộ như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Nhất Nương đứng bên cạnh Xà Quân, khi Xà Quân ngồi xuống, cô nhanh chóng trêu ghẹo “Vương, tôi thấy, Tô Yên kia đối với anh không hề đơn giản đâu.”

Xà Quân vẫn mỉm cười “Nhất Nương, cho dù tôi có ra sao, có đôi khi cũng thích loại sạch sẽ.”

Nhất Nương bĩu môi “Nhưng mà tôi thấy anh cười với cô ta chứa chan tình cảm lắm.”

Xà Quân nhấp miếng rượu “Cho dù đối với kẻ địch, cũng phải có lễ phép cơ bản, đây chính là phong độ.”

Một hồi lâu sau, Tiểu Nghiêm trở về, đứng bên phải Xà Quân, mặt không thay đổi, nói “Đạo trưởng Thanh Dương Tử dẫn cô ấy đi đến hồ tuyết”

Xà Quân nói như lơ đãng “Không mất hứng sao?”

Mặt Tiểu Nghiêm vẫn không hề thay đổi “Thật giống như rất vui.”

Xà Quân mỉm cười than thở “Trước kia, mỗi lần bị uất ức cũng khó chịu nửa canh giờ.”

Khi một người đã học được lúc uất ức cũng không biểu hiện ra, thì người đó đã dần dần bắt đầu chính chắn rồi.

Xà Quân lại nhớ đến trên đỉnh Nguyệt Lăng, một con trùng đậu trên cây cỏ của cô, lúc ấy cô vẫn chưa biết hóa hình, cây cỏ khóc lớn trên đỉnh Nguyệt Lăng, vừa khóc vừa kêu “Xà Quân, Xà Quân cứu mạng đi...”

Xà Quân vẫn nhớ lúc đó nó sẽ nhanh chóng bò tới đỉnh núi để không để con trùng kia làm tổn hại hình dáng của cộng cỏ.

Sau đó, lại an ủi dỗ dành cô nửa canh giờ, cẩn cẩn găm găm con trùng kia rất nhiều lần. Sau đó lại không biết phải làm sao, giả vờ làm khuôn mặt tươi cười (ọc, khuôn mặt tươi cười này xin tham khảo với mặt tươi cười của con mèo nhé), mới dỗ được cô nín khóc mỉm cười.

Đang trong lúc trầm tư, không biết Tô Yên đã tha thướt đi tới lúc nào, áo voan phiêu diêu như chim sa cá lặn “Cám ơn Yêu Vương bệ hạ đã giải vây cho cô cô.” Bàn trắng nõn của ả bưng chung rượu, lúc nói lời này hơi cúi đầu, cổ ý ưỡn bộ ngực ra. Xà Quân đứng dậy đón lấy chung rượu trong tay ả, lại không cần thận, mu bàn tay cọ sát qua bộ ngực mềm mại dưới lớp áo lụa trắng.

Tô Yên lại càng làm ra vẻ hoảng hốt bước lui về sau một bước, trên mặt cũng ửng đỏ như đám mây, nắm chặt mép váy, mím môi xoay người bỏ chạy.

Xà Quân từ từ ngồi xuống, vẫn nhấp lấy nửa chung rượu khi này của mình, yên lặng một hồi lâu mới nói “Được rồi, các người muốn cười thì cười đi”

Vừa dứt câu, Nhất Nương lập tức cười ngất nga ngất ngưỡng, ngay cả Tiểu Nghiêm lúc nào cũng mặt như đưa đám cũng cong khóe môi.

Yêu Vương của bọn họ... Yêu Vương tuổi trẻ tài cao, tiền đồ vô hạn... có thể một mình đánh bại Lệ Vô Quyết, Xà Quân có lai lịch ba ngàn năm bình ổn chính quyền yêu giới... Vậy mà ở trong hội bàn đào, bị một phụ nữ có chồng trêu ghẹo...

Tiểu yêu của Bích Lạc Hải ngày càng nhiều, từ từ cũng rất có quy mô, muốn phát triển Bích Lạc Hải đương nhiên cần phải có tài chính. Thất Diệp cũng không am hiểu việc này, chính xác là cô cũng lười quan tâm đến việc này. Cho nên giao tất cả cho Mạc Hồ và Lan Y.

Mạc Hồ là một người có năng lực mạnh mẽ phi thường, hơi trực tánh. Dùng câu nói đầu tiên của Tâm Ma đó là — Đầu óc ngu si, tứ chi phát triển. Cho nên, những chuyện cần vận động đầu óc, ví như tính sổ, kiểm tiền gì đó, chẳng đến phiên anh ta đụng vào. Nếu như các bạn hỏi Lan Y anh ta có thể làm được gì, vậy Lan Y sẽ trả lời rằng — Anh ta thích hợp với việc chẻ củi...

Lại nói đến hôm đó, đạo trưởng Thanh Dương Tử ngồi trong đình đánh cờ với Thất Diệp trên đỉnh Nguyệt Lăng. Lan Y tìm đến “Tiểu Thất, gần đây Bích Lạc Hải khước trương nhiều phòng, cứ bán linh thảo cũng không phải biện pháp. Tôi nghĩ chúng ta phải làm gì đó để kiếm thêm tiền mới được.”

Khi đó, Thất Diệp đang mò mẫm con cờ trong tay dò thử nước đi của Thanh Dương Tử, xem xét thời thế. Thanh Dương Tử đang cầm chén trà trên bàn đá, gạt lá trà trên mặt, nhẹ nhàng thưởng thức một hớp, lúc này mới nói thản nhiên “Vậy chẳng phải Huyền Tự Cảnh và Yêu Giới thờ giáo mẫu là tượng Bích Lạc Thượng Tiên sao? Vừa có tôn hiệu, sao lại không cống nạp? Tôi nói này bạn hữu, cô cứ sai người đến báo thẳng cho Yêu Vương và Mộc Phi Huyền là được rồi.”

Nói xong, hai mắt Lan Y sáng lên: quả nhiên là chủ ý tổng tiền rất tốt.

Thất Diệp đẩy con tốt lên, vậy mà của Thanh Dương Tử, miệng cũng nói “Đạo chủ nói hay đấy, Lan Y —”

“Vâng”

“Lập tức phái người đến Huyền Tự Cảnh và yêu giới, tìm Mộc Phi Huyền và... Yêu Vương, yêu cầu dâng lễ định kỳ hằng năm.”

“Vâng”

“Đúng rồi, phái người đến báo cho Quyết Minh Tử của Diệt Tự Cảnh, kêu hắn đưa trước phí sinh hoạt ba bốn năm của đạo chủ bọn họ đến Bích Lạc Hải”

“Sặc—” Thanh Dương Tử phun một ngụm trà “Bạn hữu, giữa tôi và cô, đâu cần phải như thế, thật sự đối xử với tình cảm của bản đạo thế sao.”

Anh ta nói xong cũng làm ra vẻ vô cùng đau đớn, lén lút nhảy quân ngựa đi. Thất Diệp hơi cau chân mày, dùng quân pháo vây quân mã kia, giọng cũng lạnh nhạt “Ồ, thanh danh cả đời của Diệt Tự Cảnh, làm sao Thất Diệp có thể gánh lấy tội danh để đạo chủ đi xin ăn chứ?”

“Bạn hữu nói đúng” Đạo chủ không hổ là đạo chủ, bắt đầu bắt lợi, vẫn bình tĩnh trầm ổn, dùng quân xe áp chế đại pháo của đối phương “Nhưng mà bạn hữu nghĩ thế vì bản đạo, làm sao bản đạo có thể để bạn hữu rơi vào miệng lưỡi thế nhân, nói bạn hữu là kẻ keo kiệt hẹp hòi chứ? Cho nên, cứ để Thanh Dương Tử tự mình gánh lấy tội danh xin ăn này là được rồi.”

Lời vừa nói ra, làm cho Thất Diệp cũng bất đắc dĩ “Anh ăn chùa ở chùa của Bích Lạc Hải tôi đã hơn một tháng, chắc là tôi phải cảm ơn anh chịu gánh lấy bêu rêu của người đời ư?”

Gương mặt của Thanh Dương Tử nghiêm chỉnh, vung phát trần trong tay, miệng đọc đạo hiệu “Vô Lượng Thọ Phật, cảm ơn bạn hữu, đây là chuyện riêng của bản đạo, bạn hữu không cần quan tâm”

Thất Diệp “...”

Người của Lan Y phái đi cũng nhanh chóng quay về, Xà Quân của yêu giới và Mộc Phi Huyền của Huyền Tự Cảnh cũng đồng ý việc dâng lễ, hơn nữa còn nhanh chóng sai người mang đến sổ ngạch ước định thờ cúng đến đây. Cho nên, chi phí sinh sống hằng ngày của Thất Diệp và Bích Lạc Hải đều được cố định phân phát.

Giáo mẫu ở hai giới như vậy, cũng làm cho danh tiếng của Bích Lạc Hải từ từ nổi lên. Thậm chí, có ít thiện nam tín nữ đến đây cúng bái, từ chuyện ma quái trên núi Nguyệt Lăng đến chuyện Thượng tiên Bích Lạc ở nhân gian, đều giống như một giấc mộng. Thỉnh thoảng Thất Diệp nghe thấy tiếng người huyền ảo dưới chân núi, lúc mùi vị nhan đền và tiếng chúc tụng truyền đến, cô lạnh lùng nói với Lan Y “Xuống đó đuổi bọn họ đi đi”

Không phải vị thần nào cũng thích được quỳ lạy tôn kính. Cô cũng không hiểu tại sao những người phạm tục lại mê tín tôn sùng thần tiên như thế? Chỉ là vì sợ sao? Bởi vì sợ nên mới quỳ lạy ư?

Phật thường nói chúng sanh bình đẳng, vậy tiên, làm sao lại cần chúng sanh kính sợ chứ?

Thanh Dương Tử cũng không có ở Bích Lạc Hải lâu, trên thực tế, chức đạo chủ Diệt Tự Cảnh này cũng không dễ dàng. Trong cuộc sống có quá nhiều khổ nạn và bất công, làm sao anh ta có thể nhàn rỗi được.

Lúc anh xuống núi, Thất Diệp ở trong đình nhỏ tại đỉnh Nguyệt Lăng. Lan Y nhìn theo bóng dáng anh từ từ biến mất sau những rặng cây tùng thúy bách, trà trên bàn đã hết, chiếc chén nhỏ vẫn còn những làn khói nóng nhỏ bé lượn lờ.

45. Chương 45: Mộ Lệ Vô Quyết

Phiên Ngoại nhỏ: Tọa kỵ của Thượng tiên Bích Lạc

Nói tới từ sau khi Thất Diệp trở lại Bích Lạc Hải, Lan Y và Mạc Hồ chăm sóc vô cùng chu đáo, nhưng tâm ma vẫn còn có chỗ bất mãn “Tôi nói này, chuyện đó bốn thượng tiên cũng không nhắc lại, nhưng tốt xấu gì tôi cũng là thánh ma nguyên thai thứ hai từ thời khai thiên lập địa tới giờ, đúng không? Bất tôi dùng chân đi còn ra thể thống gì, tốt xấu gì cũng phải chuẩn bị tọa kỵ chứ!”

Vì thế, toàn thể Bích Lạc Hải lại tổ chức một hội nghị thảo luận: dùng cái gì làm tọa kỵ cho Thượng tiên Bích Lạc thì tốt đây?

Đề nghị một, do nội bộ đề xuất. Phần lớn Nguyệt Lăng Phong này đều là cỏ tinh, cây tinh, nắm các loại, không ít yêu tinh trong đó chủ động tình nguyện làm trâu làm ngựa vì thượng tiên. Nhưng trong đầu vài người đã xuất hiện một loạt hình ảnh : một ngày kia, trên trời tụ hội, chúng tiên đều đạp mây lành, hoặc là có thần thú để đến, sau đó, Bích Lạc thượng tiên nhà chúng ta cưỡi một thân cây, từng bước đong đưa mà đi tới như thế. Bà nó, có phải là quá cá tính không?

Mà tọa kỵ này, ngay cả tốc độ di chuyển cũng không nhanh, tọa kỵ cây, cỏ, nắm này còn làm được gì? Còn không mau tự lui xuống đi!

Vì vậy, đề nghị một, nội bộ đề xuất, thất bại!

Đề nghị thứ hai, bỏ phiếu quyết định, chọn ra một động vật, Mạc Hồ bắt một con vật và huấn luyện thành tọa kỵ. Vì thế, toàn thể Bích Lạc Hải bỏ phiếu. Bọn chúng lên nghị luận:

Con thỏ, trâu, cừu, ngựa, hươu và các loại động vật ăn cỏ là kiên quyết không chọn, nguyên nhân thì khỏi cần giải thích ha?

Rồng lửa, phượng hoàng lửa, kỳ lân lửa các loài không có việc gì thì thích phun lửa, cũng kiên quyết không chọn.

Các loài động vật bò sát làm hư hoa cỏ ven đường, kiên quyết không chọn.

Các loài động vật lớn có móng vuốt, có thể đạp chết mấy cây cỏ, kiên quyết không chọn.

Chọn tới chọn lui như vậy, rốt cuộc Bích Lạc hải cũng đưa ra một đáp án cuối cùng, bọn họ chọn ra một động vật xinh đẹp nhất là : chim gõ kiến. = =

Vì thế, Mạc Hồ của chúng ta lại gặp chuyện khó khăn, cuối cùng tìm Lan Y và Thất Diệp thương lượng: hay là... mang Dao Phi huấn luyện thành tọa kỵ.

Ý kiến này nhất trí thông qua, vì thế, Bích Lạc Hải gửi thư cho Yêu giới, mang cái con vẹt bảy màu kia về.

Con vẹt kia rời khỏi Thất Diệp đã lâu, lâu lắm không ai dạy nó nói chuyện, rất nhiều thứ nó đã quên. Có đôi khi nói được vài chữ trong một câu thơ vớ vẩn, ngay cả việc thêm vào mấy chữ cho đủ câu cũng khó khăn. Nhưng quả thật nó có một linh tính gì đó, vì thế, Mạc Hồ huấn luyện ột trận, nó thật sự có thể nhận biết phương hướng rất tốt, tốc độ cực nhanh, chim chóc tuy vóc dáng nhỏ nhưng đủ để làm tọa kỵ. Khụ, đương nhiên, chỉ là trọng lượng tạm thời chưa đạt tới tiêu chuẩn.

Ở trong núi một ngày bằng mấy ngày trên trần gian. Ngày hôm đó, mưa to.

Giữa Nguyệt Lăng đình, Thất Diệp có thể nghe thấy âm thanh mưa hắt lên mái đình rồi rơi xuống đất. Mưa tạt vào cây to, lá rụng rì rào, nhất thời, ở Bích Lạc mất đi các tạp âm khác, chỉ còn lại tiếng nước ngập trời. Mưa thành màn, cô vẫn yên lặng bám tay niệm Mộc Xuân Phong, bọn họ nói tâm pháp này có hai cảnh giới chính, một là diệu thủ hồi xuân, có thể hồi phục thân thể đã chịu thương tổn nghiêm trọng; hai là Thiên ma liệt thể, tu được cảnh giới này có thể phân thân.

Nghe nói là có đến ba cảnh giới, nhưng cho dù là người sáng lập tâm pháp này cũng không thể tu luyện tới cảnh giới thứ ba.

Truyền thuyết này đôi khi làm cho Thất Diệp có một chút hy vọng, cảnh giới thứ ba này, chắc là có thể cải tử hồi sinh?

Cô chưa từng nói suy nghĩ này với ai. Chỉ là lúc rảnh rỗi, phần lớn lại dành để tu luyện tâm pháp Mộc Xuân phong này.

Mưa to liên tiếp mấy ngày, nước không ngừng dâng lên, Lan Y và Mạc Hồ vội vàng đem tất cả yêu tinh cỏ cây trong Bích Lạc Hải mang tới chỗ cao, may mà địa thế của Nguyệt Lăng Phong vốn cao, cũng không chịu ảnh hưởng nhiều lắm.

Có thể trên trần gian không tốt, lũ lụt kéo dài gần một tháng, nhiều nơi đã bị chìm ngập thành một hồ nước. Ruộng đồng nhà cửa đều bị phá hủy, vô số người nhà tan cửa nát.

Xây dựng lại sau thiên tai là một chuyện vô cùng khó khăn, Huyền Tự Cảnh và Diệt Tự Cảnh một bên hỗ trợ nhân lực, một bên tìm tài trợ xung quanh.

Đạo trưởng Thanh Dương Tử vợ vet một vòng các tiên gia đạo hữu, dưới con mắt mọi người bị phần nghiêng rằng nghiêng lợi, cuối cùng mang theo rất nhiều chiến lợi phẩm rời khỏi Thiên giới. Nghe nói lúc ấy, tất cả thần tiên vẫn đặc biệt cử hành hội đưa tiễn một cách vui vẻ vì anh ta, mọi người trong rừng rừng “Tạm biệt bằng hữu, tạm biệt bằng hữu, tạm biệt tạm biệt tạm biệt bằng hữu...” Hai tay đặt trên lưng anh ta, người hát xướng bên cạnh theo dõi túi càn khôn trong tay anh ta, lưu luyến không rời đưa anh ta rời khỏi Thiên Đình. Mọi nơi đều đã gặp được người tai bay vạ gió này, đương nhiên sao có thể thiếu Bích Lạc Hải được?

Lúc đó Bích Lạc Hải tương đối có khí phách, vốn thừa cô tiên linh được, lợi ích thu được cũng rất phong phú, hưởng chi Huyền Tự Cảnh và Yêu Giới cung phụng không thiếu đẳng nào. Cho nên những năm gần đây, Bích Lạc Hải trang hoàng bày biện, từ kiến trúc thiết kế, cho tới lông chim của Dao Phi đều đẹp đẽ quý giá, chỉ là mất Thất Diệp không thể thấy nên không phát hiện thôi.

Để đề phòng bị kịch phát sinh lần trước khi thông báo, đạo trưởng Thanh Dương Tử của chúng ta vô cùng dễ dàng tránh khỏi hai cô tình canh cửa, quả nhiên Thất Diệp ở trong đình, chỉ là giữa đình nhỏ này có một cái giường ngọc, cô nằm nghiêng trên giường, màn trướng màu trắng che đi dung nhan đang ngủ.

Tuy trên dưới Bích Lạc Hải đều coi vị đạo trưởng này là khách không mời mà đến, nhưng lễ phép cơ bản anh ta cũng biết. Lập tức không quấy rầy cô, trái lại tự ngồi xuống trước bàn, không ngờ thoáng một cái đã một canh giờ, ngày nào trời cũng đầy mây, Nguyệt Lăng Phong giống như mới bị mưa to rửa qua, mùi bùn đất và cỏ cây bốc lên nghi ngút.

Màn lụa lay động, ngăn cách thị phi nhân gian, vậy mà làm cho người ta có ảo giác đang ở vườn đào.

Thanh Dương Tử cũng nằm sấp trên bàn một hồi, thói quen ngủ của anh ta vốn rất tỉnh, Lan Y đưa một ly trà tới anh ta đã tỉnh, lẳng lặng đi theo Lan Y ra ngoài, đi tới tháp cổ mới mở miệng “Đêm qua cô ta đi ra ngoài sao?”

Lan Y kinh ngạc “Đạo chủ, ngay cả việc này anh cũng tính ra được sao?”

Thanh Dương Tử không giải thích, việc này dĩ nhiên là không tính, chẳng qua đất bùn màu lam trên chân cô chỉ Yêu giới mới có. Cô tới Yêu giới làm gì? Ý nghĩ đầu tiên là đi gặp Xà Quân, nhưng cuối cùng vẫn cảm thấy khả năng đó không lớn.

Lan Y không hiểu ý của anh ta tiếp tục nói, giọng nói có chút lo lắng “Ngày hôm qua cũng rất tốt, ngồi suốt một ngày, không biết tại sao lại nôn ra máu, sau đó liền đi ra ngoài, cũng không cho ta và Mạc Hồ theo, cho tới giờ ngộ hôm nay mới trở về.”

Thanh Dương Tử cũng không cần nhiều lời nữa, xoay người trở lên Nguyệt Lăng Phong, lần này cũng không hề kiêng kị, lập tức xốc màn đi vào, tiếng động như vậy cuối cùng cũng đánh thức cô, không chờ cô mở miệng, Thanh Dương Tử nắm cổ tay trắng nõn của cô đang buông xuống bên giường, xem mạch một hồi, giọng cô trầm thấp gọi “Mạc Hồ?”

Thanh Dương Tử cau mày, tính cảnh giác của cô thoáng cái đã giảm đi nhiều.

“Bạn hữu.” Anh ta cố gắng để giọng nói mình mang theo ý cười “Hiệu quả của Mộc Xuân Phong này tuy thần kỳ, nhưng tuyệt đối không thể tu luyện gấp được. Nhẹ thì làm giảm thể lực, nếu nghiêm trọng sẽ hủy đi thân thể thượng tiên này của cô.”

Thất Diệp tự nhiên nghe ra giọng nói của anh ta, động tác kế tiếp là rút tay về, giọng nói của cô rất thấp, nhưng Thanh Dương Tử vẫn nghe được, cô nói “Không cần anh lo.”

Thanh Dương Tử chỉ biết y thuật qua loa, nhưng năm tháng tu đạo dài đằng đặc như vậy, trị đau sóc hông hay luyện công quá độ cũng không thành vấn đề. Truyền chút tiên khí có thể cho cô lại chút sức. Cứ kéo dài như thế trời cũng đã bắt đầu tối.

“Có dễ chịu chút nào không?” Anh ta thấp giọng nói bên tai cô, Thất Diệp không nói, chỉ nhẹ gật đầu. Thanh Dương Tử tự nhiên có thể thấy được tâm tình của cô không tốt, đổi đề tài “Trong đình tối quá, hay là trở về phòng?”

Thất Diệp để mặc cho anh ta nâng dậy, chỉ nói thản nhiên “Đối với tôi mà nói, ở đâu cũng không có gì khác.”

Thanh Dương Tử chỉ cảm thấy trong lòng ghen lại, nhưng mở miệng cười “Dung nhan của bạn hữu khuynh thành như vậy mà đứng ở chỗ tối, thật là lãng phí.”

Cô cười nhẹ, để cho Thanh Dương Tử dẫn đường phía trước. Đoạn đường rất quen thuộc, cũng không có chuyện gì khác.

Đêm khuya yên tĩnh, chỉ thấy một tia sáng trắng bay thẳng xuống núi, ra khỏi Bích Lạc Hải.

Biết được đạo chủ Diệt Tự Cảnh đêm khuya quang lâm, Xà Quân mặc dù đã đi ngủ, lại vẫn đón chào như thường. Thanh Dương Tử vung phát trần của anh ta “Yêu vương bệ hạ, Thanh Dương Tử đêm khuya làm phiền.”

Chẳng phải tính nhẫn nại của Xà Quân là thiên hạ hiếm có sao, anh ta vẫn mỉm cười ảm áp như thường, giọng nói khiêm tốn dịu dàng “Đạo chủ khách khí, thật không biết đạo chủ đêm khuya đến thăm có việc gì?”

Thăng lên làm Yêu Vương, Xà Quân vô tình đã có thay đổi lớn, càng tiếp xúc càng cảm thấy người này vô cùng phức tạp. Đạo chủ của chúng ta trái lại cười ha ha “Vậy bản đạo xin nói thẳng. Thượng tiên Bích Lạc luyện công quá độ, sợ là cần bệ hạ cung cấp mấy vị thuốc hay.”

Xà Quân ngần ra “Luyện công quá độ? Rất nghiêm trọng sao?”

Thanh Dương Tử vẫn chú ý vẻ mặt của Xà Quân, trong lòng cũng hiểu ngọn nguồn. Xem ra Thất Diệp quả thật chưa tới tìm Xà Quân. Nhưng anh ta trước nay ra tay thì không thu lại. Vì thế lấy lý do thương tích của Thất Diệp lừa vài vị thuốc quý giá trong cung Yêu Vương. = =

Ra khỏi cung, trong lòng ngờ vực không thôi, trong đầu đột nhiên có một tia sáng, anh ta phi thân tiến tới một chỗ.

Mục tiêu đi đến chính là hoàng lăng của Yêu Giới, Thanh Dương Tử tránh khỏi yêu binh giữ lăng rất dễ dàng, lần tìm vài tòa lăng mộ, rốt cuộc tìm đến một ngôi mộ đá khí thế trước mặt. Trên bia có hai hàng chữ to : Chiêu Thiên Địa Chi Đức, Túc Nhật Nguyệt Chi Huy (Đức sánh bằng thiên địa, Ngời sáng cả trời trăng)

Sau đó xem tên, thì ra là mộ của Yêu Vương đời trước, Lệ Vô Quyết.

Thanh Dương Tử cúi người chạm tay vào trên mặt đất, mưa to đã nhiều ngày, bùn đất chưa khô, quả nhiên là màu lam. Anh ta xem một hồi, đang định đứng dậy, thấy trên khối mộ bia màu trắng, có khắc hai hàng chữ nhỏ.

Nhìn xem thì cũng chẳng phải là mấy câu XXXX đã từng đi qua nơi này. Mà là 2 câu thơ:

Bích Lạc – Hoàng Tuyền đều khác nhau, đã không cùng đường khó đồng quy.

Bạc đầu đã thành vong niên chuyện, cỏ non gió lạnh phủ mộ bia.

46. Chương 46: Đạo Chủ “trong Sáng”

Bình minh ngày hôm sau, hiem khi Lan Y không thấy đạo trưởng Thanh Dương Tử dậy sớm để “đoán trước thời tiết”. Dương lúc cảm thấy khó hiểu, tìm kiếm xung quanh một lúc lâu. Cuối cùng có người phát hiện anh ta ở trên cành cây tùng bên cạnh Nguyệt Lăng Đình, ôm phát trần của mình ngủ bù.

Lúc Thất Diệp đang ngồi trước bàn ăn, Mạc Hồ giúp cô gấp thức ăn, dĩ nhiên tâm trạng của cô cũng có chiều hướng tốt. Mạc Hồ thấy Lan Y phải người đi xung quanh tìm Thanh Dương Tử, cũng trêu ghẹo một chút “Sao thế, phải có anh ta cô mới có khẩu vị dùng cơm sao?”

Mặt Lan Y đỏ lên, thiếu điều giậm chân “Đầu gỗ! Anh biết gì mà nói. Hừ, tôi là “hoàng thượng không vội, thái giám nôn nóng” đấy!”. Sau đó đặt mông ngồi lên ghế, không tìm nữa, hờn dỗi, bắt đầu ăn.

Mạc Hồ cẩn thận gấp thêm thức ăn vào chén của Thất Diệp, cũng cười “Nếu như Bích Lạc Hải thật sự kết thông gia với Diệt Tự Cảnh, tôi nghĩ đạo chủ Thanh Dương Tử tất nhiên sẽ ở lại Bích Lạc Hải với phu nhân, để ngày ngày tới đây tống tiền.”

Lan Y không dám nổi giận với Thất Diệp, nhưng đối với Mạc Hồ, cô không bao giờ ậm ừ cho qua. Cô đưa tay nhéo lỗ tai của anh ta “Cái tên đầu gỗ ngốc này, đạo này cũng miệng lưỡi trêu ghẹo gồm nhỉ”

Mạc Hồ vùng vẫy, cứu lấy lỗ tai tội nghiệp của mình ra khỏi tay cô. Ngoài cửa lại vang lên một tiếng cười sáng khoái “Bạn hữu, cô thật không tốt chút nào, thấy rõ ràng vậy mà để cho bọn họ phỉ báng bản đạo như vậy.” Anh ta nói thế, nhưng cũng không khách khí, lập tức ngồi xuống bên phải Thất Diệp.

Thất Diệp mím môi “Cho dù lời nói vui đùa, cũng chính là lời thật.”

“Vậy sao?” Đạo trưởng Thanh Dương Tử không vừa ý “Trong lòng bạn hữu, bản đạo là người như vậy sao?”

Thất Diệp nhún vai “Lần này tới lại có chuyện gì, nói đi.”

Thanh Dương Tử vùng phát trần “Chẳng lẽ bản đạo không thể đơn giản chỉ là tới thăm bạn hữu sao?”

“Vậy sao?” Thất Diệp ngoài cười nhưng trong không cười “Nếu thật là bạn hữu có ý quan tâm, vậy bây giờ anh đã thăm xong rồi, mời đi thông thả, bỏ qua cho tôi không tiễn xa được.” Cô vừa nói xong, người liền đứng dậy, đi về hướng tháp cổ. Thanh Dương Tử ho khan : “ Khụ, bạn hữu, cô xem, thời gian trước có lũ lụt, rất nhiều dân gặp nạn trôi dạt khắp nơi, triều đình trần gian không có năng lực, tham quan ở giữa kiếm lời bỏ vào túi riêng, không có việc gì thì cũng tạm được, lần này xảy ra chuyện, quả thật là dân và quan....”

Thất Diệp phát tay “Anh cứ việc nói thẳng đi.”

Thanh Dương Tử lại vùng phát trần “Quả nhiên bạn hữu thật là rộng rãi, bản đạo hy vọng Bích Lạc Hải có thể quyên hai mươi vạn lượng bạc trắng để cứu tế.”

Thất Diệp mỉm cười, sau đó lắc đầu “Không cho”

“Ày da bạn hữu! Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp, huống chi trong tam giới này, cũng chỉ có bạn hữu còn lòng thương dân, nếu ngay cả bạn hữu cũng bỏ mặc...”

Đạo trưởng Thanh Dương Tử của chúng ta còn đang thao thao bất tuyệt, Thất Diệp nhướn mày “Lần trước anh cũng nói với Mộc Phi Huyền y hệt như vậy.”

= =

Cô nói xong, cũng không quay đầu lại, từ từ đi tới phía trước. Đạo trưởng của chúng ta ngồi tại chỗ, nhúu mày, Lan Y dẫn theo tiểu yêu, dọn chén trên bàn xuống, ngay cả trà của Thanh Dương Tử cũng vội vàng dọn xuống luôn. Đạo trưởng Thanh Dương Tử ở trên đại sảnh, vắt hết óc để nghĩ cách.

Bỗng nhiên, ánh mắt của anh bị chén trà trên tay hấp dẫn...

Chắc, cái lò sứ thanh hoa tốt nhất. Cứ nhìn đi nhìn lại kỹ càng như vậy, cái chén đã biến vào trong tay áo anh không thấy tung tích. ==

Sau đó, đi dạo mọi nơi trong sảnh, chắc, phát hiện quả thật không ít thứ! Đạo Trưởng của chúng ta nhắm tính ngửa thạch anh tím, vật trang trí khảm ngọc bích...

Khụ, đạo trưởng Thanh Dương Tử của chúng ta bận bịu hết chừng một nén nhang, nhưng anh là người tu đạo, tự nhận xưa nay là người “trong sáng”, vì thế, một bên bận bịu một bên tự nói như thật “Bạn hữu à, bản đạo cũng chỉ giúp cô làm việc thiện thôi. Ày da, kiếm đâu ra được người tốt như bản đạo vậy chứ...”

Túi cang khôn càng ngày càng nặng, đang định rời đi, đột nhiên thấy trên bức màn che, chắc, lãnh thủy Trân Châu chính gốc... Đạo trưởng Thanh Dương Tử thi triển tài năng, vừa mò vừa sờ, lắc đầu thở dài “Lãnh thủy trân châu từ Đông Hải, vốn nên mang trên người để khoe khoang chứ, bạn hữu, cô sao có thể làm chúng nó tủi thân như vậy!”

Nói xong tính đưa tay lấy, nhưng nghĩ lại, không được, tiếng động này quá lớn.

Sau một lúc lâu, Mạc Hồ đứng ngoài cửa nghe được một tiếng kêu bất thình lình, vội vàng tiến vào phòng, chỉ thấy đạo trưởng Thanh Dương Tử đứng ở cửa, liềm mạng muốn gỡ một chuỗi rèm che “Ày da, Mạc Hồ. Anh ta mở miệng “Bức rèm này cuốn lấy tóc của bản đạo!”

Mạc Hồ cũng sửng sốt, nhưng tư tưởng của anh ta quá ngây thơ, vì thế vội vàng đi tới “Để tôi giúp đạo chủ tháo ra.”

Thanh Dương Tử xua tay “Thôi quên đi, bản đạo đột nhiên có chuyện quan trọng, nói với thượng tiên của mọi người một tiếng, lần sau bản đạo sẽ đến thăm.” Vừa nói xong, anh ta bấm tay cắt đứt dây thừng treo trên bức rèm che, vội vã ôm bức rèm đi ra ngoài, vẫn không quên quay đầu nhắc nhở “Lần sau đừng mua chuỗi màn kém chất lượng như vậy nữa nhé!”

Một lúc lâu Mạc Hồ cũng chưa lấy lại tinh thần, khi hoàn hồn lại, bóng áo trắng của đạo chủ kia đã không thấy nữa, đương nhiên tấm màn trân châu trên tay anh ta cũng không còn bóng dáng. = =

Ngày hôm đó, là một ngày nắng ấm, gió mát hiếm thấy.

Thất Diệp pha trà ở trong đình, Tâm Ma vô tình nhắc tới chuyện của Phong Ma làm cho cô bắt đầu cảm thấy hứng thú “Phong ma là người như thế nào? Tại sao Thiên Giới lại muốn phong ấn anh ta lại?”

Lan Y lơ đãng nhớ tới trận chiến tiên – ma kia “Phong Ma là Ma Tôn của ma tộc, nghe nói anh vốn là thượng thần trên trời, trải qua nhiều lần hạ phạm đầu thai làm một đế quân, không ngờ độ kiếp thất bại, cuối cùng anh ta không thể chặt đứt sợi tơ tình, sau đó, dựa vào tu vi của bản thân, trầm luân thành ma. Đó là thánh ma nguyên thai đầu tiên từ trước tới nay, lúc đó trên Thiên Giới nổi lên một tai họa lớn, Ngọc Đế phải thân chinh.”

Thất Diệp nhấp một ngụm trà “Ngự giá thân chinh, chẳng phải là vô cùng ngoạn mục sao.”

Lan Y thở dài, lúc đó cô vẫn còn rất nhỏ, nhưng cảnh tượng đó vẫn không thể nào quên được “Là vô cùng ngoạn mục, lúc ấy, Ngọc đế dẫn theo mấy trăm vạn tiên nhân đứng trước Vô Hận Thiên, kết quả là toàn bộ bị vây khốn. Đợi tới lúc Tư Chiến thượng thần Mi Sinh chạy tới thì đã chết hết một nửa.”

Thất Diệp nhíu mày, cô lại phát hiện một cái tên mới “Tư Chiến Thượng thần?”

Lan Y gật đầu “Đúng vậy, Tư Chiến Thượng thần và Phong Ma đánh nhau khoảng hai mươi một ngày, cuối cùng linh lực Phong Ma đã cạn, bị phong ấn ở Vô Hận Thiên.”

“Tư Chiến thượng thần này thật lợi hại”. Tiểu Thất cảm thán “Sao tôi chưa từng nghe nhắc tới anh ta?”

Lan Y lắc đầu “Nghe nói, sau này phạm vào luật trời, bị bắt luân hồi.”

“Chắc, những thần tiên này trở mặt nhanh thật, tốt xấu gì anh ta cũng đã bảo vệ Thiên giới, nói bắt luân hồi là bắt luân hồi ngay.” Thất Diệp đưa nhẹ quạt lông, một bên ngồi xem hương trà đã nấu tới lúc nào.

Tâm ma trong cơ thể cô cười lạnh “Lúc ấy cô bao nhiêu tuổi, biết gì chứ? Lúc thiên giới phát binh không hiểu được sự lợi hại của thánh ma nguyên thai này, mấy lão già kia hối Ngọc Đế thân chinh, chỉ có Tư Chiến thượng thần phản đối. Mọi người nói anh ta kể công mà kiêu ngạo, lấy lý do coi rẻ quân uy mà giam giữ anh ta, về sau tiên binh bị vây, Ngọc Đế không có cách nào đành phải dùng lại anh ta, lúc anh ta tới là đã trễ rồi.”

Lan Y vốn không thích Tâm Ma này, cho nên khích anh ta “Chắc là anh cái gì cũng biết, vậy có biết tại sao Tư Chiến thượng thần phạm vào luật trời không?”

Tâm ma có phần ngập ngừng, anh ta vốn là ma, đối với chuyện Tiên giới sao có thể biết được nhiều như người sinh ra là tiên nữ. Lan Y làm khó anh, cuối cùng có chút đắc ý, từ từ nói “Nói là phạm vào luật trời, thật ra là nói nhầm.”

47. Chương 47: Tin Tình Cầm Bắt Chính Của Đạo Chủ

Dĩ nhiên Thất Diệp gần như đồng lỗ tai lên nghe, Lan Y nhẹ giọng cười : “Ngày đó, Tư Chiến thượng thần đuổi tới Vô Hận Thiên, đã từng chỉ trích thẳng mặt Ngọc Đế coi sinh mạng như cỏ rác, vì ngài nắm giữ binh quyền đã lâu, bình thường ngài vốn có bộ dáng nghiêm túc, nên lúc trở nên nghiêm khắc như thế, vô cùng dọa người, các thượng tiên năm ấy may mắn sống sót trở về đều nói tình hình lúc đó giống như cha ruột dạy dỗ con trai! Về sau, đợi sau khi ngài ấy chiến thắng Phong Ma, bản thân cũng tổn hao nhiều linh lực, Tiên giới lấy danh nghĩa thiết đãi công thần, mời ngài dự tiệc, sau đó âm mưu mai phục giết chết ngài ấy.”

Thất Diệp chắc một tiếng “Lại là một cái công cao chấn chủ (1).”

(1)“Công cao chấn chủ”: Điển tích của Hàn Tín giúp Hán Lưu Ban bình định giang sơn, thống nhất Trung Nguyên, xây dựng nhà Hán. Sau này, triều đình kết tội ông đồng mưu với phản thần Trần Hy làm nội gián, nhưng thực ra đây chỉ là sự vu cáo. Hàn Tín không có tội mà đây là do Lưu Bang, Lã Hậu bày đặt vu hãm Hàn Tín do tài năng, công lao của ông quá lớn.)

Lan Y vẫn chưa nói hết “Lúc ấy, ngài ấy thương tích đầy mình, phản kháng lại, mọi người ở bảo điện Lăng Tiêu đều bị đánh ngã. Vì thế, Tiên giới bắt lấy thị thiếp của ngài ấy, lợi dụng điểm yếu này mà uy hiếp ngài ấy. Về sau, Thiên giới đồng ý thả Tiểu Yêu kia ra.”

Nghe thế, Thất Diệp bắt đầu hỏi “Sau đó?”

Lan Y thở dài “Sau đó, ngài ấy nhảy xuống Tru Tiên đài. Tru Tiên đài vốn là nơi tiêu diệt thần tiên, nhảy xuống lập tức biến thành tro bụi. Nhưng những người ở Thiên Giới quá sợ ngài ấy, mang thị thiếp của ngài ấy đi luân hồi, có một lần Nhị Lang thần lỡ miệng nói là hình như Tiên giới còn phái người theo dõi cô gái kia, chắc là sợ Tư Chiến thượng thần trở về tìm cô ấy.”

“Cũng là một người có tình có nghĩa.” Thất Diệp cảm thán, trà đã chín, cô mò mắt đẩy ngã cốc, Lan Y chạy nhanh qua giúp cô, Tâm Ma lúc này mới lên tiếng “Cô biết được việc này từ đâu?”

Lan Y không quá để ý tới anh ta, giọng nói không tốt, đáp một câu “Tình sử đẹp của các vị thần.”

Tâm Ma nhú mảy “Sách cấm của Thiên Giới nha!”

Lan Y tức giận đáp “Thì sao, ít nhất nó còn đáng tin hơn mấy chính sử kia!”

Về sau, có một thời gian dài Thất Diệp không gặp Thanh Dương Tử. Quan hệ của cô và mấy giới kia có chút lạnh nhạt. Bích Lạc Hải này cũng hiếm khi có khách, vì thế cô chuyên tâm luyện công, đun nước pha trà, bày cờ, cuộc sống tuy nhàm chán, nhưng cuối cùng cũng trôi qua.

Dân gian thường truyền đến tin tức của Thanh Dương Tử, thỉnh thoảng là Diệt Tự Cảnh thu nạp yêu nghiệt, hoặc là có người ở đâu đó tìm anh ta đấu pháp. Thất Diệp rất khó hiểu là bản thân không hỏi thăm mấy tin tức này, sao lại nghe được. Cho nên thời điểm Lan Y nói tới, cô không cho cô ấy nói tiếp.

Nhưng có mấy tin tức tình cảm bất chính kia thì không thể không nói.

Tiểu phiến ngoại Tin tức tình cảm bất chính của Đạo Chủ

Đạo trưởng Thanh Dương Tử của chúng ta tuy bên ngoài ba năm, bốn biển là nhà, nhưng quả thật là bề ngoài của anh ta không tồi chút nào, đúng không? Tục ngữ nói “Không sợ tặc trộm, chỉ sợ tặc nhố (2)”. Lần này, đạo trưởng của chúng ta gần đây thật đúng là bị người khác nhố thương.

(2): Câu thành ngữ này được giải nghĩa như sau. Nếu như là có kẻ cắp, bạn có thể ngăn chặn lại được. Nhưng nếu như có kẻ suy nghĩ muốn trộm gì trong nhà bạn, thì hẳn sẽ nghĩ ra đủ mọi cách để trộm vậy đó về. Như thế sẽ gây cho tinh thần bạn hoảng loạn, tạo nên áp lực tâm lý.

Nói tới chuyện này, thật là vô cùng dung tục, quả thật là quá cầu huyết. Nếu là một người hay da mặt mỏng thì sẽ không viết được cặn kẽ. Khụ, đương nhiên, dù sao mọi người đều biết Quân Hoa tôi da mặt dày ba thước, cho nên tôi quyết định vẫn nên viết chi tiết ra.

Trong nhân gian, các lão Hoàng đế đều không xen vào chuyện giang hồ, đúng không? Mà trong chốn giang hồ này có một môn phái nổi tiếng, gọi là Ngọc Nữ môn. Thật ra các vị nghe tên này thì cũng biết Ngọc Nữ môn là chỗ nào rồi. Danh tiếng của nó dễ dàng được nhiều người biết tới. Khụ, nếu có một ngày mình thành lập môn phái ở cái chốn giang hồ thô kệch này, mà từ trên xuống dưới trong môn phái của mình đều là mỹ nhân cao cấp, mình không muốn nổi tiếng cũng là rất khó.

Tin tức tình cảm của đạo chủ chúng ta rơi vào chương môn của Ngọc Nữ môn, Nhu Nhiên.

Nói tới ngày đó, thật là trong phúc gặp họa, Đạo trưởng Thanh Dương Tử của chúng ta đi đường đã lâu, nên nằm ở trên cây nghỉ chân trong chốc lát, nghe thấy tiếng nước chảy trong rừng. Thính lực của anh ta đương nhiên không thể nghi ngờ, cộng thêm thói quen thích chõ mũi vào chuyện người khác của vị bề trên này, vì thế lập tức leo xuống đi vào.

Sau đó xuất hiện một nhóm người, một màn cầu huyết hiện ra!

Khụ, chương môn của Ngọc Nữ môn đang tắm. Dĩ nhiên cô ta có phái thuộc hạ canh chừng gần đó, nhưng những tên nhỏ nhặt ấy sao phát giác được thân thủ của Thanh Dương Tử? Vì vậy, đợi tới khi anh ta nhận ra phi lễ chớ nhìn, thì đã coi hết một nửa của chương môn nhà người ta.

Thật ra, coi hết cũng không sao, cùng lắm thì mình lên lút chuồn êm. Nhưng đau khổ ở chỗ là sau khi nhìn thấy, đạo trưởng của chúng ta hoàn toàn không hề chuẩn bị tâm lý, lập tức bước lùi một bước dài, đập bao nhiêu cành cây khô. Vì thế làm cho người ta phát hiện có kẻ dâm tặc ...

Mấy cô gái mỹ miều canh giữ bên cạnh hoảng sợ, nơi này vậy mà lại có một tên yêu đạo lần mò vào nhìn lên chương môn nhà mình tắm rửa!!! Chuyện này còn gì để nói nữa! Vài người rút kiếm ra ngay tại chỗ, tiến lên muốn giết người diệt khẩu.

Đạo chủ đại nhân đành ngậm bồ hòn làm ngọt, anh ta cũng không dám nói ra thân phận của mình, sợ lộ truyền ra tin Đạo chủ Diệt Tự Cảnh nhìn lên chương môn Ngọc Nữ môn tắm rửa trong rừng. = =

Tên tuổi một đời của anh ta, toàn bộ sẽ trở thành tên dâm tặc bấy bạ.

Dù sao cũng phải nói, đầu óc của đạo chủ Thanh Dương Tử vẫn rất linh hoạt, vừa nghĩ đã biết phải nhanh chân chạy trốn. Sự thật chứng minh kế sách này là vô cùng sáng suốt, bất kể là trong trường hợp nào, giảng giải đạo lý với phụ nữ luôn là một chuyện rất phiền phức. Huống chi lại nhiều phụ nữ như vậy. = =

Nhưng anh ta lại chạy sai hướng... Lúc ấy chỉ là không muốn ra tay đánh nhau với mấy cô hầu này, vì thế nhắm thẳng vào bên kia sông nhỏ, khụ, cũng là chạy tới hướng mà chưởng môn đang tắm rửa, vừa đúng lúc gặp vị bề trên kia đang ba chân bốn cẳng đi tìm quần áo. = =

Như thế rất tốt, lúc này còn một nửa chưa nhìn thấy, bây giờ được nhìn rồi. Mà còn được nhìn cận cảnh, đường nét mềm mại, làn da trắng hồng cũng được khuếch đại hơn khi này mấy trăm lần.

Vì thế có vài tiếng quát liên tiếp “Yêu nghiệt, xem kiếm của ta đây!”

Người đẹp tức sùi bọt mép.... Yêu nghiệt ân hận vô cùng.

Chưởng môn Ngọc Nữ môn thấy anh ta chạy tới, vừa thẹn vừa tức, giữa lúc hoảng sợ cũng bất chấp bộ dáng quần áo không chỉnh tề, giơ kiếm định chặn đường lui của anh ta! Đạo trưởng Thanh Dương Tử bị vây trước sau, anh ta vốn không định ra tay, chỉ phòng thủ mà thôi. Nhưng Nhu Nhiên có thể làm chưởng môn, dĩ nhiên thân thủ không kém, lập tức vây anh ta giữa Ngọc Nữ kiếm.

Đợi đến khi vây xong nhìn lại, phát hiện bản thân chỉ mặc áo, ngay cả đùi cũng không che, nghĩ tới chuyện vừa rồi tranh đấu để lộ cảnh xuân, nổi giận giơ kiếm định lấy tính mạng yêu nghiệt.

Yêu nghiệt vừa thấy tình thế không ổn, đối phương quá đông, vì thế lấy phát trần ra, phẩy nhẹ một cái, dễ dàng hóa giải chiêu kiếm liên tiếp của Ngọc Nữ Chưởng môn như trở bàn tay. Nhu Nhiên sửng sốt, bắt đầu ra tay, nhất thời đao kiếm nổi lên bốn phía, cũng không thấy Thanh Dương Tử có động tác gì, phát trần giống như có linh tính, nhanh như sao sa, rất nhanh đã phá được trung tâm trận. Anh ra tay trôi chảy như nước chảy mây bay, làm cho Ngọc nữ chưởng môn nhìn thấy sửng sốt, biết điều một chút, lần này xem ra coi bộ trăm năm tu hành của mình cũng sẽ mất hết rồi.

Đạo chủ Thanh Dương Tử vừa thấy, thôi rồi, đi cũng không xong. Vì thế nghiêng mặt, chỉnh lại gương mặt nghiêm túc, bộ mặt kiêu ngạo, nghiêm nhiên liền có phong cách của đạo chủ Diệt Tự Cảnh “Bần đạo đường đột, mong rằng Nhu Nhiên chưởng môn đi trước chỉnh trang, Thanh Dương Tử chấp nhận nghe theo xử lý của chưởng môn.”

Theo như hành vi của anh ta mà thấy, thật là một câu nói khách khí. Không nghĩ tới người đối diện sau khi nghe được đạo hiệu của anh ta, liền ngẩng ra, lại đưa mắt cẩn thận đánh giá anh ta một chập, trên mặt xuất hiện từng rặng mây đỏ... nhìn kẻ xem trộm vô cùng vừa lòng.

48. Chương 48: Bán Mình Xin CƠM

Thanh Dương Tử uể oải chưa từng có chạy đến Bích Lạc Hải. Tuy trước kia, anh thường xuyên có bộ dáng phong trần mỗi một, nhưng bây giờ sắc mặt hồng hào, tinh thần sảng khoái, làm gì còn nhếch nhác như trước nữa. Hiện tại, anh không thèm để ý đến tiểu yêu giữ cửa ngăn cản nữa, anh bay thẳng lên đỉnh núi Nguyệt Lăng, cuối cùng ngồi xuống đỉnh Nguyệt Lăng, cầm cây phát trần trong tay đặt mạnh xuống bàn đá cái bụp. Chẳng thèm chào hỏi vị chủ nhân đang ngồi ngay ngắn trong đình, trực tiếp bưng ly trà thơm trên bàn lên, uống một hơi hết ly trà.

Thất Diệp chau mày: “Thật lãng phí tuyệt thế trà ngon của tôi.”

Thanh Dương Tử không để ý lời nói châm chọc của cô, dùng tay áo rộng lau mồ hôi trên trán: “Cuối cùng, bần đạo cũng đã hiểu rõ trẻ con và phụ nữ khó nuôi như thế nào rồi.”

Nói xong, chợt thấy lông mày của Lan Y nhướng lên, còn sắc mặt của Thất Diệp sa sầm lại, đột nhiên phản ứng kịp: “Lúc trước chỉ thấy phụ nữ ở Bích Lạc Hải này thanh khiết như nước, lạc quan vui vẻ, trăm vạn lần cũng chưa từng nghĩ có loại hung hãn như hổ nữa!”

Sau đó, ngồi xuống bên cạnh Thất Diệp, thỉnh linh bưng tiếp một ly trà lên: “Bạn hữu à, cô hãy nhìn xem Bích Lạc Hải buồn tẻ, cô đơn quá, khó tránh khỏi tâm trạng phát sinh bất thường, chỉ bằng để bần đạo ở đây pha trà, chơi cờ với bạn hữu hai, ba tháng giúp bạn hữu giải sầu và cô tịch một chút cũng tốt.”

Hương trà lượn lờ trong đình, một hồi lâu Thất Diệp mới mở miệng: “Mấy tháng trước anh cũng nói với Mộc Phi Huyền như vậy.”

“Ặc....”

“Sau đó, anh ở nhờ Huyền Tự Cảnh hai tháng , rồi đi đến chỗ Thái Bạch Tinh Quân cũng nói như vậy.”

“Chuyện đó.....”

“Sau nữa, anh thuận đường đi ngang qua yêu giới, ở nơi đó, lúc tổng tiền ba tháng anh cũng nói với Xà Quân như vậy.”

“À....”

“Tôi nói này Thanh Dương Tử, anh không thể tìm cái cớ nào mới mẻ hay khác biệt một chút sao?”

“Đây là....”

“Tại sao anh không nói thẳng ra, nguyên nhân là do anh nhìn lén một người nữ là chưởng môn Nhu Nhiên tằm, bị bắt gặp ngay tại chỗ. Bây giờ người ta không chịu bỏ qua, ép anh tới đường cùng phải không?”

“Bạn hữu à! Thanh Dương Tử vô tội mà!” Rốt cuộc bên này đạo chủ cũng có cơ hội để nói chuyện: “Bạn hữu thử nghĩ xem, luận về phong thái thì bạn hữu trội hơn so với Nhu Nhiên chưởng môn kia đâu chỉ có gấp trăm lần, nếu như bản đạo thật sự có lòng dâm tà, thì phải rình xem cô....”

Thất Diệp: —

Thanh Dương Tử vừa nhìn thấy sắc mặt khác thường kia, vội vàng dừng lại câu chuyện, trở lại vấn đề chính: “Bạn hữu à, cô nhất định phải tin bản đạo!”

“Tin tưởng anh?” Thất Diệp cười lạnh: “Với giao tình giữa anh và mỗ thảo tôi đây, làm sao mà tôi lại không tin được chứ? Nếu đạo chủ có ý, ngược lại bổn tọa vui lòng vì đạo chủ chủ trì cuộc hôn lễ giữa anh và Nhu Nhiên chưởng môn kia.”

“Phụt” Đạo chủ phun ra một miệng trà: “Không được, không được, lúc này bạn hữu tuyệt đối không thể châm dầu thêm lửa.”

“À, việc này đúng lúc thuận tiện cho đạo chủ có chỗ để tổng tiền cố định sao?”

“Đúng là bạn hữu....” Đạo chủ vô cùng oan ức: “Bản đạo không có suy bại đến tình cảnh bán mình xin cơm.”

Tại đình Nguyệt Lăng, mọi người phì cười.

Kể từ đó, đạo trưởng Thanh Dương Tử ở Bích Lạc Hải hai ba tháng để né tránh. Trong khi tài nghệ đánh cờ tiến bộ thần tốc, nhưng vẫn bại dưới tay Thất Diệp không biết bao nhiêu lần, gặp Lan Y nói đùa một câu: nếu đánh cược mỗi ván thua hai mươi lượng bạc, sợ rằng, hiện tại đạo trưởng chỉ có việc bán mình để trả nợ. Khi cô nói ra lời này Thất Diệp nhủ mảy: “Tôi không nhận ra anh ta lại có giá trị nhiều tiền như vậy.”

Thanh Dương Tử: —

Ở trong núi năm tháng dài, có thể trốn người, nhưng công việc thì không thể không làm.

Vì vậy ngày hôm đó, sau khi nhận được tin tức ở Kim Lăng có ôn dịch lan tràn, đạo trưởng Thanh Dương Tử lập tức quyết định rời đi, nhưng trước khi đi anh lại có ý nghĩ: “Bạn hữu, cô xem cô thường xuyên tu luyện tâm pháp Mộc Xuân Phong, nhưng tiến bộ không rõ ràng, khó bảo đảm nguyên nhân vận dụng quá ít. Chỉ bằng, cùng bản đạo xuống núi, vừa có thể tu luyện tâm pháp vừa có thể cứu người trong lúc dầu sôi lửa bỏng, chẳng phải là một công đôi việc sao?”

Đương nhiên Thất Diệp hiểu rõ người này sẽ không tự nhiên có hảo tâm như vậy: “Mắt của bổn tọa không thể nhìn thấy nên hôm nay không thể cùng đạo chủ đảm đương trách nhiệm lớn như vậy.”

“Bạn hữu.” Thanh Dương Tử nói lời thành khẩn: “Tâm pháp Mộc Xuân Phong vốn là do Thần Mộc Tinh Quân sáng chế, cô biết tu hành đến cảnh giới quan trọng thứ hai tổn bao nhiêu thời gian không?”

Trên mặt Thất Diệp không che giấu sự quan tâm đối với vấn đề này: “Bao lâu?”

“Sáu ngàn năm.” Thanh Dương Tử chú ý vẻ mặt của cô: “Không nhiều không ít, vừa vặn sáu ngàn năm, từ cấp bậc quan trọng thứ nhất đến cấp bậc quan trọng thứ hai.”

Sắc mặt Thất Diệp thay đổi, ánh mắt Thanh Dương Tử phức tạp, sau một lúc bắt đầu ra vẻ thoải mái: “Cho nên tôi nghĩ, nếu bạn hữu đi ngao du tứ xứ cùng bần đạo một chuyến, luyện tập nhiều hơn một chút, không chừng tốc độ có khả năng nhanh hơn Thần Mộc Tinh Quân một chút, dù sao lúc đó ông ta đi không ít đường vòng.”

Thất Diệp trầm ngâm một lát, cuối cùng gật đầu: “Được.”

Nhưng Lan Y và Mạc Hồ sẽ không dễ dàng cho qua như vậy, nguyện vọng của bọn rất đơn giản, có chết cũng phải ở bên cạnh Thất Diệp. Nhưng ngẫm lại, ở Bích Lạc Hải bây giờ có đến mấy trăm nhân khẩu tiểu yêu nên một khắc cũng không thể thiếu Lan Y. Trước mắt nơi này chỉ có Lan Y và Mạc Hồ là có bản lĩnh, nếu như hai người họ đi rồi, ngộ nhỡ có người nào đến Bích Lạc Hải gây hấn chẳng phải sẽ vô cùng mất mặt ư?

Nếu như người đến đây là một nhân vật không tồi, chỉ sợ rằng tiểu yêu bảy tám trăm năm cũng nằm đầy đất, sau đó biến tiểu yêu cỏ cây to lớn nằm đầy đất kia thành thuốc bổ, đương nhiên càng mất mặt hơn nữa.

Thất Diệp nghĩ trái nghĩ phải, phát tay: “Tôi mang theo Dao Phi đi là được rồi.”

Đạo trưởng Thanh Dương Tử tán thành: “Cũng tốt, thật ra có bần đạo ở đây, không ngại có thể bảo đảm an toàn cho bạn hữu.”

Thất Diệp trả lời bằng một tiếng hừ lạnh khinh bỉ.

Thương lượng, thỏa thuận một phen như thế, Đạo trưởng Thanh Dương Tử của chúng ta đã lừa được....Khụ, là dẫn theo Bích Lạc thượng tiên cùng anh xuống núi ngao du tứ hải một chuyến. Dao Phi đậu trên vai Thất Diệp, Thất Diệp vẫn cảm thấy có điều gì đó không đúng, sau đó mới phản ứng kịp.

Dường như cái tọa kỵ này muốn làm phản rồi ư?

49. Chương 49: Số Đào Hoa Hay Kiếp Đào Hoa?

Khi hai người đã xuống núi, Thất Diệp không có am tường địa thế bên ngoài, Thanh Dương Tử phải đi thật chậm, cuối cùng tự mình nghĩ ra biện pháp, để cho cô nắm chặt những sợi tơ bạc của cây phát trần cùng bước theo anh.

Cũng may, ở dưới đỉnh Nguyệt Lăng này, người ở thừa thốt, dưới chân núi, con trai ông lão đã buôn bán thay cha, thấy một đạo sĩ kéo theo một cô gái chân đi xiêu quẹo, khó tránh khỏi việc nhìn vài lần. Nhìn thấy như vậy lập tức hiểu ra nguyên nhân, không kiềm chế được lắc đầu. Thật đáng tiếc, một vị cô nương xinh đẹp như vậy mà lại bị mù. Anh ta cảm thán.

Khi ra khỏi đường núi Dương Tràng, Thanh Dương Tử lập tức mượn một chiếc xe ngựa. Thật ra, anh là một tay lái giỏi, nên ngay cả mượn người đánh xe cũng miễn. Lúc đỡ cô lên xe, anh cười vén những sợi tóc dài bay loạn trước trán của cô: “Đã bao lâu rồi cô không có đi ra ngoài vậy?”

Thất Diệp không có trả lời, bao lâu ư? Sao giống như là đã rất lâu rồi vậy.

Xe ngựa chạy đi trên đường rất vội, Dao Phi yên ổn đậu trên vai cô. Mới đầu, bên ngoài cũng rất an tĩnh, cô chỉ có thể nghe tiếng lắc lư của xe ngựa trên đường, tiếng Thanh Dương Tử đánh xe, thỉnh thoảng còn nghe được tiếng hót thánh thót của chim. Đường như, dần dần đi vào phố xá sầm uất, sau đó từ từ ngừng lại.

Thanh Dương Tử vén rèm xe lên, cầm cổ tay cách ông tay áo của cô, cẩn thận đỡ cô xuống xe, sau đó để ý tới ánh mắt xung quanh, nhú mày lại: “Quần áo này quá bắt mắt.”

Nói xong đỡ Thất Diệp vào một quán trọ, còn nhỏ tiếng nhắc nhở cô khóa cửa cẩn thận. Thất Diệp không được tự nhiên, vô cùng không được tự nhiên. Cô cảm thấy một mình mình chăm sóc chính mình thì không có vấn đề gì, nhưng khi bước chân vào một nơi xa lạ, trong lòng cô khó chịu, lập tức không tự chủ được nhích đến gần Thanh Dương Tử hơn chút.

Thanh Dương Tử ví loại phản ứng này là biểu hiện thiếu cảm giác an toàn. Ừ, hình như trên thực tế cũng có chuyện như vậy. Vì thế, đỡ cô ngồi lên ghế dài, đi đến chỗ chường quầy đặt vài món ăn đặc sắc, xong việc trở về thấy Dao Phi nằm trên vai cô ngủ thiếp đi, cái đầu gục xuống, tư thế đó làm cho Thanh Dương Tử hoài nghi khi đó nó đang chảy nước miếng.

Những món ăn thanh đạm, đều là những món quen thuộc của Thất Diệp, Thanh Dương Tử ân cần gấp thức ăn cho cô: “Thích không? Mau ăn đi.” Sau đó rót trà cho cô: “Uống miếng nước đi.”

Thất Diệp nhú mày: “Tôi nói này Thanh Dương Tử, không lẽ anh không có tiền để trả ư?”

= =

Đạo chủ đại nhân bị đả kích rất lớn: “Bạn hữu, tại sao lại vô căn cứ làm ô uế tấm lòng trong sạch của người khác vậy?”

Cô lại hừ lạnh khinh bỉ, không lên tiếng nữa.

Dùng xong cơm tối, Thanh Dương Tử đặt phòng ở quán trọ. Tiểu nhị là người mới nhưng rất lạnh lẽo, nhìn Thanh Dương Tử mặc một bộ quần áo đạo gia, lập tức cho hai phòng. Thanh Dương Tử cười đến nghiêng răng, trợn mắt nhìn tiểu nhị một cách nham hiểm, cái nhìn chằm chằm đó làm tiểu nhị nổi hết lông tóc.

Dưới sự nghi ngờ của tiểu nhị có hai năm kinh nghiệm, anh mới nói cho anh ta biết: “Có khi nào cậu thấy trai đơn gái chiếc đi chung tìm quán trọ ngủ mà chọn tách ra ngủ riêng chưa? Cho dù người ta ngược ngùng, tất yếu phải tách ra ngủ riêng, thì cũng phải lấy cớ: “Tối nay bốn tiệm đã đầy khách, chỉ còn lại một phòng” để cho người ta ngủ chung. Cậu dằn dặt như vậy, tôi không trừng mắt nhìn cậu thì trừng mắt nhìn ai đây!”

Vì vậy tiểu nhị đã hiểu.

Không thể không nói, thói quen của tiểu nhị là tay mắt phải nhanh nhẹn lạnh lẽo. Tất nhiên Thanh Dương Tử biết Thất Diệp không muốn ở chung một phòng với anh, nhưng mà đôi mắt của cô không tiện. Hơn nữa chưa từng đi lại trên giang hồ, buổi tối thật không thể yên tâm. Vốn muốn dựa vào sự thông minh, cơ trí của tiểu nhị một chút, không ngờ lại đụng phải một người mới vào nghề.

Đạo chủ vừa thầm than sai lầm trong lòng, vừa đỡ Thất Diệp vào phòng, trong phòng cũng ngăn nắp lắm. Thanh Dương Tử gấp một tiểu nhị mang nước vào, cho anh ta một ít bạc vụn, nhờ đi mua giúp bộ quần áo đơn giản một chút, tiểu nhị miệng cứ văng vẳng dạ dạ liên tục.

Thất Diệp không hiểu: “Đường như sự tình ở Kim Lăng rất khẩn cấp, sao không đi thẳng đến đó đi?”

Thanh Dương Tử rót một ít nước trà giúp cô: “Trong tam giới có một quy luật, không thể nông cuồng thi triển pháp thuật ở nhân gian.”

Thất Diệp “hừ hừ” hai tiếng khinh thường.

Hai người nói chuyện phiếm câu có câu không, đợi tiểu nhị mua quần áo về. Thanh Dương Tử nhờ anh ta mang một thùng nước nóng vào, sau đó đỡ Thất Diệp qua, Thất Diệp lại không được tự nhiên tiếp. Những việc này lúc trước là do Lan Y làm, việc tiếp theo chính là giúp cô cởi quần áo, rồi đỡ cô vào trong thùng, thỉnh thoảng còn kỳ lưng cho cô nữa. = =

Đương nhiên Thanh Dương Tử không giúp cô cởi áo, đấm lưng, anh dẫn tay cô lần đến thùng gỗ, lại dùng ngón tay cô thử độ ấm của nước, nhìn cô không có phản ứng gì, anh mới nói: “Bận đạo đi ra ngoài trước, chỉ ở kế bên thôi.”

Thất Diệp che dấu ý tưởng hoang đường mới vừa rồi ở trong lòng, lạnh lùng gật đầu một cái.

Nghe được tiếng cửa khép lại, cô lập tức cởi bỏ quần áo, ngâm mình vào trong nước ấm. Đúng là Thanh Dương Tử ở phòng kế bên, giữ nguyên quần áo nằm ngả xuống giường, hai tay gối đầu, phát trần đặt tùy

ý trên ngực. Chất lượng tường của quán trọ cũng không tốt lắm, nhất là điểm không cách âm, anh có thể nghe rõ âm thanh nhỏ của tiếng nước.

Đột nhiên trong đầu hiện lên cảnh tượng, màn trướng lụa mỏng màu tím, bên trong có một cô gái ở giữa hồ nước trong vắt như ẩn như hiện, màu da như tuyết trắng, mái tóc đen tuyền như mực, cùng với tiếng cười như chuông nhạc. Nghĩ đến nhập thần, trong lòng rung động, thân thể có một cảm giác khô nóng, anh kinh hoàng, vội vàng ngồi dậy xếp bằng, niệm một đoạn chú thanh tâm để áp chế cảm giác khác thường trong cơ thể.

Bên kia, Thất Diệp cũng phát cáu, quần áo mới mua này cô chưa từng mặc qua, cuối cùng cô cũng không mặc vào được, đồ giờ luôn luôn do Lan Y mặc quần áo vào cho cô!

Thanh Dương Tử nghe tiếng động của nước đã dừng, đoán là cô vẫn ổn. Đợi một lúc sau không nghe động tĩnh gì, mới gọi một tiếng: “Tiểu Thất?”

Lúc này, Thất Diệp đã hoàn toàn nổi giận, đến tâm ma cũng sợ không dám lên tiếng. Lúc cô muốn xé nát quần áo trong tay thành những mảnh vụn thì Thanh Dương Tử gõ cửa kịp thời: “Tiểu Thất? Cô không có việc gì chứ?”

Giọng nói của Thất Diệp vẫn như cũ vang lên như sấm nổ: “Ai đi mua những thứ này!!!!”

Thanh Dương Tử nghe giọng điệu của cô bất thường, đẩy cửa bước vào lập tức thấy hết cảnh xuân trong phòng. Đúng là số đào hoa thịnh vượng, muốn ngăn cũng ngăn không được. Nhắc đến cũng thấy kỳ lạ, theo lý mà nói, chủng môn Nhu Nhiên kia đúng là một cô gái tuyệt sắc, nhưng vì sao khi mình nhìn thấy cô ấy thì như là nhìn một khối thịt luộc. Mà cảnh trước mắt này bất quá cũng là một khối thịt luộc, nhưng khi nhìn thì miệng đắng lưỡi khô, trong lòng như có lửa nóng vậy?

Thì ra giữa người với người, dù sao cũng có chỗ không giống.

Thanh Dương Tử vội vã giúp Thất Diệp mặc quần áo vào. Anh cũng không thông thạo mấy loại quần áo của con gái. Nhưng dù sao anh còn có thể nhìn thấy, vừa giúp cô mặc quần áo vừa nhẹ giọng dỗ cô: “Đừng nóng giận, đừng nóng giận.”

Đôi mắt tròn xoe của Dao Phi nhìn anh, khi đó, nó đã quên rất nhiều lời nói, hiển nhiên cũng im lặng hơn nhiều so với trước kia. Nhưng gần đây nó có học được một chút, lúc Lan Y và Mạc Hồ hờn dỗi, Mạc Hồ lôi kéo cô để xin lỗi thì cô la lên, bây giờ vừa đúng lúc để áp dụng.

“Lưu manh, có người giở trò lưu manh.”

Một câu nói này làm cho hai người lúng túng.

Thật vất vả mới xong việc, đỡ cô lên giường, kéo chăn tới đắp lại cho cô, Thất Diệp không quen khi anh ở bên cạnh nhìn mình: “Tôi muốn ngủ, anh đi ra ngoài đi.”

Thanh Dương Tử đáp lại “Được”, rồi đứng dậy khi đó ngấm ngấm ghi hận tên tiểu nhị mới vào nghề kia một lần nữa.

Một đêm, ngủ không yên ổn, trong đầu đều là những ảo ảnh, nhớ lại lúc trước cô gái kia khóc hét lên: “Không cho anh đi, không để cho anh đi.”

Khi đến Kim Lăng thì tình trạng ôn dịch đã đến mức nghiêm trọng, Mộc Xuân Phong chỉ có thể chữa những vết thương, đương nhiên việc chữa bệnh là chuyện của Thanh Dương Tử. Anh bận rộn ở bên ngoài suốt cả ngày, Thất Diệp không thích những nơi đông người, nên thường xuyên ở lại biệt quán của Diệt Tự Cảnh, rất ít khi đi ra ngoài.

Ngày hôm đó Thanh Dương Tử đặc biệt về nhà sớm hơn, nhìn thấy cô pha trà, trên mặt hiện lên nét vui vẻ: “Áy da, bạn hữu, tại sao cô biết bản đạo nhớ đến tài nghệ pha trà của cô vậy.” Vừa nói vừa bưng một chung lên, mỗi lần cô pha trà là một lần nấu chỉ có ba chén, tất nhiên không nấu lại loại trà đắt tiền, mà là đồ đi. Đạo trưởng Thanh Dương Tử nhiều lần nói thật lãng phí nhưng cuối cùng cũng mặc cô thôi.

Thất Diệp cũng không có ngăn cản anh, những gì cô yêu thích kỳ thật rất ít. Thanh Dương Tử vẫn tiếp tục nói: “Mấy ngày nay quan phủ lấy trà ra mời, quả thật chẳng khác với nước gạo là mấy. Anh uống ừng

ực, giải quyết xong một ly, lại đưa tay cầm đến ly thứ hai qua: “Bạn hữu nè, có thể cho biết tên trà này không?”

Thất Diệp thần nhiên nói: “Lan Y nói trên tiên giới có một loại trà, chỉ chiêu đãi khách một lần vào hội bàn đào của Vương Mẫu.”

Thanh Dương Tử im lặng giây lát, rồi cười nói: “Đúng vậy, là Thuyền Danh tuyệt thế.”

“Nhưng mà lần trước đến hội bàn đào tôi chưa được thưởng thức.”

Đột nhiên, Thanh Dương Tử cảm thấy trà trong ly khó nuốt xuống, sau một lúc lâu mới nói: “Ừm, bởi vì người pha trà đã mất.” Âm điệu buồn bã trong nháy mắt, lập tức chuyển qua ý cười: “Bạn hữu, hay là trà này cũng gọi là tuyệt thế đi, xem như tuyệt thế tái xuất.”

Thất Diệp chỉ lắc đầu: “Trà này tôi đặt tên là Nỗi đau khoét tim”

“Nỗi đau khoét tim? Sao lại đặt một cái tên nghe thảm thiết như vậy?” Suy nghĩ sâu xa một lúc, đột nhiên đạo chủ của chúng ta nghiêm túc lạ thường: “Bạn hữu, chắc không phải cô muốn về sau tính bàn đạo một ly nước là một trăm bạc chứ? Như vậy thì thật sự là nỗi đau khoét tim đó....”

Thất Diệp không để ý tới lời ba hoa của anh: “Ban ngày ban mặt chạy về đây, chắc là không đến mức vì trà của bốn tọa chứ?” Thanh Dương Tử không quen với cách xưng hô bốn tọa mỗi lần cô lên mặt, nhưng anh thấy việc này cũng không tiện mở miệng. Cái người chuông môn Nhu Nhiên kia nghe tin anh đang ở Kim Lăng, từ Tinh Nguyệt tức tốc chạy tới, nói với mọi người rằng muốn cùng anh phu tướng phụ tuyền. Đường đường là một đạo chủ của Diệt Tử Cảnh vừa nghe người tới bẩm báo, sợ tới mức lập tức từ cửa sổ gỗ lim của Phủ Đài đại nhân chạy mất dép.

Anh rối rắm một phen, làm sao Thất Diệp không nhận ra: “Anh lẫn trốn người ta như vậy không phải là biện pháp, giáp mặt nói chuyện rõ ràng với cô ấy đi.”

Thanh Dương Tử bất đắc dĩ: “Bạn hữu..... Một lời khó nói hết được.”

Lúc đó, Thất Diệp thấy vui sướng khi người gặp họa, giảng đạo Thanh Dương Tử một phen đến chiều tối, cô mới rút ra hiểu biết về vị mỹ nhân kia.

Buổi chiều, khi Nhu Nhiên tìm đến, Thanh Dương Tử không có rời khỏi nữa. Không phải do Thất Diệp thuyết giáo cảm hóa, mà là hiện tại anh chạy khỏi hòa thượng chứ không chạy khỏi miếu. Nếu như bỏ chạy, để Thất Diệp chịu đựng người này, thì chẳng biết sẽ ra sao?

Cho nên đạo chủ của chúng ta phải ở lại vô cùng bất đắc dĩ.

Chuông môn Nhu Nhiên, toàn thân mặc váy tơ màu vàng nhạt, tóc đen, một nửa dùng trâm ngọc cài lại, một nửa xỏa ra, dáng đi thướt tha, đoan trang quyền rũ đến tận xương. Đáng tiếc Thất Diệp không nhìn thấy, cô đúng là người mù. = =

“Đạo chủ.” Chuông môn Nhu Nhiên vừa mới mở miệng, Thành Cát Tư Hãn cũng phải mềm lòng: “Nhu Nhiên là một tấm chân tình, vì sao đạo chủ lại cự tuyệt xa ngàn dặm.”

“Chuyện này.....” Đạo chủ đại nhân lau đi mồ hôi lạnh: “Thịnh tình của chuông môn Nhu Nhiên, Thanh Dương Tử xin ghi tạc trong lòng. Ngày đó là Thanh Dương Tử lỗ mãng, chấp nhận nhận lãnh trách phạt của chuông môn, nhưng tình cảm này, thật sự bàn đạo không dám nhận.”

“Thôi.” Không hổ danh là người đứng đầu một môn phái, phong thái vẫn trầm tĩnh, mặc dù mang theo đau khổ vô tận: “Nếu như đạo chủ thật sự khó xử đến vậy, Nhu Nhiên cũng không dám miễn cưỡng. Có điều, thiếp là người của Ngọc Nữ môn, môn quy nghiêm khắc, đối với môn phái thanh danh trình tiết càng coi trọng. Bây giờ, Nhu Nhiên và đạo chủ vô duyên, trong khi đó trong sạch đã bị tổn hại, Nhu Nhiên đành phải chôn thân theo môn quy này, tránh cả đời bị người đàm tiếu.”

Cô vừa nói dứt tiếng, gơ tay định đánh vào đỉnh đầu mình một cái, phất trần của Thanh Dương Tử cuốn qua, hóa giải khí thế to lớn của một chuông kia: “Chuyện này.....chuông môn Nhu Nhiên.... Cô, tội gì phải như vậy!”

Bên kia Nhu Nhiên cười buồn bã: “Nhu Nhiên mệnh trung bạc phúc, không dám trách ai, càng không liên quan đến đạo chủ.” Nói xong nước mắt vừa đúng lúc xuất hiện, chảy xuống, như một viên trân châu trong suốt.

Đạo chủ đại nhân của chúng ta lần đầu tiên trong đời..... cảm thấy bất lực.

Nhìn thấy tình trạng buồn tẻ, một người bên cạnh vỗ tay lớn khen: “Tốt, nghe tiếng chuông môn Ngọc Nữ đã lâu, Nhu Nhiên là một nữ chủ hào kiệt, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Lúc này, mọi người chú ý đến một người đứng ở bên cạnh, Thất Diệp, cô mặc một bộ váy màu xanh, trên vai còn có một con chim màu sắc lòe loẹt. Lúc này gương mặt làm ra vẻ kính nể: “Không thể tưởng được trên đời này còn có một cô gái nhiệt huyết như vậy. Chuông môn Nhu Nhiên xin cứ an tâm, sau khi cô chết đi, Thất Diệp chắc chắn tự mình xử lý. Đến lúc đó nhất định mời đạo chủ Thanh Dương Tử cùng với tất cả người trong Diệt Tự Cảnh túc trực ở linh cửu bảy ngày bảy đêm. Làm gương cho hậu thế cung kính học tập, noi theo người này, chết theo môn quy trình liệt, làm rạng rỡ môn phái.”

Dứt lời, ánh mắt hư vô nhìn chăm chú về phía trước, chấp tay vô cùng tôn kính nói: “Đệ tử của cô nhất định sẽ hiểu và bỏ qua cho nỗi khổ tâm của cô. Mà Diệt Tự Cảnh cũng sẽ bảo vệ môn phái Ngọc Nữ một cách chu toàn. Chuông môn Nhu Nhiên, cô an tâm mà đi.”

Cô nói với thái độ nghiêm túc, nghiêm nhiên từng chữ từng chữ là lời tận đáy lòng, mọi người hóa đá tại chỗ.

50. Chương 50: Không Phải Giận Lây Chúng Ta, Mà Là Giận Lây Cậu!

Nói tới lúc đó, Thất Diệp thật là châm dầu thêm lửa, mọi người choáng váng. Sau một lúc lâu, cuối cùng Nhu Nhiên kia mới phục hồi tinh thần, lớn tiếng hỏi “Cô là ai?”

Thanh Dương Tử dựa gần vào Thất Diệp theo bản năng, đang tính giải thích, Thất Diệp chu miệng nhỏ “Tôi là một người vô cùng kính ngưỡng Nhu Nhiên chuông môn – một người trung trinh cương quyết.”

Lúc đó, Thanh Dương Tử dường như thấy được cây Thất Diệp Linh Chi lúc đầu mới tu luyện, bắt Xà Quân biến thành rắn, sau đó, hai tay khum lại như cái loa, lớn tiếng nói với nó “Này, này, này.... Con rắn thật sự bị điếc sao...”

Bên kia, Nhu Nhiên kinh sợ nuốt nước miếng một cái, sau đó nhìn Thanh Dương Tử một lúc lâu, trên mặt lần lượt lúc xanh lúc trắng, giống như gương mặt biết thay đổi màu sắc. Mấy môn nhân bên cạnh cô ta không kiềm chế nổi, cầm kiếm vọt tới, phát trần của Thanh Dương Tử phóng ra ngoài ba trượng, lạnh giọng quát chói tai “Không được chạm vào Bích Lạc thượng tiên!”

Lời vừa nói ra, mọi người nhanh chóng sợ hãi! Ngay cả mấy đạo sĩ Diệt Tự Cảnh đứng ở phía ngoài cũng nhào vào, mọi người thì thầm “Thần tiên, quả nhiên là thần tiên thật rồi! Trời ơi, lần đầu tiên trong đời tôi được thấy thần tiên sống.”

Thất Diệp = =

Bắt đầu từ đó, dân gian đều biết đạo chủ Thanh Dương Tử và Bích Lạc thượng tiên có quan hệ riêng rất tốt, hai người thường xuyên cùng nhau phiêu bạt giang hồ. Khụ, miệng người đời quả thật là vũ khí lợi hại nhất, lời kể lại từ từ có thêm nhiều màu sắc khác nhau.

Sở dĩ Đạo chủ Thanh Dương Tử chưa lập gia đình, chính là vì bí mật ở chung với Bích Lạc thượng tiên, chỉ còn chờ sau khi phi thăng, có thể “chàng là gió, thiếp là cát”. Không ngờ chuông môn Nhu Nhiên này dám có ý đồ với người đàn ông của Bích Lạc thượng tiên. Vì vậy nên thượng tiên mới tới cái nói nhỏ xíu này để dạy dỗ cô ta một phen, làm cô ta xấu hổ mà bỏ đi v...v...

Ngay cả chuyện nhìn lên Nhu Nhiên tắm rửa cũng bị thay đổi thành Nhu Nhiên tự bịa đặt.

Vì thế, trên đầu đạo chủ của chúng ta lại có thêm một vòng kim quang lấp lánh: Người đàn ông của thượng tiên. = =

Đương nhiên, anh ta không dám nói với Thất Diệp chuyện đó.

Chuyện ở Kim Lăng, Diệt Tự Cảnh phái người đưa thư tới, trong thư có ghi ngày Huyết Ma hồi sinh đã gần kề, mời đạo chủ trở về chủ trì đại cục. Thanh Dương Tử thương lượng với Thất Diệp “Bạn hữu, hay là cô đi với bản đạo để mở mang kiến thức về việc tiêu diệt Huyết Ma đi?”

Nhìn thấy thế, Thất Diệp dường như hoàn toàn hiểu rõ “Đây là mục đích cuối cùng của anh, phải không?”

Thanh Dương Tử cười gượng “Bạn hữu, có tài năng nên nhiều vất vả... Đi đi mà!”

Sau đó, mặc kệ cô có đồng ý hay không, anh nắm chặt khuỷu tay của cô kéo đi.

Huyết Ma ở một nơi gọi là Vân Hoa Huyết Trì, trong truyền thuyết, hẳn ta cùng một loại ma với Tâm Ma, vì sau khi phong ấn Phong Ma, ngày ngày hấp thu ma khí ở Vô Hận Thiên, mới trở thành họa lớn cho các giới.

Thất Diệp đi tới Vân Hoa Huyết Trì, cảm thấy không ổn. Cảm giác thấy dường như có một ánh mắt khác thường làm cho cả người cô khó chịu. Quả nhiên, Xà Quân và Mộc Phi Huyền cũng tới, nhìn thấy cô đi chung với Thanh Dương Tử, đồng thời cùng ngăn ra.

Đạo sĩ ở Diệt Tự Cảnh nhanh chóng bước lên, Quyết Minh Tử nhìn thấy người đứng sau Thanh Dương Tử, thấp giọng nói “Sự tôn, thì ra lời đồn là thật... Chắc chắn.” Sau đó, ánh mắt ngấm ngấm Thất Diệp, sắc mặt Thất Diệp không tốt, Thanh Dương Tử nghiêm mặt “Thiệt giả cái gì, đi đi...” Sau đó phất tay đuổi mọi người đi.

Tám hộ pháp ở Diệt Tự Cảnh cũng vây lại, có thể thấy được, những năm tháng thanh tu không phải ai cũng làm được. Cho dù là một mầm non tốt đi nữa, nhằm chán mấy trăm năm, cũng nhằm chán trở thành một kẻ quái gở.

Thanh Dương Tử đuổi những người này đi, Mộc Phi Huyền và Xà Quân quan sát Thất Diệp, có chút dăm chiêu.

“Sao nàng lại tới đây?” Cuối cùng Xà Quân cũng không che giấu sự thân thiết trong giọng nói, đưa tay nắm tay cô, lúc mới chạm tới ống tay áo thì cô tránh được “Bổn tọa có tới hay không cũng không liên quan gì tới Yêu Vương.”

Trong giọng nói có chút hờ hững, Xà Quân cũng rút bàn tay về, Mộc Phi Huyền chỉ nhìn Thanh Dương Tử.

“Bạn hữu, nếu cô ra tay, có lẽ lần này đối phó Huyết Ma sẽ ít thương vong hơn ...” Thanh Dương Tử dĩ nhiên biết tâm trạng của cô lúc này đang rất khó chịu, rất dễ bị Tâm Ma chi phối. Mà cây cỏ lòng dạ hẹp hòi này thấy Xà Quân và Mộc Phi Huyền, tất nhiên sẽ càng thêm khó dễ.

Quả nhiên, không chờ anh nói hết câu, thái độ của Thất Diệp đã thay đổi “Anh đừng nói với tôi! Tôi không đi!”

Sau đó hậm hực, khoanh tay lại quay mặt đi, tuyên bố trạng thái không bạo lực thì không chịu hợp tác, mọi người đành nhìn Thanh Dương Tử.

Nếu ở đây gọi là Vân hoa Huyết Trì, dĩ nhiên là có một cái ao lớn, trong ao đầy máu, nghe nói máu này là lúc trước là do một trận dịch chết người để lại, cùng với nước lâu ngày làm thành Huyết Trì.

Bây giờ Huyết Ma đang ở trong Huyết Trì này, mấy trăm năm có thể hóa hình một lần.

Thanh Dương Tử đưa tay, giống như ôm cô vào trong ngực, dẫn cô tới gần bên ao, cúi đầu, dịu giọng năn nỉ “Mỗi lần để đánh tan Huyết Ma này, luôn luôn hy sinh rất nhiều, rất nhiều người cuối cùng không thể quay về. Tôi đồng ý với cô, chờ ngày thiên hạ thái bình rồi, chúng ta tìm một nơi thanh tĩnh để ở, bây giờ nguyện vọng này sắp thành rồi, đừng giận dỗi được không?”

Thất Diệp vô cùng giận dữ, cố sức đẩy ra “Cách xa tôi một chút! Ai cần anh đồng ý?! Các người muốn đánh tan Huyết Ma này có liên quan gì tới tôi. Bản thân tôi cũng đang là ma! Ngay cả những người đã chết khắp thiên hạ thì liên quan gì tới tôi!”

Thanh Dương Tử ôm chặt lấy cô “Đừng nóng giận, đừng nóng giận...”

Thất Diệp tránh anh ta không được, lui về sau một chút, sau đó chỉ nghe ùm một tiếng... Ngã xuống. = =

Nháy mắt, máu tươi bắn lên, mọi người hóa đá, Xà Quân khá lo lắng “Chắc là không sao chứ?”

Thanh Dương Tử im lặng nhìn sóng trong Huyết Trì dần dần dâng lên, sau một lúc lâu mới nói “Hay là cậu lo lắng lát cô ấy lên lại có chuyện gì đi.”

Mặt Xà Quân biến sắc “Nàng ấy nhỏ mọn như vậy, lúc lên chắc chắn sẽ giận lây chúng ta.”

Thanh Dương Tử vùng phát trần “Không phải giận lây chúng ta, mà là giận lây cậu! Là cậu trêu chọc làm cô ấy tức giận.”

Xà Quân: = =

Mặt nước càng lúc càng dao động, có thể thấy được sự chiến đấu kịch liệt dưới làn máu loãng. Sau một lúc lâu, Thanh Dương Tử quay đầu nhìn Xà Quân, lầm bầm lầu bầu “Hay là trước khi cô ấy đi lên, bản đạo giết Yêu Vương bệ hạ trước. Sau đó đợi cô ấy lên, có thể nói với cô ấy là bản đạo đã giúp cô ấy báo thù.”

Xà Quân “Đạo chủ đúng là suy xét chu đáo thật!”

Thanh Dương Tử vùng phát trần “Không dám không dám.”

Trên này hai người khẩu chiến, dưới đây ao quỷ nhiên là chiến đấu thật sự.

Trước kia, việc này là do Thanh Dương Tử nhận làm, sau đó đá Mộc Phi Huyền xuống, dẫn được Huyết Ma từ trong bể máu ra, sau đó mọi người cùng vây vào quần đấu. Đương nhiên, người dưới huyết trì đúng là rất lỗ, dù sao dưới ao thị lực có giới hạn, hơn nữa trong ao ma khí rất mạnh mẽ, hơn nữa còn giúp cho Huyết Ma phát triển mạnh hơn. Cho nên, ngoại trừ Mộc Phi Huyền và Thanh Dương Tử, những người khác có thể nói là xuống bao nhiêu chết bấy nhiêu. Đó là lý do vì sao Xà Quân cũng không dám giành làm tiên phong.

Có điều, những điều này đối với Thất Diệp mà nói là không thành vấn đề. Đầu tiên là mắt cô không thấy, sau đó tốt xấu gì cũng là ma. Mà Thất Diệp Linh Chi lại còn có thể hấp thu ma khí, chẳng lẽ những thứ ma này có thể sánh bằng cô sao.

Hai người đại chiến mấy hiệp, Huyết Ma dường như cũng biết đối thủ lần này không giống người thường, cũng bắt đầu trở nên cẩn thận.

Trên bờ chỉ thấy được nước từ từ bốc lên, Thanh Dương Tử nhìn mọi người “Yêu Vương bệ hạ, Mộc tông chủ, mời chủ trì đại cục, bản đạo xuống đó xem sao.”

Mọi người không ai ngăn cản anh ta, mỗi lần anh ta làm việc gì đó, chắc là đã nắm chắc mười phần thắng trong tay.

Vì thế, đạo chủ của chúng ta vươn người nhảy vào giữ Huyết Trì nhớp nháp.

51. Chương 51: Mộng Đẹp

Phạm vi thị vật ở đáy ao nhỏ hơn ở trên bờ, Thanh Dương Tử cố gắng bơi trong một không gian máu nồng đặc. Đây là lần đầu tiên, anh cảm thụ cảm giác không nhìn thấy gì, không phân biệt được phương hướng, không phân biệt được sáng tối. Thì ra cảm giác không thấy đường là như vậy, anh nghĩ.

Bơi được một chút, đã thấy Thất Diệp cố hết sức ứng phó với Huyết Ma. Có lẽ rơi vào tay cô, tên Huyết Ma này không thể nào đi lên được. Thanh Dương Tử bơi đến bên cô, dịu giọng nói “Tiểu Thất...” Chưa kịp nói câu tiếp theo, Thất Diệp đã xoay người đánh tới anh một chưởng. Cũng may là đạo chủ của chúng ta phản ứng nhanh, lập tức nghiêng người né tránh, nhưng chưa gì thì chưởng thứ hai đã bổ tới. Rốt cuộc,

anh xác định cái bụi cỏ này vẫn còn đang nổi giận, lập tức nín hơi từ từ lui ra. Thất Diệp mất đi phương hướng của anh, lại quay về chiến đấu với Huyết Ma tiếp.

Đạo chủ đứng nhìn không được, cho nên rút phất trần sau lưng, định giúp cô một tay. Ai ngờ vừa rút phất trần, Thất Diệp lập tức phân biệt được phương hướng của anh. Lần này ở cự ly gần, chưởng của cô bay tới hung mãnh, đạo chủ không thể tránh khỏi, lại sợ Huyết Ma thừa cơ đánh lén, đành phải lấy tiến làm lùi, đưa mình chịu một chưởng này vậy. Đề phòng chưởng thứ hai của cô, anh nhanh chóng cố hết sức ôm chặt cô lại, hai người vùng vẫy một phen, thế mà lại chìm thẳng xuống.

Huyết Ma kia hằng năm ở tại Huyết Trì này, hành động tất nhiên nhanh hơn họ nhiều, lập tức xông đến lấy đuôi đánh vào hai người đang chìm. Lần này đẩy hai người chìm hẳn xuống dưới đáy Huyết Trì.

Thất Diệp không nhìn thấy, chỉ biết tốc độ chìm của hai người càng lúc càng nhanh. Mặc dù Thanh Dương Tử ôm chặt cô, nhưng mới vừa rồi bị đuôi của Huyết Ma đánh trúng, cô cảm giác huyết khí hơi cuộn cuộn, lưỡng trước Thanh Dương Tử đã bị trúng một chưởng của mình, lại nhận thêm một cú nghiêm trọng này, sợ rằng khó mà lạc quan rồi.

Nhưng đạo chủ chúng ta đâu chỉ không lạc quan, mới vừa rồi cái đuôi của Huyết Ma đập vào giữa lưng anh, anh vẫn cố chịu không học máu. Dưới đáy Huyết Trì, cuối cùng dĩ nhiên là một kết giới, không biết là dùng thần lực bày ra đến thế nào, chặn lại ma khí và máu tanh. Hai người gần như không có bất kỳ lực cản nào, cứ như vậy ôm nhau rơi xuống.

Cũng không bị hôn mê, Thất Diệp chỉ cảm thấy chất máu sền sệt biến mất, thay vào đó là không khí trong lành rét lạnh, trên mặt như có gì đó lành lạnh rơi vào, sau đó hóa thành giọt nước, là tuyết.

Trên mặt đất cũng có tuyết đọng rất sâu, Thất Diệp không nhìn thấy, cô chỉ có thể nắm lấy tuyết rơi trên mặt đất thưởng thức tỉ mỉ. Yên lặng rất lâu, cuối cùng Thanh Dương Tử cũng mở miệng “Bạn hữu, trước tiên, cô có thể để bản đạo đứng dậy được không?”

Lúc này, Thất Diệp mới ý thức được mình đang nằm trên ngực của Thanh Dương Tử. Cô lập tức đứng dậy, giọng nói cũng oán hận “Đừng gọi tôi là bạn hữu, bốn tọa phúc mỏng, không xứng với tiếng gọi này của anh.”

Thanh Dương Tử cũng không giận, vẫn cẩn thận đi theo “Bạn hữu à, tức giận rất dễ già đó. Đến đây, trời đất lạnh lẽo, cứ mặc quần áo dính máu thế này cũng không phải là cách, bản đạo sẽ chuộc tội thỏa đáng với bạn hữu.”

Thất Diệp không để ý đến lời nói của anh, thế nhưng anh lại phối hợp vận công làm tuyết trong ao tan ra. Anh dùng phép làm cho nước ấm lên, sau đó dìu Thất Diệp qua, rửa sạch máu trên người. Thất Diệp cảm thụ được nhiệt độ của nước này, đột nhiên có ảo giác như suối nước nóng Ôn Tuyền. Thanh Dương Tử tỉ mỉ rửa sạch tóc cho cô, mái tóc đen tản ra trong nước, biến ảo như mộng.

Bàn tay thô to của anh thỉnh thoảng vượt qua bên má của Thất Diệp. Có lẽ là trong nước có mùi thơm, lửa giận của Thất Diệp cũng từ từ bình thường lại, nghe được anh thỉnh thoảng ho khan, giọng nói cô vẫn ra vẻ lạnh lùng “Anh không sao chứ?”

Thanh Dương Tử nói chắc như đinh đóng cột “Có sao.”

Thất Diệp đá anh một cước, anh cười tránh né.

Hai người rửa quần áo xong, Thanh Dương Tử đánh giá hoàn cảnh xung quanh, sắc mặt Thất Diệp càng nghiêm túc “Đây là đâu?”

Thanh Dương Tử lắc đầu “Bây giờ cũng không rõ nữa”

“Chẳng lẽ rơi xuống Vô Hận Thiên sao?”

“Chắc là ở gần Vô Hận Thiên.”

“Không đúng, kết giới Vô Hận Thiên, chắc chắn là phải phong tỏa tam giới, sao chúng ta có thể rơi đến đây?”

Thanh Dương Tử mím môi “Bản đạo không biết”

Thảo luận không ra kết quả, hai người quyết định đi sâu vào trong. Bão tuyết vẫn thổi, tuyết vẫn bay lả tả như vĩnh viễn không ngừng lại. Bản thân Thanh Dương Tử đi trước, hứng hết bão tuyết, Thất Diệp cũng cố hết sức mới đi được. Một trận gió xoáy thổi qua, Thanh Dương Tử xoay người lại bế cô lên.

Thất Diệp chỉ cảm thấy mình rơi vào một vòng ôm ấm áp, lập tức không tự chủ nhỏ giọng hô lên, Thanh Dương Tử nhẹ đỡ dành “Suýt... An tĩnh đi.”

Cứ như vậy đi trong bão tuyết, đột nhiên Thất Diệp tỉnh ngộ lại “Thanh Dương Tử, anh có chú ý là rơi vào đây, hình như phép lực cũng bị phong ấn hoàn toàn không?”

Thanh Dương Tử gật đầu, trong giọng nói khác thường “Ừ, kết giới của Vô Hận Thiên phong ấn tất cả phép lực.”

Lúc ấy Thất Diệp không nhìn thấy, Thanh Dương Tử ở đây đã hoàn toàn không phải là đạo chủ Diệt Tự Cảnh ngoài kia rồi. Đôi mắt của anh đã trở thành màu lam, mặt càng thâm sâu, tóc bạc xõa ra, bay phấp phới sáng lạng, toàn thân tỏa ra tia sáng màu tím rực rỡ, ẩn chứa sức mạnh cả thần ma đều run sợ.

Anh có chút tham lam ôm lấy Thất Diệp, đi vào hang động nơi sườn dốc, hành động như vô cùng quen thuộc với hoàn cảnh nơi này.

Thất Diệp cảm giác mình bị đặt xuống, tiếng gió hơi nhỏ, cũng dần dần không cảm giác được tuyết nữa. Cô nhìn không thấy, nhưng cảm nhận được vô cùng quái dị, cô có cảm giác mình như một con mồi bị thợ săn nhím chăm chú. Cô hơi cảnh giác nhứ mảy, đột nhiên một bàn tay mơn trớn mi mắt của cô, cô kinh sợ quát lên lạnh lùng “Thanh Dương Tử”

Trong đôi mắt màu lam tràn ngập dục vọng chiếm hữu, trong hang động nho nhỏ, hô hấp từ từ dồn dập. Thất Diệp muốn phui bàn tay kia, nhưng không ngờ một cơ thể ấm áp chợt nhào lên áp đảo cô nằm trên mặt đất. Cô không biết xảy ra chuyện gì, tại sao ở nơi kỳ quái này, phép lực lại biến mất hết. Đột nhiên Thanh Dương Tử lại trở nên kỳ quái như vậy, cô cảm thấy hoàn toàn bất lực. Giống như lúc đầu biết được sự thật của cuộc giao dịch giữa Xà Quân và Huyền Tự Cảnh từ nơi Cừu Nguyệt vậy.

(Khụ.... Có người hoài nghi ở đây bị xóa 800 chữ...)

Khi tỉnh lại lần nữa, Thất Diệp phát hiện mình ngồi ở một nơi khuất gió, cô lấy làm kinh hãi, hai tay sờ lên y phục của mình, xiêm y vẫn còn đầy đủ. Chẳng lẽ vừa rồi.... chỉ là một giấc mơ đẹp thôi sao? Nhưng niềm vui sướng chân thật như vậy, khiến cô run sợ. Cô khẽ kêu một tiếng Thanh Dương Tử, Thanh Dương Tử đã nắm lấy tay cô, giọng nói vẫn như ngày thường “Bạn hữu đừng sợ, bản đạo ở đây.”

Thất Diệp nghe thấy tiếng lửa nổ lép bép, cô theo bản năng muốn đến gần nơi ấm áp. Thanh Dương Tử kéo cô đến gần mình một chút, cô rất ngoan ngoãn ngồi qua, thiếu chút nữa đã dựa vào lồng ngực của anh. Tất nhiên Thất Diệp lại cả kinh, vội vàng rút về, Thanh Dương Tử lại ngăn cô, nhẹ đỡ cô dựa vào lồng ngực mình “Dựa vào cho ấm chút đi.”

Thất Diệp vẫn nghi ngờ trong lòng, chẳng lẽ mới vừa rồi thật sự chỉ là một giấc mộng ư? Nhưng mà... chẳng lẽ, mình lại có ý nghĩ xấu xa này với Thanh Dương Tử ư? Mặt của cô bỗng nhiên đỏ bừng.

Sau đó cô nhắm mí mắt lại, chỉ có cô không nghe được một giọng cười lạnh “Dùng ba phần tư nguyên thần trấn áp tôi, lại còn dám tranh thủ ra ngoài phong lưu.”

Khi đó, Thanh Dương Tử cũng lạnh lùng kiêu ngạo như vậy, anh hừ lạnh lùng. Trên không trung đột nhiên có một trận chấn động, là ma khí phản kháng lại thần lực kìm hãm nó. Mà chấn động này chỉ tồn tại trong chốc lát, lại từ từ quy về yên lặng.

52. Chương 52: Năm Trăm Năm Đầu Tiên

Hai người nghỉ ngơi một đêm trong hang động tại dốc núi, Thanh Dương Tử đi phía trước dẫn theo Thất Diệp. Dao Phi bay thẳng một mạch tìm được cái ao, tiếc rằng không thể xông qua tầng kết giới này, đành

ở bên ngoài vẫy vẫy đôi cánh. Khi nó thấy hai người họ đến tỏ ra vô cùng vui vẻ, bay nhào tới Thất Diệp, dùng đầu cọ cọ lên mặt cô. Thất Diệp sờ sờ lên đầu nó, để cho nó đậu trên vai mình.

Thanh Dương Tử nhìn con Dao Phi của Thất Diệp: “Bạn hữu, con chim này chắc được huấn luyện cực kỳ nghiêm khắc, kết giới Vô Hận Thiên ngăn chặn toàn bộ hơi khí, vậy mà nó cũng có thể tìm được.”

Thất Diệp không quan tâm việc này: “Không biết, luôn là Mạc Hồ dạy bảo nó.”

Dao Phi đứng trên vai Thất Diệp mở miệng nói hợp tình hợp lý: “Giảo Khôi là tọa kỵ ưu tú nhất trên thế gian này.”

Thất Diệp bật cười: “Ít nói lâu như vậy, ngược lại bây giờ mi đã chịu nói chuyện. Sai rồi, bổn tọa mới là tọa kỵ của mi, còn nữa, tên mi là Dao Phi, không phải là Giảo Khôi.”

Nó không đồng ý: “Chớ nói bậy, tọa kỵ ưu tú nhất nhất định phải nói ít làm nhiều, mới có thể tỏ ra thần bí, cao quý.”

Thanh Dương Tử lắc đầu: “Bị cầm thì nhất định là thần bí cao quý.”

Dao Phi hừ khinh bỉ, quả nhiên ngạo mạn ngẩng đầu lên, đôi cánh nhỏ ôm lại trước ngực, ngược mắt nhìn trời. Đây vốn là động tác chiêu bài của Mạc Hồ, nhưng bộ não của nó vốn là nhỏ, ánh mắt lại có hạn, khi vừa nhìn lên trời, trên trời lại rơi xuống hạt mè giống như mong đợi.

Thanh Dương Tử nắm tay Thất Diệp, vừa dẫn cô đi trên lớp đất tuyết vừa lắc đầu: “Rốt cuộc bản đạo đã hiểu cái gì gọi là vẽ hổ thành chó rồi.”

Lần thứ hai, hai người đi đến Huyết Trì, mọi người không hiểu lui ra sau vài bước. Thanh Dương Tử vẫn nắm tay Thất Diệp, lần này không dẫn đến bên cạnh ao nữa: “Bạn hữu, cô hãy xem đi, hàng năm đều phải chiến đấu với Huyết Ma, nhìn chung đây không phải là biện pháp. Ma khí Vân Hoa Huyết Trì rất thích hợp cho sức khỏe của bạn hữu. Theo như bản đạo thấy, chỉ bằng chúng tôi đi đánh Huyết Ma, còn bạn hữu hóa giải ma khí trong Huyết Trì này, mất đi ma khí chống đỡ, thì tất nhiên Huyết Ma sẽ không còn tồn tại nữa.”

Sắc mặt Thất Diệp trở nên lạnh lùng: “Hừ, như vậy bổn tọa có được lợi ích gì!”

Thanh Dương Tử nắm chặt tay cô, anh bóc lột người khác chưa bao giờ nương tay: “Dù sao, hôm nay, Yêu Vương và Mộc Tông Chủ đều có mặt ở đây, bạn hữu có điều kiện gì cứ việc nói ra.”

Thất Diệp lại hừ khinh bỉ, không có phản ứng. Thanh Dương Tử tiến sát gần cô nói nhỏ: “Nếu tu vi của bạn hữu cao thêm một tầng, thì khi tu luyện Mộc Xuân Phong sẽ tăng thêm một nửa đúng không?”

Quả nhiên Thất Diệp ngẩn ra, vẻ mặt dăm chiêu. Thanh Dương Tử chú ý sắc mặt của cô: “Dù gì, Mộc Phi Huyền và Xà Quân đều ở đây, bản đạo bất tài, nhưng có thể đại diện tiên giới, bạn hữu có điều kiện gì cứ nói ra tin chắc rằng sẽ không có vấn đề gì.”

Cuối cùng Thất Diệp cũng đáp ứng, điều kiện do Thanh Dương Tử nghĩ, lừa gạt Huyền Tự Cảnh và yêu giới được một số tiền vô cùng to lớn. Sau đó đến Tiên giới cũng bị bóc lột moi ra được một ít.

Thất Diệp cùng với Huyền Diệt hai giới tiên phong đánh tan Huyết Ma. Trận đánh này, không phe nào bình tướng thương vong. Thậm chí Huyết Ma không thể ra khỏi Huyết Trì này. Khi đôi cánh màu vàng kia triển khai trên không trung, toàn bộ tuyết đọng xung quanh Vân Hoa Huyết Trì đều tan chảy. Ánh mắt của cô vẫn không có tiêu cự, nơi nhìn đến vẫn là hư vô. Nhưng ánh sáng màu vàng bao quanh cô, chân thân xuất ra như Ma Tôn bùng tỉnh một lần nữa.

Dao Phi kêu vang một tiếng, thân thể nho nhỏ đột nhiên nhảy lên, lập tức bay đi. Thất Diệp vốn ngồi trên khí lực vô hình của Thanh Dương Tử ở trên không trung, hiện tại một chân đạp lên thân Dao phi cảm thấy trọng tâm vững hơn. Dao Phi giúp cô phân rõ phương hướng, nhanh chóng tránh né, cúi xuống hoặc xông lên, tất cả động tác như nước chảy mây trôi, có thể thấy được công lao huấn luyện của Mạc Hồ không uổng phí.

Vô số người nhìn lên, trong một khắc kim quang nhấp nháy, Ma Ảnh ngàn ngàn vạn vạn năm sau vẫn như trong truyền thuyết, hào quang tỏa sáng vạn tượng.

(Khụ, đương nhiên xin coi như không có cái tọa kỵ cỡ bằng bàn tay kia đi....=.=)

Huyết Ma thật sự không thể ra khỏi Huyết Trì này, ba chưởng khí vào người, lập tức tan xác. Thánh Ma Nguyên Thai vốn là thân thể chiến đấu, lực công kích rất mạnh. Còn Thất Diệp là linh lực, như vậy sức bền bỉ và sức chiến đấu đã chuẩn bị đủ. Hiện tại, tu vi của cô vẫn còn yếu, cho dù có thêm Tâm Ma cũng chỉ hơn một vạn năm tu vi, với đội hình này, e rằng cho dù có Phong Ma tái xuất hiện cũng không phải là đối thủ.

Thất Diệp hấp thu ma khí Hoa Vân Huyết Trì, ước chừng cần khoảng hai tháng. Cô không thích người lạ, Thanh Dương Tử kêu Xà Quân và Mộc Phi Huyền dẫn mọi người rút khỏi Huyết Trì. Cô, một cây cỏ ngồi bên cạnh ao, hơi cô đơn chiếc bóng. Thanh Dương Tử ở cạnh cô nửa tháng, nói chuyện năm tháng gần gũi.

Nhưng đạo chủ không cần phải ở đây cùng với cô đến hai tháng, vì thế lúc Thanh Dương Tử rời đi đã hẹn với Thất Diệp: “Sau khi qua hai tháng, ma khí ở Huyết Trì được hóa giải, bản đạo sẽ đến đón bạn hữu.”

Nhưng mà.... Anh không có đến. Thất Diệp ở Vân Hoa Huyết Trì gần ngơ đến ba tháng, đợi đến khi tuyết tan dần, máu đã phai nhạt hết, toàn bộ ma khí không còn, anh vẫn chưa quay lại.

Mồ thảo ló đầu ra lãnh thổ quanh năm bị băng tuyết bao phủ. Nước trong Huyết Trì trong suốt, cuối cùng lại từ từ mọc ra một vài cây rong. Thất Diệp không có thời gian để mà đau khổ. Cho dù là một con ma bị mù, đã trước không thấy người xưa, sau lại không có ma mới, thế thì ngồi thương tiếc xuân thu để làm gì?

Trước đây, cô cảm thấy rằng cô đã có khả năng coi thường đủ loại cảm giác si mê, quẩn quýt, ràng buộc. Vì thế con ma mù cô vỗ vỗ Dao Phi ở trên vai bên cạnh ao, khẽ nói: “Chúng ta về Bích Lạc thôi.”

Dao Phi ngẩng đầu một góc 45 độ xuyên qua ánh mắt trời chiếu rọi, thấy trong đôi mắt đẹp nhưng không có tiêu cự kia phẳng phát giọt lệ.

Cuộc đời vốn là như vậy, cho dù đã cố gắng nói với mình đừng quan tâm, nhưng nó vẫn làm ỉn khổ sở

Vì sao vẫn còn mê luyến hồng trần không chịu vứt bỏ?

53. Chương 53: Các Bạn Hữu Lại Hiểu Biết Thêm Về Bản Đạo Một Chút

“Sư tôn.” Quyết Minh Tử vội vã đi vào gian phòng. Thanh Dương Tử đang ở cùng tám trưởng lão của Diệt Tự Cảnh. Các vị trưởng lão đang tìm cách để đạo chủ hiểu rõ tình huống của mình. Cả Diệt Tự Cảnh đều biết tật xấu của đạo chủ nhà mình, ai cũng nhìn quen rồi cũng không sợ hãi nữa. Chẳng qua là đạo trưởng ngủ một giấc năm trăm năm mới tỉnh lại, có nhiều thứ cần phải làm quen lại lần nữa. Ví dụ như là quy củ của Diệt Tự Cảnh, hay các tình thế của thiên hạ, vân vân. Nhưng mà căn cứ theo quy củ của Thiên đình, không được nói chuyện riêng tư của người khác, những chuyện đã qua coi như là hết.

Bản thân Thanh Dương Tử cũng biết điều này, cho nên anh cũng giữ một vài người cần thiết ở bên mình để tránh lúc không để ý lại quên điều gì, không may làm chuyện xấu. Quyết Minh Tử ghé vào tai đạo chủ nói nhỏ mấy câu, đạo chủ liền cảm lấy phát trần đặt trên bàn, thở ra một tiếng thật dài, sau đó đứng dậy ý nói: Vì sư có việc đi trước.

Nói đến việc đạo chủ của chúng ta mất trí nhớ, tam giới đồng loạt thở phào nhẹ nhõm. Đặc biệt là Tiên giới, mấy thượng tiên thậm chí mở ra một cuộc party, quyết tâm náo nhiệt một trận. Song đúng lúc đồng chí Nhị Lang Thần của chúng ta cầm microphone rống lên: “Gặp chuyện bất bình rống một tiếng, lúc cần thiết thì phải ra tay.” , đạo chủ của chúng ta lại đột nhiên từ từ bay đến đến Nam Thiên Môn, rồi lại từ từ thông thả đi vào Phượng Minh cung.

Chúng tiên ngây ngốc, mấy thượng tiên người nhìn ta ta nhìn người, trợn mắt với nhau một hồi lâu. Thái Bạch Tinh Quân mới ra về nghiêm túc chủ động nghiêng đón, cười cười làm vẻ nhiệt tình: “Ồ, đây không phải là đạo chủ Thanh Dương Tử sao? Mấy ngày không thấy, thật sự là làm bốn quân nhớ quá thể!”

Ông ta cười xong, ôm thật chặt Thanh Dương Tử, vừa ôm vừa quay về phía chúng tiên dựng thẳng ngón giữa lên, dung môi mấp máy nói: “Đệt, mẹ nó kẻ nào đập ta! ! !”

“Vô Lượng Thọ Phật.” Đạo chủ của chúng ta nói nghiêm túc: “Gần đây bản đạo gặp chuyện kì lạ năm trăm năm mới có một lần, nên đặc biệt đi lên chào hỏi để làm quen các vị một lần nữa.”

Trong đại sảnh chỉ nghe thấy mấy tiếng: “Hân, hạnh, hân, hạnh...”

Hàn huyền xong, đạo trưởng Thanh Dương Tử vẫn rất thành khẩn: “Kính xin các vị tiên hữu giới thiệu lại bản thân một lượt, cũng để cho bản đạo có hiểu biết đại khái về thiên giới, sau này nếu có chuyện muốn tìm các vị tiên hữu, bản đạo cũng tìm dễ dàng hơn.”

Chúng tiên đầy nhiệt tình: “Đạo chủ nói hay lắm, nói hay lắm.” Sau đó quay lưng rồi rít thấp giọng phân phó tiểu đồng nhà mình: “Mau mau chạy về nhà, đem toàn bộ những đồ có thể mang đi đều giấu hết, giấu ít là ta hỏi tội người.”

Cho nên đạo chủ của chúng ta khoái trá đi dạo ở Tiên giới đến trưa, thỉnh thoảng lại ra vẻ nói: “Ồ tiên hữu, miếng ngọc này cũng không tệ nhỉ.”

“A? Đạo chủ à, đây là.”

“Tiên hữu à, lần trước vẩn vơ chỉ bởi vì có một người Hồ Quốc bất kính, không cúng thần linh, đã khiến cho thiên hạ ba năm đại hạn, bây giờ sinh linh còn bị vây trong nước sôi lửa bỏng.”

“Được rồi, đạo chủ cầm đi đi, cầm đi đi.”

“Có thể chứ, công đức dày mỏng cũng có một phần lớn công lao của tiên hữu đó.”

“Ồ, bức vẽ núi non này thật của tác giả nổi tiếng.”

“A? Đạo chủ à, cái này là đồ giả, đồ giả không đáng mấy tiền.”

“Tiên hữu, không câu nệ bao nhiêu tiền, quan trọng là tâm ý thôi, tôi tin tưởng Thượng Sinh chắc là sẽ không ghét bỏ.”

“.”

“A, cái bình phong chính là của Hòa Điền ngọc.”

Mỗi tiên nước mắt chảy dài: “Đạo chủ, không lẽ cả bình phong anh cũng muốn mang đi sao? Vật này rất công kênh.”

“Ây da tiên hữu đang ở Tiên giới mà còn có tâm ý thế này, dĩ nhiên Thanh Dương Tử không thể nào chối từ vất vả cực nhọc.”

.

Chúng tiên mang gương mặt cười đến cứng ngắc tiến anh, không biết là kẻ nào mất hình tượng còn nói thêm: “À, đúng rồi, đạo chủ, nếu bàn về bạn hữu, anh ngàn vạn lần đừng quên thượng tiên Bích Lạc trên Bích Lạc hải nhé, giao tình của hai người cũng không phải tệ.”

Chúng tiên cùng nhìn cái vị đang nói, cùng dựng thẳng ngón tay cái lên: “Ngoan độc!”

Đạo chủ vung phát trần, làm như có điều suy nghĩ: “Hả? Đúng thế, Thanh Dương Tử đương nhiên phải nhanh tới gặp gỡ rồi.” Chúng tiên cùng gật đầu như gà mổ thóc: “Đúng thế, đúng thế.”

Sau đó đạo chủ của chúng ta bị chúng tiên nhiệt tình đưa ra khỏi tiên giới, chạy thẳng tới Bích Lạc hải.

Lúc tiểu yêu đi lên thông báo, Thất Diệp đang ở trên núi Nguyệt Lăng hấp thu linh khí, cô vẫn rất cố gắng tu luyện Mộc Xuân Phong, cùng với sức mạnh của ma lực, bây giờ thi triển Mộc Xuân Phong đã có thể làm cho cây khô trên Bích Lạc hải hồi xuân, trăm hoa đua nở. Nhưng sức mạnh của Tâm Ma cũng ngày càng lớn, có đôi khi Thất Diệp thấy tinh thần hoảng hốt, nó đang tranh quyền khống chế cái thân thể này.

Thất Diệp lo lắng trong lòng, đêm đêm không thể say giấc. Ma khí xâm lấn, huyết ma cùng với tâm ma làm cho cô ngày càng lạnh lùng. Nghe thấy ba chữ Thanh Dương Tử, cô ngẩng đầu, một lúc lâu sau mới phát tay: “Cho anh ta vào đi.”

Nhưng mà lúc đạo chủ của chúng ta thấy Bích Lạc thượng tiên thì không bình tĩnh được như thế: Thượng tiên này vậy mà lại là một người phụ nữ. Sau đó lại càng kinh ngạc hơn: người phụ nữ này còn là một người mù!

Đạo chủ của chúng ta tự khiến trách lương tâm một chút, gài bẫy với một người mù. thật là không có phúc đức.

Đến lúc anh ngồi đối diện với Thất Diệp rồi, lòng vừa bình thường trở lại, mới phát hiện ra người mù này thế mà lại là một thánh ma nguyên thai!

“Khụ, bạn hữu.” Đang suy nghĩ làm sao để mở lời, mùi trà thơm lượn lờ bay đến, cho nên đạo chủ của chúng ta lại nuốt câu chuyện lại, mùi trà này thật là quá. Quá mê người rồi !

Anh đi qua, trên người có một loại mùi vị rất ôn hòa. Thất Diệp cũng không đuối khéo anh, trên bàn có ba chén trà, cô cầm lấy một cái chén nghịch ngợm xoay xoay trên không trung như quả cầu một vòng, rồi mới chậm rãi mở miệng: “Hôm nay anh đến, lại muốn xin xỏ cái gì?”

Đạo chủ chun mũi ra sức hít hà, anh nghĩ, người bạn này thật hay, dường như là không giống với mấy thần tiên kia.

“Thật là, sao bạn hữu có thể hình dung bản đạo như thế!” Anh coi khinh Thất Diệp không nhìn thấy, lén lút sờ soạng chén trà, uống một ngụm, nhưng lại không nhịn được mà khen: “Quả nhiên trà ngon!”

Thất Diệp cũng không để ý, đột nhiên cô không rõ mình đối với cái lão đạo keo kiệt xấu xa đi khắp nơi tổng tiền này là có tình cảm gì. Đặc biệt là từ sau khi có giấc mộng xuân lần trước, cứ mỗi lần thử nghĩ là lại đỏ mặt. Ông trời làm chứng cho Mỗ Thảo, cô xưa nay chưa từng nghĩ tới người đàn ông nào, dù là Xà Quân cũng chưa từng có loại mộng xuân này. Có lẽ là cô đơn quá lâu, có chút lưu luyến nhớ nhung chắc cũng là chuyện bình thường.

Cô ở bên kia suy nghĩ lung tung, đạo chủ ở mái hiên bên này đã uống trộm hết sạch trà. Ngẩng đầu lên thấy sắc mặt cô hồng hồng, lại đi qua: “Bạn hữu thấy rất nóng sao? Bản đạo quạt cho bạn hữu.” Thế là anh vén ống tay áo rộng rãi ân cần quạt gió cho Thất Diệp. Ông trời làm chứng đạo chủ của chúng ta quả thật không có ý gì khác, nhưng mà câu này lại đâm trúng tâm tư của Thất Diệp, cô lập tức mất bình tĩnh, ném một cái chén qua: “Cút xuống núi đi!”

Đạo chủ không giải thích được vì sao lại bị ném cái chén vào người, lập tức lắc đầu, thầm nghĩ: quả nhiên lòng của phụ nữ là kim dưới đáy biển. Cũng may độ dày của da mặt anh vốn đã không tầm thường, anh lập tức đi tới nói mấy câu lấy lòng: “Không ngờ bạn hữu lại có tư thế khuyê thành đến vậy, ngay cả tức giận thôi mà cũng thật là tao nhã”

Thất Diệp bị anh chọc cho không còn tinh thần, thế mà anh lại còn đưa cái chén qua: “Bạn hữu, trà.”

Thất Diệp nhượng mi: “Anh cho tôi là tiểu nhị ở quán trà sao!”

Đạo chủ cười như tắm gió xuân: “Bạn hữu, xem cô nói kia, làm phiền một chút thì có sao.”

Thất Diệp nhẹ giọng than thở, khói lại bay lên trên đỉnh Nguyệt Lăng, hương trà tản ra bốn phía.

54. Chương 54: Nước Mắt Của Rắn

Hai người ở đỉnh núi, đàm luận về nhân gian phù sinh một lúc mà đã hết nửa ngày. Lan Y và Mạc Hồ ở trong hang núi ngưỡng mộ hai người. Hai bóng dáng áo bào một trắng một đen, cùng bó gối ngồi cạnh nhau, tựa như một bức tranh sơn thủy, sắc trời đỏ vàng chiếu xuyên qua tầng lá xanh xuống các loại hoa cỏ, đôi chọi gay gắt với bầu trời xanh thẳm đến chói mắt, gió núi nhẹ nhàng thổi, không nói rõ là cảnh đẹp vì ai.

Bữa ăn tối vô cùng thịnh soạn, đạo chủ vừa ăn vừa chạt lưỡi: “Bạn hữu à, một bữa cơm này của cô đủ trả sinh hoạt phí cả năm của tôi đấy.” Mạc Hồ rất tự giác không đứng bên cạnh Thất Diệp, Lan Y mang thức ăn lên rồi cũng lui xuống. Thật ra hai người đều nhìn ra được, mấy ngày nay tính tình Thất Diệp đã thay đổi rất nhiều, có đôi khi cả ngày cả ngày không nói lời nào. Nếu như Thanh Dương Tử ở đây. biết đâu có thể khá hơn một chút. Vì thế nên cũng hi vọng anh đến nhiều hơn.

Đạo chủ dường như thấy không có ai khác, đành phải không thể làm gì hơn là cầm đũa giúp cô gấp đồ ăn, từ trước đến nay hẳn vẫn quen làm thế, thật ra cũng chẳng cố kị gì.

“Cá này. Hmm, nhìn qua rất đặc biệt, thử một chút xem.” Anh cầm đũa chọc vào đĩa cá, vừa gỡ xương rồi gấp cá vào chén của cô.

Thất Diệp trầm mặc một lúc, rồi từ từ gấp lên cắn một miếng. Thanh Dương Tử nhìn cô ăn rất ngon lành, liền gấp một miếng cá đã gỡ xương vào chén cô nữa.

“A, giò thủy tinh* này có màu sắc cũng rất đẹp này, bạn hữu ăn thử một chút xem.”

“Ôi, món cải trắng dấm đường này cũng không tệ, nào , cô cũng ăn thử một miếng.” Thế mà anh lại quên mất mình đang ở Bích Lạc hải của người ta, trái lại càng giống chủ nhân, thấy cái gì mình thích lại gấp cho cô một miếng. Đúng lúc đưa nước trà cho cô, đợi cô uống xong lại cầm lấy chén cất đi. Thất Diệp không nói cho anh biết cách bố trí bàn ăn này, nhiều năm qua như Lan Y vẫn bố trí y như thế, ngay cả cây tầm cũng không nhầm vị trí.

Ăn xong một bữa, Thất Diệp vẫn lặng im, Thanh Dương Tử gấp cho cô cái gì, cô liền ăn cái đó. Cho nên đạo chủ của chúng ta cuối cùng cũng thấy không được tự nhiên liền hỏi: “No rồi à? Có muốn ăn thêm cơm nữa hay không?”

Thất Diệp lắc đầu, thật ra thì hiện tại mỗi ngày cô cũng chỉ uống một ít nước trà và ăn trái cây. Chẳng qua là Thanh Dương Tử gấp cho cô, nên cô không cự tuyệt mà thôi. Đạo chủ lấy khăn tay đưa cho cô: “Ăn no rồi thì lau miệng đi.”

Thất Diệp nhận lấy khăn tay, cuối cùng cũng mở miệng: “Lần này anh ở đây bao lâu?”

Đạo trưởng Thanh Dương Tử để đũa xuống, cũng không cầm lấy phát trần: “Việc này, bạn hữu, bản đạo vừa mới khỏi bệnh, sao cô lại mong đuổi bản đạo đi?”

Thất Diệp ngẩng đầu, ánh mắt của cô không nhìn thấy, nhưng mà lại phát ra ánh sáng chói chang đến từ dạ minh châu cũng không bằng: “Nếu tôi bảo anh ở lại, anh sẽ ở lại sao?”

Đạo chủ nhướng mắt lại nhìn thấy cặp mắt sáng đến khó lường kia, đột nhiên cả kinh, tim đập thình thịch: Chẳng lẽ năm trăm năm trước mình và thượng tiên Bích Lạc này có gian tình?

Vừa nghĩ như vậy, mồ hôi lạnh đã túa ra. Không thể nào.

Không khí đột nhiên lúng túng, đạo chủ của chúng ta đột nhiên cảm thấy như đang ngồi trên cái ghế quá nhón, ngồi cũng ngồi không yên. Lúc Lan Y đi vào thu dọn, cuối cùng anh cũng nắm được cơ hội, đứng dậy làm ra vẻ lễ phép nói: “Cảm ơn thượng tiên đã chiêu đãi, Thanh Dương Tử cảm kích khôn cùng. Nhưng nay Thanh Dương Tử có chuyện quan trọng, không quấy rầy thượng tiên nghỉ ngơi nữa.”

Anh cho là Thất Diệp ít nhất cũng sẽ nói một lời giữ lại. Ngay cả mấy kẻ không có đầu óc ở Diệt Tự Cảnh dù có lấy cớ như vậy nhưng cũng không thể đuổi người ta ra ngoài, không ngờ là Thất Diệp chỉ lặng yên ngồi thẳng, không đứng lên, cũng không nói gì.

Cuối cùng anh thì lễ nói: “Bản đạo cáo từ.”

Không đợi Lan Y nói chuyện, anh vội vàng đi, bộ dáng rất nhanh, vèo một cái đã ra khỏi Bích Lạc hải, mà ánh mắt người kia hư vô lại đi thẳng vào trong tim anh, dù thế nào cũng không biến mất.

Bên kia Lan Y có chút tiếc hận: “Khó khăn lắm mới đến, nói được có hai câu đã vội vàng đi là sao.” Một hồi lâu rồi lại vui mừng lên: “Hi, không nghĩ tới lần này cái tật xấu mượn gió bẻ măng của anh ta cũng đã được chữa hết!”

Đạo trưởng Thanh Dương Tử vẫn cố nhịn không đi đến Bích Lạc hải, anh vẫn du lịch khắp nơi, bốn biển là nhà, luôn luôn ở trên đường.

Dân chúng trong thiên hạ, trừ người trong cung Trường Sinh của anh, thì khi hình dung anh đều là khen ngợi, ví dụ như chánh khí nghiêm nghị, lòng chứa cả thiên hạ vân vân.

Thời gian như nước chảy mây trôi. Đảo mắt đã hơn mười năm, nếu như Lan Y không tới tìm anh, có thể anh đã quên cái chỗ Bích Lạc hải này rồi, cũng quên mất ánh mắt sáng ngời của cô lúc từ biệt.

“Đạo chủ, anh có thể đến Bích Lạc hải một chuyến hay không? Thăm chủ nhân nhà tôi một chút được không?” Đây là câu đầu tiên Lan Y nói khi tìm được anh ở một trấn nhỏ nơi biên thùy.

Phản ứng của anh là bật cười: “Tiểu cô nương, bản đạo không phải là đại phu, nếu chủ nhân nhà người thân thể có bệnh, bản đạo đi cũng uống công.”

Ánh mắt Lan Y đột nhiên tràn đầy bi thương: “Nếu là năm trăm năm trước, nhất định anh sẽ đi .”

Thanh Dương Tử không thích ứng với ánh mắt của Lan Y, giọng nói rất thấp, nhưng từng chữ từng câu đều lộ ra sự kiên quyết: “Nhưng là cô cũng thấy đấy, Thanh Dương Tử hiện tại, cũng không phải là Thanh Dương Tử của năm trăm năm trước. Nếu như Thanh Dương Tử của năm trăm năm trước đã làm gì cho cô ta không muốn xa rời, như vậy là khi đó hắn đã sai lầm rồi.”

“Nhưng mà anh không biết cô ấy hiện tại sống như thế nào! Cô ấy.”

“Dù nói thế nào cũng là thánh ma, có chuyện gì cũng phải chấp nhận. Cô trở về đi thôi.”

Anh xoa người, giọng nói kiên quyết, thật sự không muốn cùng người kia bắt đầu lại mối quan hệ đã kết thúc. Lan Y cũng chưa đi, cô gối quỳ trước mặt anh, đây chính là tử huyết của người đàn ông này.

Anh cảm thông toàn bộ thiên hạ.

Quả nhiên Thanh Dương Tử xoa người đỡ cô: “Cô làm cái gì vậy!”

“Tôi chỉ là hy vọng ngài đi nhìn cô ấy một chút, chỉ nhìn thôi.”

Thanh Dương Tử mím môi lắc đầu: “Đau dài không bằng đau ngắn, cứ tiếp tục dây dưa, chỉ là tăng thêm đau khổ cho cô ấy. Trở về đi thôi.”

Lan Y đành phải trở về. Đêm hôm đó, vào lúc nửa đêm, Thất Diệp đi trên con đường dưới ngọn núi Nguyệt Lăng ở Bích Lạc hải. Đôi mắt màu tím phát ra ánh sáng bức người, đây là đôi mắt của ma. Vô số tiểu yêu đã bị đả thương dọc đường đi, lúc Lan Y đuổi đến nơi, cũng bị cô đánh một chưởng, thiếu chút nữa rơi ra khỏi núi Nguyệt Lăng, may mà Mạc Hồ đỡ được.

Tu vi của Mạc Hồ cũng không cao, trong trường hợp này làm sao có thể là đối thủ của cô được, tiếp được hai chưởng đã phun máu tươi. Lan Y kêu Thất Diệp rất thê lương, nhưng cái bóng đen kia cứ thế chạy ra ngoài. Dao Phi bay xuống từ trên núi, kêu lên hai tiếng the thé, đột nhiên lao xuống, mổ một cái vào cái cổ trắng như tuyết của cô, máu tươi liền chảy ra.

Con người của Thất Diệp từ từ giảm ánh tím, cô thở dốc một hơi, vội vã chạy tới xem xét Lan Y. Lan Y chỉ bị lực chưởng đánh phất qua, không có gì đáng ngại. Mạc Hồ thì tương đối thê thảm, thiếu chút nữa bị cô đánh cho vỡ hết cả lực phủ ngũ tạng.

Cũng may Mộc Xuân Phong của cô cũng có tu vi nhất định, thi triển hai lần là đã khôi phục bảy tám phần. Lan Y nhìn thấy cổ cô vẫn đang chảy máu, cầm khăn tay lau giúp cô, cô lại đỡ ra, dường như không cảm thấy đau: “Đừng động tới nó, đau có thể làm cho tôi thanh tĩnh chút ít.”

Lan Y không dám nói cho cô biết mình đã đi tìm Thanh Dương Tử. Cô biết Thất Diệp đã lâu rồi không thể chớp mắt, sức mạnh của Tâm Ma ngày càng mạnh hơn, thậm chí cô còn lo lắng có thể một ngày nào đó Tâm Ma sẽ hoàn toàn chiếm cứ thân thể này.

Cô cũng không sợ chết, cô chỉ muốn Thất Diệp sống tốt. Nếu như cuối cùng đến hồn phách cũng bị giam cầm không tài nào khống chế thân thể, vĩnh viễn không được giải thoát, thì sẽ cảm thấy thế nào đây.

Thất Diệp vẫn tựa vào bên giường, cô không dám ngủ, nếu như ngủ thiếp đi, có lẽ tâm ma lại muốn quấy rối. Nếu để cho hắn chiếm cứ thân thể này trong thời gian quá dài, rất có thể cô sẽ không đoạt được nó trở lại. Trong mắt không có một tia sợ hãi, lâu lắm rồi cô không hề chớp mắt, không dám thất thần, cảm xúc căng thẳng quá lâu làm ột số thứ đã gần như hồng mất.

Thật sự không có cách nào, Mạc Hồ lại đi tìm Xà Quân. Xà Quân rất nhanh đã chạy tới.

“Tiểu Thất?” Xà Quân ở dưới đỉnh Nguyệt lãng khẽ gọi một tiếng, chẳng qua phảng phất như bao chứa đam mê giấu kín rất nhiều năm, gió thổi lên áo bào trắng của anh, dải lụa ở bên trên che lên miếng ngọc đen ở thắt lưng hơi rung động, dường như những năm qua vẫn như vậy.

Mỗ Thảo vẫn an tĩnh ngồi ở vách đá, thật lâu thật lâu sau cô mới ngẩng đầu: “Đứng lại. Đừng tới đây.”

“Ta rất lo lắng cho nàng, ” Xà Quân đứng ở chỗ cũ, hẳn nhớ tới đêm đó trước căn phòng nhỏ dưới ánh trăng, Mỗ Thảo cười đến thương tâm như thế, giọng nói lại có chút nghẹn ngào: “Những năm qua, vẫn, vẫn rất lo lắng cho nàng.”

“Ha ha.” Người ngồi trên vách đá cười, tiếng cười rất khẽ, nhưng lộ ra vẻ quái dị không nói ra lời “Có phải anh còn muốn nói anh luôn luôn yêu cô ấy hay không? Có phải anh còn muốn nói hiện tại anh rất hối hận hay không? Có phải anh còn muốn nói cho cô ấy biết sau này anh sẽ đối tốt với cô ấy hay không?”

Mái tóc dài của cô xoa ra, một nửa thả xuống che đi một nửa gương mặt, lời nói quái gỡ thần bí tới không ngờ. Xà Quân để ý thấy trong con ngươi của cô có màu tím mơ hồ, rất nhanh đã nhận dần đi: “Xà Quân anh đi đi, trước khi tôi đổi ý.”

Ngữ khí của cô rất nhạt, lại như là tuyên bố, phảng phất có bộ dạng tất cả tính mạng đều ở trong bàn tay cô.

Xà Quân dậm tiến lên một bước, mới nhìn rõ vết thương vô cùng kinh khủng ở trên đầu ngón tay của cô, thất sắc nói: “Tiểu Thất, nàng.”

Thất Diệp quay đầu lại, không nhìn thấy hắn, nhưng là cô vẫn còn có thể nhớ được hình dạng của hắn. Nói vậy, vẫn là trong mắt mang theo vẻ quan tâm kia, vẫn là vẻ mặt dịu dàng kia, vẫn là ánh mắt làm cho cô có ảo giác là hắn yêu cô kia.

“Xà Quân, ” giọng nói của cô vẫn bình tĩnh: “Nếu như tôi thật sự thành ma rồi, nhớ kỹ đừng xuất hiện ở trước mặt tôi.”

Cô từ từ kéo ống tay áo xuống che đi vết thương ở đầu ngón tay, rồi chậm rãi nói tiếp: “Đi đi, sau này cũng đừng quay lại. Nghe giọng nói của anh, tôi lại đau lòng.”

Gió thổi tung mái tóc đen của cô, dung nhan vẫn như lúc đầu, thần sắc lại đậm đặc như thế. Xà Quân xoay người, có giọt nước mắt chảy xuống, rơi vào bùn đất của ngọn núi Nguyệt Lăng.

Đó là một giọt nước mắt của rắn.

55. Chương 55: Thanh Dương Tử, Cứu Tôi Đi

Thất Diệp thường ngồi ở vách đá trên đỉnh Nguyệt Lăng, có đôi khi ngồi nguyên một ngày, ngay cả nói cũng rất ít. Lan Y và Mạc Hồ lo lắng không thôi, nhưng ai có cách chứ?

Dù sao Tâm Ma cũng có tu vi hơn một vạn năm, hưởng hồ ngay cả linh lực cũng không bằng ma khí. Thất Diệp linh chi mấy trăm năm muốn khống chế hắn, thật là vô cùng khó khăn. Đôi khi Thất Diệp cảm thấy bản thân sẽ tan vỡ như thế, từng ngày không ngủ không nghỉ như vậy đối với cô cũng thành ác mộng không cách nào tỉnh lại. Đôi khi còn nghĩ hay là cam chịu, hẳn muốn thân thể này thì cho hắn luôn đi.

Nhưng cuối cùng vẫn không cam lòng. Sao cô có thể cam tâm như thế! Cô nghĩ tới trước đây rất lâu, Lệ Vô Quyết từng nói: “Thật ra, tôi chỉ muốn một người có thể tốt với tôi một chút”. Không, không thể thua. Nếu bại bởi Tâm Ma, thì việc hồi sinh Lệ Vô Quyết sẽ không thể thực hiện được.

Vì thế, cô cắn chặt răng, vẫn phải tiếp tục cố gắng, không thể gián đoạn Mộc Xuân Phong. Không liên quan tới việc thích hay không thích, có lẽ chỉ vì anh ta đối với cô thật tốt mà thôi.

Suy nghĩ này giúp cô duy trì, cắn răng chịu đựng qua một năm. Nhưng nếu thật sự không chịu nổi thì biết làm sao bây giờ? Bỗng nhiên cô cảm thấy vô cùng bất lực. Có lẽ ngay từ đầu Thanh Dương Tử đã nói đúng. Thế giới này không thích hợp với cô. Nhưng khi cô muốn quay về thế giới của mình, lại phát hiện rằng đã không thể quay về.

Nếu vẫn là cọng cỏ trước kia, thật tốt.

“Chúng ta là...”

“Đội đoàn kết!”

“Khẩu hiệu của chúng ta là...”

“Phát huy đạo pháp, đoàn kết, hăm hở tiến bước, làm rạng danh Diệt Tự Cảnh!”

“Mục tiêu của chúng ta là...”

Mọi người im lặng, Quyết Minh Tử đứng trên đài vô cùng mất hứng, lớn tiếng lặp lại “Mục tiêu của chúng ta là...”

Phía dưới có người khiếp vía, thốt lên “Không sâu răng.”

Quyết Minh Tử ngã xuống đất ngay lập tức.

Thanh Dương Tử: __

Đây là bài kiểm tra hàng năm của Diệt Tự Cảnh. Thông tục một chút nói là thi cuối kỳ, thành tích học đạo của mỗi người cần phải biểu diễn tại đây.

Chế độ thưởng phạt là do đích thân Đạo chủ quy định, vô cùng nghiêm khắc. Thành tích tốt, có tiến bộ rõ ràng, thưởng cho ăn tối cùng với tiên nữ Hằng Nga, thời gian dùng cơm trong vòng hai canh giờ. Thành tích xấu, tuột dốc thấy rõ, cũng là cùng ăn tối với thượng tiên, nhưng là với người quấy rầy tiên nữ Hằng Nga ở hội bàn đào kia kìa, thời gian dùng cơm trong vòng hai mươi tiếng trở lên.

Lúc này mọi người đang nín thở chờ đợi bão táp sắp tới. Ngay trước lúc đạo chủ của chúng ta chuẩn bị nổi bão 0.01 giây, thì Thừa Minh Tử lén lén lút lút chạy vào. Thanh Dương Tử càng thêm nổi sùng, nghiêm mặt định dạy dỗ. Thừa Minh Tử ghé vào tai anh ta nói nhỏ, bỗng dung anh ta giận tím mặt. Đừng thấy đạo chủ chúng ta bình thường hay cợt nhả, ở Diệt Tự Cảnh anh ta lại vô cùng uy nghiêm.

“Bản đạo chủ làm chuyện gì mờ ám sao? Sao phải che tai thì thầm như vậy!”

Thừa Minh Tử vô cùng nghe lời, cậu ta lùi lại một bước, đứng thẳng, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, bẩm báo muôn phần kính cẩn “Đạo chủ, thượng tiên Bích Lạc cầu kiến.”

Ánh mắt của chúng đạo sĩ bắt đầu trở nên phong phú. Mọi ánh nhìn đều đảo qua đảo lại trên người đạo chủ nhà mình. Cuối cùng đạo chủ đại nhân của chúng ta bị nhìn quá nên có phần không tự nhiên. Mọi người có thể tưởng tượng, da mặt của anh ta dày tới mức đó, mà cảm thấy không được tự nhiên thì có thể hiểu mấy ánh mắt đó sắc bén tới độ nào!

Đạo chủ của chúng ta nhìn mấy ánh mắt chỉ thiếu điều đánh thêm hai chữ “tọc mạch” ở trên đó, cố gắng bình tĩnh ngồi im, sau đó cất cao giọng nói “Nói với cô ấy là bản đạo đang bận rộn chính sự, không tiện gặp khách.”

Thừa Minh Tử bắt đầu mỉm cười “Đồ nhi cũng đã nói vậy với thượng tiên,”

Sắc mặt của Thanh Dương Tử dịu đi chút ít “Không uống công vi sư dạy dỗ con.”

Sắc mặt Thừa Minh tử càng thêm cung kính, khom người, nói một cách vô cùng nghiêm túc “Cho nên đồ nhi mời thượng tiên vào phòng của sư tôn. Bây giờ thượng tiên đang uống trà đọc sách trong phòng sư tôn, cũng bảo đồ nhi nói với sư tôn, nhanh nhanh xong việc mà về.”

Thanh Dương Tử xanh mặt “...”

Thừa Minh Tử cẩn thận “Sư tôn?”

Sắc mặt Thanh Dương Tử tím lại “...”

Thừa Minh Tử lùi lại mấy bước “Sư tôn?”

Sắc mặt của Thanh Dương Tử biến đen, sau một lúc lâu mới lăm lăm bầm lâu bàu “Bản đạo sai rồi... Sao bản đạo có thể thu nhận một đứa trẻ không thể dạy dỗ như vậy!” Sắc mặt giống như một cái kiếng chuyển màu,

đổi mấy lần, cuối cùng phát tay “Thôi thôi, người đã vào rồi, thì dẫn cô ấy tới xem kiểm tra hàng tháng này đi. Mắt cô ấy không thể thấy, đọc sách gì chứ.”

Thừa Minh Tử kinh hãi “Bách Lạc Thượng tiên, cô ấy...”

Đạo chủ không đợi câu ta nói tiếp, phát tay ý bảo : nhanh đi!

Lúc Thừa Minh Tử dẫn Thất Diệp tới, toàn bộ ánh mắt của mọi người ở Diệt Tự Cảnh đều bị hấp dẫn. Cô vẫn mặc áo bào màu đen như cũ, không biết là chất vải gì, không phải tơ cũng không phải lụa, mềm mại một cách kỳ lạ. Phía trên có thêu Khổng Tước và hoa văn cầu kỳ tinh xảo, tóc đen rối tung, dưới ánh mặt trời sáng bóng nhẹ nhàng. Thanh Dương Tử ngược mắt lên nhìn, cảm thấy bóng dáng kia gây yếu đi rất nhiều so với lúc anh gặp cô mấy trăm năm trước, tay áo bay bay, giống như sắp hóa thành tiên bay lên trời.

Cô bước từng bước có chút thăm dò. Nhưng nếu không phải người đã biết, tuyệt đối không nghĩ tới là mắt cô không nhìn thấy, bị mù từ lâu, đương nhiên sẽ có chút kinh nghiệm. Dao Phi đậu trên vai phải thỉnh thoảng vỗ cánh, Thất Diệp đã nói với nó không ít lời, chỉ là những gì Mạc Hồ dạy nó đã cắm rễ rất sâu trong lòng, cho nên đôi khi lại đập cánh như Boss của Conan, không thèm nhìn tới những người chung quanh.

Thừa Minh Tử dẫn đường phía trước. Thanh Dương Tử cau mày. Sau một lúc lâu, cuối cùng không nhịn được, đứng dậy bước xuống đài, đi qua đường mòn màu xám. Vừa mới tới gần, chưa nói chuyện, Thất Diệp đã biết là anh, trên người anh có một hơi thở vô cùng ấm áp.

“Thanh Dương Tử.” Thất Diệp cúi đầu gọi anh. Thanh Dương Tử cảm cổ tay trắng nõn của cô cách một lớp áo, nhắc cô cẩn thận bậc thang, từ từ dẫn cô lên đài. Anh sai người để thêm một ghế dựa kế bên mình. Chúng đạo sĩ đều nhếch môi cười trộm : thì ra là dung mạo đạo chủ phụ nhân nhà ta là vậy nha...

Khụ, nói thầm thì dễ trong lòng thôi, kiểm tra vẫn tiếp tục. Từ xưa tới nay Thanh Dương Tử yêu cầu nghiêm khắc với thuộc hạ, dùng cách nói của anh, không phải tất cả mọi chuyện đều phải dùng vũ lực để giải quyết. Nhưng mà mẹ nó, nếu ngay cả chuyện có thể dùng vũ lực để giải quyết mà không giải quyết nổi thì còn nói gì nữa?

Cho nên mỗi người ở Diệt Tự Cảnh đều có thân thủ rất tốt.

Giờ phút này ở trên đài đang có hai đệ tử nhất đẳng giao chiến, dùng Thanh phong Kiếm, anh tới tôi đi, chiến đấu khốc liệt, thỉnh thoảng vang lên tiếng binh khí chạm vào nhau. Thân thủ quá nhanh, ngay cả chiêu thức cũng không thấy rõ.

“Bách Sở, Thu Ky đã nhường con một bước, sao con vẫn sống chết mà dồn ép?” Đó là một Thanh Dương Tử hoàn toàn không giống trước, giọng nói của anh chứa đầy sự cương trực một cách kiêu ngạo “Người tu đạo, phải là một người có tâm, nếu không phải người có tâm, sao có thể thành được?”

Tĩnh lại giữa sự vui sướng vì chiến thắng đồng môn của mình, sắc mặt của Bách Sở trang nghiêm “Đệ tử biết sai, xin đạo chủ trách phạt.”

Thanh Dương Tử nâng chén trà trên bàn, hớp một ngụm lại cau mày lại. Không biết vì sao anh lại uống không quen loại trà này. Vẫn cảm thấy kỳ lạ là tại sao lại có người thích uống thứ nước giống nước gạo này!
==

“Đến Túc Tâm Viện quét rác ba năm.”

“Vâng.”

Anh xử lý xong, lại có một cuộc chiến khác, ánh mặt trời đã dần lên tới đỉnh. Đạo chủ bỗng nhiên nhớ ra bản thân cảm thấy khát, vị bên cạnh chắc cũng không khác anh. Anh quay đầu nhìn cô, giống như vô tình mà để cốc trà trên bàn cạnh tay cô. Thất Diệp cũng giống anh, ném một chút rồi trực tiếp bỏ xuống.

Đạo chủ có chút lo lắng, cách nghĩ của anh thật ra rất đơn giản, nói thế nào thì cô cũng chỉ là một cô gái thôi, đôi mắt bất tiện, đương nhiên cần chăm sóc một chút. Vì thế ý bảo Thừa Minh Tử mang một chút trái cây lên. Bây giờ anh cũng không để ý những thứ đó, cho nên ở trên bàn chỉ có nước chè xanh, ngay cả hạt dưa cũng chẳng có nửa đĩa.

Thừa Minh Tử bưng hai khay trái cây được cắt tỉa cẩn thận lên. Thanh Dương Tử miễn cưỡng cầm một miếng ăn tượng trưng, kéo tay cô, đụng vào đĩa trái cây kia.

Vì thế, mọi người chỉ thấy đạo chủ nhà bọn họ ở chỗ kia đang nghiêm túc trình trọng sửa chữa sai lầm của mấy đệ tử so chiêu, mà “đạo chủ phụ nhân” bên cạnh anh nhai hai khay hoa quả một cách nhàm chán.

Cái gọi là gian tình, từ từ sáng tỏ...

Vất vả đợi kiểm tra xong, toàn thân Thanh Dương Tử cũng toát mồ hôi. Xoay người nhìn Thất Diệp bên cạnh, ánh mặt trời quá chói chang, trên trán cô cũng rịn mồ hôi, anh cầm cổ tay cô “Tới đây.”

Thất Diệp để mặc cho anh ta cầm tay dắt đi, giữa con mắt chăm chú của mọi người, hai người vội vã rời đi. Thất Diệp không hỏi anh đi đâu, ở bên cạnh Thanh Dương Tử, cô cảm thấy giống như sức mạnh của Tâm Ma yếu đi chút ít, không khó không chế nữa. Cô thật sự đã cảm thấy quá mệt mỏi.

Thanh Dương Tử không nói gì, thật ra nhìn vết thương trên tay cô, anh cũng đoán được chuyện gì xảy ra. Dẫn thẳng cô về sân của mình, đóng cửa và dặn người canh cửa không cho phép ai vào quấy rầy. Về mặt của mọi người cười gian, đạo chủ thấy không cách nào giải thích, nên đơn giản là giả bộ như không thấy.

Phòng của anh rất đơn giản, trước kia Thất Diệp cũng đã tới, chẳng qua khi đó bị anh ta nhốt vào trong chén mang vào. Anh đỡ cô ngồi xuống đầu giường, lúc này mới mở miệng nhưng lại bông đùa “Bạn hữu, vài năm không thấy, sao lại gầy như vậy? Chẳng lẽ là do nhớ bản đạo?”

Thất Diệp cúi đầu, sau một lúc bỗng nhiên nói “Thanh Dương Tử, cứu, cứu tôi đi.”

Một câu cầu cứu này, làm nhiều kế hoạch của vị đạo chủ đang chuẩn bị tiến cô trở về Bích Lạc hải. Về mặt của cô lúc đó bất lực như vậy, trong chớp mắt, bị ai giống như một chú mèo đi lạc.

Anh đưa tay vén tóc trên trán cô “Đã không ngủ bao nhiêu lâu rồi? Nhìn đôi mắt của cô kia, đỏ giống như con thỏ...”

“Thanh Dương Tử, Tâm ma...”

“Bản đạo biết, bạn hữu đừng sợ, để bản đạo nghĩ cách, được không?” Giọng nói của anh làm cho Thất Diệp đang hoang mang cảm thấy yên tâm, cô nắm lấy góc áo của anh, bộ dáng hết sức nhu nhược “Tôi nhắm mắt lại, hần sẽ thoát ra.”

Thanh Dương Tử đỡ cô nằm trên giường, bung chăn đắp lại, sau đó rút phát trần đưa tới “Ôm đi, ngủ ngoan, hần không thể đâu. lát nữa bản đạo sẽ tới mang bạn hữu đi xem núi non nhân tình ở nhân gian, nhé?”

Vậy mà Thất Diệp hoàn toàn tin lời anh nói, cô gật gật đầu, đôi mắt đẹp cuối cùng cũng từ từ khép lại. Chấn gối giống như còn lưu lại mùi của Thanh Dương Tử, có sự ấm áp mơ hồ. Đạo chủ đắm chiêu ngồi bên giường một lúc, sau đó mới xoay người ra ngoài. Sau đó phát hiện lời đồn đã bay đầy trời, giả cũng thành thật.

Mà càng không may là, đêm đó Thất Diệp nổi bão đập bể một cái bàn ở nhà ăn của Diệt Tự Cảnh, lý do là bữa tối hôm đó có một món ăn là gà tơ chưng nấm.

56. Chương 56: Chịu Khổ Đùa Giỡn Tâm Ma

Nếu nói về Đạo chủ của chúng ta, phải nói là tương đối là thích nghi trong mọi hoàn cảnh. Cho tới nay, nhu cầu với vật chất gần như không có. Nhưng sau khi Thất Diệp đến đây, khó tránh khỏi phải nâng cấp chút ít. Anh để Thất Diệp ở phòng bên cạnh mình, cuối cùng không tìm được đạo sĩ khác tới hầu hạ nên phải tự mình chăm sóc cho cô.

Còn về việc đối phó với Tâm Ma, đạo chủ của chúng ta đã có suy nghĩ. Đơn giản là làm cho linh lực của Thất Diệp mạnh hơn ma khí của hần, thì hần cũng chẳng thể gây sóng gió gì được nữa.

Ban đêm, đạo chủ nán lại trong phòng Thất Diệp hồi lâu. Ban đầu, anh không muốn cùng với cộng cỏ này có quan hệ liên quan gì. Như thế thì lúc quên mất, hai bên cũng không bị tổn thương. Nhưng bây giờ, nhìn thấy tình hình của cộng cỏ này, anh không thể tàn nhẫn hạ quyết tâm này nữa. Tuy không biết mình và cô là quan hệ như thế nào, cuối cùng vẫn để cô ở chỗ mình. Chắc là do lòng trắc ẩn, mọi người đều có mà, anh tự an ủi bản thân.

“Thanh Dương Tử?”

“Hửm?”

“Lúc tôi ngủ, anh đừng đi nhé, được không?”

“Bạn hữu, cô thật sự là Thánh ma nguyên thai đó. Ngay cả nếu như cô không cần mặt mũi, cũng chừa chút mặt mũi cho Phong Ma người ta được không? Đều là Thánh Ma, sao lại khác biệt dữ vậy?”

“Ừ!”

“Được được, không đi không đi. Cô hành hạ bản đạo được mấy trăm năm chứ. Bốn trăm năm nữa, bản đạo cũng lập tức quên cô, ngay cả vụn cũng không còn!”

“Hừ, không có ai kỳ cục như anh!”

“Ừ, tốt thật, bản đạo đi đây!”

“Này, Đứng lại, không cho phép đi!”

“Được được, chỉ là nói chút thôi, vậy mà cô lại mạnh tay thế. Mặc dù áo choàng này rất tốt, cũng không thể chịu nổi một Thánh Ma nguyên thai dày xéo như vậy...”

Cứ như vậy, đạo chủ nán lại trong phòng cô một đêm. Ngồi ở bên giường lấy tay chống lên trán, ngủ gật một cách khó khăn, mơ thấy mình ăn cỏ tiên. Lúc sau thấy trên giường không có ai, đạo chủ kinh hãi, đi ra khỏi cửa, thấy cô phơi nắng trong sân mới yên lòng.

Chúng tiên ở Thiên giới thấy Đạo chủ tới, mặt đều biến thành trái khổ qua, tuy vẫn tươi cười, nhưng vẻ mặt vẫn hơi nhăn nhó, ngay cả đám tiên đồng cũng khó chịu theo. Nhưng lần này, đạo chủ của chúng ta không tỏ ý gì với đồ đặc trong phủ của bọn họ. Anh kéo Thái Bạch Tinh Quân qua một bên. Thái Bạch Tinh Quân nhìn anh vô cùng thông cảm “Đạo chủ, chỉ sợ ngài tới thật không đúng lúc. Từ sau lần đạo chủ tới, cho tới hôm nay phủ của ta còn chưa bổ sung kịp nha.”

Đạo chủ ho khan “Này, tiên hữu, lần này bản đạo tới không có ý gì khác.”

Thái Bạch Tinh Quân vuốt râu, gật đầu liên tục “Tất nhiên rồi, đạo chủ ngài mỗi lần tới đều không có ý gì khác.”

Vì thế, đạo chủ của chúng ta hoang mang, tại sao mỗi lần mình nói thật lại không ai tin vậy...

“Này Tiên hữu, lần này bản đạo muốn thương lượng với ngài mượn Giả Ấn Trì một chút.” Anh vô tình vung phát trần, nói một cách hết sức nhẹ nhàng. Thái Bạch Tinh Quân nghe vậy, sắc mặt lại lập tức thay đổi “Giả Ấn Trì?!”

Lời vừa nói ra, ngẩng đầu nhìn khắp nơi, thấy không ai để ý, mới nhỏ giọng nói “Đạo chủ, nơi đó là bể tắm nước nóng của thượng thần. Mấy vạn năm qua, sau khi Tư Chiến Thượng Thần đi, đã bị phong tỏa không cho ai dùng cả. Ngay cả Ngọc đế cũng không dám có ý muốn này, ngài nghe dễ quá.”

Đạo chủ không cho là đúng “Này, tiên hữu, mặc kệ là ai từng dùng. Chẳng qua nó cũng chỉ là một suối nước nóng thôi. Đối với một suối nước nóng, ý nghĩa của nó là ở chỗ cho người ta tắm rửa, cứ để không như thế, không phải lãng phí sao?”

“Tắm rửa hả?” Chòm râu của Thái Bạch Tinh Quân vểnh lên “Đạo chủ, ngài đùa gì vậy hả? Linh lực của cái hồ đó vô cùng lớn, nếu là một tiểu tiên đi vào, chỉ sợ là lập tức nổ banh xác mà chết!”

Đạo chủ lại lắc lắc phát trần của anh ta, mỗi lần Thái Bạch Tinh Quân thấy anh ta làm động tác này là lập tức có dự cảm xấu. = =

“Việc đó thì không cần phiền đến Tinh Quân lo lắng,” sắc mặt của anh rõ ràng là ép buộc “Lúc bản đạo dẫn người tới, tiền hữu giúp đỡ đừng ai biết là được.”

Thái Bạch Tinh Quân vô cùng lo lắng “Tình hình này, đạo chủ, ngài xin cho ai thế?”

Thanh Dương Tử ho khan “Lúc đó tự biết.”

Gần giờ Ngọ, Thanh Dương Tử quả thật mang theo Thất Diệp tới. Bởi vì anh hay lên đây xin xỏ vật này vật kia từ đông sang tây. Nên đối với đường ở Thiên giới rất tinh tường, vòng vèo tránh khỏi tai mắt mọi người, vào thẳng phủ của Thái Bạch Tinh Quân. Thái Bạch Tinh Quân vừa thấy Thất Diệp, nhất thời bỗng nhiên tỉnh ngộ. Lúc dẫn hai người tới Giả Ấn Trì vẫn còn lo lắng “Thượng tiên Bích lạc, đạo chủ, hai người các ngài phải ngàn lần cẩn thận, đừng để người khác biết.”

Thanh Dương Tử vẫy vẫy phát trần của anh “Này, cho dù là có người biết, cũng là do Thái Bạch Tinh Quân ngài tự đưa chúng tôi vào, không phải sao?”

Thái Bạch Tinh Quân gật đầu “Thì đó...” Sau đó đột nhiên tỉnh ngộ, tức giận tới mức toàn thân run run “Thanh Dương Tử... anh... anh...”

Vì thế, lúc Thái Bạch Tinh Quân đi ra còn cố ý phái hai tiểu đồng đứng ngoài canh chừng.

Giả Ấn Trì có sương mù giăng kín, đạo chủ khoác áo choàng màu đen lên cho Thất Diệp, đỡ cô đi vào trong hồ. Nhìn thấy hồ này đầy linh khí, đạo chủ của chúng ta suy nghĩ: Tốt, dù sao cũng là ân tình, một người ngâm cũng vậy, mà hai người ngâm cũng vậy, không ngâm thì phí công, vì thế cũng cởi áo choàng nhảy xuống nước.

Nước nóng bốc hơi nghi ngút, ánh mắt như nhìn qua tấm lụa, thấy trên người Thất Diệp chỉ có chiếc áo mỏng, như một đóa hoa quỳnh xinh đẹp, thấp thoáng ẩn hiện dưới làn nước nóng.

Tâm Ma mất hứng, linh khí mạnh mẽ nhập vào, ngay lập tức hẳn cảm thấy áp lực. Vì thế ra sức vùng vẫy. Thất Diệp không khống chế được anh ta, hơi thất thần, xoay người muốn chạy ra ngoài. Nhưng động tác của đạo chủ rất nhanh, phát trần vừa vung ra liền quấn lấy eo của cô, sau đó dùng lực kéo nhẹ lại. Đường như Tâm Ma còn chưa kịp phản ứng đã bị một quyền mạnh, xoay người bổ nhào vào ngực của anh.

Lúc đó, Tâm Ma vẫn còn là một đứa trẻ kiêu ngạo, không hề đem đạo chủ của chúng ta để vào mắt. Cho nên đưa hai tay đẩy, đối với Thanh Dương Tử, đó là một thách thức. Lúc đó, trong mắt Thanh Dương Tử là sự tàn nhẫn không giống với tính tình bình thường của anh chút nào. Con người của anh lộ ra ánh sáng màu xanh, tóc dài màu bạc chiếu sáng nhẹ chuyển động, linh lực mạnh mẽ hội tụ quanh người anh, khí thế hưng thịnh xông tới làm cho Tâm Ma không cách nào nhúc nhích.

Môi anh khê mở, giống như bề trên tôn quý nói với Tâm Ma “Tâm Ma, mi hù người yêu của ta sợ rồi đấy.”

Một tay anh vẫn ôm trên eo mảnh khảnh của cô, lạnh lùng nói.

“A... Ngài...” Tâm Ma chỉ nói hai chữ, cuối cùng run rẩy nói không ra tiếng. Đạo chủ vẫn ôm eo của Thất Diệp, vãi vốc trên người cô đã bị nước hồ làm ướt đầm, dính vào người, mái tóc đen bết lại, nhỏ xuống từng giọt nước óng ánh.

Đôi mắt xanh nhìn theo sợi tóc đen của cô lần lần xuống, xẹt qua đôi mắt trong trẻo xinh đẹp, chớp mũi xinh xắn nhỏ nhắn, dừng ở đôi môi đỏ mọng nổi bật trên làn da trắng muốt.

Sau đó, anh cúi đầu, hôn lên đôi môi như anh đào mới nở kia, cảm giác ấm áp mềm mại truyền đến, anh ôm cô chặt một chút, quần áo mỏng manh ẩm ướt dán sát vào nhau.

Tay của tên trộm sờ loạn xuống, Tâm ma đại nhân của chúng ta đau khổ. Vừa rồi quả thật hẳn bị đạo chủ đại nhân làm cho chấn động, nhưng vậy cũng không có nghĩa là hẳn phải để mặc tên quỷ kia phi lễ nha, không được!

Cố gắng hết sức cũng không tránh được cặp tay sắt kia. Tâm Ma vừa chống cự lại hôn của Thất Diệp, vừa bị phi lễ, tự nhiên không thể địch lại. Vì thế cũng chỉ còn công phu trên miệng “Thanh Dương Tử, ta muốn giết người, giết người... Ừm...”

Khụ, sự thật chứng minh, đạo chủ của chúng ta là một người biết nắm chắc thời cơ. Anh thừa dịp Tâm Ma mở miệng trong chớp mắt, đầu lưỡi đi vào dò xét, ngay lập tức nụ hôn trở lên mãnh liệt.

Kinh nghiệm xương máu này dạy cho chúng ta: Lúc đánh nhau, ngàn lần đừng vừa đánh vừa chửi...

= =

Tay của tên trộm dừng lại ở chỗ mình thích. Lão Đại làm chứng, Tâm Ma đại nhân của chúng ta tuy thành ma đã lâu, nhưng anh quả thật là một con ma thuần khiết có một không hai, chưa từng bị ai khinh bạc!

Linh lực trên người đạo chủ rất nhiều, trong nhất thời hẳn không đối phó được, vì thế làm một chuyện không quang minh chính đại, đó là... mở miệng cắn vào miệng đạo chủ chúng ta.

(đau khổ che mặt, hình tượng của một thể hệ Thánh Ma, hình tượng ơi... đã tan thành tro bụi....)

Mùi máu tanh trong miệng xông lên, Thanh Dương Tử như bị cơn đau này kích thích. Xóc chân Tâm Ma móc vào thắt lưng mình, hai người ngã xuống, chìm vào trong hồ.

Thân thể của Thất Diệp Linh Chi vốn rất nhạy cảm với linh lực, bắt đầu tự hút lấy. Như vậy Tâm Ma trong người càng không phải là đối thủ của đạo chủ, vì thế từ từ vòng vèo trốn sâu vào trong cơ thể cô.

Thất Diệp giành lại quyền khống chế thân thể, nhưng vừa rồi lại cắn làm cho đạo chủ càng phần khích. Ánh sáng xanh trong mắt càng tăng lên. Ôm người trong lòng dựa vào bên cạnh ao, nhanh chóng lột đồ của chính mình, lôi kéo tay cô để trên người anh. Thất Diệp cảm thấy tay mình chạm vào bờ ngực rắn chắc của anh, có lẽ là do nước ở Giả Ấn Trì rất nóng, mặt cô bị đỏ như con cua luộc.

Đạo chủ cứ đứng gần như vậy nhìn cô, lâu đến nỗi ngay cả Thất Diệp đã bị mù mắt cũng cảm thấy xấu hổ, cô mở miệng, giọng nói nhỏ như không “Đang nhìn gì vậy?”

Đạo chủ cười xấu xa “Run run tháo dây lưng, bàn tay càng thêm vội, dưới làn váy mỏng kia, hương mắt hồn có khác*.”

Vì thế, cuối cùng Thất Diệp của chúng ta cũng tin – mấy thứ “Thuật trong phòng” này, toàn là do mấy đứa lỗ mũi trâu làm ra. Càng là người tiên phong đạo cốt, ở bên trong lại càng hư hỏng!

Triền miên thật lâu, vạn năm tu hành cũng không sánh bằng với ba tác mềm mại trong lòng bàn tay. Lúc mê mê, đạo chủ cúi xuống khẽ gọi bên tai cô “Gà con...”

Thất Diệp : _

57. Chương 57: Thú Yêu Đường

“Gà con là ai?” Trong hồ, thánh ma mất đã mù nhưng lại cực kì giận dữ. Sau đó màu xanh lạnh lẽo trong mắt đạo chủ của chúng ta từ từ thu lại, ôm lấy thân thể mềm mại thơm mát. Tư vị mất hồn như thế vẫn còn lưu lại, khiến cho anh nhất thời không kịp phản ứng—— này, này sao lại thế này?

Thất Diệp vẫn còn đang tức giận: “Gà con là ai?”

Vì vậy đạo chủ của chúng ta nghi ngờ: “Gà con cái gì. Còn nhỏ lắm sao !” Anh buông thân thể trắng nõn trong ngực ra. Đầu ngón tay vẫn còn lưu lại xúc cảm, lại nhìn chứng cứ phạm tội vẫn còn lưu lại trên làn da trắng như tuyết kia. Thật lâu sau mới trở mình ngồi xuống bên cạnh ao, lặng lẽ suy nghĩ. Vì vậy Thất Diệp của chúng ta không vui, vừa mới xong việc đã lãnh đạm !

“Đang làm gì đó!”

Đạo chủ trầm ngâm: “Đừng nói chuyện, để bản đạo suy nghĩ thật kỹ, chờ bản đạo nghĩ thông suốt, rồi sẽ nhận mệnh.”

Lại nói bên này có hai người đang nổi giận ở bên cạnh ao. Nhưng bên kia Đạo Phi không chịu nổi cảnh tượng xít máu lần này. Hai người không ngại có nó xem, nhưng nó cũng vẫn sợ bị đau mắt. Thế là đồng chí chim của chúng ta liền nhàn nhã bay dạo quanh đình.

Bạn thử nói xem nếu người đến một chỗ xa lạ đi dạo lung tung, người đầu tiên không thích là ai?

Bất luận người khác nghĩ thế nào, Dao Phi cũng vẫn rằng đó chính là chó. Bởi vì hiện giờ nó đang bị một con chó đen tuyền vô cùng tức giận nhìn chăm chăm. Con chó này bình thường đã hết sức cao lớn uy mãnh, lông bóng mượt (người ta hằng ngày tắm bằng sữa tươi đấy), trước ngực đeo một cái chuông vàng tinh xảo, đôi mắt quan sát kẻ thấp bé trước mặt.

Dao Phi cũng không yếu thế. Vì vậy nó liền trừng lại, trừng đến lúc trời ngả về tây, con chó này cuối cùng cũng không chịu nổi. Vì vậy nó sủa: “Gâu Gâu!”

Dao Phi nghe không hiểu, dùng hai cánh dụi mắt đến đau đớn, hỏi lại: “Mi nói cái gì?”

Con chó đen trên mặt đất có chút sợ hãi, trước giờ chưa từng có người quan tâm nó nói gì. Nó nói: “Gâu gâu gâu.”

Dao Phi lại dùng hai cánh ôm ngực, cổ làm bộ lạnh lùng: “Mi có định nói không?”

Con chó đen nhìn nó một cách tội nghiệp, một lúc sau lại nhỏ giọng gâu gâu hai tiếng. Dao Phi hoàn toàn bó tay: “Nói chuyện, nói chuyện biết không? Thế kia không phải là nói chuyện, mà là sủa. À, không được, một con chim ưu tú không được nói bậy. Phải tao nhã, vì vậy ta phải nói năng tao nhã một chút, thế kia gọi là chó sủa.”

Con chó đen nằm xuống dưới tàng cây, nhìn nó thè lưỡi ra liếm lông trên người. Dao Phi thấy nó không có ý muốn đi, nhất thời nổi lòng tốt bụng. (Ặc, được rồi, tôi thừa nhận là nó buồn bực đã lâu, vất vả lắm mới có kẻ chịu nghe nó nói nhảm ngu ngốc)

“Bình thường mi cũng không nói chuyện à? Vậy nếu trong lòng có lời muốn nói thì phải làm sao? Đến đây, há mồm mà học từng chữ của ta này.”

“Gâu gâu.”

“Ừ, bản tọa cũng coi như người đồng ý rồi, bây giờ học đọc tên ta đi, Giáo Khôi.”

“Gâu gâu.”

“Không phải Gâu Gâu, là Giáo —— Khôi ——”

“Gâu gâu.”

“Mẹ nó, người thật ngu ngốc. Giáo ——”

“Ngao ——”

“A, đúng rồi, bắt đầu có điểm giống rồi, là Giáo ——”

“Ngao ——”

“Giáo! ! !”

“Ngao.”

Mổ Điều nổi giận: “Mẹ nó, người thật là đần. Thôi, cái tiếp theo, Khôi ——”

Con chó rất cố gắng: “Quy ——”

Con chim hết sức chán nản: “Khôi ——”

Con chó vô tội kêu: “Quy ——”

Cứ một chim một chó như thế nửa ngày. Cuối cùng con chim vẫy cánh bay đi, bỏ lại con chó đen ở chỗ cũ, không ngừng phát ra âm thanh “Ngao ngao ngao ngao ——”. Một lúc lâu sau, có một toán thiên binh đi tuần qua, thấy vậy sợ hãi: “Không xong rồi, không xong rồi Dương Tiễn. Hao Thiên Khuyến của nhà anh bị yêu quái bám vào người ——”

Lúc Dao Phi trở về thì đạo chủ của chúng ta đã nghĩ thông suốt. Anh ôm Thất Diệp ở trong nước. Hương thơm tươi mát của cỏ cây xông lên mặt, từng sợi tơ bao quanh anh. Đột nhiên anh nghĩ, thật ra như vậy cũng không tồi, không tồi như mình nghĩ.

Thất Diệp để mặc cho anh ôm, đầu đặt ở trong cổ anh, nghiêng đầu tựa vào ngực anh ngủ thiếp đi. Đạo chủ của chúng ta cứ thế ngơ ngác nhìn người trong ngực, rất lâu sau mới tiêu hóa được một tin tức —— Anh thật giống như, có vợ rồi?

Lần đầu tiên trong đời anh có vợ, nhất thời không biết phải làm sao. Nghĩ một lúc lâu liền hôn lên trán cô, khi môi rơi vào lông mày của cô, lại muốn giúp cô quên sạch những lời nói kia.

Sắc trời dần dần tối, dù là Tiên giới không có ngày đêm, nhưng cũng bị nhân gian đồng hóa, có khái niệm thời gian. Đạo chủ lặng lẽ nhìn Mão Nhật tinh quân kết thúc công việc, trăng non vừa lên, chiếu ánh sáng màu trắng bạc vào Tiên giới, mây bay nhẹ nhàng, trăng sao lặng lẽ. Chỉ có tiếng thở đều đều của người trong ngực, sưởi ấm trái tim của anh.

Anh vẫn không quá yên tâm với trí nhớ của mình. Nghĩ ngợi một lúc lại rút phất trần ra, lại nghĩ, khắc lên hai chữ Thất Diệp, vốn định khắc là Thất Diệp vợ tôi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thấy không hay. Anh nghĩ, khi đã khắc vào phất trần rồi, thì là người vô cùng quan trọng, cho dù có thay đổi cũng vẫn sẽ hiểu.

Cuộc sống ở Tiên giới thật là khô khan. Ngày xưa đạo chủ của chúng ta có thói quen du sơn ngoạn thủy. Anh từng sợ có gì ràng buộc với cái thế giới này. Nếu trong lòng không yêu, thì không có cái gì gọi là quá khứ tương lai, thân như chim hạc, tự do tự tại. Cho nên anh cũng không có ý kiến gì đối với việc định kì của Thiên Đình. Nhưng mà giờ khắc này ôm người nằm trong ao ở Tiên giới, anh đột nhiên cảm thấy thì ra cuộc sống trước kia cũng không thể gọi là sống, chỉ khi lòng người có tình yêu, thì mới có thể coi là sống.

Dĩ nhiên Giáo Khôi của chúng ta chẳng rảnh rỗi đi lĩnh ngộ những điều này. Mấy ngày nay nó rất khổ sở, con chó kia thật giống như cái đuôi. Dù nó có đổi chỗ đến đâu cũng có thể tìm tới. Vấn đề là tìm thấy cũng chưa nói, nó lại còn ở dưới tàng cây gào ầm lên Quy Quy.

Dao Phi vẫn còn hiểu chuyện, sợ nó đưa tới những kẻ không liên quan, liền trấn an nó: “Có phải là ở Thiên Đình cũng không có người nói chuyện với mi đúng không? Cũng phải, người ta đều là thần tiên, mi lại chỉ là một con chó. Nhưng mà đừng sợ, bình thường cũng có ít người nói chuyện với ta, chủ nhân nhà ta cả ngày toàn nói nhảm. Cũng phải thôi, ta chỉ là một con chim mà, có lẽ bọn họ cũng cảm thấy ta không cần thiết phải nói quá nhiều, thì thoáng nói nửa câu thơ vui về khôi hài là được rồi.”

Nó nói tới chỗ này, đột nhiên có chút rầu rĩ: “Lại nói chúng ta giống như có chút cảm giác đồng mệnh tương liên*.”

(*Đồng bệnh tương liên: cùng hoàn cảnh nên thông cảm cho nhau)

Con chó đen dưới tàng cây ngẩng đầu nhìn Dao Phi. Từ khi nó lên thiên giới tới nay, đây là con vật đầu tiên chủ động nói chuyện với nó mấy chuyện tạp nham nằm ngoài nhiệm vụ. Mặc dù chỉ là con chim thôi.

Dao Phi cũng không để ý nhiều như vậy. Một con chim trên cây cùng con chó tán gẫu, ông nói gà bà nói vịt: “Thiên giới này vẫn còn yên tĩnh hơn so với Bích Lạc hải, thần tiên cũng đều kiêu ngạo thế này. Mẹ nó, sao mà mi sống qua được thế?”

Con chó đen lắc đầu. Thật ra thì Nhị lang thần đối xử với nó cũng không tệ lắm. Nhưng mà không tệ thì thế nào, nó cũng chỉ là một con chó. Dù có dắt đến Lăng Tiêu Bảo Điện, thì cũng chỉ là một con chó mà thôi.

Không có ai quan tâm nó nghĩ cái gì. Thậm chí nó cũng không cần lên tiếng, chỉ cần nghe hiểu lời nói là được rồi. Cho nên cho dù nó là chó thường, hay hiện tại là Thần Khuyển, nó cũng chưa từng học nói chuyện. Nó chỉ dung miệng sửa: “Gâu gâu.” Thật là đơn giản nhẹ nhõm.

“Thật ra thì mi cũng vậy, thật tốt ột con chó, làm cái gì mà thần chó ư? Mi cho rằng người đeo một bộ chuông vàng trên cổ, mặc vào thân một bộ giáp vàng, thì mi không phải là chó à? Con mẹ nó, lão tử cảm thấy cho dù làm con chó hoang ở thảo nguyên rừng sâu, cũng còn tự tại hơn so với đồ thần chó bỏ đi nhà mi.” Dao Phi nói một hơi vô cùng kiêu ngạo, lại không nghĩ mình cũng chỉ là một con chim mà thôi.

Con chó đen nhìn nó khinh bỉ, con chim này, quá không có lý tưởng!

“Ây da, mi cũng không nói chuyện, thế giới này chẳng có gì vui, lão tử tìm chỗ nghỉ ngơi đây.” Dao Phi của chúng ta vừa quạt cánh định bay, đột nhiên lại xoay người lại nghiêm túc nói: “Cảnh cáo không cho phép người đi theo lão tử nữa!”

Chó đen lẳng lặng nhìn nó bay đi, đột nhiên nghĩ. Nếu như mình có thể nói chuyện, có lẽ nó cũng sẽ không buồn bực đến vậy?

Đứng thế suy nghĩ một hồi lâu, con chim kia bay qua đỉnh đầu.

Một lúc nữa, con chim kia bay lại.

Một lúc nữa, con chim kia lại bay qua.

Mắt con chó đen lẳng lặng nhìn chăm chú bóng dáng bé nhỏ của Dao Phi. Nó nghĩ, chẳng lẽ nó không bỏ được mình sao?

Ngay lúc đó, ở trên đầu nó Giảo Khôi bay lượn một lúc lâu cũng buồn bực: mẹ nó, tiên giới này sao phòng ốc đầu đầu cũng giống nhau, lão tử bây giờ đang ở đâu đây.

58. Chương 58: Ước Định

Hai người nán ở Giả Ấn Trì hết nửa tháng. Theo tính tình của đạo chủ, thì chắc chắn không sống được. Thế mà lần này anh lại không cảm thấy khó khăn, đợi khi ra khỏi ao này, linh lực của Thất Diệp sẽ vượt xa tâm ma, tạm thời không có gì đáng ngại.

Quan hệ của hai người cuối cùng sau nửa tháng cũng chính thức được xác định, hơn nữa là danh xứng với thực .

Lúc ra khỏi thiên giới, Dao Phi còn chạy đi từ biệt con chó đen kia. Mặc dù quen biết không lâu, cũng không phải hiểu biết sâu sắc, nhưng dù sao nó cũng không có nhiều bạn bè. Chó đen nhìn nó bay đi, thậm chí còn quên mất chức vụ của mình là trông nhà cho Thiên giới, không cho phép người lạ đột ngột xông vào.

“Ngao Quy.” Nó lại gọi cái tên này.

Từ đó về sau, chó đen của Nhị Lang Thần bắt đầu học nói tiếng người, nó luôn lặp lại một câu “Ta tên là Hạo Thiên.” Những chữ này càng lúc càng rõ ràng. Dĩ nhiên cái này là nói sau.

Lại nói đạo chủ của chúng ta mang theo vợ “đẹp” trở lại Diệt Tự Cảnh. Tất cả mọi người đều cảm thấy có sự khác biệt. Đạo chủ của bọn họ vẫn hài hước như cũ, nhưng cái người cứ hay đi ra ngoài là đi mấy năm chẳng biết ngày về đã không còn nữa.

Từ khi ngâm mình dưới Ấn Trì xong, Thất Diệp đã khôi phục được quyền khống chế với thân thể này. Lại càng không muốn xa Thanh Dương Tử, nhưng cũng không muốn hạn chế tự do của anh.

Đạo chủ cũng ở chung một chỗ với cô, chỉ là anh đã quen cấm dục, nên ngay cả lúc mê mẩn nhất cũng khó có thể thuyết phục mình làm trái với những lễ tiết kia. Thế là ngay cả hôn cũng chỉ hôn ở trán, chuyện ngày hôm đó ở trong ao không xảy ra nữa.

Thất Diệp nhàn rỗi lại pha trà như cũ, hương trà này triệt để trói buộc dạ dày của đạo chủ. Rốt cuộc anh cũng hiểu vì sao cảm thấy trà của Diệt Tự Cảnh uống như nước gạo rồi, thì ra mọi việc đúng là có sự tương đối.

Ban đêm, Thất Diệp tựa vào ngực Thanh Dương Tử, hai người ôm nhau ngủ.

“Thanh Dương Tử.”

“Hả?”

“Em muốn trở về Bích Lạc hải.”

“Một mình nàng ở đây. Buồn bức hử?” Đạo chủ ôm cô càng chặt hơn chút, cúi đầu hôn nhẹ vầng trán láng mịn của cô. Thất Diệp lắc đầu: “Không có, mọi người đều nghe theo em mà. Chỉ là ở bên này linh lực tăng trưởng rất chậm, em muốn tiếp tục tu luyện Mộc Xuân Phong.”

Vì vậy đạo chủ của chúng ta cuối cùng đã ghen: “Nàng đang nghĩ tới Lệ Vô Quyết.”

Thất Diệp không nói gì, hoặc là vì cô nghĩ cô không yêu Lệ Vô Quyết là được. Nhưng cô không thích người kia cứ thế nằm xuống lạnh lẽo cô độc. Anh ta từng nói rằng, bọn họ là người giống nhau. Nếu như giống nhau, cô biết là anh ta không muốn cô độc đến thế nào.

Một lúc lâu sau, Thanh Dương Tử thở dài: “Thất Diệp, nếu như dùng Mộc Xuân Phong vẫn không cứu được hấn, thì nàng làm thế nào?”

“Em chỉ là muốn nỗ lực hết sức.”

“Được rồi. Tiểu Thất, chờ hết thời hạn làm đạo chủ Diệt Tự Cảnh, ta truyền ngôi cho Quyết Minh Tử.” Anh không cam kết cái gì cả, nhưng Thất Diệp biết ý của những lời này, cô cố gắng lắm mới không cười lên, gật đầu lia lịa: “Ừ.”

Ngày thứ hai, đạo chủ đưa Thất Diệp trở về Bích Lạc hải. Hai người cũng không xem mục đích là quan trọng, du sơn ngoạn thủy, đi qua rất nhiều danh lam thắng cảnh. Thất Diệp cũng không nhìn thấy gì, nên Thanh Dương Tử miêu tả cho cô nghe.

“Ừ, nơi này, nói như thế nào đây nơi này, nơi này cây có màu đỏ tím.” Hai người ôm nhau ngồi trên đỉnh núi, ánh mặt trời nhàn nhạt, gió núi mang theo mùi cỏ cây thơm ngát bay đến. Xung quanh chỉ nghe thấy tiếng gió qua tai, thỉnh thoảng có tiếng chim bay, lưu lại vài tiếng hót thanh thúy.

“À?”

“Có thể trước kia là chiến trường, huyết khí quá nặng. À, lá cây rất đẹp, đến sờ thử xem.”

“Ừ, lá cây rất đặc biệt.”

“Bạn hữu, đó là tay bản đạo.”

Sắc trời dần dần tối, đạo chủ cảm thấy hai người ngủ ngoài đồng cũng là chủ ý tốt. Vì vậy không nói tới chuyện xuống núi. Thất Diệp cũng không cảm giác được thời gian, nên cũng không nói. Hơn nữa cô sống ở trong núi, hoàn cảnh này cô lại càng thích.

Trăng non dần lên, ánh sáng bàng bạc chiếu xuyên qua cành cây, rọi loang lổ trên thân cả hai người. Thanh Dương Tử cúi đầu hôn lên chóp mũi người trong ngực. Thất Diệp cảm thụ nhiệt độ của nụ hôn này, ngửa mặt lên hôn trả môi của hấn. Đạo chủ ngẩn ra, tỉ mỉ phối hợp với cô, răng môi quấn quýt, hôn thật tha thiết, Tiểu Thất thở hổn hển.

Đạo chủ nhìn gương mặt trắng trẻo đỏ hồng này, lại có chút xúc động khó nhận được. Cảm thấy đôi tay kia đã sờ tới chỗ không nên sờ, mặt Thất Diệp đã nóng tới có thể luộc trứng rồi. Tay cô vụng về môn trốn thân thể của anh, không có kĩ xảo gì, chỉ giống như một đứa bé tìm tòi một con vật yêu quý. Nhìn về mặt học thuật mà nói thì là vuốt ve. =

Đạo chủ khép hờ mắt, lại bị cô kích động đến ngây ngất, cô lại ấn chặt không cho anh lộn xộn: “Trong núi này cũng không ít kẻ tu tiên, thế này không phải em bị nhìn thấy hết sao.”

Đạo chủ cười: “Tất nhiên, chỉ để một mình bản đạo nhìn là được rồi.”

“Chàng!”

“Rồi rồi rồi, bản đạo bày trận ngăn cách là được.”

“A. Chàng thật là yêu đạo!”

“Ừa, hiện tại bản yêu nói là tên đã lấp vào cung, ngoan ngoan phối hợp chút.”

“Ừm.”

Sự thật chứng minh, hai người đúng là chọn sai chỗ để phong lưu. Tiếng chúc tụng truyền tới, lúc nửa đêm ở nơi thâm sơn lại nghe rõ cực kỳ. Thất Diệp lay lay Thanh Dương Tử: “Chàng nghe xem.”

Đạo chủ của chúng ta đang vui mừng, cấm đầu cấm cổ hành động. Thất Diệp bị anh quây đến không yên được, nên lật người đè anh lại. Đạo chủ thấy nếu không giải quyết chuyện này, thì cục cứng tò mò này chắc sẽ không ỉnh làm tới. Nhưng đúng lúc này bị quấy rầy, đúng là Phật cũng phải bực. Anh trang trọng niệm kinh: “Vô Lượng Thọ Phật, con mẹ nó! Người nào làm hỏng chuyện tốt của ta, ta liền bắt đi luyện tiên đan.”

Thất Diệp cười hì hì vui vẻ: “Nhanh lên, yêu đạo!”

Đạo chủ vừa chỉnh lại y phục vừa đi vào trong rừng. Rừng núi âm u cũng không ảnh hưởng đến việc anh nhìn thấy sự vật. Trước mặt hiện ra ánh lửa, rất nhiều người đang quỳ lạy mặt trăng, chấp tay trước ngực lầm rầm cầu khẩn. Anh cau mày, nhìn những người này, sợ là tà giáo gì đó.

Ở trong chỗ tối quan sát một lúc lâu, lại thấy một luồng ánh trăng ngưng kết lại, dần dần sáng lên, hấp thu tử khí ở trong núi, xoay tròn mở ra một địa mạch. Thanh Dương Tử biến sắc, đây là dấu hiệu Ma tộc thức tỉnh!

Xem ra phải phái người thông báo cho Thiên giới, bên Vô Hận Thiên, phải tăng cường phòng thủ mới được. Về mặt anh sa sầm, cứ cho là phòng thủ, có thể phòng thủ được bao lâu đây? Nếu mà Phong Ma phá phong ấn đi ra, đến lúc đó thì thế nào?

Đột nhiên anh cảm thấy mệt mỏi, không muốn trông nom mấy thứ Thần Ma, Thiên Địa này nữa... Việc vớ vẩn, thế gian này, không thể có một chỗ đào nguyên sao?

Bất chợt anh ra tay, phất trần quét qua một đám tử khí từ trên trời đến. Chúng Ma kinh hoàng, Thanh Dương Tử khẽ mỉm cười. Mọi người chỉ nhìn thấy một luồng ánh sáng trắng, cũng không biết là người nào nói lên: “Là Thanh Dương Tử!” Sau đó Chúng Ma tộc chạy tứ tán.

Đạo chủ không đuổi theo. Ma tộc hồi phục cũng không đáng sợ, chỉ cần Phong Ma không ra, đám tiểu lâu la này cũng không thể gây sóng gió. Lặng lẽ lui về bên kia, lại thấy Thất Diệp đang đứng đón gió. Dưới ánh trăng, áo bào màu đen tung bay, từng sợi tơ nhẹ ở trong gió tản ra, vền vền chỉ một bóng lưng, lại làm anh dốc hết vốn văn chương cũng khó có thể hình dung được.

Đột nhiên, không muốn cô đứng một mình như vậy, đạo chủ đi tới từ phía sau lưng ôm choàng eo cô: “Yêu đạo trở lại.”

Thất Diệp cười khê: “Em cho là chàng lại kiếm được việc đại sự phổ độ chúng sinh gì đó, quên luôn em rồi.” Mặt Thanh Dương Tử vùi qua mái tóc đen của cô, nói nghiêm túc: “Bần đạo không dám.”

Thất Diệp liền để mặc cho anh ôm như thế, dưới chân núi ruộng đồng xanh bát ngát. Xa xa có dãy núi chạy dài, dưới ánh trăng mơ hồ như hợp lại với nhau. tất cả đều rất an tĩnh, như trong mộng.

“Thanh Dương Tử, về sau hàng năm chàng đều phải nhớ trở về Bích Lạc hải một lần.”

“Bần đạo tuân lệnh.”

59. Chương 59: Nhân Gian Có Nơi Nào Là Đào Nguyên

Ban ngày họ đi qua Thương Châu, dự tính từ nơi đó trở về Bích Lạc Hải. Khi đi ngang qua một thôn trang, bỗng đạo chủ không dám tin vào hai mắt của mình. Nơi này đất đai nứt nẻ, cây mạ cũng chẳng sống nổi. Đường phố vẫn còn, nhưng những bức tường đã rạn nứt vô kể. Đường như dùng hai chữ “đổ nát” cũng không thể hình dung được nơi này.

Thỉnh thoảng có vài phụ nữ và trẻ con đứng ở cửa của những căn nhà chưa sụp, gương mặt tóp teo, gầy đến không ai có thể nhìn ra họ là con người. Cặp mắt kia lóe sáng rực rỡ giống như đã thú đói khát khô cổ.

Những người đó mang vẻ mặt lạ lẫm nhìn Thanh Dương Tử. Thất Diệp cũng phát giác có điều gì không đúng, khẽ nói: “Có chuyện gì sao?”

Đạo chủ kéo cô gần lại một chút, không phải vì lo lắng an toàn của cô. Thật ra hiện nay, muốn tìm người có thể làm cô bị thương, sợ là trên Thiên Đình cũng không nhiều, chẳng qua anh sợ cô lo lắng mà thôi.

“Không có việc gì, hình như nơi này rất khốn cùng.” Anh hình dung vô cùng uyển chuyển, tình hình hiện tại đâu chỉ là khốn khổ, nghèo đói.

“Xin hỏi phu nhân, gần đây có nơi nào có thể trọ lại không?” Lực tương tác của Đạo chủ của chúng ta vẫn còn rất mạnh. Người phụ nữ kia vẫn dùng ánh mắt lạ lẫm như cũ đánh giá bọn họ. Một lúc sau, trong cổ họng cũng phát ra hai tiếng khàn khàn. Âm thanh khô khốc giống như những vách tường bùn đất khô nứt bên đường: “Mọi người nào còn có vui vẻ gì, làm sao còn có chỗ trọ.”

Mắt thấy mặt trời đã ngã về phía tây, đạo trưởng cũng không vội vã. Dù cho hai người ngủ nơi hoang dã cũng không thành vấn đề. Nhưng tại sao nơi này lại dẫn đến tình trạng thê thảm như vậy?

Trên đường đi, từ đầu đến cuối thôn có tất cả chừng trăm hộ dân. Vào thời khắc chạng vạng này, vậy mà không có một nhà nào lên khói bếp. Đạo chủ cảm thấy có vẻ u ám. Cho dù có nhiều người nguyện lòng dốc sức giúp đỡ thiên hạ. Nhưng lại có nhiều nơi phải chịu đựng đủ loại tai nạn như thế.

“Thanh Dương Tử.” Bàn tay trắng nõn nắm lấy sợi tơ bạc của anh. Thất Diệp cảm nhận được cảm xúc của anh đang thay đổi. Đạo chủ lấy lại tinh thần, không muốn làm hỏng tâm trạng của Thất Diệp, gượng cười nói: “Ngày mai chúng ta quay lại nơi này, tìm hiểu xem vì sao lại gặp đại hạn đến vậy.”

Thất Diệp thở dài: “Yêu đạo, có ai từng nói chàng rất bác ái hay không?”

Lần này đạo chủ cười thật: “Không có, phần lớn bọn họ hình dung bản đạo mang nỗi lo trăm họ, chí tình chí nghĩa, gánh cả thiên hạ...”

Anh càng nói càng đắc ý, Thất Diệp cười phỉ nhổ anh: “Xí” Khinh bỉ xong, lại bỗng nhiên trịnh trọng: “Chẳng lẽ trong lòng chàng, chưa từng có gì quan trọng hơn cả trăm họ trong thiên hạ này sao?”

Đạo chủ cười xấu xa, đưa tay chạm nhẹ vào gương mặt cô: “Bạn hữu, nàng đang muốn buộc bản đạo thổ lộ sao?”

Lúc này, Thất Diệp thật sự phỉ nhổ khinh thường anh.

Hai người ngủ lại một đêm trong một ngôi miếu đổ nát ở đầu thôn. Buổi sáng cảm giác ánh mặt trời rất gay gắt. Chỉ là tia nắng ban mai vừa hé đã hơn cả buổi trưa ngày hè của những nơi khác. Bên ngoài vang lên tiếng la hét âm ỉ. Đạo chủ dẫn Thất Diệp ra ngoài, thấy trên đài cao ở trong thôn; Có hai đứa con nít một nam một nữ nằm trên chiếc giường bằng đá, cổ tay nhỏ bé gầy yếu bị trói chặt, miệng bị bịt kín, chỉ còn lại nước mắt đầy mặt.

Đạo chủ vừa nhìn biết có chuyện chẳng lành. Quả nhiên trong đám thôn dân vây xem, ngoại trừ những người phụ nữ khóc đến chết đi sống lại. Còn những người khác thì nhìn một cách tham lam, giống như trước mắt họ là món ăn ngon. Bên cạnh một thôn dân cao lớn đang mài một cây đao trên phiến đá, không có nước để thấm nên âm thanh kia nghe thật chói tai.

Thời điểm anh ta thử đao, đi đến cái giường đá trên đài, định hạ đao xuống cổ tay yếu ớt của đứa nhỏ kia. Đương nhiên đạo chủ không để cho anh ta thuận lợi ra tay. Anh vùng phất trần lên, cuốn cây đao kia xuống đất, dẫn theo Thất Diệp lên đài, giọng nói vô cùng lạnh lẽo: “Làm cái gì vậy?”

Có lẽ chưa từng bị cản trở như vậy, thôn dân chung quanh ngây người một lúc. Ngược lại người thị sát giận dữ: “Đừng có quấy rầy chúng tôi cúng tế, đắc tội với thần linh, hôm nay sẽ chẳng có chút mưa nào đâu.”

Quả nhiên. Trong lòng đạo chủ lạnh xuống, tại sao những thứ tôn sùng ngu muội đến mù quáng này luôn ẩn sâu trong lòng mọi người, xua đuổi không bao giờ hết?

“Nếu là con gái của anh, anh cũng sẽ nhẫn tâm như vậy sao?” Trong giọng nói của anh đã ẩn giấu tức giận nguy hiểm. Lời này hét lên với người đang cầm đao trên đài, dưới đài có một giọng khàn khàn đáp: “Đạo trưởng, đứa bé trai trên đài đúng là con trai độc nhất của lão đây.”

Lúc ấy, đạo chủ của chúng ta lại sợ ngây người. Anh đã đi lại cả khắp cõi trời đất, nhưng chuyện như thế này anh chưa từng gặp qua. Âm thanh của ông lão kia nghe thật chói tai: “Nơi này không có hoa màu,

không có nước đã hơn ba năm. Vào năm nay, thậm chí cây cỏ cũng chết hết. Anh hãy nhìn xem nhiệt độ của nơi này, nếu không hiển tế một bé trai và một bé gái, thì khi đến giữa trưa, trứng chim đặt dưới ánh nắng mặt trời cũng có thể nướng chín.”

Đạo chủ nhìn những người xung quanh tròn to mắt nhìn. Sau một hồi anh mới mở miệng, giọng nói thật lạnh lẽo khốc liệt: “Vậy nếu như hiển tế đến người cuối cùng mà vẫn không mưa thì sao?”

Thôn dân đứng xung quanh xôn xao: “Kéo cái người không biết gì này đi chỗ khác, lỡ thời giờ thì thần linh sẽ giận dữ! Tất cả mọi người đều không thể sống được.”

Có một vài người dân bắt đầu nhón nháo, vẻ mặt ông lão kia tang thương cùng với bất đắc dĩ: “Mong đạo trưởng nhanh chóng đi khỏi chỗ này. Qua được nhất thời là tốt rồi. Tránh khỏi hôm nay, chưa biết ngày mai sẽ như thế nào?”

Qua được nhất thời.... Đến cuối cùng, đạo trưởng cũng không nói gì. Ngay cả chính cả anh cũng không thể phủ nhận được trên thế gian này có rất nhiều người như vậy: Chỉ vì ý nghĩ sinh tồn lại có thể hèn mọn đến nước này.

Người thôn dân kia lại nhặt đao lên, ánh mặt trời càng thêm gay gắt. Thanh Dương Tử cúi đầu nhìn cây đao kia, thật lâu, hạ tay xuống rạch một đường, cắt xuống cổ tay một vết thương rất sâu.

Máu chảy ra, nhỏ giọt xuống giường đá, kéo dài thắm xuống khe hở của giường đá kia, Thất Diệp ngửi được mùi máu tanh, khẽ cất giọng gọi anh: “Thanh Dương Tử?”

Tay phải đạo chủ vỗ vỗ trấn an cô, tay trái máu chảy càng nhanh. Xung quanh không ai dám lên tiếng. Ánh mặt trời xuyên thấu qua áo bào trắng bạc của anh, rọi lên gương mặt cương nghị, chiếu lên giọt máu một màu sắc rực rỡ thật đẹp mắt.

Tuy đạo chủ của chúng ta không phải là đồng nam. Nhưng dù gì cũng có tu vi cao thâm. Nên máu của anh có thể có hiệu quả hơn nhiều so với người bình thường. Nhiệt độ của ánh mặt trời chói chang dần dần chiếu rọi xuống. Vì mất máu quá nhiều nên môi anh đã tái xanh, nhưng không ảnh hưởng đến phong thái của mình. Anh dùng tay phải chặn lại miệng vết thương, xoay lại nhìn đám người quần áo lam lũ: “Không có thần thánh nào có thể phù hộ chúng ta.” Giọng nói của anh cứng rắn lạnh lùng, hòa tan vào ánh sáng màu vàng của mặt trời: “Cũng chẳng có ai được ai phù hộ. Khi có gì đe dọa đến cuộc sống của chúng ta, có van xin cũng chẳng được. Chỉ cần chúng ta đoàn kết liều chết cũng sẽ chiến thắng được nó, bất kể nó là thần hay là ma.”

Ánh sáng xanh trong tay Thất Diệp nhẹ nhàng hiện ra phủ lên miệng vết thương ở cổ tay đạo chủ. Ngay lập tức miệng vết thương khép lại khôi phục như ban đầu. Đây là Mộc Xuân Phong trong truyền thuyết!

“Thanh Dương Tử, chàng đang tức giận ư?” Câu nói rất khế, nhưng đạo chủ dần dần bình tĩnh trở lại: “Nếu như thế giới này mạnh sống yếu chết. Như vậy người còn sống sót nhất định sẽ không phải là người biết nhân nhượng vì lợi ích toàn cục!”

Phía dưới im lặng một lúc, có người sợ hãi mở miệng hỏi: “Đạo trưởng, ngài có biện pháp nào cứu chúng tôi không?”

Ánh mắt xung quanh lập tức khẩn thiết trở lại. Đạo chủ biết chính mình phải nói rõ ràng tất cả. Nhưng ngẫm lại nếu mỗi người đều có năng lực tự bảo vệ mình, vậy thì còn cần anh làm gì? Anh hơi bất đắc dĩ, vẫy vẫy tay: “Vốn Cửu U Minh Long không phải như thế, là do các người hiển tế nuôi dưỡng thời gian lâu dài, bây giờ mới trở thành như vậy.”

Thôn dân phía dưới quỳ rạp trên mặt đất, dập đầu không ngừng: “Thần tiên, xin cứu giúp chúng tôi đi, cứu chúng tôi đi.”

Đạo chủ mím môi: “Cầu xin bản đạo cũng vô ích.”

Mọi người vội vàng quay sang hướng Thất Diệp dập đầu. Đôi mắt Thất Diệp hư vô đón ánh nắng mặt trời: “Thần tiên?”

Cô tự lẩm bẩm, đạo chủ mỉm cười nói: “Bạn hữu, làm phiền đôi tay ngọc ngài một phen.”

May mà Thất Diệp biết trước thói quen của anh, ngược lại không nói gì, giơ tay đập vỡ nát hai chiếc giường đá kia. Có hai người phụ nữ vội vã chạy lại ôm hai đứa con xuống, vừa đi vừa thì thào nhắc đến cái gì bỏ tất phù hộ đủ loại.

Cửu U Minh Long vốn là thần thú thời thượng cổ. Trong truyền thuyết là do oán linh của Hồng Hoang tạo thành. Ở hiện tại cũng được coi là một động vật được quốc gia bảo hộ cấp một. Nhưng thả ra thì lại trở thành một mối họa. Bởi vì con vật đó có cái khiến người ta không dám khen tặng, chính là yêu thích phun lửa! Mà còn phun lửa không quản thời gian, địa điểm. Bất kể có người lớn hay trẻ con, cứ thích là phun lửa.

Như vậy là không có đức tính bảo vệ môi trường, khó trách Diệt Tự Cảnh xem nó là mãnh thú gây tai họa ghê gớm. Hiện thời, có máu tươi cung cấp nuôi dưỡng, nó cảm thấy mát mẻ thoải mái. Đương nhiên tạm thời không phun lửa vài chỗ, vì vậy nhiệt độ cũng giảm thấp một chút. Nhưng ngấm lại, tu vi của nó càng cao thì nhiệt độ hỏa diễm càng cao, cho nên dùng máu tươi nuôi nấng có thể nói là một loại thuốc độc cho đỡ khát.

(Kỳ thật cái gọi cần bé trai bé gái hoàn toàn là giả dối hư vô. Mỗi quân suy đoán tế phẩm luôn là như thế, cũng chỉ vì người lớn đều sợ chết).

Đối với Thất Diệp, việc giết chết Cửu U Minh Long cũng chỉ dễ dàng như trở bàn tay. Một tay cô đập vỡ giường đá, oán vật phía dưới cảm nhận được sự khác thường, nên chui lên khỏi lòng đất. Thế nhưng thân tựa như hình rỗng, hình dáng như ngọn lửa. Không khí xung quanh nhất thời bị nóng bức vô cùng. Nhưng cũng chỉ trong thoáng chốc, Mộc Xuân Phong xuất ra, nhiệt độ nóng bức lập tức tan rã. Thất Diệp dự đoán phương hướng của nó, đánh thẳng một chưởng, tiếng kêu dài vang lên trong không trung. Súc sinh kia đã bị trúng chưởng, nhưng vẫn còn hung hãn đánh trả lại Thất Diệp, lại không biết chính mình là oán linh ngưng kết, mà thân thể Thất Diệp Linh Chi đặc biệt yêu thích đối với biến hóa hư vô, vì thế bổ nhào tới trực tiếp hút hết nó sạch sẽ.

Khi Thất Diệp bay ra, đôi cánh màu vàng của cô giang rộng, con ngươi màu đen nhợt nhạt dần thay đổi thành màu tím, ánh mặt trời làm nền, gió thổi qua tay áo, giữa cái ma mị mang theo khí chất của vua chúa.

Đôi đồng tử màu tím đang âm thầm nhìn chăm chăm vào nơi xa xăm. Chuyện này về sau cũng làm ma tộc xôn xao. Bọn chúng nói Ma Tôn đã trở lại, người đó sẽ dẫn dắt bọn chúng, mở ra một tộc ma mới sáng lạng.

Một chuyến du ngoạn rảnh rỗi, cuối cùng cũng đến đích.

Đạo chủ ở lại Bích Lạc Hải vài ngày, Lan Y và Mạc Hồ thấy hai người thân thiết. Đương nhiên cũng hiểu rõ mối quan hệ của bọn họ. Trái lại rất vui vẻ, bọn họ vô cùng tôn kính nam chủ nhân của Bích Lạc Hải. Khụ, chỉ là đạo chủ của chúng ta tái phát tật xấu mượn gió bẻ măng.

“Chắc, bạn hữu, nàng xem Hoài Nam có thiên tai lũ lụt, dân chúng lầm than. Nàng thân là thượng tiên Bích Lạc Hải, tốt xấu gì cũng chỉ có năng lực yếu ớt thôi.”

Thất Diệp nhú mày: “Nói đi, lần này cần bao nhiêu bạc?”

Đạo chủ vui mừng nói: “Không nhiều lắm đâu, không nhiều lắm đâu, bạn hữu có thể đưa hai mươi lượng bạc là được ngay.”

Lan Y không lên tiếng không được: “Tiểu Thất, tôi vô cùng tiếc nuôi trịnh trọng thông báo cho cô biết. Nếu xuất ra hai mươi lượng bạc này, thì trong vòng năm trăm năm, cô đừng nghĩ đến cây trầm phượng vũ.”

Thất Diệp =.=

Đạo chủ thán phục: “Bạn hữu, một cây trầm tốn hai mươi lượng bạc???? Đúng là quá xa xỉ, không cho xa xỉ như vậy!”

Thất Diệp còn chưa thôi: “Thật sự chàng muốn lấy toàn bộ đi ư?”

“Ây da, bạn hữu, không nhất thiết đắc tiền mới là trầm tốt đâu.” Đạo chủ của chúng ta trấn an, sau đó kẻ sát vào cô nói nhỏ: “Mà ánh mắt nàng lại không nhìn thấy, hai ba ngày nữa sẽ ta không có mặt ở đây, vậy thì đẹp cho ai xem chứ?”

Thất Diệp phát tay. Thật ra chính cô cũng không để ý lắm. Do Lan Y nói trâm Phượng Vũ như thế nào thì cô biết như thế đó, chỉ tiện lòng hiếu kỳ như một món đồ chơi mà thôi.

Vì thế đạo chủ của chúng ta cầm bọc ngân phiếu hai mươi lượng bạc rời khỏi Bích Lạc Hải.

Lan Y đưa anh ta xuống núi, lúc gần đi không quên trêu ghẹo anh: “Đạo chủ, nếu như có ngày anh thật sự muốn cưới Thất Diệp, ngàn vạn lần đừng quên sinh lễ nhé....”

60. Chương 60: Thi Thể Nữ Bị Trộm

N ngày sau, đạo chủ dừng lại ở một nơi có tên là Bách thị trấn, nghe nhân gian đồn đãi mấy ngày nay có tộc ma gây chuyện ở đây. Lúc tới đây, đạo chủ phát hiện nơi này có rất nhiều người buôn bán. Vì thế, vui vẻ thoải mái đi dạo một vòng.

“Ây da, có phải đạo gia chọn đồ trang sức cho cô nương nào đó đúng không? Tới đây, tới đây, xem chút đi, hàng hóa của tiểu nhân vô cùng đa dạng. Trâm, vòng, xuyên, ngọc bội, cần món gì cũng có.”

Dường như đạo chủ nhớ tới điều gì, mỉm cười. Thật sự anh đã dừng lại ở gian hàng nhỏ này một lúc. Nhìn hết một lượt những món hàng trong hộp. Anh cầm một cây trâm. Kiểu dáng cây trâm này cũng khá đặc biệt, thân trâm có màu gỗ thô, được mài dũa thật bóng loáng. Cây trâm chỉ có duy nhất một đóa mộc lan, đơn giản nhưng thanh nhã.

“Ây da, đạo gia à, ngài thật là có mắt nhìn. Nếu nói trâm ở đây của tiểu nhân không đẹp, thì trên cả con phố này không có chỗ nào đẹp hơn cả. Này, ngài xem: cốt, đá, đồ gốm, đào, trai, mộc, mận, trúc, ngọc, đồng, vàng, ngà voi, sừng trâu còn có đôi môi, cái gì tiểu nhân cũng có, đạo gia, ngài hãy xem đi....”

Đạo chủ ngăn người một lúc, người này đã lôi kéo giới thiệu nhiều như vậy, tốt nhất anh phải cắt ngang lời mời của người bán hàng nhiệt tình thái quá này: “Vật này bao nhiêu tiền?”

“À, đạo trưởng thật biết thưởng thức, đây là cây trâm làm từ Tử Đàn Mộc. Ngài xem đường nét điêu khắc, công nghệ sơn mài.....(đã tính lược tám ngàn chữ ca ngợi). Nhìn bộ dáng ngài như vậy, tiểu nhân luôn luôn tôn kính người đạo gia, nên tính cho ngài một trăm hai mươi lượng bạc thôi.”

Đạo chủ của chúng ta mỉm cười: “Anh thật biết kính trọng người trong đạo gia.” Sau đó duỗi hai ngón tay ra. Mặt của vị chủ quán kia lập tức biến đổi: “Không được không được, đạo trưởng, ngài thật xấu xa, hai mươi lượng bạc còn chưa đủ vốn, tuyệt đối không được.”

Đạo chủ mỉm cười: “Bần đạo không có nói là hai mươi lượng, mà là..... hai lượng.”

“Phụt....” chủ quán lão đảo: “Ngài không phải cố tình phá quán của tôi chứ...”

Đạo chủ trả lại cây trâm vào trong hộp, xoay người muốn đi. Chủ quán ở phía sau không cam lòng: “Này, này, đạo gia chớ đi chớ đi, có thể thương lượng lại mà, haiz, được rồi được rồi, bán cho ngài bán cho ngài đó....”

=.=

Một năm nay, trong nhân gian tương đối bình ổn. Đạo chủ đi ngang qua một đạo quán, ngẫu nhiên gặp được hai vị đạo trưởng Liên Hà, nên nán lại hàn huyên, bàn luận vài ngày. Ngày đầu tiên truyền đạo bàn luận về pháp, tất nhiên hai vị Liên Hà thịnh tình mời đạo chủ cùng tham gia. Thanh Dương Tử thường không thích những chuyện này, ví như thật sự đắc đạo, làm sao biện chứng?

Nhưng là một người nổi danh, làm sao tránh khỏi việc bắt đắc dĩ. Chủ nhà có lòng thỉnh mời, nếu từ chối mãi cũng không thể nào được. Vì vậy cố gắng mà đi.

Tiếng chuông ngân lên trang nghiêm, nhiều người vì nghe có đạo chủ giới Diệt Tự Cảnh nổi tiếng tham gia nên vội vàng tới. Cho nên việc giảng đạo bị xem nhẹ đi. Thỉnh thoảng dưới đài có người thì thầm: “ Nhìn kìa, đó là Thanh Dương Tử, đạo chủ giới Diệt Tự Cảnh.”

“Mặc một đạo bào màu trắng.”

“Rõ ràng tóc đã bạc hết, nhưng người lại trẻ như vậy.”

“Không lẽ là thuật cải lão hoàn đồng?”

Xì xào xì xào....

May mà đạo chủ của chúng ta tu luyện cao thâm, không để ý đến những lời thể tục này. Mấy đạo sĩ luận đạo đấu pháp lại nói đến: “Đồng đạo giả tương ái, đồng nghệ giả tương tậ. Đồng dữ giả tương ái, đồng thủ giả tương tậ. Đồng bệnh giả tương ái, đồng tráng giả tương tậ (1).” Đạo trưởng thất thần, đột nhiên anh nghĩ tới. Nếu đồng đạo thì thương nhau, như vậy anh và Thất Diệp vừa không đồng đạo, không đồng nghệ, lại cũng không đồng dữ, càng không đồng thủ, thì làm sao yêu nhau?

(1 – Có nghĩa cùng chung chí hướng(đồng đạo), cùng nhau qua lại (đồng dữ), cùng bệnh (đồng bệnh) thì dễ thông cảm thương yêu lẫn nhau. Còn cùng nghề (đồng nghệ), cùng lựa chọn (đồng thủ), cùng mạnh khỏe (đồng tráng) thì hay ganh ghét đố kỵ nhau)

Trong lúc nhất thời tâm linh trấn tĩnh, thậm chí có cảm giác như hiểu cả thiên địa. Kỳ thật trên thế giới này làm sao lại có nhiều đạo pháp như vậy chứ. Phật giáo hay đạo giáo cũng phải trải qua một kiếp sống phù du. Trong ba trường hòng trần này, khó vượt qua nhất, cũng đều là do chuyện thường tình nhi nữ.

Anh thở dài một hơi, một sợi dây vô hình buộc trong tim, người ta gọi đó là nhung nhớ.

Năm đó, nhân gian bình yên. Chỉ có duy nhất yêu quái Hoa Sơn Trà hút máu người đến chết. Vốn nên đưa yêu quái đó xuống địa phủ, đời đời kiếp kiếp không thể luân hồi. Nhưng đạo chủ của chúng ta hiềm thấy có lòng nhân từ, phé truất nó rồi cho đi tu hành. Trồng ở bờ sông, nhìn cây Hoa Trà kia theo gió phiêu diêu, anh lắc đầu: “Thật ra làm như vậy cũng không có gì không tốt, đúng không?”

Vào tháng chín, có tướng trên Thiên giới tìm đến, nói là Vô Hận Thiên phát hiện có Ma tộc. Đây là chuyện lớn, đạo chủ nhanh chóng đi đến tuyết trì, thấy phong ấn vẫn chưa bị tháo bỏ, chỉ là Ma tộc tìm được nơi phong ấn của Ma Tôn, sợ là sau này sẽ có nạn kiếp.

Anh nhíu mày, ngoài việc dẫn dò phòng thủ nhiều hơn ra cũng không còn biện pháp khác. Lúc đi ra, anh gặp Thái Bạch Tinh Quân và Nhị Lang Thần đang ở đó, họ im lặng một hồi, Nhị Lang Thần mở miệng: “Đạo chủ, trên Thiên giới mất một vật.”

Đạo chủ nhíu mày: “Mất vật gì?”

Dường như hai người cảm thấy khó xử, rồi cũng nói thẳng ra chân tướng. Thật ra thì, năm đó Phong Ma cũng là một vị đại thần Tất Phương. Bởi vì mê muội một cô gái phạm trần. Nên không chịu tiếp nhận chỉ hôn của Thiên Đế với Bích Dao công chúa. Bị Thiên Đế trách phạt, lệnh cho Phong Ma xuống hạ phạm luân hồi chuyển kiếp. Trong khi đó, cô gái kia bị giam ở cung Quảng Hằng, do Hằng Nga tiên tử trông coi. Nhưng vào một ngày, Bích Dao công chúa đến cung Quảng Hằng sinh sự. Buộc giao cô gái kia ra rồi ban ột đầy tớ nam xấu xí thô kệch ở trong phủ của mình.

Đạo chủ lắc đầu: “Đây là do Thiên giới không đúng, vậy vì sao Tất Phương đại thần hạ phạm chuyển kiếp vẫn còn gây khó dễ với một cô gái phạm trần?”

Thái Bạch Tinh Quân than thở: “Tóm lại, đến phút chót cô gái kia vẫn không thuận theo. Vào đêm động phòng, nhân cơ hội lúc tân lang tiếp đãi mọi người ở bên ngoài, cô gái ấy đã treo cổ tự tử.”

Nghe vậy, đại chủ chúng ta nhíu mày: “Thiên giới có thể cho người xuống địa phủ tìm lại hồn phách mà.”

Nhị Lang Thần ôm Hắc Khuyển nhà mình trong ngực, trả lời: “Lúc ấy mọi việc xảy ra ở phủ của công chúa Bích Dao, Thiên Đình dùng đủ phương pháp để tìm kiếm nhưng lại không phát hiện một mảnh âm hồn nào, e là....” Âm thanh của anh ta dần dần giảm xuống: “E là đã có người ra tay ác độc.”

“Vì vậy Thiên Đình sợ khi Tất Phương đại thần trở về sẽ không có cách nào giao phó với anh ta. Cho nên tạm thời sửa lại tư bạc mệnh, khụ, cho nên....”

Đạo chủ chợt hiểu rõ: “Cho nên Tất Phương đại thần chuyển kiếp thất bại?” Anh cười lạnh: “Các vị tiên hữu có kẻ sách thật tốt.”

Gương mặt hai vị đại tiên cùng đỏ lên. Thái Bạch Tinh Quân lắc đầu: “Thật sự chuyện này không có liên quan đến tôi. Do Thiên Đế hạ chỉ, những người khác còn có cách nào. Nhưng Tắt Phươg đại thần chuyển kiếp thất bại cũng không cầu xin trở lại thiên đình, chỉ mong cùng với cô gái kia gia nhập lục đạo luân hồi. Tắt nhiên thiên đình không giao người ra được.... Vì thế....”

Đạo chủ không muốn nghe bọn họ nói về chuyện cũ nữa: “Bần đạo đối với những chuyện bí mật xưa không có hứng thú, nên cáo từ ở đây.”

Hai người vội vàng lùi kéo anh lại: “Đạo chủ, hôm nay, Thiên Đình mất một vật, đó chính là thi thể của cô gái trước kia.”

“Hử?”

“Lúc ấy, khí thế Phong Ma hung mãnh, Thiên Đình lo sợ những chư thần không chiến đấu lại anh ta, nên vẫn bảo quản thân thể cô gái đó không bị tổn hại gì. Nhưng mà, mấy ngày trước..... không thấy nữa.”

Đạo chủ trở về Bích Lạc Hải trong một ngày rét đậm. Nhớ một người trên đỉnh núi Nguyệt Lăng, quét tuyết, pha trà, quan tâm anh. Anh cảm thấy có một cảm giác nhớ nhà, thì ra người ta gọi gia đình là như thế này.

Mùa đông ở Bích Lạc Hải, trận tuyết lớn bao phủ toàn bộ ngọn núi. Thanh Tùng ló ra màu xanh biếc, hương mai vàng tỏa khắp muôn nơi. Tuyết rơi phủ xuống nhánh Hồng mai, người kia chấp tay đứng bên đình Nguyệt Lăng, tóc đen như sợi tơ, thanh nhả nhưng lạnh lùng như trăng sáng. Khi gió dừng lại trên người tựa như vẩy mực vẽ tranh sơn thủy. Tuyết rơi loạn phủ đầy đầu vai mà người trong tranh vẫn chưa tỉnh.

Đạo chủ chậm rãi đi tới, ôm ngang thắt lưng cô từ phía sau: “Bạn hữu, yêu đạo đã trở về.”

Trong tay cô vẫn nhón lấy một đoá mai vàng, mùi hương thơm ngát lan tỏa mái đình. Cô khẽ mỉm cười, không phân biệt là người hay là mai tuyết, người làm nổi bật cảnh vật hay cảnh vật làm nổi bật người: “Đang đoán chừng chàng sắp trở lại.”

“Bạn hữu, cho dù bần đạo có quyền rũ thật sự làm khuynh đảo cả trời đất. Ngàn vạn lần nàng cũng đừng có ngày nhớ đêm mong. Nếu già nua tóc đen này trở thành bạc trắng, bần đạo tuyệt đối gánh vác không nổi.” Đỡ cô vào trong đình ngồi xuống, đạo chủ vầy vầy phát trần của anh. Trên bàn trà đã lạnh, Thất Diệp bấm tay niệm chú, lò lửa lập tức xuất hiện: “Nếu như nhớ chàng khiến đầu phải bạc, vậy mái tóc trắng này của yêu đạo chàng là vì ai mà bạc?”

Đạo chủ vuốt đi hạt tuyết rơi trên người cô, ngoài đình gió tuyết, trong đình lạnh run. Nhưng nhờ có lò lửa nho nhỏ này xua tan, đạo chủ lấy một sợi tóc bạc, im lặng thật lâu.

61. Chương 61: Giận Dữ Vì Lam Nhan (1)

Buổi tối hai người ở trong phòng, cũng không kiêng kị người bên cạnh, đạo trưởng cầm một cái lược làm bằng phỉ thúy như ý chải đầu cho Thất Diệp, nhớ tới mai lan sai kia, liền móc từ trong ngực ra, cài vào tóc cho cô. Lan Y mang nước quả vào, thấy tình cảnh này thật kinh hãi: “Tôi nói này đạo chủ, ngài không định dùng cái đồ chơi này làm sinh lễ để lấy Tiểu Thất nhà tôi đấy chứ?”

Da mặt của đạo chủ đã trải qua ngàn rèn vạn luyện. rất cuộc, cũng đỏ lên.

Thất Diệp ngồi dưới mái hiên cười khê: “Thôi đi, cho dù chàng có cầm một trăm tám mươi vạn lượng tới, tám chín phần là cầm từ Bích Lạc Hải rồi.”

Lan Y bĩu môi: “Cũng là một kẻ đứng đầu, ngài nói xem làm sao Mộc Phi Huyền phóng khoáng như thế, mà đạo chủ Diệt Tự Cảnh này lại khó coi thế.” Lời nói đó của cô ấy, lại đột nhiên nhớ lại tình cảnh của Thất Diệp ở Huyền Tự Cảnh lúc trước.

Thất Diệp cũng rất bình tĩnh, làm như không có chuyện gì xảy ra. Đạo chủ của chúng ta đã đỏ mặt xong rồi, liền vung phát trần nói: “Lan Y tiểu cô nương, sinh lễ này, cũng chỉ là của người trần mắt thịt. Cho dù là ngàn vàng ngàn bạc, làm sao so sánh được với một tấm chân tình của bần đạo?”

Đây cũng coi như lần đầu tiên anh phô trương thanh thế kiểu này – thật là quá trắng trợn. Thất Diệp cười phì, hai người nắm tay, mười ngón đan xen. Khiến Lan Y thoáng cái đỏ bừng cả mặt: “Được được được, tôi không nói nữa. Dù sao các người cũng một muốn mua rẻ còn một chịu bán lỗ.” Sau đó liền dậm chân bỏ đi, còn thuận tay giúp hai người đóng cửa.

Không khí yên tĩnh trở lại, Thất Diệp nhẹ giọng nói: “Chàng chộc cho Lan Y tức giận bỏ đi, ai tới giúp em thay quần áo đây?”

Đạo chủ cười: “Chuyện như vậy tự nhiên phải phiền đến bản đạo rồi.”

Áo bào đen đã cởi ra, mặc dù khí trời có lạnh, cô cũng không thấy lạnh lắm. Bên trong là áo mỏng màu trắng, mặt vải lụa mềm mại, bên trên thêu một chùm mai vàng. Đó là Lan Y đích thân thêu, tay nghề cực kì tinh xảo.

Đạo chủ của chúng ta thở dài một hơi: “Bạn hữu.”

“Hả?”

Ngón tay hơi thô ráp của anh mơn trớn đóa hoa mai trên mặt áo, giọng nói khàn khàn: “Phía ngoài là Hàn Mai Lạc Tuyết, bạn hữu có thể cho bản đạo đánh giá xuân sắc của nhân gian một chút không?”

Cứ thế ngậm trà trong miệng của Thất Diệp lại phun hết ra ngoài “Thanh, Dương, Tử, chàng, chàng. . . .”

Đạo chủ cười lớn ôm người đẹp thả lên trên trường, màn gấm kéo xuống, che đi cảnh xuân tươi đẹp trong phòng.

Đạo chủ cũng không ở lại Bích Lạc Hải lâu. Lúc anh đi, Thất Diệp tự mình đưa anh đến dưới chân núi, áo bào trắng của anh phản chiếu trên tuyết đọng, tóc bạc, chân đi liêu xiêu. Mấy sợi tóc trước trán bị gió thổi tung lên, những sợi tóc trắng dày đặc cũng không át được ánh mắt sắc bén linh hoạt kì ảo của anh. Thỉnh thoảng anh chuyển mắt, thấy rõ sự tinh ranh trong đó: “Bạn hữu không cần tiễn xa nữa, sang năm gặp lại.”

Thất Diệp gật đầu, nhưng vẫn đợi đến khi tiếng bước chân anh hoàn toàn biến mất trong gió tuyết. “Trong tiếng gió đưa xa, cổ nhân dừng bước lại”. Bầu trời cũng ảm đạm không có chút màu sắc như vậy.

Một lúc lâu sau, Lan Y mở miệng: “Trở về đi thôi?”

Thất Diệp gật đầu, bảo tuyết ở Bích Lạc hải đã phủ kín đường núi.

Đạo chủ của chúng ta ra đi chuyến này, lại gặp chuyện đại sự khó lường. Khụ, muốn biết chuyện xảy ra thế nào. (quần chúng điên cuồng chỉ tay: này, đây cũng là chương VIP rồi, đừng có nghĩ đến chuyện ăn bớt số chữ! ! !)

À, được rồi, Phong Ma đại nhân vẫn nổi tiếng không gặp người của chúng ta, cuối cùng nhờ nỗ lực của chúng ta, cuối cùng đã hóa giải phong ấn Vô Hận Thiên, đi ra ngoài chơi!

Mặc dù sự tình vô cùng thảm thiết —— Ma tộc hy sinh vô số, nhưng kết quả nhận được cũng hết sức đáng giá. Phong Ma đại nhân đặc ý lắc cái đầu phiêu dật toàn tóc đỏ, nhìn thấy tóc mình bị nhốt hơn mấy vạn năm mà vẫn sáng bóng mềm mại có thể đi quảng cáo Pantene được, rất là hài lòng.

Tóm lại lúc ấy Thiên giới cực kì hỗn loạn, chúng tiên vây quanh mà không dám hạ thủ. Phong Ma đại nhân của chúng ta ưu nhả trời lơ lửng ở trên không, tóc đỏ áo đen, mắt sáng như điện. Anh ta vừa xem xét đánh giá một đám chó con lông mềm như nhung, vừa nhìn một chút các tiên tướng xung quanh. Anh ta nhấc ngón trở thon dài trơn bóng lên, phỉ đi mấy bông hoa mai rơi xuống vai. Giọng nói rõ ràng từng chữ, cực kì ưu nhả tôn quý, mang theo mười phần khí độ của Ma Tôn: “Các vị độc giả, chào buổi trưa mọi người. Đã ăn cơm chưa? Cũng gần cuối năm rồi, Phong Ma ở đây gửi lời chúc mừng tới các vị. (tính lược 800 chữ đăng sau)”

Quần chúng: @_@

Kể điên (vừa chạy vừa hét): lão đại, không xong không xong rồi, Phong Ma đại nhân đã ra ngoài.

Phong Ma (__): bồn tôn trước hết kéo dài nhân khí, nhân khí thịnh vượng rồi thì lão đại nhà người cũng chẳng hơn ta đâu, có biết không? Đúng là kẻ không có kiến thức. Khụ, được rồi, các vị đại nhân không nên chấp nhặt với loại người không có kiến thức này. Thôi chúng ta trở lại chuyện chính đi. Ấc, đây là đâu nhỉ? Ở đâu ra lắm trẻ con thế này? (OMG, xin tha thứ, Phong Ma đại nhân của chúng ta bị giam ở trong vỏ ốc đã lâu, hơi lú lẫn.)

Vô Hận Thiên có động tĩnh kì lạ, Ma Tôn tái xuất, đúng là đại địa chấn động.

Lúc ấy đạo chủ của chúng ta đang ở khe suối ngầm đánh cờ cùng Sở Lăng Tử chân nhân của đạo giáo. Hai người vừa thấy vị trí các sao dịch chuyển, sắc mặt đại biến: không ổn!

Chuyện Phong Ma đại nhân của chúng ta đi ra ngoài, không phải là để hủy diệt thiên giới, cũng không phải để đàn đúm tụ tập với con dân ở Ma giới của anh ta. Mà là. tìm kiếm Tư Chiến Thượng Thần —— Mi Sên.

(người đi đường Giáp: ta nói Quân Quân à, chẳng lẽ là hai người bị vây ở Vô Hận Thiên đã lâu, không có chân à?)

Mỗ Quân @_@: bay đâu, đem kẻ qua đường Giáp đi chém! ! !)

Lúc ấy đạo chủ đột nhiên ngã xuống, tóm lại là có một luồng đại linh lực mãnh liệt phóng đến. Mẹ kiếp, đây chẳng phải là ba phần tư linh thức lúc đầu đặt ở Vô Hận Thiên để trấn áp Phong Ma kia sao?

Thần sắc đạo chủ nghiêm nghị, vội vàng ngồi xuống thu nạp. Nhưng bây giờ thân thể của anh là phàm thể, chưa thể hoàn toàn dung hợp. Phong Ma đại nhân tự nhiên cũng biết đạo lý này. Cho nên anh ta quyết định làm một chuyện, là tìm đến cái nguyên thần củi mục của Tư Chiến Thượng Thần hiện còn chưa dung hợp được này, đem treo lên!

Ba phần tư nguyên thần này trở về, cũng đem theo Phong Ma đại nhân của chúng ta tới. Một đầu tóc đỏ chói mắt trông chẳng khác gì gà tây này của anh ta bay bay trong gió. Đi theo là vô số tiểu lâu la của Ma tộc, mọi người đều hưng phấn đến quái dị. Nhưng Phong Ma đại nhân lại rất bình tĩnh, dường như không phải anh ta bị áp chế vài ngàn năm, mà là chỉ ngủ trưa một giấc thôi.

Đạo chủ của chúng ta cũng chịu đủ khổ rồi, giờ mà để anh đánh nhau với Ma Tôn này, không bằng trực tiếp để anh đập đầu chết cho nhanh. Cho nên Phong Ma đại nhân của chúng ta tốt bụng nói với anh: “Kháng cự chỉ tăng thêm đau đớn. Không bằng Tư Chiến Thượng Thần thúc thủ chịu trời. Người đời cũng chỉ biết bồn tôn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, nhất định không biết thượng thần chưa đánh đã thua đâu.”

Đạo chủ tự đứng dậy, vung phát trần trong tay, cười nói: “Ma Tôn đề nghị thật hay, chỉ có điều bốn thượng thần có thói quen, cho dù không thể thắng, cũng luôn phải đòi chút lợi tức đã.”

Ma Tôn cười to: “Tốt lắm, quả nhiên là tính cách năm đó!”

Gió đột nhiên biến chuyển, lâu la của Ma tộc cũng cảm thấy điều kì lạ này, tự giác lui ra. Đạo chủ nắm chặt phát trần, tiêu sái quay người lại, chỉ bực vung lên, anh giành phần xuất thủ trước!

Phong Ma vẫn đang cười, chẳng qua là nụ cười có thêm vài phần lạnh lùng khác nghiệt: “Mi Sên, một mình ngươi muốn chết!”

Chưởng, đánh thẳng về phía đám chỉ bực!

Bão cát nổi lên bốn phía, mây đen che kín hết trời, mắt nhìn cũng chẳng thấy trời trăng gì nữa.

Sở Lăng Tử không biết phải làm sao, đột nhiên lại có biến cố. Ma Tôn này bị trời ít nhất cả vạn năm đột nhiên tái xuất. Mà bằng hữu chi giao cùng mình đánh cờ thế mà lại biến thành Tư Chiến Thượng Thần trong thần thoại của Tiên giới năm đó. Hai người giao thủ, ông ta chỉ nhìn thấy thân ảnh lần lượt thay đổi, hoàn toàn không giúp được gì. Nhưng lúc đạo chủ ra tay lần nữa, lại nghe thấy có tiếng nói bên tai: “Đạo hữu đi nhanh!”

Hai người giao đấu qua lại, Ma Tôn không việc gì, một chút vẻ lộn xộn trên người cũng không có. Đạo chủ lại hơi nhếch nhác một chút, chỉ bực trên phát trần tán loạn, một dòng máu tươi theo mép chậm rãi chảy xuống, thần sắc tái nhợt, hết sức chói mắt.

Ma Tôn đại nhân hừ lạnh: “Mi Sênh, cậu thế này mà có thể dùng thân thể người phạm chặn được ba chưởng của bốn tôn, bốn tôn tha chết cho cậu.”

Đạo chủ cười lớn: “Khụ khụ. . . . Ma Tôn nói đùa, nếu thật sự không chặn được ba chưởng của các hạ, sợ là bản đạo đến da cũng chẳng còn.”

“Nói như thế tức là, thượng thần không đồng ý đánh cuộc?”

“Bản đạo không phải đưa trẻ con ba tuổi mới ra đời, làm sao mà lại có ý tranh giành với Ma Tôn.”

Phong Ma đại nhân thấy người này vẫn còn già mồm từ chối, cũng không chịu rút lui, cười khan hai tiếng: “Thế thì thượng thần bảo trọng nhé!”

Lần giao thủ này, máu của đạo chủ đã nhuộm đỏ cả áo bào trắng, phải cố sức lui về phía sau ba bước mới miễn cưỡng giữ vững thân mình. Chỉ bạc ở phát trần trong tay đã rụng hết, mà toàn thân trên dưới của Ma Tôn vẫn còn sạch sẽ, lại biết có kích tướng người này cũng vô dụng, định xuống tay thật nặng.

Giờ phút này cũng bất chấp cái khác, đạo chủ bẻ đôi phát trần, băng tinh vừa tan rã, một thanh kiếm cổ lại chậm rãi lộ ra.

Ánh mắt Ma Tôn tập trung, quả nhiên là binh khí tùy thân của Mi Sênh năm đó—— Ánh Thiên Cổ Trần. Nhưng mà người này đã bị thương tới tạng phổi rồi, dù cầm trong tay cổ kiếm thì đánh kiểu gì thắng nổi bốn tôn? Phong Ma lập tức giương tay, chưởng phong phóng tới, trong nháy mắt khe suối ngầm đã biến thành phế tích.

Phong Ma lui lại vẫn toàn vẹn, mà đạo chủ lại không thấy tung tích.

Chỉ còn lại vền vền một cánh tay.

62. Chương 62: Giận Dữ Vì Lam Nhan (2)

Ma Tôn tái nhậm chức, tam giới đại loạn

Phong Ma vừa sắp xếp lại bộ hạ cũ, vừa tiến hành truy lùng. Cần mau chóng tìm kiếm thượng thần đã tạm thời thành củi mục kia, đem xương nghiền thành tro mới có thể hóa giải mối hận trong lòng.

Cứ thế tìm kiếm hơn mười ngày mà không có kết quả. Mà tính nhẫn nại của Ma Tôn đại nhân cũng hao hết, càng ngày càng thâm hiểm, Quân sư Mục Lương Thần của Ma tộc hiến kế: “Ma Tôn, theo ý kiến của thần, Tư Chiến Thượng Thần này tự nhận là hạng người trung nghĩa, là anh hùng mà người người ở Tiên giới kính ngưỡng. Những thứ người nói chính nghĩa thế này, sợ nhất là ta không giết người khác, người khác lại vì thế mà chết. Thân thể phạm trần của anh ta là kẻ đứng đầu Diệt Tự Cảnh, chúng ta liền hạ thủ với Diệt Tự Cảnh đi.”

Phong Ma cúi đầu trầm tư, thật ra thì ngày thường anh ta cực kì đẹp trai. Mái tóc dài đỏ rực tung bay giữa trời, mặt mày sắc nét, mắt sáng như sao. Thỉnh thoảng ánh mắt đảo qua, có tia sáng hơi biến ảo, mà mị không nói nên lời. Cũng rất giống thượng thần Tắt Phương năm đó.

“Ừ, cứ làm như thế xem sao.” Một hồi lâu, anh ta nói đầy vẻ tùy tiện.

Thế là Ma tộc bao vây Diệt Tự Cảnh, quân sư Mục Lương Thần phe phẩy cái quạt lông màu lam nhạt của anh ta, thoải mái nhàn nhã nói: “Nếu buổi trưa ngày mai Thanh Dương Tử vẫn không xuất hiện, tôi tấn công vào Diệt Tự Cảnh này, giết hết sạch sẽ, gà chó cũng không tha.”

Đạo chủ để lại một cánh tay rồi biến mất không rõ tung tích. Ma Tôn tái nhậm chức, xuất binh bao vây Diệt Tự Cảnh. Thiên giới không thể khống chế Phong Ma, hỗn loạn rối rắm.

Cũng may là đại đệ tử của đạo chủ đã một mình xử lý công việc của Diệt Tự Cảnh nhiều năm, vẫn có thể giải quyết êm đẹp mọi chuyện. Ngày hôm đó vừa nghe được đạo chủ gặp chuyện không may. Anh ta đã sai

người đi Huyền Tự Cảnh tìm Mộc Phi Huyền. Sau đó sai bồ câu đưa thư cho Tiên giới và yêu giới. Vẫn cảm thấy không ổn, quả nhiên nghĩ tới một chỗ cực kì quan trọng—— đương nhiên là phải gửi tin đến Bích Lạc Hải.

Thừa Minh Tử ở ngoài cửa đợi hai canh giờ, cuối cùng cũng thấy một cây cỏ tinh nhỏ ở dưới đất thở hắt hển thông báo là anh ta có thể đi lên núi rồi. =

Đây lần đầu tiên Thừa Minh Tử tới Bích Lạc Hải. Lúc này đang giữa hè, bên ngoài quang cảnh tan hoang, rung chuyển loạn lạc. Chỉ có nơi này, hoa cỏ sum xuê, cây xanh khắp núi, nguy nga mà lại mang vẻ thanh tĩnh độc lập.

Đi theo thảo tình xuyên qua một bụi rậm. Các loại hoa khác nhau ở nơi này lại cùng nở một lúc. Ong mật bướm bướm vui vẻ chơi đùa trong biển hoa. Ánh sáng rực rỡ xuyên thấu qua lùm cây, mang theo nhiệt độ ấm áp, dịu dàng vỗ về núi rừng.

Giày vải bước qua cành khô, phát ra tiếng vang, thỉnh thoảng có sóc hoặc chim hoàng oanh từ trong chạc cây cỏ thụ lộ đầu ra, tò mò đánh giá vị khách nhân chưa từng gặp qua này.

Đột nhiên lại không còn nồn nóng chờ đợi nữa. Trong mắt, trong lòng chỉ còn lại hoa cỏ, cây cối, một chốn thiên nhiên phồn hoa tinh khiết.

Anh ta vẫn nghe người ta nói đạo chủ phu nhân nhà bọn họ vốn là ma. Nhưng đã đi vào nơi này lại đột nhiên nghi ngờ: Tại sao một chỗ a ỏ, lại có thể thanh tĩnh sáng ngời, giống như tiên cảnh đào nguyên thế này?

Anh ta lên đến đỉnh núi Nguyệt Lăng, Thất Diệp đang pha trà, màn tơ quanh đình tung bay, hương trà tỏa ra bốn phía.

“Sư nương, xin sư nương cứu mạng ——”

.

Được rồi, ta thừa nhận là người này quả thật đã học được đến tám chín phần tinh tình của đạo chủ Thanh Dương Tử.

“Thừa Minh Tử?”

“Chính là bản đạo, sư nương.” Anh ta vừa mở miệng là thao thao bất tuyệt, đem đại hạn mà Diệt Tự Cảnh và thiên hạ gặp phải kể lại thêm mắm dặm muối.

Chỉ có điều Thất Diệp lại”Hả? Thế cũng thật vui vẻ nha.”

Đầu óc Thừa Minh Tử vẫn là xoay chuyển khá nhanh, ý thức được cô không có nhiệt tình với chuyện thiên hạ như đạo chủ nhà mình. Cho nên liền đem chuyện đạo chủ đánh nhau với Phong Ma, chỉ còn lại một cái tay cụt kể cho cô nghe. Thất Diệp nghe vậy mặt liền biến sắc: “Chỉ còn một cái tay cụt?”

Thừa Minh Tử gật đầu như gà mổ thóc một lúc, lại vừa gật đầu, vừa lắc đầu: “Không đúng không đúng, là chỉ để lại một cái tay cụt, còn người không thấy đâu.”

Ma giới bao vây Diệt Tự Cảnh đến giữa trưa. Đúng lúc Mục Lương Thần đang muốn hạ lệnh tấn công vào Diệt Tự Cảnh. Thì có tiếng cười vang lên, một bóng dáng áo trắng tóc trắng đi từ xa tới. Mục Lương Thần mỉm cười, mọi người nhìn kĩ, không phải Thanh Dương Tử thì còn là ai?

Vết máu trên áo bào của anh đã khô, chỉ còn vết màu tím nhạt. Tay trái từ khuỷu tay đã biến mất, vết thương được băng bó kỹ càng. Vẫn có thể tưởng tượng ra tình cảm thấm thiết máu bắn vào áo bào lúc đó.

Tay phải anh nắm chuôi Ánh Thiên Cổ Trăn, sắc mặt tiêu tụy rõ ràng cho thấy trọng thương vẫn chưa lành. Nhưng giọng nói vẫn khôi hài như ngày thường: “Tôi nói Phong Ma, anh đường đường là Ma Tôn khỏe mạnh khí thịnh, đại sự chấn hưng Ma tộc không làm. Chạy đến đây làm khó đám đạo sĩ ngay cả phép tiên cũng không có này, không phải là quá mất phong độ à?”

Phong Ma đại nhân nằm nghiêng trên giường lớn sáu người khiêng, không cho thế là nhục: “Vốn chính là muốn đánh nhau với chủ nhân của lũ chó này, làm sao để ý tới bản thân bọn chúng được?”

Quần chúng Diệt Tự Cảnh cực kì phẫn nộ!

Phong Ma nhìn vị đạo chủ trước mắt vị này, hiện tại có thể dùng từ nhếch nhác không chịu nổi để hình dung. Nhưng mà cái khí độ này, vẫn là sắc mặt cười cợt không đổi, ý chí như biển, mặc kệ sinh tử.

“Thật ra thì có đôi khi, tôi thật sự rất chán ghét cái loại anh hùng như cậu.” Ma Tôn trước khi động thủ đã nói thềm một câu như thế.

Phong Ma định dùng lực tốc chiến tốc thắng. Một cái xác phàm cụt tay, thần lực chưa thể khôi phục thì làm sao trấn áp được Ma Tôn vạn năm?

Ma khí mãnh liệt xông đến, đạo chủ của chúng ta nhắm mắt lại, dốc hết sức lực định đón đỡ một chưởng này. Nhưng chưởng phong vừa tới trước mặt, lại đã bị một lực lượng khác dẫn đi.

Tim mọi người đã vọt lên tới cổ họng, ánh mắt nhìn theo lực lượng dời đi. Sắc mặt Phong Ma cũng nghiêm nghị, một cái bóng đen thoáng qua, hóa giải một kích của Phong Ma. Phản ứng của đạo chủ ngay lúc đó là nhìn Quyết Minh Tử. Quyết Minh Tử chợt dạ nói: “Sư tôn, chuyện khẩn cấp, đồ nhi. . . .”

Một hồi lâu đạo chủ mới trầm giọng nói: “Nàng không phải là đối thủ của Phong Ma.”

“Này. . . . gà con?” Đồng chí Phong Ma lầm bầm lầu bầu: “Đã biến thành thánh ma nguyên thai rồi hả?”

Mục Lương Thần ở bên cạnh vội vàng giải thích ngọn nguồn căn kể. Anh ta được xưng tụng là người đa mưu túc trí của Ma tộc, cũng ít người lại không biết chuyện này. Ánh mắt Ma Tôn đại nhân đảo mấy vòng, đột nhiên cười nói: “Lương thần, người nói Mi Sên này bước kế tiếp sẽ làm sao?”

Mục Lương Thần hơi khó khăn: “Việc này. . . . Ma Tôn cùng Tư Chiến Thượng Thần quen biết nhiều năm, đúng ra phải hiểu rõ cách đối phó với anh ta hơn chứ.”

Phong Ma cười nhẹ thu hồi kinh lực, vuốt cái cằm trơn bóng, phảng phất qua sợi râu mép anh tuấn thật dài ở bên trên: “Rút về.”

“A? Nhưng mà Ma Tôn. . . .”

“Ừ ——”

“Vâng”

Phong Ma đứng ở trên không, nhìn thấy Thất Diệp đang bắt đầu kiểm tra thương thế của Thanh Dương Tử. Một hồi lâu, anh ta cười lạnh: “Mi Sên, nếu như giữa thiên hạ và người yêu chỉ có thể chọn một, cậu sẽ làm thế nào? Anh hùng, ha ha, bổn tôn cho là cậu, cũng chỉ là để làm một anh hùng lưu danh sử sách mà thôi.”

Anh ta cười đến mấy tiếng, xoay người muốn đi, đột nhiên lại có một giọng nói thanh thúy gọi lại: “Phong Ma?”

Ma Tôn đại nhân giật mình ngăn ra. Dừng bước chuyển mắt, hóa ra là con gà con kia, anh ta mỉm cười: “Bổn tôn ở chỗ này, hiện nay cô cũng đã thành ma. Nếu ngày nào đó Thiên giới không chứa cô, Ma tộc tất nhiên hết sức đón chào.”

Bên kia Thất Diệp lại chẳng để ý đến ý tốt của anh ta, giọng nói của cô chỉ thuộc về một con ma kiêu ngạo: “Bọn họ nói, anh là con ma mạnh nhất trên thế giới này.”

Phong Ma đại nhân không tránh khỏi vô cùng đắc ý. Nhưng mà cái kẻ kia sau đó lại dùng thái độ thần nhiên nói một câu: “Tôi cũng muốn linh giáo một chút.”

Cho nên biểu tình của Phong Ma dần dần nghiêm túc, đường đường là Ma Tôn uy nghiêm, há có thể để cho người khác khiêu khích.

Ở ngoài Diệt Tự Cảnh, hai ma đối mặt nhau, mọi người tụ tập ở chiến địa, cực kì yên lặng.

63. Chương 63: Giận Dữ Vì Lam Nhan (3)

“Tiểu. Tiểu Thất, quay lại.” Bên kia Thanh Dương Tử khẽ nói. Mắt của anh đã biến sang màu lam sắc lạnh, sợi tóc vẫn trắng bạc như cũ. Có người của Huyền Tự Cảnh và Tiên giới lục tục chạy tới, có người há miệng, lúc lâu sau mới khẽ kinh hô: “Trời ạ —— Tư Chiến Thượng Thần!”

Mà khi đó Thất Diệp cũng cố chấp bất thường. Ánh mắt của cô không nhìn thấy, nhưng vẫn hướng về phía Ma Tôn như cũ. Lúc ấy Phong Ma vẫn chẳng thêm đoái hoài gì đến Thánh Ma Nguyên Thai. Mặc dù cô có thân thể của thánh ma nguyên thai, nhưng bất quá có chừng một ngàn năm đạo hạnh, có gì đáng nói?

“Cùng động thủ, bốn tôn sợ là ăn hiếp hậu bối rồi.” Giọng nói của anh ta rất lạnh, trong lòng có kế hoạch khác. Lại cũng không muốn động thủ với cô ở chỗ này. Cô lại từng bước bức bách: “Thế thì bốn tọa không thể làm gì khác hơn là động thủ trước, để xem phong độ của Ma Tôn rồi.”

Vừa nói xong, liền xuất ra một chiêu Tiên Âm Hạo Miếu. Phong Ma chỉ đành phải xuất thủ đón đỡ. Hai người đánh nhau, anh ta cảm thấy con ma này đúng là không thể coi thường. Trong cơ thể cô vừa có đạo pháp, cũng có tiên thuật, ngược lại yêu thuật hơi kém chút ít. Hơn nữa Thất Diệp là thân thể của cô linh chi, quả thật dư thừa linh lực. Ngay lúc đó trong lòng anh ta nổi lên sát ý. Nếu thêm một thời gian nữa, thân này sẽ còn mạnh hơn, người này đúng là không thể giữ lại!

Nếu đã so chiêu, thì cứ hạ thủ không lưu tình đi.

Trong sân chỉ thấy được hai cái bóng đen tung bay. Phong Ma rõ ràng có mái tóc đỏ, nhưng bóng dáng thay đổi quá nhanh, cũng không nhìn rõ người nào đang ở thế yếu. Trên mặt đất, đạo chủ nắm Ánh Thiên cổ kiếm trong tay, môi mỏng mím thật chặt, nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của hai ma.

Đội hai ma tách ra, trên người Thất Diệp đã có vài vết thương, máu chảy không ngừng. Phong Ma cũng thở dốc, giọng nói lại tôn quý cao cao tại thượng như cũ: “Cô không phải là đối thủ của bốn tôn.”

Thất Diệp cười lạnh, chính Dao Phi cũng chưa từng nhìn thấy hơi thở lạnh lẽo như thế trên người cô. Cô nắm tay niệm thần chú, trên tay có ánh sáng màu xanh, ngón tay nhỏ nhắn gầy nhẹ, mũi màu xanh vòng một vòng, vết thương trên người lập tức khỏi hẳn, vẫn có vẻ băng cơ ngọc cốt, làn da mềm mại nhẹ nhàng.

Đến lúc này, Phong Ma đại nhân cuối cùng mới kinh hãi: “Mộc Xuân Phong? !”

Trong lòng Thất Diệp cũng thất kinh. Nếu giao chiến lần nữa, Phong Ma xuất thủ nặng thế này, một chiêu có thể tổn thương đến tạng phổi của cô. Thi triển Mộc Xuân Phong cực kì tiêu hao linh lực. Cho dù là một bụi cỏ Thất Diệp Linh Chi cũng không chịu được hao tổn lớn đến thế. Hơn nữa lực công kích của mình không đủ, căn bản là không đủ thương được anh ta.

Đang lúc do dự thì phía sau có người giữa cô lại: “Để ta, khi cần năng cứ giúp ta!” Mở miệng nói là Mộc Phi Huyền. Thất Diệp lắc đầu: “Tôi sẽ chờ xem anh bị giết.”

Thanh Dương Tử choàng qua vai cô. Thất Diệp ngửi được hơi thở ấm áp thoang thoang trên người anh. Bây giờ cô không biết phải xưng hô với anh thế nào. Bọn họ nói. Anh từng là Tư Chiến Thượng Thần. Đó là một nhân vật truyền kì trong thần thoại của Tiên giới. Thất Diệp không biết nhiều lắm về trận chiến kia. Dù sao đạo hạnh của cô cũng còn rất mỏng. Nhưng mà giống như trẻ con bây giờ cũng biết Mao chủ tịch, chuyện của Tư Chiến Thượng Thần cô cũng nghe qua không ít.

Tay phải mơn trớn mái tóc dài của cô, như là hỏi han âm thầm. Cô gật đầu. Đạo chủ đứng trước người cô. Bên kia Phong Ma cũng không làm gì. Hôm nay anh ta tới là để tiêu diệt Mi Sên, vô duyên vô cớ xuất hiện một thánh ma nguyên thai đã rất buồn bực. Hôm nay Huyền Tự Cảnh cùng thiên tướng đều ở đây, cho dù thắng hai người thì thế nào?

Cho nên anh ta xem xét tình thế một chút, rồi phát tay nói nhỏ: “Đi.”

Quyết Minh Tử ở bên cạnh đạo chủ không cam lòng: “Sư tôn, tại sao thả anh ta đi?”

Đạo chủ nhướng mi: “Thế con nói xem phải làm gì?”

Quyết Minh Tử quyết tâm nói: “Theo đồ nhi, hẳn là mọi người cùng xông lên một loạt, trực tiếp đánh chết anh ta!”

Đạo chủ bắt đắc dĩ: “Thế thì ở đây có thể có chín người có vinh dự trở thành liệt sĩ.”

Quyết Minh Tử nhanh chóng ngậm miệng lại.

Đạo chủ phát tay: “Đội thương thế của bản đạo tốt lên đã.” Anh xoay người kéo Thất Diệp, khẽ cất hỏi: “Không sao chứ?” Thất Diệp lắc đầu, đưa tay thăm dò cánh tay trái của anh. Anh cau mày để yên cho cô sờ soạng.

Một lúc lâu sau, cô khẽ cất giọng nói: “Em thử một chút, xem có thể khôi phục được không. Nhưng mà tiêu hao quá nhiều linh lực, có lẽ phải đi Ấn Trì.”

Đạo chủ dụi dằm vén mái tóc dài của cô: “Được.”

Hai ngày sau, hai người đã ở Ấn Trì của Thiên giới. Lần này, hai người là quang minh chánh đại đi vào. Ngọc đế ban ý chỉ xuống, đưa đến ba mươi sáu tiên nữ thay phiên hầu hạ. Ai không chu toàn thì lập tức cho rơi xuống phạm trần, đầu thai làm súc sinh. Nhưng mà lần này lại có vô số tiên tử tranh nhau xin đi. Tư Chiến Thượng Thần đó, biết bao nhiêu tiên tử đều nghe chuyện về anh từ nhỏ đến lớn. Đó là anh hùng trong suy nghĩ của mọi người.

Nhưng Thất Diệp lại hơi xa cách. Kể từ khi biết được thân phận thật của anh, thì dường như nhiều năm chung đụng lại trở nên không thực tế. Thậm chí đạo chủ còn cảm thấy nếu không phải bản thân mình bị thương, thì căn bản cô sẽ không cùng anh vào trong Ấn Trì này.

Hai người vừa vào được trong hồ, anh liền phát tay ọi người lui xuống. Một đám tiên tỷ len lén nhìn anh một lúc, rồi đỏ mặt bỏ đi. Anh muốn tự tay cởi áo ngoài cho Thất Diệp. Có lại lui về sau một bước tránh khỏi anh: “Em không cần.”

Anh ta nắm tay cô, kéo cô vào trong ngực. Thất Diệp hơi bất an, muốn đẩy anh ra, nhưng anh lại chột cúi đầu hôn lên môi cô. Thất Diệp cả kinh, lui về sau. Nhưng tay phải của anh lại bắt lấy vai cô, nhẹ nhàng hôn vào cổ của cô, răng khẽ cắn lên huyết Liêm Tuyền* của cô. Thất Diệp khẽ kêu lên, hô hấp ngày càng trầm trọng, giấy dựa cũng yếu đi.

(Huyết Liêm Tuyền: gần yết hầu)

Đạo chủ chỉ còn một tay, tuy có nhiều điểm bất tiện. Nhưng vẫn nhẹ nhàng cởi hết y phục của cô. Ôm cô xuống nước, tay cô nắm thật chặt quần áo mỏng manh bên hông, vãi vốc bị cô nắm hơi nhả lại. Anh nhẹ nhàng hôn lên trán cô, mũi cô, một lúc lâu mới buông ra, khàn giọng nói: “Hôn ta đi.”

Rất lâu Thất Diệp vẫn chưa phản ứng kịp. Anh cầm tay cô đặt lên tim mình, lại nói giọng trầm ấm: “Hôn ta đi.” Thất Diệp do dự một chút, anh lại dùng một tay ôm chặt cô: “Thất Diệp nài nghe đây, dù ta là Mi Sênh hay là Thanh Dương Tử cũng không quan trọng. Quan trọng là... Ta yêu nàng. Ta sẽ dùng cuộc đời của ta, đi với nàng, yêu chiều nàng. Chúng ta sẽ trồng đủ loại hoa mai ở Bích Lạc Hải. Từ nay về sau nàng sẽ không phải một mình cô đơn ở đình Nguyệt Lăng nữa.”

Có lẽ lời thề quá ngọt ngào, cuối cùng cô cũng ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng hôn lên lồng ngực của anh.

Cô nói vâng.

Hai người ôm nhau trong hồ một lúc. Thất Diệp dùng một tay bấm niệm thần chú, ánh sáng xanh nhạt tản ra khắp nơi. Đạo chủ chỉ cảm thấy cánh tay trái đã gãy mất như có sự ấm áp. Cảm giác tê dại dâng lên, thế nhưng lại từ từ mở rộng ra phía ngoài. Đầu tiên là xương, rồi thì là mạch máu, cuối cùng là da thịt, từ từ dài ra lại thành cánh tay. Quá trình này thật ra rất chậm, giống như hoa nở vậy, đạo chủ đích thân nhìn cánh tay mình thành hình, còn Thất Diệp trước mặt, mồ hôi đã ướt đầm tóc đen trên trán.

Ước chừng một canh giờ sau, Thất Diệp cuối cùng cũng dừng lại, hỏi đầy mong đợi: “Như thế nào?” Đạo chủ giơ tay trái lên vỗ về mặt cô. Cô cầm tay anh, đặt lên mặt mình một lúc lâu, dưới chân mềm nhũn, đầu lại một lần nữa chui vào trong ngực anh.

Thanh Dương Tử cứ ôm cô như vậy. Linh lực của cô hình như đã tiêu hao toàn bộ rồi. Nếu không phải do linh lực của Ấn Trì này chống đỡ, sợ là đã hiện nguyên hình từ lâu. Anh hôn nhẹ lên trán cô, trong lòng chỉ nghĩ đến món trăn từng tác da thịt cô, đột nhiên nhớ tới bốn chữ — Yêu mãi không rời.

Thất Diệp nán ở Ẩn Trì mười ngày. Đạo chủ vẫn luôn ở cùng cô. Nhân rồi lại ngồi xuống dung hợp nguyên thần của mình. Cho nên lúc tiên nga đi vào thường nhìn thấy hai người này, một thì chơi ở trong nước, một thì ngồi trên bờ. Thỉnh thoảng anh lại gọi cô: “Tới đây, bên kia nước rất sâu.”

Vì vậy Đạo Phi cũng có thể tùy ý ra vào Thiên cung rồi. Nó vô cùng kiêu ngạo, hoành hành ngang ngược ở Thiên cung. Người ta chỉ nói là tọa kỵ của Bích Lạc thượng tiên, nhưng cũng không có ai dám ngăn cản nó.

Nó chỉ để mặt mũi ối con chó đen kia. Một là con chó đen kia chỉ nhằm nhè cắn nó, hai là vì sau nhiều lần, lông của nó cũng đã rụng khá nhiều. Không còn cách nào khác, nó phải dựa vào linh lực của Thất Diệp. Lại chỉ mới được Mạc Hồ huấn luyện sơ qua. Hơn nữa cũng chỉ là một con chim. Chó đen người ta là kẻ giữ nhà hộ viện chuyên nghiệp, cho nên có khác biệt cũng có thể hiểu được.

Chẳng qua là Đạo Phi không rõ. Tại sao lúc nó là một kẻ nhập cư trái phép, muốn ả núp mọi người, lại chỉ có con chó đen này đối xử ôn hòa với nó. Giờ mọi người nhìn thấy nó đều cúi đầu khom lưng, mà con chó kia lại hung dữ với nó đến vậy? Buồn bực.

Thật ra thì con chó đen kia cũng không hài lòng. Con chim đó trước kia chỉ sống trên cây, chỉ không kiêng kỵ mỗi mình. Nhưng bây giờ thấy ai nó cũng tiến lên đùa giỡn một phen rồi. =

Thời gian trên trời, nhanh hơn nhiều so với ở nhân gian.

Nửa tháng sau, Thiên Đình đã thảo ra vài cái kế hoạch. Ví dụ như chuyển lò Phần Thiên đi, hay là phong ấn Phong Ma lại một lần nữa, vân vân. Nhưng đạo chủ lại chỉ lắc đầu, phong ấn, vạ năm nữa lại tìm cách đối phó sao?

Đối với cái vị thượng thần này, thật ra thì cả Thiên Đình đều lo sợ không yên. Ngọc đế phái 36 vị tiên nữ thay vì nói là hầu hạ anh ta, không bằng nói là giám thị có vẻ thích hợp hơn. Dù sao năm đó đã bị Tiên giới ban cho cái chết, giờ lại trọng sinh, khó nói là sẽ không có dị tâm. Nhưng mà anh lại hoàn toàn chẳng có toan tính gì. Cho nên chúng tiên phỏng đoán, có lẽ anh cũng không còn trí nhớ của kiếp trước?

Vì thế sau nửa tháng, họ dần dần buông lỏng cảnh giác, vẫn coi anh là đạo chủ của Diệt Tự Cảnh.

Thương thế của đạo chủ dần dần hồi phục, nguyên thần cũng dung hợp không tồi. Linh lực của Thất Diệp hao tổn rất lớn, một lúc bồi bổ không lại. Nhưng Phong Ma đã không thể đợi thêm nữa rồi.

Những ngày qua, Ma Tôn đại nhân cũng không nhàn rồi. Lực lượng của Ma tộc lại bắt đầu tập trung. Thậm chí có người nói trước đó vài ngày anh ta đi Bích Lạc Hải. Đạo chủ đã cho người đi thăm dò, nhưng Bích Lạc Hải vẫn bình yên vô sự.

Cho nên đạo chủ liền dẫn người của tam giới Huyền – Diệt – Tiên, chính thức bắt tay vào thực hiện kế hoạch đối phó với Phong Ma.

Phân công rất rõ ràng, đối phó với loại Phong Ma pháp lực quá mạnh mẽ này. Nhiều người đi thì cũng chỉ để lót xác. Cho nên quyết định Mộc Phi Huyền, Thanh Dương Tử và Thất Diệp đối phó với Phong Ma. Tiên tướng dẫn dắt những người khác đi thu phục các loại ma khác.

Thất Diệp cảm thấy rất buồn cười, một ma lại cùng chúng tiên đi tiêu diệt Ma tộc.

64. Chương 64: Phù Hoa Đều Tan Mất, Giữa Giấc Mộng Ngàn Năm (1)

Đây là một trận đấu rất thảm thiết. Lần đầu tiên Thất Diệp hiểu rõ sức mạnh của Ma Tôn này. Cô không thể tưởng tượng được, năm đó Tư Chiến Thượng Thần làm sao dựa vào ba phần tư nguyên thần của bản thân phong ấn Ma Tôn này vào trong Lò Phần Thiên.

Tu vi của Mộc Phi Huyền còn thua xa Mi Sên. Hiện tại vết thương nặng của Thanh Dương Tử có thể miễn cưỡng xem là mới khỏi, nguyên thần chưa dung hợp hết toàn bộ, sức lực tương đối đã khá hơn. Thất

Diệp đã hao tổn linh lực quá nhiều, Thanh Dương Tử không muốn cô ra tay, chỉ khi cần thiết thì trị liệu vết thương bên ngoài cho hai người.

Tiên tướng bắt đầu đánh vào Ma Tộc, kỳ lạ là người trong Ma tộc không nhiều như bọn họ tưởng tượng, cho nên việc trừng trị cũng không phí sức lắm.

Mộc Phi Huyền và Đạo chủ cùng nhau vây Phong Ma. Khi đó Thanh Dương Tử tóc trắng như tơ, mắt xanh như nước biếc, áo bào vẫn bay phất phới, bước chân vẫn thanh thoát như cũ. Bộ dạng cười nói như bình tĩnh, lại như ẩn như hiện khí chất tôn quý kiêu ngạo điều khiển chúng sinh.

“Hừ, cái gì Tư Chiến Thượng Thần, cuối cùng chẳng qua cũng chỉ là một trò đùa lấy đông hiếp yếu. Loại thủ đoạn ti tiện như vậy không sợ chúng sinh nhạo báng sao?” Phong Ma đầy vẻ khinh thường. Nhưng đạo chủ thấy khó hiểu: “Vậy Ma Tôn chỉ giáo cho, chẳng lẽ muốn bản đạo đang bị thương tích, thân thể tàn tạ liệu mạng phân cao thấp với Ma Tôn à? Nếu như vậy, tôi đây mà bại dưới tay của Ma Tôn, tất nhiên thiên hạ sẽ không nhạo báng bản đạo ý đông ức hiếp người thế cô, mà sẽ nhạo báng bản đạo là không biết tự lượng sức mình.”

Ma Tôn nhú mày: “Đánh nhau thì trực tiếp đánh nhau, quả nhiên cậu ngoại trừ da mặt dày ra còn là người thích nói chuyện dông dài, quanh co.”

Đạo chủ rút Cổ Trần sau lưng ra, thân kiếm vừa rút ra khỏi vỏ, tia sáng xanh lưu chuyển mang theo khí lạnh sắc nhọn không thể đỡ nổi, miệng vẫn luôn mỉm cười: “Vậy xin thỉnh giáo Ma Tôn.”

Lúc đó, trời đang lúc giữa trưa, ánh nắng gay gắt.

Mộc Phi Huyền cùng anh đứng sòng vai nhau, Thất Diệp cười Dao Phi theo phía sau, không khí dần dần bị đông lạnh, cảnh vật gần như xơ xác tiêu điều, toát lên vẻ nguy hiểm.

Ma Tôn và tiên đạo giao đấu, khí tức mạnh mẽ phân tán khắp nơi. Cỏ cây tan tát, bão cát cuốn theo đá sỏi, che khuất mặt trời, bao phủ cả trời đất, (khụ, nơi này đã che bớt tám trăm chữ về cuộc chiến gay gắt, khốc liệt. Quần chúng: =.=)

Mắt Thất Diệp không thể nhìn thấy, chỉ có thể nghe âm thanh của cuộc chiến, miễn cưỡng có thể phân tích được tình huống. Dao Phi né tránh chuẩn xác những chiêu thức mạnh mẽ. Khi Thanh Dương Tử hoặc Mộc Phi Huyền lui đến chỗ của cô, thì cô xuất Mộc Xuân Phong ra, lập tức trị lành thương tích nặng nề cho họ.

Nhưng nội lực bị tiêu hao, nội thương trong cuộc chiến đấu kịch liệt như thế khó có thể khôi phục lại.

Bốn người chiến đấu tới lui, bất giác đã cách Thành Bất Nhật của Ma Tộc khá xa, là một nơi núi sâu rừng thẳm. Cỏ cây mọc thành bụi, một trận gió thổi qua, mùi hương thanh khiết đặc hữu của núi rừng bay tới.

Phong Ma cảm thấy không chịu nổi nữa, hần cũng không mang theo Xa Luân Chiến. Bên này thì người mệt mỏi, tạo ra tình huống hai bên không có đủ lực để tái chiến. Thất Diệp nghe âm thanh đột nhiên ngưng hẳn, tiến lên phía trước một bước. Đạo chủ nhanh chóng xoay người giữ cô lại. Mộc Phi Huyền rút kiếm ra chống đỡ, thế cục bắt đầu khó khăn.

Phong Ma cũng không có dư thừa khí lực mở miệng, nhanh chóng điều khí khôi phục pháp lực. Về ngoài của Phong Ma thậm chí hơn đạo chủ và Mộc Phi Huyền rất nhiều. Nhưng đều là vết thương ngoài da, thể chất Nguyên Thai Thánh Ma vốn không tầm thường, lại cho hần một canh giờ điều khí, không không, nửa canh giờ thôi, hần nắm chắc có thể giết được hai người kia.

“Thanh Dương Tử đừng để cho hần dừng lại, Nguyên Thai Thánh Ma hồi phục pháp lực nhanh hơn chúng ta nhiều.” Mộc Phi Huyền cố gắng mở miệng nói, máu đã làm ôi chuyển thành màu tím. Áo trắng bị phong cuồng cắt qua nhiều chỗ, nếu không nhờ Mộc Xuân Phong, anh ta đứng nổi hay không đó là vấn đề.

Làm sao đạo chủ lại không biết đạo lý này, lâu rồi không có một trận chiến ác liệt như vậy, nhưng không đủ linh lực, lúc này còn biết làm như thế nào?

Ánh sáng nhàn nhạt vây quanh Phong Ma chuyển động, chuyện sống còn là chuyện cấp bách. Đạo chủ chỉ do dự trong khoảnh khắc, kéo Thất Diệp chạy vào trong rừng sâu. Mộc Phi Huyền chỉ đi theo hai bước, rồi từ từ đứng lại, nhìn hai người biến mất trong rừng sâu Lâm Hải.

Lá cây rậm rạp che khuất, ánh sáng dần dần yếu đi. Trong rừng có một ngọn núi nhỏ, cạnh bờ ao, anh ấn Thất Diệp ngồi xuống đất, cởi áo bào màu đen của cô ra, Thất Diệp mê muội không hiểu gì “Thanh Dương Tử?”

“Đừng nói.” Anh cúi đầu nói, tay nhanh chóng cởi bỏ áo bào màu đen của cô. Áo choàng bị kéo đến bờ eo, nửa người cô lộ trần phơi bày giữa nơi rừng núi, như dương chi bạch ngọc nổi bật trên nền xanh. Thất Diệp không nhìn thấy, gió núi thổi qua cơ thể, làm cho cô run rẩy từng cơn. Thân thể như điêu khắc trên băng, mai dứa từ ngọc giống như mỗi một bộ phận đều tản ra nét quyến rũ mời gọi.

Đầu ngón tay thô ráp lướt qua làn da nhẵn mịn, làm áu huyết sục sôi, dâng trào khoái cảm. Nhưng không có nhiều thời gian, anh ấn vai cô, để cô nằm xuống: “Ngoan.”

Đột nhiên, Thất Diệp hiểu được anh muốn làm gì. Chuyện ở Huyền Tự Cảnh, cô cho rằng mình đã hoàn toàn quên mất. Nhưng khi nụ hôn của anh đặt lên người cô, nỗi đau đớn đã lắng đọng lúc trước bây giờ nổi lên ồ ạt.

“Không, đừng Thanh Dương Tử.” Cô lắc đầu phản kháng, đẩy anh ra. Thanh Dương Tử hao tổn pháp lực nghiêm trọng, tại giờ phút này không thể khống chế được cô, anh cũng không muốn khống chế cô: “Trước mắt đây là biện pháp duy nhất, Tiểu Thất.” Anh nói khẽ bên tai cô: “Ta sẽ nhẹ nhàng mà, được không?”

Nhưng cô chỉ lắc đầu, cô nằm trong vòng tay anh rơi lệ, vì những đau đớn của mấy trăm năm trước. Nước mắt ẩm ướt, lành lạnh dính trên ngực anh, thấm ướt vạt áo anh, nhiều năm sau, cảm xúc đau đớn này vẫn in mãi trong lòng của anh.

“Bạn hữu, nàng phải tuyệt đối tin tưởng bản đạo.” Anh cười, lau đi nước mắt nơi khóe mi của cô: “ Cái này gọi là thuật hoan hợp Song Tu, đương nhiên đôi bên đều thấy khoái cảm.” Anh thủ thủ bên tai cô, ngón tay lướt nhẹ lên cổ cô, cô chỉ lắc đầu, khoảnh khắc ý chí kháng cự dần dần yếu đi.

Đạo chủ thấy không thể kéo dài, vén lên váy dưới của cô, tìm kiếm lối đi bí mật trong đào nguyên. Cô quá căng thẳng, cơ thể đông cứng. Anh cố gắng hôn lên thân thể cô giúp cô thả lỏng, dẫn dắt tay cô xoa dục vọng của mình đã sớm ngắc đầu. Trên mặt cô đã ửng đỏ, cố gắng từ từ nhắm chặt mắt lại không dám nhìn thẳng vào anh.

Đạo chủ vô cùng nhẫn nại, mặc cho tay cô làm loạn dục vọng của mình, dịu giọng nói bên tai cô: “Nhỏ như vậy, nàng có hài lòng hay không?”

Thất Diệp biết rằng mình không thể thấy anh, nhưng vì quá xấu hổ nên nhắm chặt hai mắt lại. Làn mi dài che khuất đôi mắt sâu lắng như hồ nước. Anh hôn thật sâu, gặm cắn nơi cổ cô, khiến cho cô phát ra tiếng rên rỉ mất hồn. Cô vừa thở ra tiếng liền thấy kinh sợ, hoàn toàn không thể tin được chính mình lại phát ra âm thanh cảm dỗ đến vậy. Kháng cự một hồi, cuối cùng chống đối không nổi thủ đoạn của người phía trên, đành phải khẽ rên, cầu mắt hôn người.

Cuối cùng đạo chủ cũng đi vào trong cơ thể của cô. Màu xanh hoa cỏ tôn cơ thể cô lên. Áo bào màu đen trượt xuống một nửa. Ánh mặt trời xuyên thấu qua bóng cây buông rơi trên người cô như buông rơi trên làn tuyết trắng. Đôi môi mọng mấp máy, đôi mắt nhắm chặt, đôi má đào ửng đỏ, một hình dáng làm cho người ta hận không thể mở ra ăn vào bụng.

Trong lòng anh nhớ đến chuyện Phong Ma, thật sự không dám trầm mê lâu trong việc cá nước thân mật. Nhưng hình ảnh đẹp mê hồn này làm anh đột nhiên hiểu được tình cảnh của Mộc Phi Huyền lúc trước. Trên đầu chữ sắc là một thanh đao, quả là một thanh đao dịu dàng.

Vận động tâm pháp hút linh lực trong cơ thể cô, xung quanh cô tỏa ra ánh sáng màu hổ phách. Đạo chủ nhẹ nhàng bấm tay niệm chú, dù sao cũng là người của mình, anh vẫn có thể khống chế được.

Vậy mà Thất Diệp không thấy đau đớn, linh lực hao mòn chỉ làm cho cô mỏi mệt. Có lẽ không nhất định đau đớn nào cũng có tên là tổn thương.

Cô vẫn nhắm nghiền đôi mắt như cũ. Cô xấu hổ với chính mình vì động tác dồn dập của anh mà ném trái cảm giác mất hồn. Anh thật hiểu rõ thân thể của cô.

Đạo chủ chẳng quan tâm dự vọng của mình còn chưa thỏa mãn, cứ thế đứng dậy chỉnh trang lại vạt áo còn chưa cởi ra của mình, giúp cô kéo áo bào đen lên che đầy, khẽ khàng nói: “Nàng ngủ chút trước nhé”

Thất Diệp không trả lời anh, tâm ma trong người bắt đầu động đậy, cô cau chặt chân mày, cố gắng áp chế nó.

65. Chương 65: Phù Hoa Đều Tan Mất, Giữa Giắc Mộng Ngàn Năm(2)

Người của giới Diệt Tử Cảnh đi tìm cô khắp nơi, đạo chủ của họ hạ lệnh phải đưa người về không được tổn thương đến một cọng tóc. Nhưng đó là một Nguyên Thai Thánh Ma, dựa vào sức lực của mấy người đạo sĩ này làm sao là đối thủ của Thánh Ma chứ?

Cô hút máu người, hấp thu oán hận của sinh linh, ma lực từ từ tăng vọt.

Hiện tại, tâm ma có thể miễn cưỡng khống chế thân thể này. Hắn không ngừng ăn mòn sinh hồn, hỗ trợ a lực của mình tăng lên. Đối với thân thể này, Thất Diệp không khống chế nổi nữa càng lúc càng lực bất tòng tâm.

Mọi người đều nói, cô sẽ trở thành một Phong Ma khác.

Lan Y và Mạc Hồ đã tìm được cô, nhưng tại thời điểm đó, cô đã hoàn toàn điên cuồng.

Trong tam giới có luật giới nghiêm. Thiên giới hạ lệnh Diệt Tử Cảnh tiêu diệt Bích Lạc Thượng Tiên đã biến thành ma, đạo chủ cực tuyệt lĩnh chỉ. Thiên giới tức giận, nhưng không có biện pháp gì khác. Giới Diệt Tử Cảnh vài lần mưu tính bắt giam cô nhưng kết cuộc đều thất bại.

Cũng có lúc cô thanh tỉnh lại, vào lúc giữa trưa, dương khí cực thịnh cô có thể đoạt lấy thân thể này trong chốc lát. Những lúc ấy cô rất thích vuốt ve cây trầm chi lan, ngón tay chạm vào thân trầm bóng loáng, nhớ lại tất cả lý do không thể trầm luân.

“Hừ, cô vẫn còn nhớ đến anh ta? Chỉ là một cây trầm Đào Mộc cài đầu bình thường. Những phụ nữ thôn quê cũng có mấy cây trầm thượng hạng hơn, chỉ có cô xem nó là bảo vật.” Tâm ma cười nhạo cô: “Có phải cổ cây các người khi yêu đều ngu xuẩn như vậy hay không? Người ta chỉ tùy tiện nói vài câu các người đều tưởng là thật.”

Hắn đốc tâm làm dao động lòng cô, hắn thừa dịp tinh thần cô bất ổn, lập tức nhảy vào chiếm lĩnh: “Cô thật sự cho rằng anh ta sẽ đến cứu cô sao? Thanh Dương tử là ai? Tiên giới đều là một đám lão quỷ đa nghi. Nếu như mưu tính của anh ta không đủ cao, làm sao có thể trở thành một đạo trưởng giới Diệt Tử Cảnh mấy ngàn năm? Cô cho rằng anh ta thật sự yêu cô sao, nói không chừng.....”

Tâm ma tiếp tục châm biếm, nhưng câu nói tiếp theo không có nói ra, đột nhiên hắn cảm thấy trái tim mình đau đốn, đau tựa như có kim châm theo máu huyết xuyên vào thân thể nên hắn chợt im miệng. Bản thân hắn là một tâm ma, lòng dạ u tối thì ma sẽ sinh ra, nhưng nếu không còn trái tim nữa thì tâm ma cũng tự nhiên biến mất.

Hắn nghĩ an nguy của bản thân vẫn quan trọng hơn, nên vội vàng an ủi cô: “Tất nhiên, anh ta vẫn còn yêu cô rồi, không phải thế thì tại sao không để cho người của Diệt Tử Cảnh hạ sát cô, đúng không?”

Thất Diệp không hề để ý đến hắn. Vì vậy tâm ma cũng nín giận. Ý, có ai đã thấy tình cảnh một con ma bị uất ức, vừa muốn cô truyệt vọng lại không dám làm cho cô hết hy vọng không?

Người của Diệt Tử Cảnh bao vây tấn công cô vài lần, tất cả đều chết rất thảm. Mỗi lần, đạo chủ còn chưa xuất hiện thì cô đã thoát thân đi. Tâm ma cũng tận lực tránh Thanh Dương tử.

Hắn hơi dè chừng: “Cái lão đạo sĩ kia sợ là không đơn giản.”

Đạo chủ của chúng ta có thói quen đeo thanh kiếm Ánh Nhật Cổ Trần đi ngao du khắp nơi. Có đôi khi, khoảng bốn năm năm, giới Chữ Diệt Cảnh không thấy tung tích của anh đâu. Có khi anh cùng với Bát Đại Trưởng Lão thảo luận tình hình, anh không thể giải thích được vì sao trên thân kiếm Cổ Trần của anh có khắc hai chữ Thất Diệp, cũng không ai trả lời cho anh biết.

Mỗi năm, chuyện Nguyên Thai Thánh Ma làm hại nhân gian truyền đến, anh mới sực hiểu ra: không lẽ là để nhắc nhở mình phải tiêu diệt bụi cây Thất Diệp Linh Chi này?

Anh cố chấp nhận chuyện này, trăm yêu trừ ma chẳng phải là nhiệm vụ của Diệt Tử Cảnh sao?

Vì vậy, anh lập tức dẫn người lùng bắt Thất Diệp khắp nơi. Đối với những việc này Thiên Đình vô cùng phối hợp, chủ động điều một đám thiên binh hỗ trợ anh. Đạo chủ cảm thấy kỳ lạ, những người này từ lúc nào biết tự giác rồi chứ?

Bất quá có người có thể dùng thì sao lại không dùng, chẳng lẽ người ta muốn anh kiên trì mang theo người giới Diệt Tử Cảnh đi chịu chết sao? Cho nên đạo chủ của chúng ta dẫn đám người hùng dũng này xuất phát.

Quả thật thiên hạ này không lớn, nếu thật sự muốn tìm cái gì thì luôn luôn có thể tìm ra. Khi anh dẫn đám người vây quanh một trấn nhỏ ven biển có Nguyên Thai Thánh Ma ở đó. Đạo chủ của chúng ta hơi tò mò một chút, tu vi của con ma này không cao, cùng lắm là hơn một ngàn năm thôi, nhưng nhân tố lại phức tạp.

Hơn nữa là một cây Thất Diệp Linh Chi, anh lắc đầu thở dài, Thất Diệp Linh Chi tu thành người vô cùng hiếm thấy, vậy vì sao lại trở thành yêu nghiệt chứ.

“Thất Diệp Linh Chi tu thành hình người.” Anh than nhẹ, trong giọng nói tràn đầy vẻ thương xót của một người bảo vệ nhân gian: “Yêu thảo, vốn là một loài yêu có tính lương thiện. Cô không thấy mình có thân thể thượng tiên hiếm có sao? Sao lại trở thành yêu nghiệt ngông cuồng làm hại sinh mạng người khác, Thất Diệp Linh Chi, cô có biết tội không?”

Yêu nghiệt kia phản ứng mất linh hoạt, cô ngậy ngốc nhìn anh một lúc. Rất lâu sau, đạo chủ chúng ta cảm thấy có điều không đúng, thì ra mắt của Nguyên Thai Thánh Ma này bị mù! Anh hơi cảnh giác, loại ma quái tàn phé này đều tàn bạo, nên thận trọng thật tốt, tính cách chúng rất hung tàn không thể xem thường được.

Im lặng trong nhất thời, đột nhiên con ma đối diện cất tiếng cười lớn, cô vốn là một ma nữ xinh đẹp nhưng tiếng cười lại thô kệch, cô vừa cười vừa nói: “Thất Diệp Linh Chi, Thất Diệp Linh Chi, hahaha.”

Dĩ nhiên, đạo chủ không để cho người như thế xem nhẹ uy nghiêm của mình: “Tu vi nông cạn như vậy nhưng hành động ngược lại ngông cuồng.” Anh nói nhỏ một tiếng, cầm kiếm chỉ lên trời, xuất chiêu Thiên Hạ Vô Song.

Hai bên chiến đấu mấy hiệp, anh ấy cảm giác quả thật bản chất yêu ma này kiêu ngạo. Chúng tiên không đợi được nữa, tiến lên hỗ trợ. Đạo chủ không can ngăn, con người anh khinh bỉ nhất là loại người ra vẻ đạo mạo, đương nhiên anh không phủ nhận đôi khi chính mình cũng là người như thế. =.=

Chiến đấu, vừa lúc bắt đầu liền phân thắng bại.

Yêu ma kia dốc sức lực để đối phó với đạo chủ, làm gì còn tâm trí để đối phó với công kích khác nữa?

Thấy thương tích trên người cô càng lúc càng nặng, đạo chủ ra tay cũng không bao nhiêu lực. Thời điểm mọi người bên phe anh cho rằng đã đại công cáo thành thì đột nhiên thánh ma kia vươn tay bắt ấn niệm chú, ánh sáng màu xanh lóe lên, vết thương trên người đều khôi phục hoàn toàn.

Trong lòng anh chấn động: Mộc Xuân Phong!

Bảo vật thần bí trấn tông của Huyền Chử Cảnh, tại sao lại ở trên người của con yêu nghiệt này? Anh nhú mày.

Thân thể Thất Diệp Linh Chi tu tiên không dễ tiêu diệt, nhưng muốn tiêu diệt vẫn còn có biện pháp.

Anh đưa con ma này về Diệt Tử Cảnh, thiên binh thiên tướng chết không ít. Ngược lại anh may mắn không bị gì đáng kể. Mặc dù là một Nguyên Thai Thánh Ma, nhưng để trở thành Phong Ma thì vẫn còn thua kém nhiều.

Xử lý con yêu nghiệt tương đối mạnh mẽ này cần rất nhiều người ở đây, ít nhất cũng có tác dụng tạo nên uy tín. Cho nên vào một ngày nào đó, trong tam giới có rất nhiều nhân vật quan trọng đã đến đây.

Phần Thiên Lò chống đỡ ở trung tâm Vô Hận Thiên, chúng tiên đều chấp tay chúc mừng đạo chủ, đã vì nhân gian tiêu diệt cái họa lớn này. Đạo chủ chỉ mỉm cười, nụ cười kia giống như một mặt nạ hoàn mỹ bám chặt vào trên mặt.

Có được thần khí thượng cổ tên là Phần Thiên Lò, khi nó mở ra cơn lạnh lẽo đông hết tất cả. Mọi người yên tĩnh, đạo chủ đem cái túi thu yêu nghiệt kia trút vào. Bởi vì giao đấu quá kịch liệt, nên vẻ ngoài của cô cực kỳ nhếch nhác, xiêm áo, tóc tai đều rối loạn. Vì bị thương đến ngũ tạng, cô dựa vào Phần Thiên Lò ho sặc sụa.

“Yêu nghiệt” vẻ mặt trưởng lão chấp pháp của giới Diệt Tự Cảnh trang nghiêm mở miệng nói: “Trời đất bao la oai nghiêm, căn cứ vào quy củ của giới Diệt Tự Cảnh. Phạm là nghiệp chương bị cực hình cải hóa, đều được chúng ta giúp hoàn thành tâm nguyện cuối cùng, đó chính là đạo đức, cô còn có nguyện vọng gì thì có thể nói ra.”

“Nguyện vọng?” Ở trong lò, cô ngẩng đầu lên, trong đôi mắt đẹp đều là hư vô. Đạo chủ Diệt Tự Cảnh vẫn như cũ: tóc trắng như tơ, áo bào như tuyết. Anh nghiêng mặt không có nhìn cô.

“Hahaha, nguyện vọng....” Cô khe khẽ cười, đột nhiên nói: “Cho dù ta là Mi Sênh hay là Thanh Dương Tử cũng không quan trọng, quan trọng là.... Ta yêu nàng. Ta sẽ dùng cả cuộc đời này để yêu nàng, cưng chiều nàng. Chúng ta sẽ trồng đủ loại hoa mai ở Bích Lạc Hải, từ nay về sau nàng sẽ không đứng một mình cô đơn ở đình Nguyệt Lăng....”

Cô nói rất chậm, rất chậm, nhấn mạnh từng lời rõ ràng. Chúng tiên nghe đều không hiểu. Trưởng lão chấp pháp cẩn thận xin chỉ thị của đạo chủ mình: “Đạo chủ, xem ra thần trí của cô không tỉnh táo, nói năng lộn xộn. Trục tiếp bắt đầu đi.”

Thất Diệp không nhìn thấy, trong ánh mắt chỉ là một mảng đen tối. Nước trong Phần Thiên Lò lạnh thấu xương tủy, cô chỉ ngẩn ngơ trong lò luyện. Cô biết một lát sau dòng nước kia sẽ nấu chín từng tắc da thịt của cô.

“Vậy thì... Bắt đầu đi.” Giọng nói kia vẫn nồng nàn, đã từng dịu dàng gọi bạn hữu, đã từng trịnh trọng hứa hẹn, mà bây giờ, giọng nói đó sao mà xa lạ quá. Giọng điệu hồ hững nói với cấp dưới của anh, vậy thì bắt đầu đi.

Cho dù ta là Mi Sênh hay Thanh Dương Tử cũng không quan trọng, quan trọng là... Ta yêu nàng. Ta sẽ dùng cả cuộc đời này để yêu nàng, cưng chiều nàng. Chúng ta sẽ trồng đủ loại hoa mai ở Bích Lạc Hải. Từ nay về sau nàng sẽ không đứng một mình cô đơn ở đình Nguyệt Lăng....

Đột nhiên cô nở nụ cười, nụ cười ấy rạng rỡ nở rộ trên khuôn mặt kỳ lạ không thể diễn tả bằng lời. Được rồi, không phải quân địch quá xảo quyệt, chỉ tại mình quá ngu xuẩn..... Người nói không sai, sai ở chỗ, người nghe cho là thật.

“Chúc mừng đạo chủ tiêu diệt được yêu nghiệt cấp bậc này, đúng là phúc của muôn dân.” Có vị đạo tiên bắt đầu kính rượu với anh, tất cả mọi người cũng ca tụng. Từng người từng người đến mời rượu, anh không từ chối, cái bóng hình như tuyết trắng kia, đôi mắt màu băng lam, tư thế khinh thiên tuyệt thể hiện ra vô cùng tôn quý còn có cô tịch.

Yêu nghiệt? Người trong lò nhớ lại ngày tháng tu tiên hơn năm trăm năm, chợt hiểu. Đúng vậy, thì ra là vậy, Từ đầu đến cuối, mình chỉ là một yêu nghiệt, rồi bỏ chánh đạo, dồn hết tâm sức tu luyện thật ra không phải thành tiên.

Phần Thiên Lò nặng nề đóng lại, phát ra tiếng vang nặng nề, ngăn cách đình Nguyệt Lăng lượn lơ hương trà. Lửa lò từ từ nổi lên, ở trong thần khí tuyệt thể tách khỏi tất cả âm thanh vui vẻ bên ngoài, âm thanh còn lại chỉ là sự tĩnh lặng.

66. Chương 66: Phù Hoa Đều Tan Mất, Giữa Giấc Mộng Ngàn Năm (3)

Thời kỳ luyện hóa cần phải đủ bốn mươi chín ngày.

Chúng đạo nhân bên ngoài lò niệm từng lần Vãng Sinh Chú. Cho dù là luyện hóa một sinh linh thì cũng phải tiêu diệt hết hình hồn, để không lập lại tình thế này nữa. Bọn họ vẫn cẩn thận tôn trọng quy cũ mà tổ tiên để lại.

Đạo chủ vẫn không có rời khỏi đó. Lò lửa cháy cực lớn, nước trong lò đã sôi trào từ lâu, thỉnh thoảng vang lên tiếng tách tách. Mộc Phi Huyền chưa tới, còn Xà Quân thì vẫn ở đây.

Anh ta lẫn trong đám người, yên lặng nhìn chăm chú vào Phá Thiên Tiến và Phần Thiên Lò danh tiếng ngang nhau. Ở cạnh nhau hơn ba trăm năm, đến nay, anh ta vẫn còn nhớ đến cây cỏ ngày thơ kia cười với anh.

Mỗ thảo hung hăng: “Này, anh tránh ra cho tôi, cảnh cáo anh không được phép tiếp tục liếm tôi nữa.”

Mỗ xà vô tội: “Việc này cũng có lợi đối với việc tu tiên của em.”

Mỗ thảo: “Tôi không thêm tin anh, ai chẳng biết đạo xà các người gian trá quỷ quyệt nhất chứ.”

Mỗ xà: “Cũng không phải tất cả Xà Tộc đều gian trá quỷ quyệt.”

Mỗ thảo lầm bầm: “Cũng đúng ha, Mãng Xà Miến Điện vô cùng trung hậu thành thật. Này, anh là loại xà gì?”

“Tôi?” Mỗ xà thản nhiên: “Tôi là mãng xà Miến Điện.”

Mỗ thảo: “Hả? Vậy anh đến đây đi.”

“Tại sao anh lại muốn làm như vậy?” Lần đầu tiên, trên mặt vị Yêu Vương trẻ tuổi này mất đi nụ cười, giọng nói mang vẻ chất vấn. Đạo chủ bưng chung trà trong tay, khẽ hớp một ngụm, không nói lời nào.

“Anh vẫn luôn không có mắt trí nhớ, đúng không? Tôi thấy kỳ lạ, những lão già thủ đoạn này trên Thiên Đình, làm sao có thể không chế được anh! Quả nhiên, ngay từ đầu anh đã ép cô ấy tu tiên, dẫn dụ tôi ra mặt còn mình thì thoái lui. Nhiều... năm qua như vậy vẫn chẳng quan tâm, tôi đã tưởng anh thật sự quên. Nhưng mà anh..... Anh ép cô ấy dẫn ra tâm ma. Lại dụ dỗ cô ấy tiêu diệt Huyết Ma. Sau cùng lợi dụng cô ấy tiêu diệt Phong Ma! Mi Sên, đúng là kế hoạch tốt một mũi tên bắn ba con nhạn.”

Đạo chủ tóc trắng, áo bào trắng hớp nhẹ trà trong chén: “Tôi không hiểu cậu muốn nói cái gì.” Anh nói bình thản.

“Không hổ danh là Tư Chiến Thượng Thần, không công khai không cường điệu, không tổn hại một ai mà có thể hoàn thành tất cả kế hoạch mà Tiên giới tìm cách mấy vạn năm để hoàn thành.”

“Mi Sên bắt tài, nhận không nổi những tán thưởng của Yêu Vương bộ hạ.” Lời lẽ của anh vẫn bình thản như trước, đôi mắt màu xanh như biển cả, khóe môi tuyệt mỹ hé nở nụ cười. Mọi người đều nhìn anh, về sau bọn họ không còn thấy nụ cười dịu dàng mà bi thương như vậy nữa.

Xà quân bước đi, trước khi ra khỏi cửa anh ta xoay người lại, giọng nói rất cuộc không thể che giấu vẻ đau xót: “Nhưng Mi Sên à, cô ấy yêu anh mấy vạn năm rồi.”

Bốn mươi chín ngày trôi qua thật sự quá nhanh. Nhưng thời điểm Phần Thiên Lò mở ra, tất cả mọi người đều kinh sợ. Cây cỏ kia vẫn còn sống, da thịt của cô đã tróc ra hết, vẫn cố chấp dựa sát bên cạnh lò.

Tất cả lò luyện, vì để cho yêu ma không thể trôi lên mặt nước, duy trì linh khí bên trong không bị biến mất. Nên ở phía trên lò nhiệt độ vô cùng cao, ở tầng dưới thì nhiệt độ lại thấp hơn. Rất nhiều yêu ma không chịu nổi loại đau khổ này, yên lặng chìm xuống đáy lò, càng khiến cho việc luyện đan càng có hiệu quả.

Như vậy, cô ấy đã ở trên mặt nước có nhiệt độ cao nhất, bị thương đến mức này. Đáng lẽ đã lộ nguyên hình rồi nhưng vẫn không chìm xuống đáy lò. Có người khẽ tụng đạo kinh, Quyết Minh Tử liếc thấy liền lệ rơi đầy mặt, anh ta nhẹ giọng nói: “Sư tôn, cô ấy....”

Đạo chủ từ từ đi tới, đôi mắt màu lam nổi bật trên làn tóc trắng, trong nháy mắt dường như già nua đi vài phần. Chúng tiên chung quanh nhìn con yêu nghiệt ngoan cố trong lò kia, có tiên tử nhất gan đã quay lưng đi không dám nhìn lần thứ hai.

Giọng nói của đạo chủ vẫn bình tĩnh, không mang theo một chút cảm xúc nào: “ Còn có chuyện gì muốn nói?”

Đúng là, cô đâu còn chuyện gì muốn nói. Nghe được giọng nói này, cô ngẩng đầu nhìn đến nơi phát ra âm thanh, đưa bàn tay đã tróc hết da thịt lên. Nhưng cánh tay không có thoát ra khỏi kết giới của Phần Thiên Lò, vì vậy xương trắng từ từ mở ra, bên trong một cây trâm Hoa Lan nằm lẳng lẳng.

Tất cả mọi người không nói lời nào, đạo chủ đưa tay qua, nhẹ nhàng đón lấy một cây trâm cực kỳ tầm thường, được chế tạo từ cây Đào Mộc, giá trị không được mấy bạc. Chỉ là, cây trâm đó hoa Mộc Lan kia, lẳng lẳng nở ra thật sự thanh nhã.

Anh nhếch môi, ngón tay thon dài mơn trớn thân trâm bóng loáng, người trong lò cũng kéo khóe môi tựa như mỉm cười. Sau đó buông tay bám chặt cạnh lò ra, từ từ chìm xuống đáy Phần Thiên Lò.

Ký ức Lan Sai còn như mới.

Hôm qua thề non hôm nay tận.

Kiếp ngông cuồng tận diệt tại Phần Thiên

Chấm dứt tình yêu sớm sớm chiều chiều.

Lúc đó,

Hoàn cảnh xung quanh vui mừng sôi sục.

Ngược luyến lướt qua như gió thoảng mây bay.

Chỉ là vài trò chơi tình cảm.

Nào ai nhìn thấy được bi thương....

67. Chương 67: Mở Đầu

Tại Bích Lạc Hải, hàn mai nở hoa, hương thơm khắp nơi. Gió thổi qua rừng trúc tạo nên âm thanh xào xạc.

Trong dãy gấm hoa trong biển tuyết, có một người ngồi dưới gốc cây hoa trên núi đá, dựa lưng vào thân cây, sắc hoa rực rỡ rơi xuống thân hình anh. Trong miệng anh ngậm một ngọn cỏ, đầu gối lên hai tay, ngửa mặt nhìn trời. Con người màu tím trong suốt như thủy tinh nhìn lên trời xanh không mây, cùng với mái tóc dài đỏ như lửa bay nhẹ nhàng trông như một ngọn lửa cháy rực.

Lan Y hơi đến gần một chút, anh liền quay đầu lại, con người màu tím lại có ánh hồng hồng. Ánh mắt dường như có chút biến ảo sâu kín, liêu lĩnh và trang nhã đến khó tin, phóng khoáng và u buồn lại có thể cùng tồn tại một cách hài hòa đến vậy trên cùng một người.

“Ma Tôn đại nhân, ” cô hơi không được tự nhiên. Cô cũng đã gặp qua nhiều đàn ông, Mộc Phi Huyền, Thanh Dương Tử, Xà Quân, người nào cũng là bá chủ một phương, vẻ đẹp ngất trời. Nhưng mà trước mặt người này cô lại đỏ mặt: “Ma Tôn đại nhân, khí trời rét lạnh, dùng chút ít trà đi.”

Nghiêng thân chôn hoa rơi, người cùng hoa đồng tấu. Đây dường như nên là việc mà một oán phụ làm mới đúng, đây là hình tượng giống như trong tác phẩm của một đại tác gia, thêm một chút thì thừa, bớt một chút thì thiếu.

“Ồ, làm phiền Lan Y rồi.” Anh đứng dậy từ dưới tàng cây, nhận lấy bộ trà xong tay Lan Y, phẩy sạch cánh hoa trên bàn đá, đặt cả khay trà lên bàn, ngọn cỏ trong miệng khẽ lay động.

“Lan Y ở lại cùng uống một chén trà với bốn tôn nhé?” Anh gọi Lan Y đang xoay người muốn đi, khóe miệng khẽ nhếch lên thành một nụ cười gian tà và quyến rũ. Tóc đỏ mắt tím, đẹp như đoá hàn mai trong giấc mộng.

Lan Y không biết thế nào mà lại ngồi đối diện anh ta, uống trà, đối ẩm, nhưng hai người lại đều trầm mặc. Ma Tôn đại nhân chỉ nhấp một ngụm liền nhíu mày: “Tại sao lại có người thích cái thứ còn chẳng bằng nước gạo thế này?”

Ma Tôn đại nhân nói thềm. Lan Y lại nghe được rõ ràng: “Ma Tôn đại nhân cũng không thích nước trà này sao?”

Ma Tôn đại nhân im lặng một lúc lâu, cuối cùng ngẩng đầu lên: “Thật ra thì bốn tôn vô cùng cực kỳ ngàn lần chán cái loại thú vui này.” Anh nói năng nghiêm túc dị thường.

“Phụt.” Lan Y phun cả trà ra: “Nhưng mà ngài ở Bích Lạc Hải dưỡng thương cũng hai ba tháng rồi, không phải ngày nào cũng uống sao?”

Ma Tôn đại nhân buồn bã nói: “Không phải là bốn tôn đây làm khách phải nghe theo chủ sao.”

Lan Y cười thiếu chút nữa không thở nổi: “Vậy sao hôm nay ngài lại nói ra?”

Ma Tôn đại nhân tiếp tục buồn bã: “Không phải là bốn tôn đây theo không nổi nữa sao.”

.

“Bích Lạc Hải không có rượu, ngày mai Lan Y cô đi mua một ít đi.”

Một trận gió thổi qua, cánh hoa màu hồng lả tả rơi xuống, anh đưa tay phủi cánh hoa rơi trên vai cô, thuận miệng nói: “Phải là rượu Hoa Điều lâu năm.”

Trái tim Lan Y đột nhiên đập rộn lên, thật lâu sau cô mới nghe thấy mình nói: “Được.” Thanh âm rất nhỏ rất nhỏ.

“Lan Y, cô là quản gia của Bích Lạc Hải à?” Ma Tôn đại nhân nhàm chán quá ngồi chuyển chén trà nhỏ từ tay này sang tay kia. Lan Y khiêm tốn: “Tôi là bảo mẫu của Bích Lạc Hải.”

“Hả?” Ma Tôn đại nhân giật mình liếc qua bộ ngực của Lan Y, sợ hãi than thở: “Bích Lạc Hải này tổng cộng. cũng không ít miệng ăn a!”

Lan Y: =

Trong đình Nguyệt Lăng có hai người ngồi đánh cờ, người nam đỏ rực như lửa, liễu lĩnh ngang ngạnh. Cô gái tóc đen áo đen, nhã nhặn lịch sự, đầu ngón tay nhặt cờ, trầm tư cúi đầu. Chính là Phong Ma đã bị Tư Chiến Thượng Thần tiêu diệt cùng với Bích Lạc yêu nghiệt (Thiên Đình hiện nay gọi như thế =)! !

“Nước cờ này đi sai rồi.” Ma Tôn ưu nhã, lúc không có binh khí trên tay, lại đột nhiên phong độ hơn. Anh vươn ngón tay thon dài trắng nõn như ngọc, đầu ngón tay hồng hồng sạch sẽ chỉ chỉ: “Đây này, chiếu tướng rồi.”

“Thôi.” Thất Diệp đặt một tay chặn quân cờ: “Thương thế của Ma Tôn đã không còn đáng ngại, Bích Lạc Hải sẽ không có diễm phúc được lưu ngài lại rồi.”

“Đuổi khách cũng thật uyển chuyển.” Ma Tôn cười khế. Mỗi lần anh ta cười một tiếng là khóe môi lại hơi nhếch lên, tóc đỏ tung bay, lộ ra vẻ cuồng dại: “Nhưng mà Bích Lạc thượng tiên này, cô giúp tôi thoát hiểm, làm lãng phí thời gian của Tư Chiến Thượng Thần, không sợ Tiên giới sẽ không tha cho cô sao?”

Người đối diện chẳng qua chỉ cười nhạt một tiếng: “Nếu như tôi không giúp đỡ ngài, bọn họ có thể tha cho tôi sao?”

“Lời này rất đúng, dù có phủ nhận như thế nào, cô cũng chính là ma. Đám già đầu kia đối phó với cô chỉ là chuyện sớm muộn.” Ma Tôn cũng lấy trà ở bên cạnh, thưởng thức một ngụm rồi mới nói: “Như vậy bây giờ cô tính thế nào? Dựa theo thực lực của lũ yêu ở Bích Lạc Hải sợ là không chịu được nữa kiếm của Tư Chiến Thượng Thần đâu.”

Vừa dứt lời, có một thảo tinh nhô ra khỏi mặt đất trên núi, khom người nói: “Chủ nhân, ở cửa có một vị là đạo trưởng Thanh Dương Tử cầu kiến.”

Sau đó Ma Tôn tự nói: “Ta biết ngay người này không thể!”

Thất Diệp mỉm cười: “Nên tới thì sẽ tới thôi. Thanh Dương Tử. . . . Ha ha.” Cô thấp giọng cười: “Nếu là cố nhân viếng thăm, thì mời vào đi.”

“Dạ” thảo tình vừa quay người đi xuống, Thất Diệp đưa tay ý bảo: “Kính xin Ma Tôn tránh đi.”

Ma Tôn đại nhân là người rất độ lượng : “Có chuyện gì thượng tiên cứ lên tiếng, bổn tôn nợ thượng tiên cái ân cứu mạng, dù sao vẫn có thể đánh nhau miễn phí giúp cô .”

Thất Diệp vẫn nở nụ cười: “Mời Ma Tôn.”

“Lại là một kiểu đuổi khách uyển chuyển.” Ma Tôn đại nhân nói thầm.

Mi Sênh lặng lẽ đứng yên ở ngoài đình Nguyệt Lăng, đã khác rất nhiều với đạo chủ Thanh Dương Tử trong dĩ vãng. Tóc bạc từ từ bay lượn, áo bào tung bay. Da thịt trắng đến dị thường, như băng ở tít trên núi cao, như tuyết trong suốt. Bởi vì thân thể người phạm chịu linh lực mạnh mẽ của thượng thần chiếm dữ, nên có vẻ quả mức nhỏ yếu, làm cho người ta có cảm giác như một loại thủy tinh dễ vỡ. Trên vai có mấy cánh hoa mai rơi, lông mi dài che đi tròng mắt màu băng lam.

Anh cứ đứng như vậy, như một đóa bạch liên nở giữa đất trời, tích lũy tinh túy từ thuở hồng hoang viễn cổ, thanh u, cao ngạo, làm cho người ta lập tức cảm thấy đẹp tuyệt vời đến không thể quên được.

Thiên Địa thất sắc.

Hàn mai này, trời xanh này, đình này, núi này, trong phút chốc trở thành bối cảnh, gió núi chỉ còn bao vây quanh một người đẹp đến nghiêng trời lệch đất.

Tư Chiến Thượng Thần, thì ra chính là có phong tư như vậy.

“Tiểu Thất.” Anh dịu giọng. Giọng nói như đến từ thời viễn cổ hồng hoang, xuyên qua thời gian ngàn vạn năm tích tụ lại thành châu rơi xuống nước ở ngọn núi Nguyệt lăng này, cực kì thanh thúy.

Có lẽ, Thất Diệp hẳn là cảm thấy may mắn vì cô không nhìn thấy.

“Anh muốn giải thích với tôi sao?” Bóng dáng ở trong đình đứng lên, xuyên qua tầng tầng màn tơ. Anh vươn tay ra, đầu ngón tay hồng đỏ giống như loại ngọc trơn bóng nhất thế gian, động tác này dừng lại khi nghe thấy câu tiếp theo của cô. Cô mỉm cười nói: “Tư Chiến Thượng Thần.”

Tư Chiến Thượng Thần. Đúng vậy , anh vẫn là tiên, tôi đã thành ma.

“Chuyện không phải như nàng nghĩ, ta chỉ”

“Anh chỉ muốn giúp tôi tiêu diệt tâm ma.” Cô cười đến rức rờ: “Chẳng qua anh giúp tôi tu tiên, thuận tiện lại vì Thương Sinh tiêu diệt Huyết Ma, tâm ma, phong ma. Tư Chiến Thượng Thần, những ngày qua tôi cứ một mực nghĩ. Thì ra hơn một nghìn năm trước anh đã bắt đầu lập kế hoạch cho tôi, một mũi tên trúng mấy đích, cái này cần phải có mưu lược sâu đến thế nào!

Cuối cùng còn giả vờ mất trí nhớ, cho dù tôi thực sự bị luyện hóa rồi, cũng không có cách nào hận anh. Bởi vì tôi sẽ tin tưởng cái người gọi là đạo sĩ Thanh Dương Tử kia có yêu tôi, anh ta chỉ quên mất, quên mất cuộc sống pha trà đánh cờ ở núi Nguyệt Lăng, quên mất cả lời thề làm bạn với nhau ở trong Ẩn Trì, chẳng qua là quên mất mà thôi.”

“Tiểu Thất.” Anh dịu dàng cất giọng, ngực bên phải hơi đau nhói, thân thể này đúng là không chịu nổi linh lực cường đại như vậy. Bóng dáng đằng sau màn tơ màu trắng trong đình Nguyệt Lăng nặng nề dịch chuyển, hình dáng ấy, cách ngàn năm vạn năm vẫn chỉ như vừa mới gặp gỡ. Chẳng qua là mắt cô màu nâu có ánh tím nhàn nhạt, nhợt nhạt không có vui buồn, không trong suốt như ban đầu nữa.

“Anh diễn rất khá, luôn luôn rất tốt, tốt đến mức tôi biết rõ hết thấy đều không phải là thật, nhưng vẫn là nghĩ là cùng anh diễn thôi, để xem thử kết cục cái kịch bản của anh. Nhưng mà Tư Chiến Thượng Thần này, kịch đã đến lúc hạ màn rồi, diễn viên dù có tốt cũng phải bỏ mặt nạ xuống. Cho nên bây giờ anh có thể thay đồ hóa trang, bỏ mặt nạ ra, trở lại là mình rồi.”

“Oán niệm của nàng đã sâu như thế, ta nói cái gì cũng không có tác dụng. Nhưng cái kết cục mà nàng đã thấy, cũng không phải kết cục trong kịch bản của Mi Sênh. Nàng nói tạm biệt vẫn còn quá sớm.” Ánh mắt

màu lam của anh phẳng phất lưu động cả thiên hà nhược thủy, sâu thẳm như vậy, sáng như vậy nhưng lại mang theo vô vàn ưu thương.

“Ha ha, Mi Sên, thật ra thì có đôi khi, nguy quân tử thật sự còn đáng hận hơn tiểu nhân. Thất Diệp ở nơi này cũng vừa nói ra lời kịch của mình, nếu như Tư Chiến Thượng Thần vẫn còn tiếc nuối quá khứ, thì có thể bắt đầu.”

“Mi Sên cả gan phụng bồi.”

Bên kia hai người này ngậm miệng mất phóng dao, bên này việc lớn của Ma Tôn đại nhân lại hồng.

Nguyên do sự việc là Lan Y quả thật tuân theo lời dẫn dắt, đi mua về Hoa Điều chính tông năm mươi năm, sau đó pha một bình lớn cho Ma Tôn đại nhân.

Khi đó Ma Tôn đại nhân đang ở một ngọn núi nhỏ cách ngọn núi Nguyệt Lăng không xa giám thị nhất cử nhất động trên đỉnh Nguyệt Lăng. Thấy rượu anh tự nhiên rất vui mừng, hai tháng này dường như đã uống trà đủ để nhớ cả đời.

Tự mình uống không thú vị, cho nên lôi Lan Y uống cùng. Lan Y kháng cự: “Ma Tôn đại nhân, Lan Y không thể tự ý uống rượu.”

Ma Tôn đại nhân kiên trì: “Rượu không thể tự ý uống, nhưng tự mình uống rất đau lòng, Lan Y uống với bốn tôn một chút thôi.”

Lan Y không nói lại được anh, thế là cũng ngồi xuống. Ma Tôn đại nhân vô cùng hí hửng, bèn rót cho cô nửa chén: “Uống một ít trước đã.” Lan Y liền nghe lời nhấp nhẹ một ngụm. Ma Tôn đại nhân mặt tràn đầy vẻ mong đợi: “Như thế nào? Có vị hơn nhiều so với cái thứ nước gạo kia đúng không?”

Sắc mặt Lan Y đỏ hồng: “Dám nói trà của Tiểu Thất là nước gạo, cẩn thận cô ấy nghe được không vui.”

Ma Tôn khinh thường: “Vốn là nước gạo, còn sợ người ta nói cái gì. Ném thử đi, lần này lại càng mỉa mai.”

Lan Y vừa nhấp non nửa miệng, vẫn cảm thấy vị cay xộc vào cổ họng, tim phổi cũng bị thiêu đốt. Ma Tôn cứ ngửa đầu là một chén thấy đầy, vừa uống những hai chén, mới nói: “Những ngày qua thật là. Nhịn chết bốn tôn rồi!”

Anh cảm thán xong, lại thấy Lan Y vẫn còn cầm chén ngăn người, liền chọc lên đầu cô: “Đang ngăn ngơ gì đây...”

Đột nhiên người ở dưới tay đầu mất, mỹ nhân Lan Y đã nằm úp sấp trên bàn rồi.

Này, rượu này. Ma Tôn đại nhân lúc ấy sợ ngây người.

Nhưng mà anh biết tàn ma kia tính tình rất không tốt, hơn nữa anh ta tự có quyết định của mình. Vào lúc nào không thể chọc cô tức giận, nên liền ôm lấy mỹ nhân đã say, định xuống núi tìm chỗ giấu đi, không nghĩ tới, người tính không bằng trời tính.

Đang lúc anh ôm mỹ nhân Lan Y hoảng hốt chạy vừa trên đường núi tìm chỗ giấu, thì gặp Tư Chiến Thượng Thần Mi Sên đi xuống núi. Thế là Ma Tôn liền đỏ mặt, dù sao cũng là khách của ân nhân cứu mạng dưỡng thương, giờ lại ôm ấp nữ tổng quản đang bất tỉnh nhân sự của người ta vội vàng xuống núi. Hắn càng nghĩ càng cảm giác mình dù có nhảy Hoàng Hà.

Mấy con mắt đối nhau, Tư Chiến Thượng Thần dừng mắt: “Phong ma? !”

68. Chương 68: Người Thứ Ba Trong Năm Trăm Năm (Bắt Trùng)

Cổ kiếm khê vung, bụi mù đầy trời. Tóc đỏ nhuộm máu ở trong nhánh cây quán quýt bay vờn trong bão cát. Pháp lực chưa hồi phục, thương thế trầm trọng, Phong ma không cam lòng. Đột nhiên anh ta nhớ tới

khôn mặt thanh thúy nhiều năm trước, khi đó cô luôn mang theo nụ cười ngọt ngào không toan tính, lúc anh hôn mi tâm cô, nói cho cô biết anh sẽ sớm trở lại. Từ đó biệt ly rất lâu.

Cổ kiếm của đạo chủ vung lên, mỗi hận trong lòng anh có thể bao phủ cả tam giới. Có rất nhiều nếu như, nếu như không phải là Mi Sên, thì năm đó anh có thể đánh lên Tiên giới; Nếu như không phải là Mi Sên, anh sẽ không bị phong ở Vô Hận Thiên vài ngàn năm; Nếu như không phải là Mi Sên, có lẽ anh sẽ sớm trở về bên cô; Nếu như không phải là Mi Sên.

Nhưng mà cuối cùng không có nếu như, anh cười nhẹ: “Năm đó cậu vừa nhảy khỏi Tru Tiên đài, làm khuynh đảo bao nhiêu ngọc nữ tiên tử. Nhưng chẳng qua là lừa dối đám người già đó thôi. Quả nhiên là tính mạng của Tư Chiến Thượng Thần, có mất cũng phải mất cho chúng sinh, làm sao có thể vì một nữ nhân!”

Đạo chủ làm sao không biết Phong Ma đang trì hoãn thời gian. Anh khẽ mỉm cười, mắt màu lam sâu thẳm tựa như biển: “Cho dù miệng lưỡi của anh có tốt cỡ nào, cũng có thể thoát khỏi một kiếp này hay sao?”

Trong thâm tâm Phong ma cũng có chút hi vọng xa vời. Làm chung với Mi Sên bao nhiêu năm, người này cực kì tàn nhẫn, lòng anh biết rõ hơn người khác. Nhưng mà không cam lòng, làm sao anh có thể cam tâm!

!

Cổ kiếm vung lên mang theo âm thanh lạnh lùng, một chiêu đã chém phăng nửa ngọn núi. Người ở trên không trung nhìn xuống không cảm thấy có gì to tát, kiếm vung một vòng đã vào trong vỏ. Trong lòng nhưng nhớ đến hình dáng mất hồn ở trong núi rừng kia, anh không đi xem xét thi thể Phong Ma mà vội vã quay lại rừng. Mộc Phi Huyền đã tỉnh lại, Mi Sên chỉ phát tay bảo anh ta: “Đi xuống xem xét thi thể phong ma.”

Sâu trong rừng, ánh mặt trời vẫn còn chiếu sáng loang lổ, dấu vết hỗn độn vẫn còn trong cỏ, tựa như một giấc mộng xuân vẫn ở trước mắt, chẳng qua là không thấy người đâu.

“Tiểu Thất?” Anh nhẹ giọng một gọi, tiếng vọng giữa núi rừng đáp lại anh. Nhưng không có ai nghe thấy. Anh nghe thấy tiếng vang cổ quái vọng ở trong rừng sâu.

Anh đứng giữa cây xanh cỏ dại, tóc bạc áo trắng, bay bay như tuyết rơi.

Thật ra thì cũng tốt, nếu như không thế, sau này làm sao diễn kịch đây?

Năm trăm năm, tâm ma mang theo Thất Diệp đi qua rất nhiều nơi. Trước kia lúc cô còn là một gốc cây, Xà Quân thường kể cho cô nghe chuyện xưa. Trong chuyện xưa ma luôn là cái gì rất xấu xa, ăn tươi nuốt sống, làm con người ta lụn bại. Trong chuyện xưa thần tiên luôn là kẻ cứu vớt thế nhân, là anh hùng, bọn họ vô dục vô cầu, chỉ vì chúng sinh trong thiên hạ mà làm tất cả.

Khi đó cô cùng tất cả các tiểu yêu đang tu tiên bên cạnh đều khát vọng một ngày có thể sánh cùng trăng sao, giống như các tiên tử diệt trừ mọi tai ương.

Lúc ấy nào có ai nghĩ tới, ngàn năm sau, cô lại lấy thân phận ma đầu du tẩu trong trời đất này. Người của Diệt Tự Cảnh đuổi theo cô, nhưng mà sao người kia vẫn chưa tới?

Có lẽ cuối cùng anh không còn sắm vai nhân vật cho cô sự ấm áp nữa, có phải thế không? Hóa ra màn kịch này đã hạ rồi sao? Đến lúc kết thúc, thậm chí còn hơi luyến tiếc, cô cười tự giễu.

Ma Tôn hoàn toàn không nghĩ tới anh lại vẫn có thể tỉnh lại, hai mắt mở ra, cổ xanh non mềm cùng mùi hoa len vào mũi, anh cứ cho là ảo giác. Nhưng mà không phải.

“Ma Tôn đại nhân, ngài rút cuộc cũng tỉnh lại.” Cái giọng nói này rất nhẹ, mang theo nụ cười thanh thúy. Trong nháy mắt Phong Ma chợt hốt hoảng, anh vừa quay đầu liền thấy Lan Y. Lúc ấy cô mặc áo màu nước, tóc đen vấn cao, lông mày mỏng, hoa tai trân châu thật dài rung theo bước chân, dáng vẻ cực kì dịu dàng thanh nhã.

“Cô là ai?” Anh khó khăn mở miệng, hôn mê một thời gian, tiếng nói khàn khàn, nhưng vẫn không giảm bớt khí thế uy nghiêm. Lan Y mang nước tới, anh không khỏi có ấn tượng tốt với cô gái này, giọng nói cũng hòa hoãn chút ít: “Đây là nơi nào?”

Lan Y mỉm cười: “Gia chủ có lệnh, nếu Ma Tôn đại nhân tỉnh lại, xin lập tức đi gặp cô ấy.” Cô dừng lại, lại nói: “Nơi này là Bích Lạc hải.”

Xuyên qua từng bụi trúc, nhiều loại hoa nở rộ, đường núi quanh co nhưng bằng phẳng nên cũng có chút thú vị. Ánh mặt trời chiếu thẳng xuống nơi này, không có bốn mùa, chỉ thấy sương lượn lờ, tiếng chim hót mừng vui.

“Là cô?” Trong đình Nguyệt lãng quả nhiên là người kia. Tóc dài của cô không cài bất cứ trang sức gì, đen như thác nước chảy qua vấy. Bàn tay trắng nõn nà, nhìn hư vô xuống chân núi. Một con chim lặng lẽ đứng yên trên vai cô, nghiêng đầu, dùng một đôi mắt hạt đậu sáng long lanh đánh giá anh.

Mặc dù Ma Tôn đại nhân trong lòng nghi ngờ, nhưng anh vẫn chọn ngồi xuống đã. Màn tơ màu trắng trong đình mơn trớn mặt anh, mang theo vài cánh hoa rơi có mùi thơm ngát. Thất Diệp ngồi đối diện anh, Lan Y dâng trà, cô mỉm cười: “Thương thể của Ma Tôn đã khá hơn chưa?”

“Đa tạ Bích Lạc thượng tiên quan tâm, ” Ma Tôn nửa nghiêng người, đáp vô cùng cung kính. Đột nhiên anh thấy ngạc nhiên với cô gái này: “Ngoại thương nội thương của Bốn tôn chắc cần phải điều trị một thời gian. Nhưng mà giờ này thượng tiên đứng ra phải ở bên cạnh Mi Sinh mới đúng, sao lại ở Bích Lạc hải? Lấy cá tính của Mi Sinh, cho dù thế nào cũng không bỏ qua cho bốn tôn mới đúng.”

Cô tránh không đáp: “Bích Lạc hải mặc dù không phải là vùng đất thần tiên, nhưng ít ra cũng yên tĩnh, không bằng Ma Tôn ở lại đây đợi thương thể tốt lên rồi tính tiếp.”

Dứt lời, phía dưới có tiểu tiên báo lại: “Chủ nhân, bên ngoài có tin tức, Bích Lạc thượng tiên ở nhân gian đã thương người vô số, là kẻ thù chung của tam giới.”

Nụ cười của Thất Diệp sâu hơn chút ít: “Kẻ thù chung của tam giới? Ha ha.”

Phong ma nhìn cô, đột nhiên sắc mặt đại biến, thất thanh nói: “Thiên Ma Liệt thể? ? ?”

Cảnh giới quan trọng thứ hai của Mộc Xuân Phong, Thiên Ma Liệt thể! Truyền thuyết bộ tâm pháp này là do Thần Mộc Tinh Vương sáng chế, trong ba cảnh giới, cảnh giới đầu tiên là cây khô hồi xuân, cảnh giới thứ hai Thiên Ma Liệt thể, mà cảnh giới thứ ba chính anh cũng chẳng biết là cái gì. Cũng bởi vì nó thực sự quá thần kỳ, Thần Mộc Tinh Vương hơn sáu nghìn năm mới đạt tới cảnh giới thứ hai, mà Thất Diệp Linh Chi bất quá có đến hai ngàn năm đạo hạnh, sao lại có thể có tu vi như thế!

Trong lòng anh thất kinh, nhưng mặt lại không tỏ ra vẻ gì: “Chúc mừng Bích Lạc thượng tiên, trong thời gian ngắn đã thông hiểu đạo lý của Mộc Xuân Phong.” Nhìn qua thần sắc của Thất Diệp, lại hỏi dò: “Nhưng mà thượng tiên cứu bốn tôn, chỉ e Tư Chiến Thượng Thần sẽ không đồng ý?”

Thất Diệp mỉm cười: “Thật ra thì không có nghĩ đến việc này, cũng không có gì không tốt, có đúng hay không?”

Diệt Tự Cảnh mấy lần xuất thủ đều thất bại. Đạo chủ vẫn chưa chính thức giao phong với Thất Diệp. Người ta đều nói là anh không tìm được, hoặc là không nỗ. Tâm Ma uống máu tươi, dùng tốc độ nhanh nhất hoàn toàn không chế thân thể này. Sau đó, là lò luyện hóa Phần Thiên.

Thất Diệp không xuất thủ hết sức lực, nhưng lúc nhìn người kia lấy tư thái hoàn toàn xa lạ đứng trước mặt cô, cô đột nhiên rất muốn vỗ tay, nhưng sao lòng lại đau thế này?

Lúc cô bị nhốt trong túi càn khôn đưa vào Vô Hận Thiên. Cô nhớ tới tình cảnh 1500 năm trước, anh cắt cô trong chén mang về Diệt Tự Cảnh. Khi đó cô cũng sợ hãi, nhưng chỉ là sợ mà thôi. Mà bây giờ, 1500 hóa ra lại là một âm mưu, mọi nụ cười cùng dịu dàng của anh đều là một trò chơi, thì cô không sợ nữa.

Lúc mũi tên kia của Xà Quân đi xuyên tim, cô cứ nghĩ đây là lần cuối cùng mình rơi lệ. Mà bây giờ, có lẽ là lần cuối mình đau lòng đi.

Bên ngoài lò Phần Thiên đạo chủ đạm mạc nói: “Được rồi, bắt đầu đi.”

Trong lò Phần Thiên, nước dần dần nóng lên, tiếng vang nặng nề, trước mắt vẫn tối tăm như cũ.

Vô luận ta là Mi Sinh hay là Thanh Dương Tử cũng không quan trọng, quan trọng là ... Ta yêu nàng. Ta sẽ dùng cuộc đời của ta, yêu thương nàng, cưng chiều nàng. Chúng ta cùng nhau trồng đủ loại hoa mai ở Bích Lạc hải. Từ nay về sau sẽ không còn một mình nàng cô đơn ở Bích Lạc hải nữa

Nỗi đau như kim châm từ đáy lòng thấm ra đến đầu ngón tay, nước sôi đâm vào da thịt, không khí ít dần, màu hổ phách từ từ tản đi, mà Tử Hà thánh y lại không làm sao ngăn được sức nóng của lò Phần Thiên. Thượng Cổ thần khí, nó rất nhanh đã bị luyện hóa. Tâm ma thoát ra khỏi cơ thể cô, hừ nhẹ một tiếng, từ từ chìm xuống đáy lò.

Cổ tay Thất Diệp cố chấp vịn vào mép lò, khoe môi cô khẽ nhếch lên, cảm giác mình là một diễn viên vô cùng chuyên nghiệp. Biết rõ tất cả không phải là thật, đến cuối cùng vẫn có thể đau đến thế.

Bảy bảy bốn mươi chín ngày, ngoài lò như nháy mắt, trong lò như ngàn năm.

Tất cả công lực của cô đã tiêu tán, trâm hoa lan ở trong tay, đã giữ gìn mấy trăm năm, nay vẫn muốn trả lại. Từ nay về sau, quên mất ưu thương, quên mất tiếc nuối, cũng quên mất từng có hy vọng xa vời.

Trâm trong tay bị người lấy đi, người kia nhẹ giọng hỏi: “Còn có gì muốn nói không?”

Cô kiên cường nhếch khoe môi lên, nhưng lại không nói ra tiếng nào, sau này ngồi trong đình Nguyệt Lân cũng cười, cười đến lòng đau như cắt.

Từ nay về sau, tôi sẽ không bao giờ ... tin tưởng tình yêu nữa rồi. Cô nghĩ.

69. Chương 69: Ma Hậu

Ma tộc lại khiêu khích Thiên giới lần nữa. Sau cuộc chiến tiên ma lần trước, thực lực Thiên giới tổn hại nghiêm trọng, Tư Chiến Thượng Thần dùng phạm thai để chịu pháp lực mạnh mẽ của thượng thần viên cổ, không thể được như trước. Nhất thời thực lực hai bên không phân cao thấp được.

Cho nên Ma Tôn đại nhân của chúng ta còn có thể ở trong lúc cấp bách, dành nửa ngày rảnh rỗi lên đến Bích Lạc hải làm khách quen. Bất quá anh ta tốt hơn đạo chủ nhiều, ít nhất là không có cái tật mượn gió bẻ măng.

Sau nhiều lần lui tới, Lan Y liền đặc biệt chuẩn bị phòng cho anh, ở ngay dưới tàng cây mai chôn rượu Hoa Điều lâu năm, hoàn toàn cứu vớt Ma Tôn đại nhân của chúng ta khỏi thảm họa nước trà.

Trong đình Nguyệt lãng, bóng dáng kia đứng chấp tay quay về phía vách đá, gió cuốn lên mái tóc đen như mực, tay áo bay phất phới. Phong Ma đột nhiên nhớ tới rất nhiều, rất nhiều năm trước, bóng dáng kia cũng ở đình viện trầm mặc như thế.

“Bích Lạc thượng tiên, ngồi không chẳng thú vị, không bằng Phong Ma thổi một khúc sáo.” Nói là hỏi han, nhưng không chờ đối phương tiếp lời anh đã trực tiếp rút thẳng sáo ngọc bên hông ra.

Tiếng sáo vang khắp không gian, cùng với hoa cỏ gió mát, bầu trời rộng mở, có chí khí hiên ngang, cũng có cuồng dại như sóng biển. Tóc đỏ của anh như thiêu đốt giữa rừng cây xanh, càng làm nổi bật màu da trắng tinh, lông mày như dáng núi, đôi mắt vô cùng khí thế, không giận mà uy. Lúc này mắt anh như thủy tinh màu tím trong suốt, tiếng sáo sâu xa, phảng phất như đi cùng năm tháng.

Tiếng sáo thấp dần rồi không nghe thấy nữa, Thất Diệp nghe thấy mình vỗ tay, mặc dù, cô thật ra không hiểu nhạc luật, lại vẫn cảm nhận được cái loại dừng cảm bất đắc dĩ này.

Một buổi chiều, Ma Tôn uống rượu say, say cũng an tĩnh, một người ngồi ở dưới tàng cây mai, sáo ngọc hóa kiếm, múa một khúc kiếm vũ cực kì phiêu dạt oai hùng. Hàn mai ở đầu cành rơi xuống, ánh trăng như khói, Lan Y đứng dưới tàng cây một lúc, rốt cuộc lên tiếng: “Ma Tôn đại nhân, muộn lắm rồi, đi nghỉ ngơi đi.”

Phong Ma híп đánh giá cô, ném kiếm đi tới, Lan Y khẽ lui về phía sau hai bước, con ngươi màu tím như thủy tinh của anh phảng phất có ánh sáng như mộng ảo lưu động, dường như khóa hết tầm mắt của cô, không cách nào dời đi.

“Linh Nhi?” Anh khẽ cất giọng gọi, hơi thở ấm áp mang theo mùi rượu nồng đậm phả vào tai cô. Lan Y lui về sau một bước, anh chỉ vừa nhích đã ôm cô vào lòng: “Linh Nhi, rốt cuộc nàng đã trở lại sao?”

Trong phút chốc Lan Y không kịp phản ứng. Phong Ma ở Bích Lạc hải lâu như vậy, vẫn luôn là vô cùng lịch sự lễ độ, đột nhiên lại thất thố, cô chỉ cho là anh say. Đang muốn tránh khỏi anh, ánh mắt đi qua vai anh, nhìn thấy mặt đất nơi anh vừa múa kiếm, có mấy chữ thu hút ánh mắt của cô.

Một bầu rượu dưới ánh trăng.

Hương hồng nhan còn lưu lại.

Anh hùng đa trường hận

Cau chặt đôi chân mày.

Chỉ thấy sầu mới, không thấy thu xưa

Chỉ thấy sầu mới, không thấy thu xưa. Một khúc sáo lúc trưa, chỉ có cô là nghe ra tư niệm vài ngàn năm. Chẳng qua mới ngày người một lúc, Ma Tôn đại nhân đã hôn đến cổ cô. Lúc này Lan Y mới tỉnh ngộ lại, vừa muốn tránh khỏi anh, anh đã ôm cô đi vào nhà.

Tim cô đập quá nhanh, tâm tư loạn đến mức không kịp phản ứng. Là vòng tay của Ma Tôn quá ấm áp, là ánh trăng quá dịu dàng, rừng núi quá yên tĩnh, quỷ thần xui khiến thế nào mà cô lại để mặc anh đặt lên giường, rồi đè lên người .

Quần áo bị cởi ra từng chiếc từng chiếc, cô cố gắng nhìn rõ ranh, cũng chỉ thấy anh say sưa hôn khắp da thịt cô, nóng bỏng ở trên người cô.

Anh không hề kiên nhẫn, cảm giác đau đớn truyền đến, cô cắn chặt môi, anh lại tinh tế hôn lên môi cô, đầu lưỡi đi vào, triền miên giữa răng môi, đau đớn hòa cùng dịu dàng, Lan Y cảm giác mình cũng có chút say.

Cô vịn vai anh, thư giãn thân mình mặc anh vào sâu hơn một chút, ngửa mặt đón nhận triền miên đến chết của anh. Một đêm cá nước, anh không khống chế được mình, không hề dừng lại, cánh tay vững vàng mạnh mẽ ôm cô trong ngực, hô hấp nặng nề, rồi từ từ chìm vào giấc ngủ. Dưới ánh trăng Lan Y nhìn chăm chú mặt anh, khoảng cách gần như vậy, thấy lông mày như dáng núi của anh cau lại, mi mắt khép chặt, lông mày thật dài, tóc đỏ rực rỡ mà lại cực kì mềm mại, từng lọn từng lọn như tơ lụa. Cô không kìm lòng được hôn lên môi anh, chẳng qua chỉ hôn nhẹ một chút, chóp mũi vẫn hơi chua xót.

Cũng được, cô than nhẹ, nếu như điều này có thể xóa được sầu trên lông mày anh, cho dù là một đêm mộng tưởng, thì cứ vậy đi.

Ánh trăng ngoài cửa sổ nhạt dần, cả vùng đất chìm trong bóng tối. Cô lặng yên tựa vào lồng ngực anh. Bất kể là khi còn là tiên trên Thiên giới, hay là theo bên cạnh Thất Diệp, cho tới giờ cô chưa từng ngờ mình sẽ có ngày thế này, không mặc gì nằm trong lòng một người đàn ông.

Nhưng mà. Thế nhưng lại không hề oán trách, không hề hối hận. Phương đông dần chuyển sang màu sáng, cả vùng đất vẫn rất yên tĩnh, nhưng ngày sắp sáng rồi. Nếu đã sáng, thì mộng vẫn phải tỉnh.

Anh vẫn ngủ rất sâu, ai có thể hiểu nỗi cô đơn của một ma đã bị phong ấn vài ngàn năm? Ai có thể hiểu một lời hứa hẹn vài ngàn năm vẫn không dám buông tay?

Ma, là tượng trưng cho sự cố chấp.

Lan Y biết, có lẽ anh vĩnh viễn cũng sẽ không buông tha cho chấp niệm trong lòng. Đầu ngón tay cô mơn trớn từng đường nét khuôn mặt anh, giờ phút này Ma Tôn làm tam giới phải đứng tim, lại yếu ớt như một đứa trẻ. Thì ra, đây cũng là yêu sao?

Cô làm một thuật pháp nhỏ, để anh ngủ an ổn hơn. Nếu so về tu vi pháp lực, anh cao cường hơn cô không biết bao nhiêu lần, nhưng mà giờ phút này anh lại hoàn toàn không hề đề phòng.

Cô đứng dậy mặc quần áo. Đêm qua anh không kiềm chế được nên quần áo bị xé không còn hình dạng gì. Cô kiên nhẫn nhặt từng cái lên, cẩn thận xóa bỏ mọi dấu vết thuộc về mình. Trước khi đi còn quay lại nhìn, đáng vẻ anh ngủ say mang theo loại hạnh phúc nhẹ nhàng, vẫn còn giữ nguyên tư thế ôm ấp vuốt ve.

Cô xoay người, nhẹ nhàng đi ra cửa.

Ánh mặt trời sáng rỡ phủ kín Bích Lạc hải. Lúc Dao Phi bắt đầu luyện giọng trên đỉnh núi Nguyệt Lăng thì Ma Tôn đại nhân rốt cuộc tỉnh ngủ. Là rượu quá nặng, hay tương tự mài mòn thân thể, lâu lắm rồi anh chưa từng say như thế.

Có thảo tinh mang nước sạch tới, anh từ từ rửa mặt, đêm qua tựa như thấy Linh Nhi, mơ hồ có chút mùi vị của mộng xuân, nhưng vẫn không nghĩ ra nội dung của giấc mơ.

Rửa mặt xong lại thấy trà. Anh nhìn thảo tinh, thảo tinh cung kính đáp: “Lan Y tổng quản nói uống rượu một mình đau lòng, sau này Ma Tôn đại nhân nên lấy trà thay rượu.”

Ma Tôn đại nhân mang vẻ mặt đau khổ, một hồi lâu, sau lầm bầm lâu bầu: “Mi Sênh, bốn tôn thê sau này không bao giờ ... giấu cọt cái loại trà ngớ ngẩn của cậu nữa.”

Chiến sự hừng hực khí thế, bất quá Ma Tôn cũng không gấp gáp, nấn ná ở Bích Lạc hải vài ba ngày. Sau khi đánh cờ thua Thất Diệp không biết bao nhiêu lần, rốt cuộc hắc mồm mới mở miệng: “Đầu tháng sau là đại điển tế tự của ma tộc, cùng đi chứ? Bích Lạc hải mặc dù thanh tĩnh, nhưng quá mức thanh tĩnh, sẽ không phải rất tịch mịch sao?”

“Tôi? Lấy cái gì danh nghĩa đi đây?” Thất Diệp mỉm cười, Phong Ma có thể thấy được mấy ngày nay tu vi của cô một ngày đã phát triển cực nhanh, không có buồn vui, ngay cả cười cũng làm cho người ta không nhìn ra tâm tư.

“Nếu như cô không muốn lấy cái phong hào Bích Lạc thượng tiên nữa, Ma tộc liền phong cho cô làm Bích Lạc Thánh mẫu, như thế nào?”

“Cảm giác già quá.” Thất Diệp nhún lông mày.

Ma Tôn đại nhân cười khê: “Còn có một cái nghe trẻ hơn.”

Thất Diệp liền tỏ ra chút ít hứng thú: “Hả?”

Ma Tôn kề sát vào cô bên tai: “Ma Hậu thì thế nào?” Hắc vốn thuận miệng nói, bên kia Thất Diệp nghe vậy cũng mỉm cười: “Nghe, có vẻ không tệ.”

Một câu nói, làm cho Ma Tôn đại nhân rất là kinh ngạc: “Bích Lạc thượng tiên, thật là nghe rõ ý tứ của bốn tôn sao?”

Thất Diệp mỉm cười: “Sao vậy, Ma Tôn lại muốn đổi ý rồi sao?”

Phong Ma đánh giá cô một hồi lâu, thấy cô quả thật không giống bộ dáng nói đùa, liền vén áo bào đứng dậy: “Nếu là Thất Diệp thật có ý đó, bốn tôn lập tức trở về Ma tộc chuẩn bị, ba ngày sau, cưới hồi đăng hoàng.”

Thất Diệp vẫn nở nụ cười, ánh mắt hư vô nhìn anh: “Như vậy, Thất Diệp sẽ yên lặng chờ hồi âm của Ma Tôn.”

Chuyện tới quá mức đột nhiên, Ma Tôn đại nhân còn có chút do dự, nghe cô nói như vậy, cuối cùng quyết định: “Nếu chuyện đã định, bốn tôn lập tức trở về Ma tộc chuẩn bị.” Hắc xoay người, nghĩ một hồi lâu, lại xoay người đưa ra một vật, chính là cây sáo ngọc kia: “Chuyện quá bất ngờ, bốn tôn trên người không có cái gì, đành lấy cái này làm vật đính ước. Ngày mai sẽ chính thức đem sính lễ đến.”

Thất Diệp nhận sáo ngọc: “Thời gian mặc dù gấp gáp, nhưng hôn lễ của Ma Tôn, có thể hàm hồ sao?”

Phong Ma hắng giọng cười to: “Thượng tiên yên tâm, bốn tôn nhất định làm thật hoành tráng.”

Lan Y yên lặng đứng một bên, nhìn anh nở nụ cười chói lọi rực rỡ, cô đưa anh xuống núi, anh khách khí lễ độ chấp tay: “Lan Y mời về, chuyện hôn lễ, có lẽ còn phiền tổng quản phải mệt nhọc nhiều.”

Lan Y nghiêng người, nụ cười của cô vô cùng lễ phép, giọng nói vẫn dịu dàng như nước: “Ma Tôn đại nhân khách khí rồi, đây vốn là bốn phận của Lan Y. Chẳng qua là. . . . Gia chủ còn nông nổi, mong rằng Ma Tôn đại nhân đối đãi tốt, đừng chấp nhặt.”

Phong Ma mỉm cười, anh có hảo cảm đối với tổng quản thiện thương dịu dàng mà khôn khéo này: “Đó là đương nhiên, chuyện đã qua, bổn tôn cũng không nghĩ nhiều, còn nhiều thời gian, Lan Y tổng quản mời.”

Lan Y nghiêng người, cô nói: “Ma Tôn đại nhân mời.”

Anh chấp tay xoay người lại, tóc đỏ áo đen ở trên núi càng ngày càng xa, từ từ biến mất không thấy gì nữa. Lan Y trên mặt vẫn còn ý cười, cô ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh mây trắng, một hồi lâu mới cười nói: “Rốt cuộc Thất Diệp muốn kết hôn, tôi hẳn là nên vui cho cô mới đúng. À, phải tìm bà mối cho tân nương ở đâu thì phải đây. trang sức chọn cái gì kiểu dáng gì đây.”

Cô cứ như vậy ngẩng đầu suy nghĩ thật lâu, mới mỉm cười chậm rãi đi lên núi. Sau đó mỉm cười sai bảo các thảo tinh thụ tinh đi mua đồ dùng cho hôn lễ, dặn dò Mạc Hồ thương nghị với Ma Tộc về chuyện mở tiệc đãi khách, rồi lại bàn với Thất Diệp về nghi thức quy cách.

Cây cối ở Bích Lạc hải đều bị quán lụt đồ tươi vui, cây nào cũng treo đèn lồng dán chữ song hỉ. Cả ngọn núi thanh u bị không khí vui mừng của đám cưới thay thế. Sính lễ của Ma Tộc kéo dài mười dặm, quả nhiên rất phù hợp với phong cách của Ma Tôn. Tất cả yêu tinh đều bề bộn nhiều việc, có lúc, dường như tất cả mọi người đều bị quán vào hôn lễ này.

Tam giới đều kinh hoàng.

70. Chương 70: Đám Cưới Của Ma Tôn

Thiên đế triệu tiên tướng để thương nghị đối sách. Thế cục hiện tại rất rõ ràng. Hiện nay thực lực tiên ma ngang hàng. Nhưng mà nếu như Bích Lạc thượng tiên (lúc thì bắt cô sửa thành Bích Lạc yêu nghiệt, khụ, hiện tại lại gọi là thượng tiên rồi) thật sự gả cho Phong Ma, thì phần thắng của Ma tộc sẽ gia tăng một phần.

Ánh mắt của mọi người cùng hướng về Tư Chiến Thượng Thần đang ngồi phía bên phải Thiên đế. Anh lại chỉ cúi đầu nghịch chén lưu ly trong tay. Năm ngón tay trắng nõn thon dài, chén trong tay càng nổi bật là loại ngọc thượng hạng. Tóc bạc như tơ, mềm mại như nước rũ xuống, xuyên qua áo trắng, chảy trên khuôn mặt tuyết mịn. Bởi vì thân thể vô cùng nhỏ yếu, lúc anh trầm mặc cả người liền giống như một pho tượng đá được mài giữa tí mỉ.

Không thấy anh phản ứng gì, Thiên đế lúng túng ho khan. Thái Bạch Tinh Quân ở bên cạnh bắt đầu dõ lên tiếng: “Tư Chiến Thượng Thần, Bích Lạc thượng tiên và ngài có tình cảm thâm hậu. Tôi nghĩ cô ấy gả cho Phong Ma cùng lắm là giận dỗi thôi, hay là thượng thần đi dụ dỗ cô ấy một chút.”

Lão nói chưa xong, Mi Sinh đã ngắt đầu. Vừa chạm vào ánh mắt màu băng lam kia. Lão liền cảm thấy cả người bị cái kiêu lạnh lùng cao ngạo này đóng băng. Không nói nổi phần còn dang dở.

“Tư Chiến Thượng Thần xin bớt giận. Thật ra thì lời này cũng có chút đạo lý. Dù sao thì với tình trạng hiện tại của Tiên giới, dụ dỗ một người phụ nữ so với đối chọi cả Ma tộc thì đỡ tổn thất hơn nhiều.”

“Tổn thất?” Anh nghiêm nghị cười lạnh. Một lúc lâu mới nói: “Vậy thì cứ để cho hủy thiên diệt địa như vậy đi!” Trên đại điện mọi người biến sắc, thế nhưng anh lại lẩm bẩm tự nói: “Bạn hữu, cuối cùng nàng không đi theo con đường ngây thơ trong kịch bản nữa sao?”

Ba ngày sau, đám cưới Ma Tôn.

Đội ngũ rước dâu xếp hàng trước Bích Lạc Hải. Thậm chí còn có nhiều người ở nhân giới lén lút ra ngoài xem náo nhiệt. Ma Tôn mặc áo bào hai màu đỏ đen, lộ ra vóc người cân xứng, vai rộng eo hẹp. Tóc đỏ như lửa, gờ tay nhắc chân cũng lộ ra nét uy nghiêm và tôn quý bẩm sinh.

Anh lẳng lặng đứng chờ ở ngọn núi bên dưới Bích Lạc Hải, gió thổi tung vạt áo đen. Trên mặt anh không hề có một chút vẻ mất kiên nhẫn. Khóe môi khẽ nhếch tản ra ma lực trí mạng, trong an tĩnh lại có phần tịch liêu.

Bích Lạc thượng tiên bị đám tiểu yêu vây quanh đưa xuống đến tận nơi. Mọi âm thanh dường như đều dừng lại. Trên người cô là bộ váy cưới tuyết trắng, thân áo có sợi tơ buộc lại. Lộ ra khuôn ngực hoàn mỹ. Hai vai mượt mà, có thể thấy xương quai xanh cong cong xinh đẹp. Bên hông là đai lưng thạch anh vô cùng rộng, nổi bật vòng eo thon thả. Váy dưới có hình dáng phồng ra, tơ mềm ưu nhã rủ xuống. Một nhóm người đi như gió lốc, tư thái cũng đủ làm trái tim người bên cạnh lên xuống không yên.

Lan Y dắt tay cô, càng ngày càng đến gần anh. Cuối cùng đem bàn tay trắng nõn kia đặt vào tay anh. Phong Ma nắm ngón tay hơi lạnh kia, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng. Cách ăn mặc của cô hôm nay, chỉ cần là đàn ông thì sẽ nhiệt huyết sôi trào. Nhưng khi hơi lạnh thân thể cô tràn vào lòng, mùi cỏ cây thanh tân thoảng vào mũi. Anh lại chú ý tới ánh mắt Lan Y, trong sáng, phẳng phất có một tầng hơi nước nhẹ.

“Chúc mừng bệ hạ, chúc mừng bệ hạ, chúc Ma Tôn cùng Ma Hậu phúc thọ tề thiên, ân ái bạc đầu.”

Giọng chúc tụng che đi khoảng tối sâu nào. Ma Tôn khẽ ôm lấy người phía sau đi qua các thần dân đang cúi lạy. Trông như một đôi trời đất tạo dựng. Phía trước là thị nữ mỹ lệ, rìa đường là cả ma tộc thành kính quỳ lạy, phúc thọ tề thiên, ân ái bạc đầu?

Anh nắm thật chặt cái tay kia. Khóe mắt hữu ý vô ý liếc mắt về phía người phía sau lưng. Người kia, tóc bạc áo trắng, mắt màu xanh biếc. Bóng dáng thon dài nhỏ yếu cúi đầu. Tóc bạc che đi vẻ mặt, vạt áo khẽ bay. Đứng ở nơi trang hoàng đồ rực vui mừng này trông như một đóa sen trắng bằng bằng trong suốt.

Sắc lập Ma Hậu là một việc làm có rất nhiều quy củ. Phong Ma cũng không phải người có tính nhẫn nại. Cho nên chuyện lớn này đều rơi vào tay Lan Y. Cô cũng coi là đương nhiên. Tự nhiên mà làm người ta quen với sự tồn tại của mình đã biến thành thói quen lệ thuộc vào cô.

Hiện tại cô đang giúp Thất Diệp sửa sang lại phòng. Thất Diệp không nhìn thấy, cô phải đem bài trí trong phòng bố trí lại cho giống với Bích Lạc Hải.

Thất Diệp nghe thấy cô ra ra vào vào, đại diện sắc phong ngày mai, hẳn là cô cực kỳ bận rộn.

“Lan Y, những thứ này không vội, đi nghỉ trước đi.” Trong tay cô đang cầm trà, hộp một ngụm liền gọi Mạc Hồ đang canh giữ ở ngoài cửa: “Anh cũng đi nghỉ ngơi đi.”

Mạc Hồ nói giọng lạnh nhạt: “Không cần.”

Cung mà Thất Diệp ở, được Ma Tôn ban cho tên là Cung Bích Lạc. Buổi chiều anh tới thăm cô, dưới tình huống như vậy hai người cũng không biết nói gì. Một lúc sau anh liền đi, rồi sai người khác tới, chăm sóc mọi chuyện thật chu đáo.

Đêm dần buông, Lan Y cùng Mục Lương Thần đã thương lượng tốt các việc cần làm sau đại điển. Lúc kiểm tra một lượt đồ đạc xong đi ra ngoài, dưới trăng sáng vàng vạc, cô đập đá vụn trên đường mòn, đi chậm rãi. Cảnh trí ở Ma Cung so với Bích lạc Hải... lại càng có vẻ phong tình hơn.

Hoa và cây cảnh sum suê, giả sơn gồ ghề, suối nước quanh co. Thỉnh thoảng có côn trùng kêu vang. Nước từ núi giả chảy xuống, phát ra tiếng vang thanh thúy. Rõ ràng có nhiều thanh âm như vậy, sao đêm nay vẫn cô tịch như thế?

Cô dừng ở bên cạnh ao, nhớ tới ánh trăng đêm đó cũng như vậy. Nhưng mất đi mùi hoa mai thoang thoảng, hơi thở mang theo cảm giác say rượu của anh che phủ cô. Cuối cùng nằm trong vòng ôm của anh, trở thành ký ức của cô. Chỉ có. là ký ức của một mình cô.

Cô ở bên cạnh ao ngắm người. Ánh trăng ở trong ao tản mát, không có hoa nở bốn mùa, cành lá của cây nguyệt quế bên cạnh vườn qua, như lén lút nhìn cô.

Mà ở trên mái hiên phía sau, có một bóng dáng màu đen ngồi ngấm trăng. Bên cạnh có vài hũ rượu, một nén hương. Hương cháy chậm đến kì lạ, dưới ánh trăng lượn lờ, gió thổi cũng không tan, dường như tạo thành một hình thù kì dị.

“Ở trong đây cả ngày, có phải buồn bực hay không?” Anh lẩm bẩm nói nhỏ, tay áo rộng rãi buông ra liền thấy có một cô gái trong ngực, trên người mặc quần áo xanh nhạt, tóc dài buông xõa, hai mắt nhắm nghiền, ngủ yên ổn. Dáng vẻ, chỉ có thể nói là thanh lệ mà thôi.

Anh để cô dựa vào cánh tay, vỗ về gương mặt như ngọc của cô, tóc đỏ bị ánh trăng làm nhạt đi, giọng nói từ tốn không chút ôn nhu: “Hai ngày này có việc, không thể ở cùng nàng quá lâu. Ngoan ngoãn nghe lời, chờ sau này nàng tỉnh lại, ta liền gấp bồi thường gấp bội cho nàng, có được hay không?”

Nàng kia không có bất kỳ phản ứng gì, anh liền cúi đầu hôn vào trán nàng, một lúc lâu, lại lần nữa ôm vào trong lòng, sau đó quơ tay, tu một ngụm rượu.

Đêm nay, có rất nhiều người, không ngủ được.

Thất Diệp trong phòng cũng không an tĩnh, người kia đi vào trong phòng lúc cô đã ngủ thiếp đi.

Nhưng mà cũng chỉ vừa mới ngủ mà thôi. Lúc hơi thở ấm áp này tản ra thì cô đã tỉnh lại. Chẳng qua là thật lâu thật lâu sau, lúc người kia chấp tay ngẩng đầu ngắm trăng qua cửa sổ, cô cuối cùng cũng không nhìn được mà ngồi dậy: “Sao vậy? Tư Chiến Thượng Thần đêm hôm khuya khoắt lặn lội tới cung điện của Ma Hậu, chỉ để ngắm trăng thôi sao?”

Người ở trước cửa sổ cũng không quay lại. Mái tóc bạc của anh dài đến thắt lưng. Quần áo phiêu diêu, ánh sáng mờ mịt, trông hư vô: “Tiên giới có một loại thuật pháp tên là Luân Chuyển Khô Vinh, dùng để cải tử hồi sinh. Ít nhất cần người có vị trí thượng tiên trở lên luyện hóa trong lò Phần Thiên thành công, sau đó có thể kết tinh thành Tụ Nguyên Đan, có một chút tỷ lệ có thể làm người chết sống lại. Mà sinh mệnh sống lại cần giữ cho thi thể không thối rữa.

Tỷ lệ Tụ Nguyên Đan có hiệu lực có quan hệ trực tiếp với tu vi của người bị luyện hóa, tu vi của người được cứu cùng với thời gian chết đi cũng có liên quan.”

Anh nói xong lời này, một lúc lâu sau mới xoay người lại nhìn cô: “Tiểu Thất, hắn không thể nào thật lòng đối với nàng.”

Trên giường Thất Diệp cũng lười biếng, giọng nói của cô cực kỳ đậm đặc: “Như vậy, ai là thật lòng đối với tôi đây?”

Mi Sênh hơi khựng lại, nhẹ giọng thở dài: “Ta đi.”

Thất Diệp phát tay: “Đừng quên đóng cửa, thuận tiện cứu tỉnh Mạc Hồ.”

71. Chương 71: Vô Hận Thiên

Trong ba ngày, đại diện sắc phong là thời điểm bận rộn nhất. Ma Hậu phải đi tiếp nhận bái lạy của vạn dân. Phong Ma vẫn ở bên giúp cho cô, Lan Y chỉ cảm thấy có gì đó thay đổi, nhưng lại không nói cụ thể được. Thất Diệp bây giờ, cho dù là lúc cười ánh mắt cũng hờ hững. Trước kia bọn họ cứ cười cô vô tâm, không có chút khí chất của thánh ma nguyên thai. Mà nay, cô ở giữa vạn dân, lại đột nhiên lãnh ngạo, kẻ vai sát cánh với Phong Ma, khí thế chẳng kém Phong Ma đến nửa phần.

Đêm tân hôn đó, cùng với một đám đại thần uống rượu mừng tới tận canh tư, Ma Tôn mới trở về tẩm cung. Cung điện lớn như vậy lại ngập chìm trong màu đỏ. Anh chậm rãi tiến lên, cô mặc đồ cưới ngồi ngay ngắn ở mép giường, tục lệ Ma Tộc cũng không có phủ khăn hồng, chẳng qua cô không nhìn thấy, lại cực kì yên lặng.

Lan Y bày rượu giao bôi, chén long phượng tử tôn có buộc tơ hồng. Ma Tôn đưa một chén cho Thất Diệp, hai người vai kề vai cùng uống. Lan Y cúi người, giọng nói dịu dàng: “Chúc Ma Tôn Ma Hậu nhiều phúc nhiều thọ, trăm con ngàn cháu.”

Đã nói ra hết những lời cát tường, cô bưng khay khom người lui ra, chậm rãi đóng cửa tẩm cung. Ánh nến đỏ chập chờn, trên mặt hai người đều có ánh nền đỏ nhạt, che đi vẻ tái nhợt.

“Một mỗi một ngày rồi, ngủ sớm thôi?” Phong ma khó hiểu nhìn y phục, giúp cô cởi mũ phượng hà phi xuống, cổ chấp ngàn vạn năm, cũng tựa như một câu chuyện cười.

Anh ôm lấy cô lên giường, hôn nhẹ cái trán của cô, giọng nói rất là ôn hòa: “Đi ngủ sớm một chút, nhỉ?”

Thất Diệp lẳng lặng gật đầu, hai người ôm nhau ngủ, nhưng không biết có ai có thể ngủ.

Không khí vui mừng của đám cưới dần tan, phồn hoa dần nhạt, cuộc chiến tiên ma chính thức mở màn. Ma tộc có thêm vị Ma Hậu này, là thầy thuốc tốt nhất trên chiến trường. Mộc Xuân Phong rất thần kì, người khác thấy qua không thể nào hiểu nổi. Cho nên sau này Thiên giới mới biết ban đầu sai Diệt Tự Cảnh đuổi bắt Bích Lạc thượng tiên là chiến lược sai lầm đến cỡ nào.

Cũng may thuật pháp Mộc Xuân Phong của Thần Mộc Tinh Quân cũng còn có thể chống đỡ được. Nhưng tổn hại do dùng Mộc Xuân Phong cực lớn, chỉ riêng linh lực của lão làm sao có thể so sánh với thân thể Thất Diệp Linh Chi có thánh ma nguyên thai được.

Ma tộc vẫn đánh tới Thiên Hà chi âm, bị Tư Chiến Thượng Thần trấn thủ Thiên giới ngăn trở. Song phương giao chiến năm ngày đêm, bất phân thắng bại. Tâm ma nói không sai, pháp lực của Tư Chiến Thượng Thần, là gặp mạnh thì mạnh.

Anh bay lơ lửng trên Thiên Hà, tóc bạc như tơ, áo trắng hơn tuyết. Tiêu hao linh lực cực lớn làm cho thân thể anh càng thêm nhỏ yếu. Trên bầu trời xanh thẳm này, phảng phất như hình ảnh minh họa trong một quyển thơ văn hoa mỹ. Bất cứ lúc nào cũng sẽ bị gió thổi đi ở nơi tinh không mù mịt này.

Phong ma cũng có chút khiếp sợ. Ban đầu anh cho là mình là thiếu chút nữa đã thắng Mi Sênh rồi. Hôm nay anh mới biết muốn thắng được người này, so với tưởng tượng của mình thì khó khăn hơn nhiều.

“Tiểu Thất, nàng có biện pháp đối phó với hắn không?” Anh xoay người nhìn Thất Diệp đi theo bên mình. Thất Diệp trầm ngâm một hồi lâu mới nói: “Bản thể của hắn là cái gì?”

“Bản thể?” Phong ma suy nghĩ một lúc — cái này thật sự là chuyện quá quá xưa rồi: “Hoa sen.”

Thất Diệp mỉm cười.

Sau một hồi, nghỉ giải lao, ma quân nghỉ ngơi hồi phục tại chỗ. Thương vong của Thần giới cũng không ít. Một chiến sĩ của Ma Tộc mang một thanh Lưu Tinh kiếm từ sau người Thất Diệp đi ra. Dáng vóc của hắn rất cao, nhưng gương mặt lại vô cùng non nớt. Có thể thấy là còn rất trẻ: “Tư Chiến Thượng Thần, tại hạ cùng ngài đấu thử xem sao.”

Đôi mắt Mi Sênh đầy lạnh lẽo. Trên chiến trường chỉ có địch ta. Trông coi chiến sự của Thiên giới đã nhiều năm, cổ kiếm cũng quen uống máu, người dùng cổ kiếm đã sớm chết lặng.

Không phải là bằng hữu, chính là kẻ thù, là kẻ thù thì phải tiêu diệt. Cho nên khi một kiếm kia phá không lao đến, anh không do dự chút nào. Nhưng mà đối thủ lại quá kém so với tưởng tượng của anh. Cổ kiếm chém gãy Lưu Tinh kiếm kia, máu còn chưa kịp chảy xuống, mọi người đã nghe rõ tiếng xương cốt gãy lìa. Ánh mắt chưa hề nhiễm phong sương kia nhìn chăm chăm vào anh, tia sáng từ từ biến mất.

Mất pháp lực duy trì, thân thể từ trên sông rơi thẳng xuống, hiện ra nguyên hình, cũng là một đóa hoa sen.

Tư Chiến Thượng Thần tham chiến liền năm ngày đêm mặt không đổi sắc, thể mà trong nháy mắt sắc mặt xám ngoét: “Hắn. . . .”

Thất Diệp chân đạp Dao Phi lao xuống dưới đón lấy đóa hoa sen đang dần héo khô này, cánh hoa ngày càng rũ xuống, cuối cùng hóa thành tro bụi trong tay cô, cô đột nhiên nở một nụ cười, thể lương mà bất đắc dĩ.

Ở trên kia Tư Chiến Thượng Thần đột nhiên lấy tay bưng kín ngực, nghiêng mặt qua, hai mắt nhắm nghiền.

Thất Diệp mở lòng bàn tay nắm chặt ra, một ít bụi từ trong tay cô bay ra làm mờ mịt cả thiên hà. Cô xoay người, lúc đi ngang qua Phong Ma thì thấp giọng nói: “Đi đi.”

Giọng nói kia đậm đặc như vậy, phảng phất giống như lúc trong lò Phần Thiên ở Vô Hận Thiên nghe đạo chủ bên ngoài nói câu. “Như vậy, bắt đầu đi.”

Một vòng công kích mới nhanh chóng bắt đầu. Anh mím chặt môi, thuật pháp không có gì để nói. Có tiểu tiên bên cạnh lo lắng kiểm tra vết thương của anh, anh chỉ lắc đầu đẩy ra. Máu từ vết thương tuôn trào, nhuộm đỏ áo trắng, ở trên nền trời màu xanh thẳm, như một đóa sen lửa (hỏa liên), xinh đẹp tuyệt thế!

“Biết tại sao hắn không mở miệng không?” Thất Diệp tâm tình không tệ. Lan Y lại lo lắng nhìn chăm chú vào trong đám loạn quân đang giao thủ. Đến giờ cô vẫn không sao coi vị Tư Chiến Thượng Thần này là kẻ thù. Từng trò chuyện vui vẻ ở Bích Lạc Hải, trong giây lát sao lại thành thế này?

Thất Diệp cũng không có định nghe cô trả lời, nụ cười nở ra trên khuôn mặt như ngọc, cô khoái trá nói: “Bởi vì hắc vừa mở miệng sẽ phun máu.”

Phong ma cùng anh đối chiến đã lâu, anh có vẻ hơi không trụ được. Thất Diệp liền tiến lên phía trước, một chưởng mạnh mẽ đi qua Phong Ma đánh vào ngực anh. Kinh lực thể này đến Phong Ma cũng phải kinh hãi, anh nghĩ, sức mạnh của cô, lại không lường được rồi.

Mi Sênh vậy mà chỉ đau khổ cười một tiếng, máu phun ra, ở dưới ánh trăng hiện ra, cũng tốt, một chưởng xóa hết ân oán.

Cuối cùng anh nắm tay niệm thần chú, đẩy lui một đạo tấn công, phát tay ra hiệu cho thần quân phía sau lui vào Nam Thiên môn. Người của Thần giới nhanh chóng lùi lại, Phong Ma nhanh chóng phá kết giới, nhưng mà cửa lớn đại môn đã đóng.

Thân thể của anh cũng không chịu nổi nữa, thân hình nghiêng một cái, rơi xuống giữa bầu trời đầy trăng.

Một lúc lâu sau, trên Thiên Hà truyền đến một tiếng hồi âm cực nhỏ cực khẽ.

“Mạc Hồ, lập tức phái người tìm khắp Thiên Hà, dù gì cũng phải tìm được thi thể của hắc.”

“Đạ”

Ngày này, ngoài thiên hà có vẻ bình tĩnh, bên trong lại như mạch nước ngầm mãnh liệt, cực kỳ hung hiểm. Mạc Hồ an bài người tìm suốt nửa canh giờ, không có kết quả. Thất Diệp lẩm bẩm nói: “Thất sách, nếu là một bông hoa sen, rơi vào trong nước tự nhiên là sẽ không chết. Hắc chọn giao chiến ở cái địa phương này. Sợ là đã có tính toán trường hợp xấu nhất rồi. Dù có rút lui cũng được. Người này, dù có chết cũng phải chết mà không bị sỉ nhục.”

Lan Y cũng dậm chân: “Người này. Mới vừa rồi còn có bộ dáng bị thương như vậy, làm hại người khác lo lắng một hồi!”

Thất Diệp quay đầu, nói với Phong Ma: “Mặc dù hắc chạy trốn, nhưng thân thể bị thương chắc là trong nửa khắc không chống đỡ được đâu. Không bằng nhân cơ hội đánh vào Nam Thiên môn.”

Phong ma chỉ nhìn cánh cửa cao vút: “Nam Thiên môn có bày thuật pháp bảo vệ đặc thù, chỉ có nửa khắc thì không qua được. Nhưng mà vòng qua Nam Thiên môn, có thể tới Vô Hận Thiên.”

Thất Diệp trầm ngâm. Phong Ma nhìn cô, lại nói: “Lò Phần Thiên đang ở ngoài Vô Hận thiên.”

Ma Tôn thay đổi chú ý, tính toán đi Vô Hận thiên trước. Lan Y không giải thích được: “Ma Tôn đại nhân, Vô Hận Thiên cũng không phải là nơi trọng điểm trong binh gia, lúc này đi có ý nghĩa sao?”

Phong ma không giải thích nhiều: “Bốn tôn cần dùng lò Phần Thiên một chút.”

Hôm nay Vô Hận Thiên cũng không có trọng binh canh gác. Lực lượng mỏng yếu bên ngoài rất nhanh bị Ma tộc tiêu diệt toàn bộ. Nhưng ngay tại cửa vào Vô Hận Thiên, tất cả mọi người dừng bước.

Bên trong Vô Hận Thiên ngăn cách tất cả thuật pháp của cả ba giới, vào trong rồi thì tất cả pháp lực đều vô hiệu.

“Ma Tôn đại nhân, giờ phút này đi vào. Nếu gặp phải phục kích của Thiên giới ở bên ngoài, chỉ sợ là dữ nhiều lành ít. Nếu không phải chuyện cực kì quan trọng. Kính xin Ma Tôn đại nhân nghĩ lại.” Lan Y sắc mặt lo âu, tình huống hôm nay quả thật không thích hợp mạo hiểm nhiều như vậy.

Nhưng mà phong ma rất nghiêm túc, anh rất kiên định nhìn Lan Y, nói từng chữ từng câu: “Là chuyện vô cùng quan trọng.”

Giọng nói quyết tuyệt.

Linh Nhi, ta đã chờ đợi quá nhiều năm, ta không thể đợi thêm nữa rồi.

Ngoài cửa Vô Hận Thiên Môn, đoàn người đứng đó. Phong Ma kéo tay Thất Diệp, nói dịu dàng: “Chúng ta cùng nhau đi vào?”

Lan Y phản đối: “Ma Tôn đại nhân, Ma Hậu không nhìn thấy. Bên trong Vô Hận Thiên lại phong ấn hết mọi thuật pháp, cô ấy có đi vào cũng vô ích. Không bằng Lan Y cùng Ma Tôn đi vào. Dựa vào tu vi của Ma Hậu, nếu bên ngoài có tiên tộc đánh lên thì cũng có thể ngăn cản bọn họ.”

Thất Diệp mỉm cười, cô căn bản không thèm nghe lời của Lan Y: “Chúng ta đi thôi.”

Lan Y nắm ống tay áo của cô, cô đưa tay gạt ra, nhẹ giọng nói: “Ồ cùng Mạc Hồ, chờ tôi trở lại.”

72. Chương 72: Nữ Đế Của Ma Tộc

Càng đi càng sâu, linh lực lại yếu bớt, thân thể không còn nhanh nhẹn như ban đầu. Thất Diệp lại tới đây lần nữa, bên trong Vô Hận Thiên trống rỗng, lò Phần Thiên gần ngay trước mắt. Cổ lò màu đồng có điều khắc chữ Phạn cổ quái, nắp lò không đậy chặt, giống như một con quái thú dữ tợn há cái miệng to như chậu máu.

Phong Ma nửa ôm cô chậm rãi đến gần, xem xét một lúc lâu. Tay anh đặt lên mặt lò đã có từ viễn cổ hồng hoang, năm tháng qua đi càng có vẻ trang nghiêm: “Thất Diệp, cô hận Mi Sênh không?”

Lúc này, anh hỏi một vấn đề chẳng ăn nhằm vào đâu. Thất Diệp cũng không bất ngờ, cô lặng lẽ yên đứng bên cạnh anh ta: “Hận? Có yêu mới có hận, Ma Tôn nói quá lời.”

Phong ma nhẹ giọng thở dài: “Thật xin lỗi Thất Diệp. Linh Nhi đã chết vài ngàn năm, đại pháp Luân Chuyển Khô Vinh có yêu cầu rất cao đối với Tự Nguyên Đan. Cả tam giới này trừ Mi Sênh ra thì chỉ có tôi và cô miễn cưỡng có thể. Tôi cũng không muốn tổn thương cô, nhưng mà tôi chỉ có thể làm như vậy.”

Anh cực kì thành khẩn nói xong từng chữ từng chữ. Trong nháy mắt tay đã nắm mạch môn của Thất Diệp. Thất Diệp cúi thấp đầu. Mái tóc dài che đi nét mặt của cô. Giọng nói lại chẳng có chút kinh ngạc, thậm chí còn lộ ra vẻ lạnh lùng khắc nghiệt: “Phong ma, dù bất kỳ nguyên nhân nào cũng không thể tạo thành lý do để lừa gạt.”

Phong ma kinh ngạc với sự trấn định của cô, nhưng chỉ thấp giọng thở dài: “Vốn là không muốn ra tay nhanh như vậy. Nhưng tu vi của cô tiến triển quá nhanh, không thể tiếp tục trì hoãn nữa.”

“Cho nên anh chọn ở chỗ này? Bên ngoài không có ai biết xảy ra chuyện gì. Anh muốn nói tôi chết thế nào cũng được? Mà tôi là một cô gái yếu đuối, ở đây mất đi pháp lực phải hoàn toàn dựa vào thể lực mới thắng được. Cho nên bản thân anh nắm chắc mười phần.” Cô phân tích mạch lạc rõ ràng: “Phong ma, như anh nói, Linh Nhi đã chết vài ngàn năm. Anh không nghĩ rằng cô ta có lẽ đã hoàn toàn quên mất anh rồi sao? Sống lại như vậy, có ý nghĩa không?”

“Thất Diệp, bây giờ cô vẫn không hiểu được. Có lẽ sau này cô sẽ hiểu.” Anh không lên tiếng nữa, đưa tay bóp chặt cổ của cô. Một hồi lâu sau sắc mặt đột nhiên tái nhợt, lông mày như dáng núi nhú chặt, hai tay mất sức lực.

Thất Diệp vẫn đứng thẳng tắp như cũ ở trước mặt anh. Nhìn anh cong người đau đớn, thần sắc của cô thật lạnh nhạt: “Rất đau, có phải không?”

“Cô.” Phong ma đã nói không ra lời. Loại đau này trong nháy mắt truyền khắp toàn thân anh. Nếu như ở bên ngoài anh còn có thể chống cự. Sù sao thánh ma nguyên thai cũng không phải chỉ ngồi không. Thế nhưng Vô Hận Thiên phong ấn tất cả thuật pháp. Cho dù độc xuyên vào lục phủ ngũ tạng, anh cũng chỉ có thể trợn mắt nhìn. Đau nhức làm anh ngã trên mặt đất, nắm chặt mắt cá chân Thất Diệp, một câu cũng khó nói ra khỏi miệng.

Thất Diệp ngồi xổm người xuống, cẩn thận đánh giá, một hồi lâu mới mở miệng: “Trước kia, lúc Xà Quân đối phó với Lệ Vô Quyết từng nghĩ tới một rất kế hoạch hoàn mỹ. Đem độc máu Xích Hàn Long luyện thành hai phần thuốc. Một phần là chất lỏng, lẫn vào máu người. Một phần là thuốc bột, rơi vào không khí. Chỉ riêng từng loại đi vào cơ thể con người thì không độc. Nhưng một khi tạo thành hỗn hợp thì mạnh

bằng kỳ độc giết chết người của tam giới thần ma.” Giọng nói của cô rất lạnh, gần như tàn nhẫn nhìn sự đau đớn của anh: “Anh biết trước đây tôi cũng có quan hệ với Mộc Phi Huyền. Không sai, cho nên trước đây tôi có lấy một chút từ chỗ hắn.”

Phong ma cố nén cơn đau xâm nhập vào người, cảm thấy gần như hồng mắt: “Khi nào.”

Miệng anh đã phun ra máu, mười ngón tay cắm thật sâu trong đất bùn, mở miệng nói từng lời cũng khó khăn.

“Từ khi cứu anh từ trong tay Mi Sênh.” Thất Diệp đưa tay nhẹ nhàng phủ đi bụi đất dính ở mắt cá chân: “Thất Diệp này, chính là rất tò mò. Xem xong kịch bản của Mi Sênh rồi, cũng muốn xem qua kịch bản của anh có gì thú vị. Nhưng mà đáng tiếc, có vẻ hơi ngắn.”

Ý thức Phong Ma đã không còn thanh tỉnh. Giờ anh mới hiểu đây là một trò chơi săn mồi và bị săn mồi. Hôm nay Thất Diệp trước mặt anh, đã không phải là gà con đơn thuần như tờ giấy lúc ban đầu nữa.

Hắn cười khổ: “Rốt cục cũng trưởng thành.”

Thất Diệp mỉm cười: “Sự phụ thuộc, dĩ nhiên cũng phải học nhanh một chút. Một thân tu vi này của Ma Tôn đại nhân dù sao chết rồi cũng lãng phí, dứt khoát cho tôi đi.”

Phong ma bừng tỉnh đại ngộ: “Cô, khụ khụ. Cô ở chung một chỗ với tôi, chẳng qua là thêm muốn sức mạnh của tôi.”

Thất Diệp cười mỉa: “Cùng lắm thì cũng chỉ là toan tính. Tôi thấy hôm nay anh sẽ nhanh đoàn tụ cùng Linh Nhi của anh rồi. Tôi cũng có thể lấy được sức mạnh của anh, theo như nhu cầu, thật tốt. Có phải hay không?”

Phong ma ngay cả nói cũng nói không ra. Điều này. Chẳng lẽ là chung đụng đã lâu với tên Mi Sênh kia, đã bị hắn đồng hóa sao? !

Thất Diệp vẫn mỉm cười. Tay phải của cô đưa ra một cái gốc cây nhân sâm tầm thường, trực tiếp cắm vào lồng ngực Phong Ma. Anh ta mở to mắt. Không phải Vô Hận Thiên ngăn cách thuật pháp tam giới sao? Đây là vật gì?

Thất Diệp kiên nhẫn giải thích: “Trước kia không cẩn thận ăn một cây nhân sâm. Vật này hắn là gốc nhân sâm, không bị hạn chế linh lực. Bất cứ nơi nào cũng có thể hấp thu sức mạnh, thật sự là hàng cao cấp do nhà lầu hành chuẩn bị.”

Ma Tôn đại nhân cảm giác mình có thể nhắm mắt.

Mắt thấy cái này kịch bản sắp GAME OVER, vậy mà lại xảy ra biến cố.

“Tiểu Thất? Ma Tôn đại nhân?” Một giọng nói từ xa tiến lại gần, là Lan Y!

Ánh mắt Thất Diệp lóe lên, sức mạnh của Phong Ma cô đã hấp thu hơn nửa rồi, vẫn còn lưu luyến chỗ còn lại. Nhưng cô vẫn thu hồi cái gốc nhân sâm kia. Cô không muốn để cho Lan Y nhìn thấy mặt hắc ám của mình.

“Lan Y.” Cô vừa nói xong, Lan Y đã chạy tới.

“Không sao chứ?” Giọng nói Lan Y lo lắng. Trời hơi tối, Thất Diệp xuôi tay đứng dậy, áo đen tóc đen hòa vào bóng đêm lạnh lùng vô cùng: “Cái này cô muốn hỏi ai? Nếu là hỏi tôi, đương nhiên là tôi không có chuyện gì; Nếu là hỏi Ma Tôn, anh ta sắp chết.”

Lúc này Lan Y mới chú ý tới Phong Ma trên mặt đất. Cô kinh hoàng đỡ anh dậy: “Ma Tôn đại nhân? Ở đây đã xảy ra chuyện gì?”

Bàn tay trắng nõn lau đi giọt mồ hôi trên mặt anh ta. Vẻ mặt anh ta cực kỳ đau khổ, hô hấp nặng nề. Nghe thấy cô gọi, anh liền mở mắt, nhìn thấy trong đôi mắt thanh thúy kia tràn ngập lo lắng. Anh nhếch khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Cám ơn cô, nha đầu, không nghĩ tới còn có người sẽ vì cái chết của tôi mà khổ sở.

Đáng tiếc là nói không ra lời, anh xỉu ở trong ngực cô, tóc đỏ tán loạn trên cánh tay cô, mắt nhắm chặt, mất đi tất cả phong độ. Giờ phút này anh yếu đuối như một đứa con nít. Dung nhan này lặng lẽ đưa đầu óc Lan Y tới đêm hôm đó.

Chỉ thấy sâu mới, không thấy thu xưa.

“Tôi nói này, phu quân của tôi đã chết, cô có thể buông anh ta ra rồi.” Giọng nói lạnh lạnh của Thất Diệp vang lên. Lan Y hoảng sợ nhìn cô: “Không, không, Tiểu Thất, Ma Tôn đại nhân còn chưa chết. Trông giống như trúng độc, hiện tại đi ra ngoài nhất định còn có thể cứu được. Bây giờ tôi đưa ngài ấy đi tìm đại phu.”

Cô vừa nói liền ôm lấy Phong Ma, định đi ra ngoài. Lúc này Thất Diệp mới từ từ cảm thấy không đúng: “Cô không hi vọng anh ta chết sao?”

Lan Y lắc đầu. Thất Diệp không nhìn thấy. Lúc Lan Y lắc đầu nước mắt tựa như trân châu vỡ tan tành, vẻ mặt mất mát: “Tiểu Thất, anh ta sẽ không chết. Anh ta vì một người phụ nữ không tiếc từ một thượng thần lưu lạc thành ma, đối địch với cả Thiên giới. Bị phong ấn ở Vô Hận Thiên vài ngàn năm vẫn không thay lòng. Một người đàn ông như vậy, sao lại phải chết chứ.”

Giọng nói của Thất Diệp sắc bén: “Cô yêu anh ta?”

Lan Y cực lực cố nén, nhưng mà giọng nói của cô đã nghẹn ngào: “Tất Phương Thượng Thần, Tư Chiến Thượng Thần, từ nhỏ tôi đã nghe chuyện xưa về bọn họ. Cả thiên đình đề nói anh ta là yêu nghiệt. Bận tiên của tôi đều sùng bái Tư Chiến Thượng Thần. Nhưng Tiểu Thất, anh ta mới là anh hùng trong mắt tôi. Người có thể vì người phụ nữ của mình đối địch cả thiên hạ mới là anh hùng.”

Cô xoay người muốn đi, Thất Diệp giữ tay cô lại: “Vậy cô đi đâu tìm đại phu hả? Đại phu tốt nhất đang ở trước mặt cô.”

Ma Tôn đại nhân vào Vô Hận Thiên bị trọng thương. Không lâu sau khi trở về để đồ thì bỏ mình, trên dưới Ma Tộc vô cùng thảm thiết, cùng nhau để tang.

Nhưng ai điều là ai điều, Ma tộc không thể một ngày không có chủ. Cả Ma tộc thương lượng tới thương lượng lui, cuối cùng vẫn theo lý lẽ đề cử Thất Diệp trở thành Ma Tôn. Thất Diệp mấy lần khước từ, chúng dân lại cùng nhau cầu xin.

Cho nên Ma Tôn mới ra đời. Lấy âm giống chữ “Diệp”, đổi tôn hiệu thành Thất Dạ Ma Tôn. Ma tộc dời đô về Bích Lạc hải.

Tại đại điển Thiên Sách, cô đứng một mình trên vương tọa cao cao, tiếp nhận vạn ma quỳ lạy, tuyên bố ủng hộ Ma tộc thiên thu vạn đại.

“Không có tôn quý bẩm sinh, cũng không có ti tiện bẩm sinh. Đi theo Thất Dạ, từ nay về sau, ma, không còn là chủng tộc hắc ám. Các người sẽ cùng nhau chứng kiến Thất Dạ cùng cả Ma tộc huy hoàng! Sau này binh lính Ma tộc chúng ta chiếm lĩnh tiêu bảo điện, nhất định để cho tam giới hổ thẹn vì tiên, vẻ vang vì ma!”

Từ đó, cái tên Thất Dạ Ma Tôn vang dội tam giới, đây là vị nữ đế đầu tiên của Ma tộc cũng là của tất cả chủng tộc, tuyên ngôn nhậm chức của cô làm cho Thiên đế đập gậy mấy cái bàn.

73. Chương 73: Còn Vương Ý Nghĩ Cũ, Thương Lấy Người Trước Mắt

Ở một viện yên tĩnh sâu bên trong Bích Lạc hải, Lan Y bưng thuốc đẩy cửa đi vào. Đồ đạc bên trong cực kỳ đơn giản. Trên giường có một người ngồi thẳng. Mái tóc đỏ của anh giống như lửa đốt trên vai. Lông mày đậm như dáng núi. Mặt mũi tiêu tụy cũng không mất vẻ ngạo mạn. Giờ phút này anh đang nhắm mắt ngồi xếp bằng, hai tay bấm quyết đặt trên gối. Nếu nhìn kỹ một chút, lại thấy có một ổ khóa yêu còng trên tay, bên trên còn làm thuật giam cầm.

Nghe được tiếng động, anh đột nhiên mở mắt, đôi mắt như có điện, chính là Phong Ma mà bên ngoài đồn đại là đã băng hà!

“Uống thuốc nhé.” Giọng nói của Lan Y vẫn dịu dàng. Ánh mắt Phong Ma nhìn đến cô, con người tím như thủy tinh không chớp một lần, cũng là không đáp lời.

Lan Y cầm cái muỗng lạnh dứt cho anh, anh chợt giơ tay hất đổ chén thuốc. Nước thuốc màu vàng đổ lên người Lan Y. Cổ tay như ngọc đỏ ửng. Thế nhưng anh lại quay đi: “Cô tới làm gì? Tôi đã biến thành tù nhân tàn tật, cô cố ý đến xem tôi có tội nghiệp hay không sao?”

Tính tình anh như vậy đã nhiều ngày, Lan Y cũng không so đo. Cúi người dọn dẹp mảnh vỡ của chén thuốc, vừa thu dọn vừa lau mặt đất sạch sẽ. Phong Ma nghe thấy tiếng vang của mấy mảnh vụn, trong lòng buồn bực không sao ngăn nổi: “Sau này cô đừng tới nữa.” Giọng nói của anh lạnh như băng: “Phong ma chỉ là một con ma đã thất thế, không có giá trị, cũng không nhận nổi sự thương hại của cô.”

Lan Y không nói gì, cô dọn dẹp phòng xong, lại vội vã sai người sắc thuốc lần nữa. Thân là tổng quản của Ma Cung. Phía bên Thất Diệp không được qua loa. Sau khi dời đô đến Bích Lạc Hải thì người hầu tăng thêm mấy ngàn. Dù sao cũng cần phải làm, cô luôn luôn bẽ bộn nhiều việc.

Phong ma vận công bức độc. Nhưng độc máu Xích Hàn Long này sao lại là chất độc bình thường có thể ép ra được. Công thể của anh lại bị Thất Diệp hút hơn phân nửa, tu vi hiện giờ sợ là cũng chẳng khác mấy Mạc Hồ, khả năng bức được độc ra được không lớn lắm. Nếu không phải Thất Diệp đột nhiên giúp anh hóa giải một chút, sợ lại cái mạng này sớm đã mất rồi.

Cô không giết anh, lại cầm tù anh. Sau khi bố cáo là anh chết, lên ngôi trở thành Ma Tôn, thời kỳ thống trị của Phong Ma không còn nữa. Tâm tình của dân chúng lúc giang sơn đổi chủ, dù là ai, Phong Ma cũng cảm thấy rất đáng sợ, rất khó đoán. Vậy mà cô lại nhìn rõ kết cục của Thanh Dương Tử, chẳng lẽ trong lúc cứu mình đã mưu đồ đến vị trí Ma Tôn?

Phụ nữ. Ai có thể thấy rõ phụ nữ? ! Một khi hạ quyết tâm bọn họ có thể đáng sợ hơn bất cứ cái gì.

Nhìn một chút xiềng xích trên cổ tay, có cảm thuật để ngăn anh bỏ chạy. Bất kể lúc đầu là Tắt Phương Thượng Thần của Thiên Đình, hay sau này nhập ma làm Phong Ma, cũng là nhân vật không ai bì nổi, bao lâu rồi từng bị quản chế thế này? Cũng khó trách tâm tình anh bức bối.

Đang suy nghĩ sâu xa thì có tiếng vang nhẹ ở cửa, Lan Y bưng thuốc đi vào: “Tiểu Thất nói độc của anh chẳng qua là bị khống chế tạm thời, thuốc vẫn chưa giải được. Uống trước đi.”

Ngữ khí của cô vẫn dịu dàng như ngày thường. Phong Ma lạnh lùng nhìn cô một cái rồi tiếp tục vận công. Cô khe thở dài, chậm rãi đi tới trước giường anh. Kể từ khi Vũ Nhi hầu hạ anh bị bóp chết thì không còn cung nhân nào dám đến gần anh nữa. Chỉ có Lan Y. Mỗi lần anh bóp chặt cổ cô, trong lòng cũng rất phần nộ, nhưng cuối cùng nhìn thấy ánh mắt cô lại buông tay.

“Cần gì phải vậy, lúc độc phát không phải là làm bản thân khó chịu sao?” Cô ngồi xuống bên giường hẹp mà anh đang ngồi, nhẹ nhàng thổi nguyệt thuốc cho anh: “Huống chi Trình Linh vẫn còn chưa tỉnh lại, anh vẫn không thể chết, có đúng hay không?”

Vừa nghe mấy chữ Trình Linh cặp mắt kia liền bất chợt mở ra, ánh mắt như điện phóng về phía Lan Y. Lan Y vẫn mỉm cười, cô cũng không phải rất mỹ lệ, không có vẻ tươi đẹp giống Thất Diệp. Chẳng qua là dịu dàng như nước, như ánh mặt trời tháng năm: “Cũng là người mấy vạn tuổi rồi, không phải trẻ con, còn phải giận đối với ai đây?”

Phong ma khẽ do dự trong chốc lát, cuối cùng nhận lấy chén thuốc trong tay cô, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. Lan Y quá sợ hãi: “Cẩn thận, nóng!”

Quả thật rất nóng, nhưng mà Phong Ma không có một chút cảm giác, độc máu Xích Hàn Long thực sự quá mạnh, đau đến xoắn cả lục phủ ngũ tạng. Anh không cảm giác được nhiệt độ của thuốc này. Nhưng về mặt vẫn cao ngạo, dấu điểm sự đau khổ này. Đó là loại bản năng kiêu ngạo của một người đàn ông, không muốn người khác nhìn ra thương thế của mình.

“Nè, há miệng ra.” Có vật gì đó đụng phải môi của anh. Anh bất giác mở to mắt, cái thìa bạc kia liền dứt một chút đồ lạnh vào. Cảm giác ngọt ngào mang theo mùi thơm ngát nhàn nhạt tràn ra nơi đầu lưỡi. Phong Ma thấy thân thể hơi cứng ngắc. Thật lâu sau anh mới mở mắt, Lan Y cũng thu hồi bát đĩa, nhìn thấy ánh mắt của anh, cô cười nhẹ nhàng: “Rất ngọt có phải không? Đây vốn là mật hoa quế Cừu Nguyệt phu

nhân ủ trước khi mất. Trước kia lúc Tiểu Thất chữa thương không chịu uống thuốc, tôi liền dùng hoa mai và mật hoa mai của Bích Lạc Hải, cô ấy mới chịu uống một chút.”

Ánh mắt như điện chiếu tới, nụ cười của Lan Y cũng âm đậm dần, cô thấp giọng nói: “Tôi bảo Tiểu Thất giữ lại thân thể của Trình Linh, nếu như anh tốt lên, hai người. . . . Các người vẫn còn có hi vọng.” Cô cảm thấy trong lòng có chút đau nhói, cười nghiêng mặt nhìn cây mai ngoài cửa sổ: “Anh đừng trách cô ấy, cô ấy sợ bị lừa. Anh đã kiên trì nhiều năm như vậy, không nên dễ dàng bỏ cuộc.”

Phong Ma yên lặng nhìn cô: “Hồn phách Linh Nhi đã rời thân thể quá lâu, thân thể cần dùng hương tục mệnh để không hư hỏng. Lan Y, xin chú ý đến hương bên người nàng ấy, thân thể không được ra khỏi phạm vi của hương tục mệnh.”

Lan Y gật đầu. Cô cũng biết hương tục mệnh là vật vô cùng hiếm có ở tam giới, cần sinh hồn tinh khiết nhất luyện thành. Ở trong phạm vi của nó, có thể giữ áu trong thân thể lưu thông, tim mạch đều ổn, bất kể là thời gian dài bao lâu, hương còn người còn.

Nhưng mà một nén hương tục mệnh đốt cả một tháng, thì cần phải luyện hóa bao nhiêu sinh hồn. Linh hồn tinh khiết nhất, từ lâu thuật sĩ luôn đơn giản trực tiếp dùng hồn phách của trẻ con để luyện. Giá tiền cao không nói, cái này tam giới đã cấm dùng nhiều năm.

“Phong ma, anh yêu cô ấy sao?”

Đôi mắt Phong Ma nghiêm chỉnh, từng câu từng chữ chắc nịch của anh như là lời thề không thay đổi: “Đúng vậy.”

“Có nhiều không?”

“Rất yêu, rất yêu.”

Trong lòng Lan Y có chút chua xót. Tất cả cũng giống như trong truyền thuyết, anh thật sự là phí hết tâm huyết để yêu Trình Linh.

Cô bước nhanh ra ngoài. Anh vẫn ở trong căn phòng lúc trước cô sắp xếp cho anh ở Bích Lạc Hải. Sau đêm đó đã trải qua rất nhiều việc, chỉ còn cô vẫn nhớ rõ giấc mộng xuân.

Cô cũng không phải là người có yêu cầu cao. Người đàn ông này ở trong suy nghĩ của cô đã là kiểu người cực kì thâm tình từ thuở bé, lang quân trong mộng của cô từ nhỏ cũng là như thế này. Giờ có duyên phận một đêm, không phải là nên thỏa mãn rồi sao?

Cô đi quá vội vàng, trong lúc vô tình đụng phải Mạc Hồ đang lão đảo bước đến. Bình thường Mạc Hồ cũng vô cùng khắc nghiệt, nói rất ít với những người xung quanh. Nhưng mà đi theo Thất Diệp, nếu có thể không xuất hiện thì sẽ tận lực không xuất hiện, hẳn là chỉ mong ẩn thân đi cho rồi. Anh ta bị Lan Y đụng mạnh thế cũng chỉ hơi nghiêng người, mặt vẫn không đổi sắc. Anh ta nhìn ánh mắt Lan Y, Lan Y liền nhanh chóng che dấu sự bối rối của mình.

“Con mắt của cô sao vậy?” Anh ta nâng mặt cô lên. Lan Y cố tránh tay anh ta, cười cực kì dịu dàng: “Có hạt cát bay vào mắt rồi.”

Mạc Hồ ôm kiếm đứng nghiêng người ở ngã rẽ hành lang, mặt anh ta vẫn không thay đổi, nhưng mà lời nói thì lại có toan tính khác: “Là hạt cát bay vào trong lòng sao?”

Lan Y hơi cứng người, cuối cùng liền đổi chủ đề: “Sao anh không ở cùng Tiểu Thất?”

Mạc Hồ vẫn nhìn chăm chú vào biển hoa cuộn cuộn ngoài hành lang. Cơn gió nhẹ thổi qua, mùi hương thơm ngát phả vào gò má anh ta, làm nổi rõ nét mặt cương nghị cô đọc: “Cô ấy đang trên đường tới đây.”

Chiến sự Tiên ma càng ngày càng nghiêm trọng, Thất Diệp ít có thời gian sống ở Bích Lạc Hải. Tư Chiến Thượng Thần của Tiên giới bị thương rất nặng, nhất thời khó có thể tái chiến. Cô cần mượn thời cơ này, một lần đánh thẳng vào Thiên giới.

Quân sư của Ma tộc Mục Lương Thần vẫn đi theo cô, chúng ma đã hoàn toàn coi cô là người đứng đầu.

Bên ngoài Nam Thiên Môn, Thiên giới lại một lần nữa biết về lực lượng của Thất Dạ Ma Tôn này. Có người đánh giá là chỉ sợ thần thể của Tư Chiến Thượng Thần có hồi phục cũng chưa hẳn đã là đối thủ của cô. Tiên giới bị bức lui, Nam Thiên Môn thất thủ.

Cũng không biết là kẻ mất mặt nào lại dăng sớ nói với Thiên đế rằng Thất Dạ Ma Tôn vốn là Thái phi của yêu giới. Mà Yêu vương trước đây của Yêu giới Lệ Vô Quyết lập được mấy phi tử? Cả hậu cung chỉ có mình cô ta, nên chắc là có tình cảm rất thâm hậu với Lệ Vô Quyết. Coi như là tình nghĩa với người chồng đã mất, cũng sẽ không để Tiên giới hủy di thể của người ta. Bây giờ Tư Chiến Thượng Thần không thể ứng chiến, không bằng mang di thể của Lệ Vô Quyết từ yêu giới về để đe dọa cô ta rút lui, tranh thủ thời gian đợi Tư Chiến Thượng Thần hồi phục.

Thiên đế do dự. Dù sao thì đi làm chuyện bói mộ phần tổ tiên của yêu giới cũng là chuyện làm mất thể diện Tiên giới. Nhưng sau khi có người đề xuất chuyện đó thì Nam Thiên Môn lại thất thủ. Thiên đế căn rắng, cũng chẳng để ý đến thể diện nữa, hạ lệnh cho tiên tướng lập tức đi giao thiệp với yêu giới.

Lan Y đẩy cửa ra. Phong Ma đã quen nhìn thấy cô, anh rất tự giác nhận lấy thuốc, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, cũng quen với việc tiếp theo Lan Y sẽ đưa mặt gì đó.

Lưỡi đang đắng lại bị vị ngọt thơm ngát xua đi, cô luôn mang theo nụ cười dịu dàng như nước, trong mắt lại còn có chút cưng chiều. Tiện tay đặt chén trên bàn, anh lại không đuổi cô đi.

“Tại sao đối với tôi tốt như vậy?” Giọng nói của anh rất nhỏ, mang theo một tiếng thở dài không rõ ràng.

Lan Y đưa cho anh một cái khăn lụa để lau thuốc dính trên mép, vẫn cười nhợt nhạt: “Bởi vì tôi hâm mộ Trình Linh mà.”

Phong Ma mang theo nụ cười cảm động ghé sát vào cô, lúc sắp chạm vào lỗ tai cô nhẹ nhàng nói: “Tôi còn tưởng rằng là bởi vì cô yêu thích tôi.”

Lan Y trong nháy mắt liền đỏ mặt. Cô đứng dậy thu dọn bát đĩa đi ra ngoài. Phong ma giữ tay cô lại. Bàn tay cô khô đỏ mồm hôi, nhiệt độ nóng bỏng xông thẳng lên đầu. Nội tâm cô cả kinh, làm rơi chén xuống đất. Phong ma dễ dàng dùng thuật pháp bắt lấy, thả lại lên bàn, tay phải kéo mạnh cô vào trong lòng.

Mặt cô dán lên lồng ngực rộng rãi của anh ta, hơi thở quen thuộc vây quanh. Lan Y chỉ thấy trong đầu trống rỗng, cả người hít thở không thông. Phong Ma mang theo hơi thở nguy hiểm kề sát cô. Đôi mắt sâu thẳm mang giấc mộng ngàn năm tang thương.

Lan Y cảm thấy tim mình đập nhanh hoàn toàn không có tiết tấu. Máu toàn thân đã chạy ngược lên đầu cả rồi. Môi của anh càng ngày càng gần, trong đôi mắt trầm tĩnh có ngọn lửa nhỏ, cháy hừng hực không sao khống chế.

Trong nháy mắt tất cả khí lực đều bị rút bỏ, cô yếu ớt dựa vào ngực anh, mắt nửa khép, mặc kệ môi anh đưa xuống, nóng bỏng, rồi nhanh nhẹn xâm nhập vào miệng cô. Cô vịn vai anh, tóc anh vẫn đỏ như cũ, cổ tay bị xích chặt, lúc lướt qua thân thể của cô lại lạnh lùng đau nhói. Tất cả đều nói cho cô biết đây không phải là mộng. Nhưng cô không khống chế được nữa, bất chấp sẽ xảy ra bất cứ hậu quả gì.

Phong ma ôm cô đặt lên giường. Trong khoảnh khắc đôi môi đỏ mộng thơm ngát của cô cũng làm anh say mê. Ham muốn mãnh liệt đã áp chế bao năm lại ủa đến. Không quản được ai trên ai dưới. Hành động phản bội lại ý thức, tất cả đã không thể kiểm soát.

Đây cũng không phải lần đầu tiên của Lan Y, trong lòng anh có chút kinh ngạc. Khó có thể tưởng tượng được một cô bé bằng thanh ngọc khiết như thế lại có qua lại với đàn ông khác. Sự kinh ngạc này khiến tinh thần anh cũng hơi thanh tỉnh, lại diễn trò một chút. Ánh mắt cô đã mê man, cả người nằm dưới thân anh vô thức rên rỉ. Kĩ xảo của anh thỏa mãn cô, thi thoảng anh hôn nhẹ mặt cô, làm cho cô hoàn toàn trầm mê trong bể dục vọng.

Lúc Lan Y tỉnh táo lại đã là giờ Ngọ một khắc rồi. Tóc mai tán loạn, quần áo không ngay ngắn, sắc mặt hồng rực. Cô tránh khỏi ngực anh, cũng không dám ngược mắt nhìn anh, vội vàng chỉnh đốn quần áo đi ra ngoài. Chén thuốc ở trên bàn cũng quên không dọn đi.

Phong ma miễn cưỡng ngồi ở trên giường, giống như một con sói đang xỉa răng sau khi ăn xong con dê. Thật là một cô gái nhỏ dễ thỏa mãn, anh nghĩ. Cũng may là chỉ có chút kỹ xảo, cô đã không chịu nổi. Anh khó khăn lắm mới có chút ít cảm giác, hoàn toàn chưa tận hưởng, chỉ có điều anh cũng không muốn tận hưởng. Trước mắt cũng chỉ có thể dựa vào cô để thoát khỏi sự kiểm soát của Thất Diệp. Chờ anh đưa Linh Nhi đi rồi, mọi chuyện liền có thể như lúc ban đầu.

74. Chương 74: Người Yêu Nửa Tháng (Thượng)

Ma quân đối đầu với thần quân ở Nam Thiên môn một tháng. Thiên đế lấy di thể của Lệ Vô Quyết để uy hiếp Thất Dạ Ma Tôn lui binh, khiến cô đột nhiên giận dữ. Quốc sư của Ma tộc là Mục Lương Thần thay chủ nhân truyền lời: Nếu Thiên đế tự nguyện chịu trời, lấy thân mình luyện thành một viên Tụ Nguyên Đan, để làm Yêu Vương trước đây sống lại, thì ma quân sẽ coi là vì nghĩa diệt thân, lui binh.

Lời vừa nói ra, tam giới phun máu, Thiên đế phát điên.

Khi đó Tư Chiến Thượng Thần dưỡng thương ở Ẩn Trì, tiên tỷ hầu hạ anh truyền lời này đến, anh lại bật cười: “Càng náo càng chẳng ra sao, Thiên đế tính toán thế nào?”

Tiên tỷ kia rắc một ít cánh hoa vào trong hồ: “Thượng thần có thương tích trong người, Thiên đế tính dùng lực lượng của Huyền Tự Cảnh và Diệt Tự Cảnh, nghe nói là cũng phải người đi thuyết phục yêu giới, bắt quả Yêu Vương lại chẳng hề nhúc nhích.”

Mi Sên ưu nhã phỉu cánh hoa mà tiên tỷ vô ý làm rơi trên vai: “Xà Quân này, cuối cùng cũng có một chút thông minh. Hiện tại cô ấy đang tức giận, giờ phút này hấn mà xuất hiện trước mặt cô ấy, khẳng định là không thể chết già. Nếu Mục Phi Huyền có tính toán gì, bốn thượng thần cũng mỗi mắt mong chờ.”

Tiên tỷ cẩn thận đưa khăn tắm cho anh: “Sao thượng thần không hề khẩn trương?”

Mi Sên lau những giọt nước ở trên trán, cười ôn hòa mang vẻ yêu chiều mơ hồ: “Bây giờ người ở tiên giới cũng không phải là dầu sôi lửa bỏng gì. Bất kể chiến trận thế nào cũng không thể đến mức dân chúng lầm than. Huống chi dẹp loạn bao nhiêu năm thế này, dọa bọn họ cũng không có gì không tốt. Chỉ cần không họa đến hạ giới, cô ấy muốn chơi thì để cô ấy chơi.”

“Hả?” Tiên tỷ ngạc nhiên: “Nhưng mà cô ta còn làm thượng thần bị thương đến nông nổi này!”

Mi Sên cười yếu ớt, da anh vốn đã trắng đến trong suốt, ở trong Ẩn Trì lại càng có dáng vẻ trắng xanh không tì vết: “Nếu mà làm tổn thương ta có thể tiêu tan cơn giận của cô ấy, thì ta cũng thích để cô ấy đã thương thêm mấy lần. Chỉ sợ là lần này cũng không tiêu được cơn giận trong lòng cô ấy rồi.”

Tiên tỷ lại hơi ngẩn ngơ, cũng không nhiều lời nữa, đưa rượu qua. Anh cầm trong tay ngửi một chút, thở dài, một lúc lâu mới nói: “Này , hay là dâng trà đi.”

Tiên tỷ ngạc nhiên: “Nô tỳ nhớ thượng thần không uống trà. Trước kia phu nhân.”

Mi Sên bất đắc dĩ nhìn cô nàng một cái: “Tích nhi, người không thể một ngày không nhắc tới chuyện trước kia sao?”

Tiên tỷ cúi đầu: “Dạ.”

Nước trà đưa lên là lúc Thiên giới chấn động. Ẩn trì cũng rung chuyển một chút, nước trà trong tay Tích Nhi đã dội quá nửa lên người Tư Chiến Thượng Thần. Cô cuống quýt lấy khăn lụa lau đi, Tư Chiến Thượng Thần ngồi trong ao chặn tay cô lại. Đường như anh hết sức không quen việc có người chạm vào mình. Một lúc sau, Tích Nhi rút tay về, Tư Chiến Thượng Thần nói như không có việc gì: “Đi ra ngoài xem một chút, sợ là vừa đánh lên. Có tình huống gì kịp thời nói cho ta biết.”

“Dạ”

Lan Y vẫn đứng ở trên hành lang. Làm sao cô không biết tâm tư của Phong Ma, nhưng mà tình cảm từ vạn năm trước đã tràn ra rồi, thì chẳng thể thu lại nữa.

Rõ ràng đã tự nói với mình không nên đi gặp rắc rối. Đầu óc bị nhiễu loạn là do mộng ảo này dẫn dắt. Hay là do mái tóc đỏ, đôi mắt tím với khoe môi hơi nhếch mang theo tà khí kia đây?

Cô phải một thị nữ khác tên là Thương Châu đi đưa thuốc, người sớm chiều mơ tưởng cũng đang ở trước mặt, nhưng không thể đi thêm một bước. Cứ thế từ sáng sớm đến trưa, người bên trong rút cuộc cất cao giọng nói: “Muốn đứng bên ngoài tới khi nào đây? Thiên Hoang Địa Lão hay là biển cạn đá mòn?”

Lan Y đỏ mặt. Kể từ khi rời cha mẹ, đến Huyền Tự Cảnh cô đã tự nói với mình. Từ giờ mình không còn là đứa trẻ con tùy ý làm nũng với cha mẹ nữa. Cô cố gắng để ọi người ấn tượng mình là người đoan trang hào phóng. Lâu lắm rồi chưa có bối rối thế này. Cô chậm rãi đi vào, Phong ma vỗ vỗ mép giường, ý bảo cô tới đây.

Cô cúi thấp đầu đi tới, Phong ma thuận tay ôm lên hông của cô, khóa sắt cũng đặt ngang hông cô. Nụ hôn của anh rơi trên trán cô, giọng nói không còn hài hước như trước, trở nên trầm ấm dịu dàng: “Yêu thích ta, là một việc hành hạ nàng như thế sao?”

Lan Y mặc anh ôm cả thất lưng ngả lên bả vai anh. Hơi thở tinh khiết ấm áp của anh mơn trớn bên tai. Cô tham luyến loại dịu dàng này, từng câu nói, từng nụ cười, từng cái hôn nhẹ của anh.

“Tất Phương thượng thần.”, cô cười nhợt nhạt: “Chúng ta giao hẹn nhé?”

Phong ma thu lại bàn tay đang bấm quyết, giọng nói ôn hòa: “Gọi ta là Phong ma, nói đi.”

Được rồi, cô nhất định phải thử thật sâu mới che giấu được nỗi khổ trong lòng, được rồi, Phong ma.

“Chờ sau khi độc của anh đã hoàn toàn được giải. Tôi sẽ nói Tiểu Thất thả anh đi.” Gương mặt cô mỉm cười dịu dàng như nước. Phong ma trầm ngâm: “Điều kiện thế nào?”

Lan Y cắn môi: “Anh làm người yêu của tôi nửa tháng, thế nào?”

Phong ma nhìn cô sâu lắng, một lúc sau mới vuốt mái tóc đen dài của cô: “Đúng là cũng còn nửa tháng, giúp tôi chăm sóc Linh Nhi.”

Như thế xem như đã đồng ý.

Lan Y tựa vào trong lồng ngực của anh, nhẹ nhàng gật đầu. Nửa tháng sau thương tích của anh sẽ khỏi, anh sẽ mang theo Linh Nhi cao bay xa chạy. Chúng ta ở bên nhau cứ đếm ngược từng ngày.

Xế chiều Lan Y đi xem Linh Nhi, Thất Diệp không làm khó. Cô ấy nằm vô cùng an tĩnh trên giường Ngọc Thạch, tục mệnh hương ở bên cạnh tỏa ra làn khói có hình hoa văn kì quái. Ngũ quan của cô ấy cũng không tính là tuyệt sắc, nhưng lại vô cùng thanh tú. Vì ngủ quá lâu nên thoát nhìn cô ấy như một loại giấy mỏng dễ rách.

Đó chính là bảo bối của Tất Phương thượng thần, cô gái có thể làm ột thượng thần lưu lạc thành ma trong truyền thuyết. Tay cô lướt qua thân thể cô ấy, chỉ cảm thấy vô lực. Lan Y cũng chỉ là một tiểu tiên sống qua mấy ngàn năm, không tài không mạo, làm sao mà tranh được với cái tình yêu say đắm vài ngàn năm này?

Cho nên, thành toàn, chỉ có thành toàn mà thôi.

Đem mỗi phút mỗi giây ở chung với nhau trân quý như ngọc, chỉ là không nói ra hai chữ biệt ly.

Ngày hôm sau lúc cô đưa tới mấy món ăn sáng. Phong Ma vẫn ngồi trên giường, bị xiềng xích hạn chế. Lan Y liền đặt cái bàn thấp trên giường, hai người ngồi đối diện nhau. Anh lặng yên nhìn cô tỉ mỉ bày biện chén đĩa. Trên đĩa có một ít bánh gạo nếp màu xanh biếc, trái cây mọng nước, trong veo thơm mát. Lan Y nhìn anh mong đợi, giống như con chó nhỏ chờ được khen: “Thế nào?”

Phong ma dừng lại, thấy cô càn quét ruột mới cười gian: “Sớm biết đồ ăn nhân gian ngon thế này, Phong Ma còn ăn kiêng làm gì, thất sách là thất sách.”

Lan Y liền cười hết sức rực rỡ: “Độc miệng! ném thử cái này.”

Anh nhẹ nhàng há mồm, ngậm đồ ăn cô đưa tới. Khoảng cách gần như thế, anh phát hiện ra mắt cô rất trong rất sáng. Anh giật mình ngẩn ra, vội vàng nói: “Tại sao không có rượu?”

Lan Y mím môi: “Bị thương chưa khỏi, không cho phép uống rượu.”

Phong ma trở mặt ra ngang nhiên xông tới: “Chỉ một bình được không, có đồ ăn không rượu, thật là nhạt.”

Lan Y đẩy vai anh: “Thèm thì nói thèm, bày đặt nói nhạt. Chỉ có điều thật sự không được, trước kia Tiểu Thất cũng phải dưỡng thương rất lâu.”

Phong ma lơ đãng: “Đó là cô ta không biết dùng, Lan Y ngoan, ột bình đi.”

“Không được, phải đợi anh khỏi hẳn.” Giọng nói Lan Y kiên quyết, sau đó lại giảng giải thâm thúy: “Có bệnh thì phải ăn kiêng có biết không? Ma mấy vạn tuổi rồi, đạo lý như thế vẫn còn phải đợi tôi dạy sao?”

“Lan Y tỷ tỷ, chỉ một bình thôi. Nàng nhìn ta ăn đồ ăn của nàng mà không cho rượu, không phải là định bắt nạt ta sao. Cho đi cho đi.”

Lan Y chưa bao giờ biết hóa ra công phu làm nũng của người này tốt đến thế. Cuối cùng bị anh quần quít không rời, phải lấy cho anh nửa bầu rượu, anh cũng hài lòng ăn một miếng lại uống một hớp, ăn được cũng khá khá.

Lan Y ở bên cạnh gấp đồ ăn, tửu lượng của cô không tốt, anh cũng không miễn cưỡng, cứ thế, ăn một bữa hết nửa canh giờ.

Đợi đến khi anh cơm nước no nê, cô thu dọn chén đĩa, nét mặt tươi cười như hoa, nói: “Buổi chiều muốn ăn gì?” Phong ma dùng khăn lụa của cô chùi miệng. Ánh mặt trời chiếu lên mái tóc đỏ của anh, lộng lẫy rực rỡ như lửa. Anh cười gian xinh đẹp, tiến tới bên tai cô cúi đầu nói: “Buổi chiều không cần hao tâm tổn sức, chỉ cần đem bản thân tắm rửa sạch sẽ tới đây là tốt rồi.”

Một lúc lâu Lan Y mới phục hồi tinh thần, mặt đỏ như mông khỉ, cuối cùng nện cho anh một cái, thu dọn đồ đạc rời đi.

75. Chương 75: Người Yêu Nửa Tháng (Trung)

Trong hàng vạn hàng nghìn thần quân, nhìn một cái là có thể thấy bóng dáng kia —— Mộc Phi Huyền. Thất Diệp khẽ cười, Mục Lương Thần liền nhìn ra manh mối: “Ma Tôn, phải bắt sống tông chủ của Huyền Tự Cảnh sao?”

Thất Diệp quay đầu nhìn, một lúc lâu mới nói: “Người này bốn tôn muốn tự mình tiếp kiến.”

Mục Lương Thần chấp tay: “Dạ.”

Mộc Phi Huyền khó có thể nghĩ đến bộ dáng của gốc Linh Chi nhỏ ngày trước từ Thất Dạ Ma Tôn này. Hắn vẫn nhớ rõ đôi mắt ngập nước của cô nhìn hắn, đáng về ai cũng không muốn tổn thương. Nhưng hôm nay, cô cao cao ở trên không trung, áo bào đen bay bay, tóc phát phối, lạnh lung sắc bén vô cùng.

“Mộc tông chủ, đã lâu không gặp, từ lúc chia tay đến nay anh vẫn khỏe chứ?” Giọng nói của cô tràn ngập khí phách vương giả, cao cao tại thượng, võ công cũng không kém. Cơn giận của Mộc Phi Huyền trong nháy mắt sứt giảm. Khí phách như thế chỉ càng khiến anh ta ngưỡng mộ.

Mộc Phi Huyền ở chỗ này, dĩ nhiên Tô Yên cũng sẽ ở đây. Lúc Thiên giới triệu hồi Mộc Phi Huyền ả cũng biết đây là cơ hội tốt nhất. Chia xa với anh ta lâu như thế, ả ta cũng bắt đầu hoài niệm người đàn ông đối với cô vô cùng tốt này. ả nghiêm nhiên lấy thân phận phu nhân tông chủ đi bên cạnh Mộc Phi Huyền, nhìn thấy Thất Diệp như thế, ả bĩu môi: “Ta đã sớm nói ả là yêu nghiệt, nếu là lúc ấy chàng giống đàn ông một chút, sao hôm nay có cái loại phiền phức này!”

Mộc Phi Huyền quay đầu lại lạnh lùng nhìn ả. Thất Dạ Ma Tôn ở phía trước cũng cúi đầu cười: “Tôi sai lầm rồi, ta sai lầm rồi, ha ha, làm sao tôi có thể để ột con chó sống lại đi cắn bậy chứ!”

Cô mỉm cười nói ra như vậy, khiến Mộc Phi Huyền biến sắc. Gần như anh ta đứng chắn trước Tô Yên theo bản năng, sau đó quát lạnh: “Chạy về Dao Trì đi!”

Tô Yên điềm đậm đáng yêu nhìn anh ta: “Huyền, chàng không thương thiếp sao?”

Trước kia lúc cô làm nũng, Mộc Phi Huyền luôn động tâm. Mà nay cô dùng cái vẻ mặt tinh khiết vô tội này nhìn anh, anh lại chỉ thấy buồn bực, nhưng cũng không muốn Thất Diệp tổn thương ả. Dù sao cũng đã yêu ả bao nhiêu năm, nên đã hình thành thói quen bảo vệ cho ả. Huống chi Thất Dạ Ma Tôn giờ đã không còn là cây cỏ lương thiện ngày xưa. Tô Yên rơi vào tay cô ấy sẽ có kết quả gì, anh ta không dám nghĩ đến.

Lúc Thất Diệp ra chiêu anh vội đẩy Tô Yên ra sau, để Thất Diệp đánh với anh.

“Thiên đế bệ hạ, Mộc tông chủ này vốn là thân thể phàm thai, sợ là không đối phó được lâu đâu.” Ở Dao Trì, chúng tiên khổ não. Thiên đế cũng rất phiền não: “Tích nhi, vết thương của Tư Chiến Thượng Thần thể nào rồi?”

“Dạ.” tiên tỷ ở trong góc Dao Trì hơi kinh hoàng: “Tư Chiến Thượng Thần nói. Ngài ấy không sao xuống đất được.”

“Xà Quân bên Yêu giới nói như thế nào?”

“Yêu Vương nói Thất Dạ Ma. Khụ, yêu nghiệt Thất Diệp này có máu của Đế vương Yêu giới ở trên người, thuật pháp của yêu giới không có cách nào đả thương cô ấy. Hắn nói hắn thật sự có lòng nhưng không có sức.” Tiểu tiên tiếp tục có gì nói nấy: “Hắn còn nói xin bệ hạ giữ gìn thật cẩn thận di thể của Lệ Vô Quyết bệ hạ, nếu không.”

“Nếu không cái gì?”

“Nếu không.”

Thiên đế vỗ bàn ầm lên: “Nói!”

“Nếu không thì cũng sắp có thể thấy tam giới đổi chủ rồi!”

Chúng tiên: =

Sau đó Thiên Đế oán thầm: Xà Quân người là tên hạ lưu, đã không giúp còn dảm rửa chúng ta, vân vân.

Trên dưới hỗn loạn, hạnh phúc nhất có thể là Phong ma đại nhân. Ngày ngày uống rượu nghe hát, có mỹ nhân hầu hạ bên cạnh hầu hạ. Mấy ngày nay cơn đau do máu Xích Hàn Long được xưng tụng là độc có thể giết cả tam giới cũng đã bớt nhiều.

Xuân về hoa nở, bởi vì Bích Lạc Hải là nơi Thất Diệp thường xuyên tu tập Mộc Xuân Phong nên cây cỏ nở hoa xanh tốt cũng không đúng mùa. Cô vừa đi thì cỏ cây cả núi đã thất thường, rồi cùng lúc nở loạn xạ. Cho nên mọi người có may mắn thấy mùa xuân mà bạch dương rụng lá, rồi quả hồng cũng đỏ như mộng khỉ, cây cối thì nhau ra quả.

Lan Y ngồi gầy đàn rất hay, thường ra chiêu đãi lỗi tai của Phong Ma đại nhân, thi thoảng cũng hát một ít câu dân ca. Phong Ma đại nhân thân trúng độc máu Xích Hàn Long bị khóa trên giường mấy tháng nhưng tăng cân vùn vụt.

Dĩ nhiên anh cũng là một diễn viên rất tận tụy. Danh nghĩa người yêu trong nửa kháng cũng không phải làm không, không ra ngoài được, cho nên khó tránh được. Khụ, tốn thời gian ở trên giường nhiều hơn, vì cá nước thân mật hài hòa nên Lan Y sau mỗi đêm xuân phong cứ có tư thái xinh đẹp như vậy, vô số tiểu yêu ở Bích Lạc Hải cả ngày cứ nhìn trộm cô.

Một ngày lại một ngày, món ăn của cô càng làm càng ngon, Phong ma đại nhân rốt cuộc cũng có lương tâm phát hiện, cầm tay cô dịu dàng: “Làm như vậy mệt chết” bàn tay thon dài của anh mơn trớn tóc đen của cô: “Nuôi ta kỹ như vậy, sau này không có năng thì làm sao bây giờ.”

Vốn là một câu nói giỡn, đột nhiên lại nói đến biệt ly, cảnh xuân tươi thắm không không tránh khỏi sầu não.

Lan Y vẫn mỉm cười: “Thời gian quá ngắn, ta chỉ muốn đem tất cả tốt đẹp của cả đời cho chàng, ngày sau nhớ tới, ít nhất sẽ không có cái gì tiếc nuối.”

Phong ma ghé mắt ra ánh nắng rực rỡ ngoài cửa sổ, gần tới lúc chia tay, dù là ma mấy vạn tuổi, cũng khó tránh khỏi sầu não, nhưng mà lời nói ra cũng vẫn vô tình: “Kính xin Lan Y thủ tín.”

Lan Y mở miệng, lại khôi phục nụ cười dịu dàng như nước: “Tôi hôm qua ta giúp cô ấy lau thân thể, cô ấy rất tốt. Có thể là Bích Lạc hái cỏ cây rất nhiều, nên tay phải bị muỗi đốt có vết hồng. Ta đã bôi thuốc rồi. Tục mệnh hương lúc đầu cũng hết rồi, ta đã đổi cây mới. . . .” Cô vừa mở miệng liền thao thao bất tuyệt, trong lòng Phong ma đại nhân cơn đau mơ hồ, anh cười lớn rồi nói: “Người đang trên tay nàng, ta không có gì không yên lòng.”

Người đang trên tay nàng, tất nhiên ta yên tâm. Nhưng mà nàng phải ở trong tay ai, ta mới có thể yên tâm?

Lan Y. Biết rõ chỉ là một màn kịch, vì sao nhất định phải nhập vai như thế, để cho hai bên diễn trò cùng tổn thương?

Yêu nhau đã có kì hạn, nên mọi chuyện đều cực kì coi trọng. Cho nên không có khác biệt, không tranh cãi, cũng không có cơ hội chán ghét nhau. Tất cả đều loại bỏ, chỉ còn nhân nhượng yêu chiều.

Trong lúc rảnh rỗi, Lan Y cũng sẽ nằm trong ngực anh, nói cho anh nghe những chuyện lý thú khi nhỏ. Phong ma đã sớm mất đi trí nhớ lúc nhỏ, sống quá lâu rồi, cũng chẳng nhớ kĩ nhiều thứ.

“Khi còn bé mẫu thân thích ăn Hồng Lăng, phụ thân liền đào rất nhiều ao ở trong phủ, trông đầy một ao.” Tinh thần của cô rất tốt, ánh mắt hồn nhiên: “Ta thích xuống nước chơi, có đôi khi khiến ặt mày lem luốc, mẫu thân lại âm ỉ đòi lấp ao. Đến lúc phụ thân muốn lấp thật thì người lại không nỡ.”

Phong ma lặng yên nghe, đột nhiên hỏi: “Phụ thân của nàng, nhất định là rất yêu mẫu thân của nàng?”

“Đúng vậy. Mỗi khi đến lúc Hồng Lăng chín, phụ thân tự mình bóc rất nhiều, tiên thuật của người vốn rất cao, nhưng chuyện này lại chưa từng dùng tiên thuật, luôn tự tay hái từng chút một. Nhìn thấy ta và mẫu thân ăn, người sẽ rất vui vẻ. . . .”

Ánh mắt của cô hơi sâu thẳm: “Mỗi lần buổi tối trước khi ngủ, họ sẽ ôm ta nhìn ánh sao trên Thiên Hà, kể rất nhiều chuyện xưa của người phàm và thần tiên. Ta thường xuyên nghe họ nhắc đến chàng và Tư Chiến Thượng Thần.”

“Hà?” Đột nhiên Phong ma kinh ngạc. Anh biết nhắc tới mình thì chẳng có chuyện tốt, liền cười nhạt đánh trống lảng: “Vậy cha mẹ nàng nói đúng với sự thật hay nói bậy bạ?”

Đôi tay trắng như phấn của Lan Y đập vào vai anh: “Còn không phải là nói thật sao?”

Phong ma đại nhân cúi đầu che môi của cô lại: “Vậy mà bây giờ nàng còn cam tâm tình nguyện rơi vào tay người xấu là ta?” Lan Y núp ở trong ngực anh, lặng yên mặc anh làm gì thì làm.

Thất Diệp ở Nam Thiên Môn lại gặp Lan Y vội vã chạy tới, cô cúi đầu nói ra thỉnh cầu của mình, chính Mạc Hồ ở sau Thất Diệp cũng ngăn người. Thất Diệp vỗ về Dao Phi trên tay, một lúc lâu mới mở miệng: “Lan Y, độc của hắc tòi đã giải gần xong. Chính quyền của Ma Tộc đã ổn định. Tôi cũng chẳng cần người này nữa, muốn giữ muốn thả là do cô. Chỉ có điều, tôi hi vọng cô nghĩ kĩ, phóng sinh là hành động không xấu. Nhưng khi thả hắc đi, cô sẽ không thể gặp lại hắc nữa.”

Lan Y cúi thấp đầu, cười nói: “Cho dù có khóa chàng lại, có thể ngày ngày nhìn thấy, nhưng trái tim, cũng không có tôi ở trong lòng. Tiểu Thất, cảm ơn cô.”

Thất Diệp nhăn mặt: “Đừng cảm ơn tôi, tương lai cô không hối hận là được.”

76. Chương 76: Người Yêu Nửa Tháng (Hạ)

Quả nhiên Mộc Phi Huyền không thể chống đỡ được bao lâu. Lúc đầu khi Thất Diệp bắt được Tô Yên, Tô Yên vẫn còn chưa sợ. Á cho rằng Thất Diệp tâm địa thiện lương, có bắt được thì cũng là sống khổ chút thôi. Mà Tiểu Thất của chúng ta quả thật vui vẻ đến mấy ngày. Mục Lương Thần thấy tâm tình của chủ nhân nhà mình không tệ, liền xin chỉ thị về việc xử lý cái gọi là tiên nữ đang bị giam này.

Tiểu Thất giam Tô Yên bảy bảy hai mươi mốt ngày. Tô Yên và cô nhìn nhau: “Yêu nghiệt, tốt nhất người nên thu hồi tâm địa ác độc của mình. Bốn thượng tiên là cháu gái ruột của Vương Mẫu nương nương đấy.”

Tiểu Thất mỉm cười: “Ồ, Lương Thần, trước kia Tô Yên tiên tử từng cùng bốn tôn chơi một trò chơi, đáng tiếc vẫn chơi chưa xong. Bây giờ bốn tôn muốn chơi tiếp.”

Mục Lương Thần cung kính chấp tay: “Xin Ma Tôn phân phó.”

Lúc này Tô Yên mới thay đổi sắc mặt: “Yêu nghiệt, người không được làm loạn!”

Chỉ chốc lát sau Mục Lương Thần đã chuẩn bị đủ mọi thứ. Tô Yên vừa nhìn thì cả người đã run lấy bầy. Thất Diệp nhận lấy lưỡi dao mỏng Mục Lương Thần đưa. Một lúc lâu sau mới nói: “Lương Thần, người đến đây đi. Ban đầu Tô Yên thượng tiên nhất định giữ lại bốn tôn một mạng. Hôm nay bốn tôn không nhìn thấy gì cả, lẽ như xuống tay hơi nặng, thì lại có lỗi với ân tình này của Tô Yên thượng tiên.”

“Vâng” Mục Lương Thần trình trọng nhận lấy lưỡi dao mỏng. Cô lại vừa cười vừa nói: “Da phải lột thật mỏng, muối phải sát dày một chút, đừng có bớt xén nguyên liệu, làm chậm việc của Tô Yên thượng tiên.”

Lúc này Tô Yên mới ý thức được cô muốn làm thật. Oai phong mất sạch trong thoáng chốc. Mặt cũng bị dọa đến tái mét: “Thất Diệp, dù chỉ là thảo tinh cũng phải lấy thiện lương làm đầu. Huống chi người còn đường đường là Bích Lạc thượng tiên do Thiên Đình phong.”

“Cũng không phải.” Thất Diệp mỉm cười. Tô Yên từng nhìn thấy nụ cười của cô. Lúc ở Huyền Tự Cảnh đó đích thực là nụ cười ngây thơ trong sáng. Nhưng bây giờ, cô cười một tiếng chỉ cho người ta cảm giác lạnh như băng. Cô cười nhẹ, cúi đầu bên tai ả, khẽ nói: “Thật ra thì, Tô Yên thượng tiên quyết đoán rất chuẩn, bốn tôn chính là một yêu nghiệt thật trăm phần trăm.”

Lúc Mục Lương Thần hạ đao, Tô Yên kêu lên rất bi thảm, khiến người nghe kinh hãi. Chỉ có Thất Dạ Ma Tôn lắc đầu: “Dù gì cũng là thượng tiên, cứ tru lên như mổ heo vậy thật là mất mặt.”

Tô Yên chỉ cảm thấy lưỡi dao mỏng kia xuyên qua, chia lìa da thịt. Âm thanh cắt đứt da thịt làm ả cảm thấy còn kinh khủng hơn cái chết. Thất Diệp chưa đụng tay vào làm, chỉ đứng bên cạnh lạnh lùng nhìn ả. Mục Lương Thần dựa theo những lời cô căn dặn, cẩn thận lột da vị thượng tiên cao cao tại thượng. Sau đó dùng muối sát vào, rồi nhìn muối bị máu nhuộm thành màu đỏ, trong lòng hẳn cũng kinh sợ. Ma Tôn này, thủ đoạn thật độc ác. Thế nhưng hẳn lại không biết cái vị đang bị xát muối kia mới là độc ác bậc thầy.

Cứ như thế một lúc lâu, phía ngoài có chiến sĩ Ma tộc báo: “Ma Tôn đại nhân, phía ngoài có một vị tự xưng là Mộc Phi Huyền cầu kiến.”

Thất Diệp vẫn mỉm cười: “Nếu vị Mộc tông chủ này cùng Tô Yên thượng tiên có tình cảm vợ chồng sâu sắc như thế, không bằng mời tới đây đi. Thượng tiên có một mình khó tránh khỏi cô đơn, thêm bạn mới thực sự tốt.” Cô thuận miệng gọi: “Mạc Hồ.”

Phía sau cô có một người mặc áo màu xanh. Không biết Mạc Hồ đột nhiên xuất hiện từ chỗ nào, khom người nói: “Có.”

“Đi, mời Mộc tông chủ đang nhớ vợ đến sát ruột lại đây, làm bạn với Tô Yên thượng tiên.”

“Vâng”

Mạc Hồ lĩnh mệnh rời đi. Cô đi dạo trong phòng: “Kỳ quái, sao mà ướp muối cái người này, ta lại vui thế nhỉ?”

Cuối cùng thương thế của Phong ma cũng bình phục. Vốn dĩ luôn luôn chờ mong đến ngày này, nhưng khi nó thực sự đến lại thấy hơi mất mát khó hiểu. Trên giường, Lan Y vẫn bày mấy món thức ăn tinh xảo. Phong Ma nhắc chén rượu, nhưng thậm chí cả rượu Hoa Điều lâu năm cũng mất mùi vị, nhạt như nước lã.

Lan Y cười lớn: “Coi như là chán ăn, nhưng mấy ngày trước anh cũng đã sống qua rồi. Nay là ngày cuối cùng, cố gắng để lại chút ký ức tốt đẹp đi.”

Phong ma cũng cười, giữa đầu uống cạn rượu trong chén: “Được rồi Lan Y, cô thắng, Phong ma thừa nhận cô thắng.”

Xiềng xích trong tay được mở ra, Phong Ma bước ra khỏi phòng nhỏ. Bên ngoài cỏ cây xanh um, trăm hoa như gấm, cảnh xuân như vẽ. Ánh mặt trời mang theo gió xuyên qua mái tóc đỏ của anh, khẽ lay động, rực rỡ như lửa.

Lan Y ở phía trước đột nhiên xoay người lại, ôm anh thật chặt.

“Đừng động, Phong ma, ” Giọng nói của cô đã nghẹn ngào: “Để cho tôi ở nơi này có thể đường đường chính chính ôm anh một lần.”

Cuối cùng. cô cũng được ôm anh một lần toàn vẹn.

Anh giật mình ngẩn ngơ. Bàn tay đưa ra giữa chừng, lại chậm rãi hạ xuống. Cho nên tên ma đầu có thể lật ngược cả trời đất này, lại xuôi tay đứng nghiêm. Mặc cho cô ôm. Hơi thở của cô, nhịp tim của cô, tạo ra một hương thơm nhẹ nhàng, tích tụ ở đáy lòng anh, tạo thành một sự tiếc nuối vĩnh viễn.

Phong ma thấy Linh Nhi, cô ta vẫn nguyên vẹn như trước. Tục mệnh hương ở bên cạnh cô tỏa ra làn khói vẫn vút. Quần áo mới thay, váy màu xanh nhạt càng làm nổi bật làn da trắng của cô. Mái tóc dài được chải gọn, một lọn tóc mềm mại xõa xuống. Mặt mũi dịu dàng, giống như công chúa đang yên lặng ngủ say.

Tay của anh lướt qua gương mặt cô theo thói quen. Đôi mắt tỏa ra một sự dịu dàng chưa từng thấy. Đúng vậy, cô ấy mới là công chúa trong truyền thuyết, chỉ có cô ấy mới cho anh hạnh phúc.

Chuyện xưa kết thúc, hoàng tử đem đi công chúa, còn nữ bộc thì sao?

Lan Y đưa bọn họ xuống núi. Bích Lạc Hải cũng không lớn, núi Nguyệt Lăng cũng không cao. Khi đi trên đường núi, Phong Ma sử dụng pháp thuật bảo vệ tục mệnh hương. Người trong ngực vẫn vô tri vô giác ngủ say. Lan Y đi theo sau anh, hai người không nói gì, yên lặng băng qua rừng cây biển hoa. Nhưng trong lòng đã thay đổi, lạnh lẽo tận xương.

Cửa núi yên lặng sừng sững đứng phía trước, Phong Ma dừng bước, nói hờ hững: “Trở về đi thôi.” Anh không quay đầu lại.

Lan Y trên mặt vẫn mang theo nụ cười. Dáng vẻ của cô vẫn đoan trang hào phóng , giọng nói vẫn dịu dàng như nước: “Tạm biệt.”

Cô nói tạm biệt.

Từ nay về sau, hay sau nữa, cũng không bao giờ ... gặp lại.

Đứng tại chỗ một lúc, sau đó cô xoay người chạy về phía ngược lại... hai người càng chạy càng xa.

Hạ màn, đèn sáng, kịch có hay hơn nữa cũng phải dừng. Bầu trời Bích Lạc Hải vẫn rất xanh. Ánh mặt trời vẫn chói lọi rực rỡ. Cô vươn tay lau đi giọt nước trên mặt, tay áo bị ướt nước, tình cảm cuối cùng cũng là hư ảo.

Cho nên chuyện xưa kết thúc, hoàng tử mang theo công chúa rời đi, mà nữ bộc thì vẫn là nữ bộc.

77. Chương 77: Ý Tưởng Tồi

“Tư Chiến Thượng Thần, có tin của bên ngoài.” Từ ngoài Ấn Trì, tiên tỳ tên là Tích Nhi chạy vào, vẻ mặt sợ hãi: “Nói. Nói.”

Mi Sênh vẫn còn nhàn nhã dạo chơi ở trong ao, tóc bạc của anh tẩn vào nước biếc, từng sợi li ti xinh đẹp vô cùng: “Đừng vội đừng vội, từ từ nì, con của nhỏ kia lần nỳ lại kẹp ngời no thế?”

Tích Nhi rt lo lng: “Lần nỳ kẹp chu gi ruột của Vương Mẫu nơng nơng rồi. Ặc. Khng khng, l lột da p mui rồi ! !”

“Ưp mui rồi hả ?” T Chiến Thợng Thần ở trong ao nhủu mý: “Thật sự xung tay đợc .”

“Đúng vậy tha thượng thần, hơn nữa Mộc tông chủ đến cầu kiến, còn bị Mạc Hồ của Ma Tộc bắt lại, đến giờ vẫn chưa có tin tức. Bây giờ Thiên đế tức giận lắm!”

“Mộc Phi Huyền.” Thượng thần vỗ trán: “Biết rõ bây giờ cô ấy bắt được ai kẹp người đó mà hẳn cũng không biết trốn sao!”

“Thượng thần, ” Tích Nhi thận trọng thưa: “Thiên Đế Quyết định nhờ Thái Thượng Lão Quân hỗ trợ bắt Thất Dạ Ma Tôn, ngài xem.”

“Thái Thượng Lão Quân?”

“Đúng vậy ạ, Thái Thượng Lão Quân là một vị chân quân có đạo đức, chắc có là hi vọng bắt được cô ấy.”

“Không tốt!”

Cho nên chúng tiên của Thiên Đình may mắn được nhìn thấy Tư Chiến Thượng Thần được đồn đại là “không thể xuống đất” phi nhanh như chớp về phía chỗ ở của Thái Thượng Lão Quân ở Cửu Trọng Thiên. Thái Thượng Lão Quân này cũng không phải là già như tên. Khụ, đây chỉ là dựa vào tuổi mà nói thôi, anh ta mặc một thân áo bào trắng, vóc người thon dài, sống ở Cửu Trọng Thiên quá lâu, chẳng hề bị dính vào một scandal nào. Pháp lực của người này sâu không lường được, đáng tiếc anh ta chỉ có một thú vui —— luyện đan.

Chỉ cần còn Lò Luyện Đan, chuyện thiên địa gì cũng chỉ là chuyện tầm phào.

Lúc Mi Sênh tới anh ta còn đang bận luyện đan, sợ là tiểu đồng quạt không đủ gió nên giành lấy cây quạt ở bên quạt ào ào.

“Ấy da, bạn già, đã lâu không gặp, lâu không gặp, lâu không gặp nha.” Mi Sênh tươi cười đi tới. Làm ra dáng vẻ hèn mọn, hủy đi hình tượng một đời của Tư Chiến Thượng Thần không còn sót lại chút gì.

Khóe miệng Thái Thượng Lão Quân co rút, liềm mạng già bảo vệ lò luyện đan: “Mi Sênh tôi cho cậu biết a, nếu cậu dám nhòm ngó tiên đan của tôi, tôi. Tôi liềm mạng với cậu!”

Mi Sênh nói vô tội: “Bạn tốt, sao lại nói ra mấy lời ấy. Lần này quả thật Mi Sênh không đến cướp tiên đan nhà anh.”

Lão Quân vẫn còn rất cảnh giác: “Thế thì vì sao đến nhà tôi?”

“Nghe nói Thiên đế nhờ bạn già đi thu phục Thất Dạ Ma Tôn của Ma tộc?”

Lúc này Lão Quân mới nhớ ra, nhìn anh một lượt từ đầu đến chân: “Kỳ quái, không phải cậu bị yêu nghiệt kia đánh đến nửa sống nửa chết, không thể xuống giường sao? Bốn quân thấy sắc mặt cậu hồng hào, tinh thần sáng khoái, không giống dáng vẻ người bị thương nặng.”

Mi Sênh mân mê chén trà trên bàn, nghe thế liền cười: “Chỉ là đùa vui với cô ấy một chút, cũng không nghiêm trọng đến thế.”

Lão Quân nghi ngờ đánh giá anh: “Cô ấy thật sự là.”

Mi Sênh gật đầu: “Thật sự.” Lão Quân lại không giải thích được: “Cậu đã phát hiện ra từ lâu sao không dẫn về. Bây giờ còn đùa đến nông nổi này ư?”

“Tôi không muốn cô ấy lại bị bất kỳ kẻ nào khống chế. Cho dù tôi không còn, cô ấy cũng có kinh nghiệm trải đời, tự mình sống tiếp.” Hai hàng lông mày bạc của anh hơi nhướng lên. Lão Quân nhìn anh. Hai người bọn họ đã quen biết nhiều năm, giao tình không tệ: “Cũng đã nhiều tuổi rồi, còn ngồi đây cảm thán nếu như ngày nào đó cậu mất! Cậu đã không có gì, thì bốn quân cũng chẳng xen vào chuyện của cậu. Dành thời gian mà đến đây với tôi, bốn quân thử đúc lại người thật cho cậu. Tư Chiến Thượng Thần cùng tuổi với bốn quân mà có cái bộ dạng rách nát thế này cũng chẳng có gì hay ho.”

Lão Quân ngàn vạn lần không nên buông lỏng cảnh giác. Quay lưng đi tiếp tục quạt lò hạ hỏa. Mi Sênh liên tục nói cảm ơn, xong rồi anh đột nhiên thấy dù sao cũng tới rồi, tay không mà về cũng kì cục. Nên phát huy sở trường bản thân, thuận tay lấy đi một chút trong đồng bình bình lọ ở đây.

Nửa đêm, chúng tiên nghe thấy tiếng quát như sấm trên Cửu Trùng Thiên: “Mi Sênh mi là cái đồ mặt trắng vong ân phụ nghĩa! ! ! ! !”

“Thả hán đi thật sao?” Thất Diệp nhìn tới nhìn lui Mộc Phi Huyền ở bên cạnh, Lan Y cung kính đứng ở bên người cô, nhẹ giọng nói: “Đúng vậy.”

Thất Diệp cười nhẹ: “Lan Y, trước kia không phải là tôi cũng ngu ngốc như cô sao?”

Lan Y run như cây sậy nhìn Tô Yên ở trong nhà. Bây giờ ả đã hoàn toàn không còn hình người. Mộc Phi Huyền bị trôi tay chìm xuống ao, cả nửa thân thể ngâm trong nước. Lan Y đứng gần lại nhìn hơi rõ một chút, liền đưa tay che miệng. Trong ao có những con cá rặng cực kì nhọn, không có thức ăn, bọn chúng liền liều mạng cắn da thịt của anh ta. Máu thịt nhanh chóng đã bị lẫn lộn. Mộc Phi Huyền cúi thấp đầu, tóc dài tán loạn che đi nét mặt.

“Tiểu Thất, cô làm cái gì vậy?”

“Lan Y, ” Giọng nói của cô có phần khó đoán: “Cuối cùng tôi cũng bắt được bọn họ. Nhưng mà tôi lại không hề vui vẻ. Cô yêu Phong Ma nhiều thế, mà hán vẫn muốn dẫn Linh Nhi đi. Kết quả là đối với hán, cô chẳng là cái gì cả. Cô có hận hán không?” Cô quay mặt về phía Mộc Phi Huyền. Lan Y chỉ có thể nhìn thấy một bóng lưng tóc đen áo đen đứng chấp tay.

Thất Dạ Ma Tôn, bây giờ sức uy hiếp của cô ta đã vượt xa Phong Ma. Lan Y đã không còn nhớ nổi dáng vẻ của cây cỏ linh chi ở Huyền Tự Cảnh lúc đầu nữa.

Lan Y chậm rãi cầm tay của vị Ma Tôn. Thất Diệp không có ý đẩy ra. Bây giờ trừ cô ấy và Mạc Hồ, không còn người nào có thể thân mật với cô không để phòng như thế.

“Tiểu Thất, cô có hận Mi Sênh và Xà Quân không?”

“Không biết, Lan Y.” Cô lại nắm lấy lòng bàn tay của cô ấy, giọng nói lộ vẻ cô độc vô cùng: “Đối với bọn họ, không có hận, nhưng cũng mất đi cảm giác yêu.”

“Như vậy có vui vẻ không?” Ánh mắt Lan Y lộ vẻ thương hại: “Bây giờ cô có địa vị có sức mạnh, có lẽ sắp thống nhất tam giới. Nhưng, Tiểu Thất, cho dù cô thực sự thống nhất tam giới, cô có vui vẻ không?”

Thất Diệp vẫn đứng thẳng tắp, tiếng rên rỉ như có như không của Tô Yên còn vang bên tai, trong con người hờ vô chợt hơi thần thờ. Một lúc sau, đột nhiên cô cười một tiếng: “Không nói việc này nữa, sao lại đến đây tìm tôi?”

Lan Y cười dịu dàng: “Có lẽ. Chỉ là bởi vì tôi ở một mình, quá cô đơn. Tôi cho là anh ấy rời đi, tôi có thể trở lại như ban đầu. Nhưng mà gần đây cũng không biết tại sao, lại hơi đa sầu đa cảm .”

“Sợ ở một mình, thì sống ở bên cạnh tôi là được.”

“Ừ, ” Lan Y gật đầu: “Tiểu Thất, nếu như tôi không có ở đây bên cạnh cô, cô nhất định phải sống tốt.”

Thất Diệp nhú mày, dáng vẻ lạnh nhạt: “Tại sao nói những lời như thế?”

Lan Y mỉm cười: “Sự vụ của Ma tộc càng ngày càng nhiều. Bây giờ chiến sự bận rộn, cuối cùng tôi vẫn không thể đi theo cô.”

Thất Diệp vỗ vỗ tay cô: “Tới đây cũng mệt mỏi rồi, đi nghỉ ngơi đi.”

Mạc Hồ đưa Lan Y về Thiên Hà, ở đó có doanh địa cực kì chu toàn. Váy màu nước biếc của Lan Y trong nền trời xanh thẫm như nhung tơ ban đêm. Đường như mang theo cảm giác như một cơn gió mát. Anh ôm kiếm, sóng vai đi với cô, lạnh lùng không nói một câu.

“Tối nay cô tạm ở lại đây, ngày mai tôi sẽ cho người sửa sang lại.” Anh ta vẫn ít lời như trước, Lan Y cũng không thềm để ý: “Mạc Hồ, tôi có chuyện muốn nhờ anh giúp.”

Mạc Hồ xoay người đưa mắt nhìn cô, một hồi lâu sau mới lãnh đạm nói: “Tôi không đồng ý.”

Lan Y vẫn duy trì nụ cười dịu dàng như nước của mình : “Anh còn chưa nghe mà.”

“Tôi không cần nghe, ” Anh hơi cúi đầu. Đã nhiều năm làm ảnh vệ nên lời lẽ của anh đơn giản mà trực tiếp: “Chắc chắn là chuyện mà Tiểu Thất tuyệt đối không đáp ứng.”

“Mạc Hồ, anh.”

“Xa cách chín vạn dặm, cô chạy từ Bích Lạc Hải tới, chắc không phải chỉ để nhìn thấy Tiểu Thất đúng không? Phong Ma đi rồi, nhưng Trình Linh vẫn chưa sống lại. Lò Phần Thiên của Vô Hận Thiên cũng đang ở đây. Cô muốn luyện mình thành Tự Nguyên Đan, nhờ tôi giao cho hấn đúng không?”

Lan Y khẽ lui về phía sau một bước, nét mặt của cô đã tiết lộ tâm sự trong lòng. Mạc Hồ dùng ánh mắt sắc bén nhìn cô đe dọa : “Tôi cứ tưởng rằng cô là người có tấm lòng mềm yếu, nhưng cô!”

“Mạc Hồ, ” Lan Y cắt đứt lời anh, thoáng chốc đôi mắt ngấn nước: “Cầu xin anh. Anh không biết tương tư đau đớn như thế nào. Đối với tôi sống mỗi một khắc cũng dài như một năm. Bây giờ cuối cùng tôi đã hiểu vì sao Thiên quy lại cấm tiên có phạm tâm. Bởi vì nếu đã động tâm, thì không thể trở về như trước nữa.”

“Lan Y, ” Giọng Mạc Hồ rất lạnh lùng: “Tôi sẽ không giúp cô, cũng sẽ không cho phép cô làm như vậy. Tôi nói cho cô biết, nếu Tiểu Thất biết cô có ý nghĩa này, cô ấy sẽ có cách làm cho Phong Ma sống không bằng chết.”

“Không, không thể để cho cô ấy biết được.” Lan Y lôi kéo cánh tay ôm kiếm của anh: “Mạc Hồ, anh có thể chấp nhận cho cô ấy giết người sao?” Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, trong đôi mắt đẹp phản chiếu gương mặt anh: “Tôi đã sống quá lâu rồi, tính mạng này đối với tôi đã không còn bất cứ ý nghĩa gì nữa. Tôi hi vọng có thể dùng nó hoàn thành thần thoại trong lòng tôi.”

“Ta cũng nghĩ lùi lại một bước, nhưng mà đằng sau một bước chính là Dao Trì. Bà cô à, cuối cùng là nàng muốn thế nào?” Tư Chiến Thượng Thần cười khổ. Trước mặt hấn, Thất Dạ Ma Tôn của Ma tộc chẳng có biểu hiện gì trên mặt: “Thương thế hồi phục nhanh thật.”

Tư Chiến Thượng Thần cười hơi lúng túng: “Nhờ Ma Tôn hạ thủ lưu tình.”

Thất Diệp hừ lạnh: “Tránh ra.”

Ngày đó, ma quân cùng Thần giới lại giao chiến lần nữa, Tư Chiến Thượng Thần lại trọng thương lần nữa, Dao Trì đảo điên.

Lúc Thất Dạ Ma Tôn về doanh trại vô cùng tức giận. Mục Lương Thần lo lo sợ sợ đi theo, cất tiếng trấn an : “Ma Tôn đừng tức giận. Hiện nay Tư Chiến Thượng Thần này cùng lắm cũng chỉ là phạm thể, không cầm cự được lâu đâu.”

Thất Diệp lạnh lùng nghiêng mắt nhìn hấn: “Biết trận này đã đánh bao lâu không!”

Mục Lương Thần không dám nói nữa. Sao hấn lại không biết Tư Chiến Thượng Thần còn là Thanh Dương Tử này đã suy nhược mấy ngàn năm, bây giờ vẫn còn sống tốt. Điểm mấu chốt của người này không ai dò ra được.

Thất Diệp yên lặng đi đi lại lại ở trong phòng, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, liền gọi Mạc Hồ. Nhưng mà Mạc Hồ vốn vẫn đi theo cô một tắc không rời, lần này lại không hiện ra như mọi lần nữa.

Thất Diệp đợi một lúc, liền gọi vệ binh bên ngoài: “Có nhìn thấy Mạc Hồ không?”

Vệ binh khom người: “Bẩm Ma Tôn bệ hạ, chưa từng nhìn thấy.”

Thất Diệp liền thay đổi sắc mặt: “Lan Y tổng quản thì sao?”

Vệ binh vẫn lắc đầu tỏ vẻ không biết. Cô liền tìm một lúc trong quân doanh, Mục Lương Thần vẫn an ủi : “Bệ hạ không cần gấp gáp, nếu Lan Y tổng quản cùng Mạc Hồ ở chung một chỗ, hấn là vô cùng an toàn.”

Chân mày Thất Diệp hơi giãn ra, một lúc lâu lại hét lên không ổn! Cô vội vã ra khỏi quân doanh, đi thẳng về phía Vô Hận Thiên. Cô không nhìn thấy đường. Cả người Mục Lương Thần run như cây sậy theo sát cô, tiến vào Vô Hận Thiên.

Lúc cô tìm ra đã là ngày thứ tư. Mạc Hồ đứng ở bên lò, lặng yên nhìn cô đi tới. Ánh mắt cực kì cô lãnh. Cô không nói nhiều lời, một tay nhấc nắp lò lên, Lan Y đã chìm đến đáy lò. Cô vươn mình muốn kéo cô ấy ra, Mục Lương Thần lại cuống quýt ngăn cản cô: “Bệ hạ trăm triệu lần không thể! Bên dưới Lò Phần Thiên này là Thiên viêm chi hỏa, rất dễ bị thương nặng! Huống hồ trong lò có kết giới nghiêm ngặt, để không cho vật bên trong đi ra. Một khi đã vào kết giới, lò Phần Thiên sẽ xem như vật luyện đan. Vô Hận Thiên này lại phong ấn tất cả thuật pháp, đừng nói là cứu người, sợ là ngay cả mình cũng ra không được !”

Thất Diệp trầm ngâm: “Có phương pháp gì phá kết giới không?”

Mục Lương Thần phe phẩy quạt lông trong tay: “Năm đó Ma tộc cứu Phong Ma Ma Tôn ra, đã hi sinh mấy vạn ma chúng, lấy máu tươi Thiên Viêm, mới tạm lạnh đi, cứu được Ma Tôn ra, lần này sợ là. . . .”

Thất Diệp đưa tay mò mẫm bên trong lò, cả bàn tay bị nóng, cực kì quen thuộc. Không phải cô không biết Thiên Viêm. Cô cũng từng chịu qua loại đau đớn da thịt tăng lên từng chút từng chút một này. Nhưng cô vẫn không thể để Lan Y bị luyện thành đan được được ?

“Bệ hạ đừng gấp gáp. Dù sao Lan Y tổng quản cũng xuất thân là tiên nữ. Lò Phần Thiên này muốn luyện hóa cô ấy, cũng phải bảy ngày. Trước mắt chúng ta còn có thời gian.” Mục Lương Thần lại đưa ra chủ ý: “Chúng ta đương nhiên phải cứu Lan Y tổng quản về, chỉ có điều không thể để cho bệ hạ đi cứu.”

Hắn nói cứ như thật, Thất Diệp lạnh lùng: “Trừ bản tôn, còn có những người khác có thể sao?”

Mục Lương Thần tiếp tục phe phẩy quạt lông của mình : “Bệ hạ, trước mắt đang có một người có thể đó.” Hắn ghé vào bên tai Thất Diệp thấp giọng nói tên một người: “Tư Chiến Thượng Thần của Thiên giới, Mi Sênh.”

Thần sắc Thất Diệp lạnh đi: “Ta không muốn gặp hắn.”

Mục Lương Thần dẫn dắt: “Bệ hạ, nếu như trước đây hắn tìm mọi cách lợi dụng ngài, vì sao ngài không thể lợi dụng hắn một lần?”

Một câu nói này khiến Thất Diệp cũng hơi chú ý: ”Ừ

~ như vậy thì báo thù hắn một chút như người nói đi.”

“Vâng”

78. Chương 78: Kẻ Thắng Làm Tiên, Kẻ Bại Làm Ma

Tư Chiến Thượng Thần nhanh chóng đến nơi. Anh đứng ở bên ngoài lò Phần Thiên cau mày, đánh giá một lúc, Mục Lương Thần mới mở miệng: “Tư Chiến Thượng Thần, có biện pháp gì không?”

Về mặt Mi Sênh cực kì nghiêm trọng: “Rất khó khăn, bây giờ công thể của cy hao tổn nghiêm trọng, dù c vt ln khối Thín Vím cũng rt khổ sở.”

Tht Diệp cũng khng đ ý lm. Vn l c định tự mnh đi cứu, nn c lm về mặt lãnh đạm: “Nếu anh khng đi, bản tn cũng khng miễn cưỡng.”

Mi Snh chuy n mt nhn v phía c, con ngời mu bằng lam c tia sng lu chuy n. Một lúc lu mi bĩu mi : “Ng đứng ở bn lò, khi cần ta sẽ đưa hồn phách vào thân thể nàng. Nếu thân thể này không giữ được, ít nhất hồn phách Lan Y cũng được giữ an toàn.”

Thất Diệp đứng bên lò Phần Thiên, đột nhiên lại cười một cách kì lạ: “Anh không định đá tôi vào trong lò đấy chứ ?”

Mi Sênh vẽ một cái phù chú lên tay cô, rồi ngẩng đầu cười “Bạn hữu, chẳng lẽ nàng không còn chút lòng tin nào với bản đạo sao?” Dứt lời, anh liền phẩy tay áo, nhìn Thiên Viêm Hóa đang thiêu đốt trong lò, rồi cẩn rắng nhảy qua kết giới vào lò. Thất Diệp chấp tay, nghe thấy âm thanh kia nhẹ vang lên, đôi mắt màu tím đã thay đổi, nhưng mặt mũi lại hết sức bình tĩnh.

Mọi người vây xem vị thần Thượng Cổ cũng chẳng dám thở mạnh. Vô Hận Thiên đột nhiên an tĩnh, chỉ còn lại có Thiên Viêm đang gào thét đốt cháy. Lò Phần Thiên vẫn lẳng lặng đứng nghiêm, Thủy Y Nhiên trong lò sôi trào quay cuồng , tỏa ra ngoài nhiệt khí trùng trùng.

Không biết qua bao lâu, xuất hiện một cái tay da thịt đã rách nát bám vào mép lò Phần Thiên. Tim mọi người cũng thót lên đến cổ họng. Một bóng người chậm rãi đi lên, đến khi rõ ràng, mọi người liền hít vào

một hơi thật sâu. Lan Y dịu dàng như nước kia. Bây giờ thân thể đã không phân được máu thịt, có vẻ xám trắng như cá đã nấu chín. Tóc tai tán loạn, mặt mũi dữ tợn như quỷ dữ.

Ngay sau đó Mi Sênh cũng nhô lên từ đáy nước. Tu vi của anh rất thâm hậu, tình hình có vẻ khá hơn chút. Nhưng tu vi có thâm hậu hơn nữa cũng không thể chịu được cái lò nóng bỏng ấy. Lúc trèo lên khỏi lò, tay anh dùng sức lớn quá, nên lộ ra cả xương ngón tay.

Thất Diệp nghe thấy tiếng nước, đưa tay tới. Anh lại hơi do dự nhìn về phía người trong lòng. Lan Y đã hoàn toàn bất tỉnh nhân sự. Bây giờ mà trực tiếp đưa cô ra ngoài, thì không khác nào ném tôm vào nồi nước lẩu, như thế chỉ làm hồn phi phách tán. Anh trầm ngâm như vậy trong giây lát. Đột nhiên Thất Diệp cảm thấy một linh thức đang lượn lờ xem xét ở bên trong cơ thể cô, trong đầu có giọng nói nhỏ: “Đừng có cố gắng dò xét tôi.”

Dứt lời, anh đã tung mình, một tay xé rách kết giới, mang Lan Y thoát ra ngoài Thiên Viêm. Động tác vô cùng gọn gàng. Mạc Hồ ở bên ngoài nhanh tay nhanh mắt đón lấy Lan Y. Chỉ trong nháy mắt mọi người đều kêu lên. Mùi da thịt cháy khét nồng nặc, trái tim ai cũng lạnh đi, như là chính mình bị nướng trên lửa vậy.

Thất Diệp hoảng sợ, linh thức trong cơ thể chạy loạn, dường như phải trải qua đau nhức thấu trời thấu đất, tim cô đập chậm lại, cổ có vị ngai ngái. Mi Sênh nhảy ra khỏi Thiên Viêm, nặng nề rơi xuống mặt đất cứng rắn. Lò Phần Thiên ước chừng cao bằng hai người, khoảng cách cũng không có quá lớn. Nhưng mà tiếng gậy xương đều truyền đến lỗ tai mọi người, kẻ nhất gan đã vội vã che mắt không dám nhìn.

Thất Diệp nghiêng mình kéo anh, chỉ chạm được vào xương vai đã cháy đen. Nội tâm cô kêu gào. Cô chưa từng nghĩ tới Thiên Viêm này lại hiểm ác như vậy. Cô nghiêng mình xem xét thương tích của anh. Cả người Mi Sênh đã cháy sém. Đầu ngón tay cô lại lần dò khắp thân anh. Cơn đau như muốn hòa tan ý thức của anh. Mắt anh còn có thể nhìn, miệng còn có thể động, nhưng anh chịu đựng không kêu lên tiếng. Thất Diệp thi triển Mộc Xuân Phong, anh mới mở miệng, giọng nói khô khốc như sắt: “Mộc Xuân Phong không thể trị liệu vết thương do Thiên Viêm gây ra.”

Trong lòng Thất Diệp cũng có dự cảm như vậy. Mộc Xuân Phong còn chẳng trị được nội thương, huống hồ là Thiên Viêm chi hỏa dùng để đốt lò Phần Thiên. Mi Sênh nhìn chân mày cô cau lại, lúc muốn đưa tay lên vuốt mới phát hiện tay chân đã dính chặt vào thân thể, đành phải cười khổ: “Thật ra thì nàng không cần làm bất cứ điều gì” Dung nhan quen thuộc đang ở trước mắt, đột nhiên anh nhớ tới cuộc hợp tan thật lâu trước kia. Giọng nói không tránh khỏi có vẻ tang thương, tựa như khê thở dài: “Gà con, thật sự nàng không cần làm cái gì cả. Bất cứ chuyện gì, chỉ cần nàng mở miệng, Mi Sênh cũng không tiếc mạng sống dù là nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng sẽ giúp nàng. Cho dù. . . . Cho dù hàng đêm đau khổ.”

Thất Diệp chậm rãi đứng dậy, trên mặt lại có vẻ mỉm cười: “Lời này nếu như anh nói ở trên đỉnh núi Nguyệt Lân hơn hai nghìn năm trước, có lẽ tôi sẽ cảm động đến mức nhảy từ trên núi xuống.” Cô kẻ sát vào anh, nụ cười rực rỡ, nhưng đôi mắt đông lạnh: “Nhưng mà hơn hai nghìn năm sau, đối với lời của anh, bổn tôn không tin cả một cái đầu chấm nữa rồi.”

Bóng nước trong con người màu băng lam đậm dần, anh nói như tự giễu, khê than: “Ta biết.”

Có người của Thiên giới đi vào khiêng anh ra. Thất Diệp xoay người đi xem xét thương thế của Lan Y. Luyện hóa ở trong lò nhiều ngày, công thể của cô gần như đã tan hết. Nhưng lúc ra khỏi lò có Mi Sênh dùng thân che chở, cuối cùng cũng không bị Thiên Viêm đả thương. Thất Diệp truyền một ít linh lực cho cô, cũng bảo vệ được tín mạng. Chẳng qua là cả người bị thương, sợ là phải nghỉ ngơi rất lâu mới khỏi được. Trong lòng cô cực kì tức giận, sắc mặt lại bình tĩnh vô cùng, cất giọng lạnh lùng: “Mạc Hồ, nhanh chóng phái người đi tìm hành tung của Phong ma!”

Mạc Hồ lĩnh mệnh rời đi. Mục Lương Thần chỉ huy mấy người hầu lanh lợi mang Lan Y vào phòng, xử lý vết thương rồi đưa về Bích Lạc Hải. Thất Dạ dùng lễ vật cực lớn mời mấy danh ý tới chăm sóc dài ngày cho Lan Y.

Tiên giới mất Tư Chiến Thượng Thần, phái mấy Viên đại tướng đều không chịu nổi một kích. Thất Diệp đạp gió đứng trên trời, thân sắc lạnh như băng: “Xem ra nhiều năm hòa bình, thật có thể phá hoại cả cái

Một ván đã hết thù hân.

Người đã đi xa, Xà Quân vẫn còn kinh ngạc nhìn một bàn cờ xốc xếch dang dở. Một lúc lâu anh mới thấy con tốt vừa ăn xe của cô, khẽ khàng vuốt ve, rồi đột nhiên tự nói: “Thật ra thì, ta vẫn luôn hối hận một nước cờ. Đáng tiếc, cũng không có cơ hội để sửa nữa.”

Trên mặt anh tràn ngập vẻ dịu dàng say lòng người. Ngón giữa lại đột nhiên dùng sức bóp nát bảy con tốt trong tay. Giọng nói tràn ngập vẻ thất vọng vô tận: “Từ đầu tới cuối nàng chơi xấu nhiều lần như thế, cũng chẳng cho ta một cơ hội này.” Nói xong, liền quay mặt đi.

Thất Diệp ở bên kia cũng chẳng vui vẻ. Cô gắng gượng không quay đầu lại, đi ra khỏi địa vực yêu giới. Mục Lương Thần thấy thần sắc cô không tốt, cũng không dám hỏi, chỉ thấy cô nghiêng rằng nghiêng lợi, oán hận mắng : “Rõ ràng là con rắn cạp nong, gạt ta nói là mãng xà Miên Điện! ! !”

79. Chương 79: Tương Tư Gang Tắc, Hồn Mộng Thiên Nhai

Sau khi Yêu giới quy hàng. Thất Dạ Thiên Quân hạ lệnh các quan viên vẫn giữ chức vụ ban đầu. Xà Quân được phong làm Bất Diệt Chân Quân. Nếu như không được triệu kiến thì cả đời không được bước ra khỏi yêu giới một bước. Quý tộc vốn cũng có ý kiến. Nhưng sau khi Mạc Hồ dẫn người vây quanh quý gi, tuyền độc thanh chỉ của Tht Dạ Ma Th xong th ý kiến của quý tộc dao động. Thanh chỉ của c tổng cộng chỉ c một cu: Nếu c phản nghịch, giết ngay tại chỗ!

Lúc y Quý Vương còn ln tiếng la ln Tht Dạ hung tn c st khng sợ tiếng xu mun đời sao? Lời ni truyn đến tai Tht Diệp, c chỉ lạnh nhạt: “Đ tiếng xấu muôn đời? Ha ha, ta cùng lắm là yêu nghiệt, một yêu nghiệt lại đi quan tâm là lưu danh muôn đời hay là để tiếng xấu muôn đời sao?”

Cuối cùng nửa tháng sau Quý tộc phản kháng. Tin chiến báo không ngừng truyền tới. Thất Diệp lạnh lùng nhìn số người thương vong biến đổi không ngừng, cũng chẳng tỏ vẻ gì. Mục Lương Thần càng nhìn càng kinh hãi. Anh ta biết rõ Mạc Hồ vốn cương trực, không thể làm ra chuyện dối trá. Nhưng lần này nếu mấy chữ kia đều là thật. Không phải là quý tộc đã bị giết một nửa rồi sao?

Thất Diệp vẫn không tỏ vẻ gì. Một hôm anh ta dọn sách của cô trên bàn thì phát hiện ra mấy chữ sau: Diệt hết bất bình tại nhân gian. Diệt hết bất bình thì thái bình! Chữ viết bay bổng, cực kì đẹp mắt nhưng lại toát ra sát khí lạnh lẽo. Anh ta chợt hiểu. Cho dù có giết hết quý tộc không còn một mống, cô cũng vẫn chưa ngừng lại.

Nửa tháng sau, quý tộc quy hàng.

Từ đó tam giới chính thức thống nhất.

Chiến loạn có thể dừng lại. Cuối cùng Thất Diệp cũng có thời gian đi thăm Lan Y, tiện thể xử lý chuyện của Phong Ma.

Nói là chăm sóc Lan Y. Nhưng nhìn chung là Lan Y chăm lo cho cô. Ở trong đình Nguyệt Lăng, Lan Y gầy đàn, cô đứng lặng thỉnh thoảng tay ở bên cạnh. Gió thổi qua mái tóc đen làm toát lên sự lạnh lẽo cao ngạo. Chẳng hề giống với dáng vẻ năm xưa. Cây mai bên cạnh nở ra hoa buồn hiu. Khí trời mùa thu càng rõ. Tiếng đàn du dương vui mừng phủ lên tấm lưng cô độc thê lương vô tận kia. Bầu trời rất xanh, thỉnh thoảng có chim nhạn bay về phía nam, lưu lại một tiếng kêu giòn giã. Tiết thu càng tôn lên dáng vẻ của cô.

Vết thương trên người Lan Y đã kết vảy, lưu lại những vết sẹo đáng sợ. Nhưng khí chất của cô vẫn dịu dàng như nước. Tiếng đàn như gió, từng sợi từng sợi phủ ở ngọn núi Nguyệt Lăng. Có một loại khí chất của con người không hề thay đổi vì dung nhan bị hủy.

Lan Y đi xuống chuẩn bị bữa ăn tối. Thất Diệp ngồi một mình pha trà ở trong đình , một lúc lâu sau mới nói: “Nếu tới thì xin vào đi. Mắt Thất Diệp không nhìn thấy, các hạ ẩn núp không hiện thân, là đạo lý gì?”

Thái Thượng Lão Quân liền chậm rãi bước vào đình. Vẫn là áo bào màu trắng, tóc được buộc ngọc quan. Dáng người thon dài đơn bạc: “Thất Diệp Thiên Quân, ” ông ta nghiêng thân hành lễ, khách khí xa cách: “Mấy ngày hôm trước bản đạo có nhận một thượng thần bị bệnh nặng. Nhưng vì bị thiên viêm đã thương quá nghiêm trọng, đạo pháp của bản đạo lại nông cạn, khó có thể khởi tử hồi sinh. Bây giờ thời gian còn

lại của anh ta cũng không nhiều, ” Ông tỉ mỉ quan sát vẻ mặt của Thất Diệp: “Bản đạo không biết Thất Dạ Thiên Quân có chấp nhận đi thăm anh ta một chút hay không?”

Trong đình, Thất Diệp thậm chí không hề đứng dậy. Giọng nói của cô vẫn lạnh nhạt như cũ: “Ngay cả Thái Thượng Lão Quân cũng hết cách xoay sở, thì đúng là người bệnh nguy kịch rồi. Cần gì phải đi” Giọng nói nhỏ dần, cuối cùng mang theo một tiếng thở dài: “Lại thêm một cuộc sinh ly.”

Thái Thượng Lão Quân thi lễ cáo từ. Không khí lại trở về với sự yên lặng, bóng dáng màu đen lạnh lùng cao ngạo ở trong đình không để lộ ra một chút dư âm nào.

Mấy ngày sau, có một tiểu đồng tự xưng là Thái Thượng Lão Quân sai đến, đưa tới một cái hộp gấm. Lan Y trình lên. Thất Diệp vỗ về cái hộp kia một lúc lâu sau mới từ từ mở ra. Bên trong là một viên đan được màu hồng sáng bóng như trân châu. Lan Y và Mạc Hồ đều giật mình. Đó chính là Tụ Nguyên Đan trong truyền thuyết.

Đạo đồng thật biết chọn thời điểm, dùng giọng nói thanh thúy cất tiếng: “Thiên Quân bệ hạ, gia sư nói trên người bệ hạ có một đoạn trí nhớ bị Tiên giới phong ấn. Bây giờ tu vi của bệ hạ đã có thể mở được phong ấn này. Có lẽ có thể hiểu được rất nhiều điểm còn chưa rõ.”

“Tiểu Thất, việc này.” Lan Y cất giọng kinh hoàng. Mạc Hồ hơi lắc đầu ngăn cô lại. Thất Diệp lặng yên vâng vâng viên thuốc đó thật lâu thật lâu sau mới nhẹ giọng nói: “Như thế rất tốt, rất tốt!”

Nụ cười yếu ớt mang theo chút ảm đạm.

Lệ Vô Quyết chỉ cảm thấy mình giống như ngủ say thật lâu. Hồn phách tụ tập ở trong người từng chút từng chút. Ý thức từ từ trở về. Anh còn nhớ rõ sự hồi hộp lúc Xà Quân bấm tay gáy nhẹ máu Xích Hàn Long lên người.

Kinh thường, chỉ nhất thời kinh thường thôi!

Anh hơi áo não mở mắt ra, lập tức nhìn thấy Thất Diệp ngồi ở bên giường, chậm rãi chuyển linh lực cho anh. Thất Diệp biết anh đã tỉnh. Sau đó thì sao? Cô hơi buồn bã. Làm sao giải thích được những biến đổi trong một ngàn năm trăm năm này đây?

Cuối cùng anh cũng tỉnh, không phụ đi chấp niệm của cô. Nhưng trái tim lại có sự yên bình như mặt nước phẳng lặng. Đã yêu thêm ai? Lại đã hận ai? Trái tim bất tri bất giác đã bị phong hóa thành nham thạch lạnh lùng. Rốt cuộc cũng không buồn vui vì ai nữa. Ngày đó xuống tay mang theo sức mạnh tuyệt không để cho ai thao túng. Trong tay cô còn giữ lại viên Tụ Nguyên Đan bóng loáng này. Nhưng rất nhiều người, rất nhiều việc đã thay đổi, cũng không còn như lúc ban đầu.

Lệ Vô Quyết thường xuyên ở cùng cô. Thất Diệp không biết anh ta đã biết được bao nhiêu chuyện từ Lan Y và Mạc Hồ. Nhưng anh ta chẳng nói gì hết. Bây giờ tình tình Thất Diệp đã vô cùng lạnh lùng. Đôi khi nói mười câu cô lại chẳng trả lời một câu. Nhưng anh lại cũng không để ý.

Trong lúc rảnh rỗi, anh ngồi lục đồng sách cũ từ thư viện của Thần giới tìm ra một bộ sách kì thú thường xuyên đọc cho cô nghe. Một hôm, đọc xong “Tình sử của các vị thần” ở trong cuốn sử bát quái của Thái Thượng Lão Quân . Lại lật đến chương của Tư Chiến Thượng Thần. Anh đọc từng chữ từng chữ cho cô nghe. Cô chỉ lơ đãng nửa dựa vào lan can trong đình Nguyệt Lăng cũng chẳng nghe được bao nhiêu.

“Lúc đó nguyên thần của Tư Chiến Thượng Thần đã bị đả thương nhưng vẫn cố chống đỡ chiến đấu. Kiểm phong lướt qua khiến một nửa Lăng Tiêu Bảo Điện đã biến thành tro. Sau hiệp đó thiên giới dùng thị thiếp ép bức. Anh đứng trên Tru Tiên Đài người chẳng chịt vết thương cũng không che được tư thể oai hùng: “Thật ra sao ta lại không hiểu rõ ý nàng chứ? Tiểu Cơ, ta đồng ý chờ khi dẹp yên thiên hạ rồi chúng ta sẽ tìm một nơi an tĩnh để sống cùng nhau. Cùng đi ngao du trong tam giới ngũ hành. Dù ai cũng không thể chia cách chúng ta”

“Chàng còn nói dối. Ngay lập tức chàng sẽ chết mất.”

“Sao ta lại chết? Mi Sênh cần giữ lại đôi mắt này để miêu tả phong cảnh của thiên hạ; Mi Sênh cần giữ lại đôi chân này để dẹp yên tam giới ngũ hành; Mi Sênh cần giữ lại chiếc lưỡi này để thuật lại kỳ thú xưa nay; Mi Sênh cần giữ lại cái mạng này để cùng nàng chia sẻ ngàn vạn năm cô độc tịch mịch.”

Một câu cuối cùng của “Tình sử của các vị thần” khiến người nghe giật mình choàng tỉnh: Cứ tưởng rằng đây là giai thoại thần tiên quyến rũ. Cuối cùng, hóa ra chỉ là là. Lòng trong gang tấc, hồn mộng thiên nhai.

Một lúc lâu sau, Thất Diệp khê cất giọng: “Lúc Tư Chiến Thượng Thần nhảy xuống Tru Tiên đài, câu nói đầu tiên là nói gì?”

Lệ Vô Quyết lên tiếng: ” Thật ra sao ta lại không hiểu rõ ý nàng chứ?”

“Câu tiếp theo.”

“Tiểu Cơ, ta đồng ý chờ khi đẹp yên thiên hạ rồi chúng ta sẽ tìm một nơi an tĩnh để sống cùng nhau.”

“Sao anh ta lại gọi thị thiếp là Gà Con?”

“Thị thiếp này của Tư Chiến Thượng tên đầy đủ là Mộng Cơ.”

80. Chương 80: Tiên Truyện: Anh Hùng Chết Trẻ 1

Nha đầu Giáp: “Ôi, cô có biết không, Hội Bàn Đào tháng sau Tư Chiến Thượng Thần cũng đến đấy.”

Nha đầu Ất: “Nói nhảm, cô không thấy công chúa cũng thử một nghìn lẻ tám bộ quần áo sao!”

Nha đầu Bính: “Hả? Khó trách năm nay nhiều đại tin tui tin tranh nhau ghi danh chịu trách nhiệm cung ứng nc tr cho Hội Bn Đo nh vậy.”

Nha đầu Đinh: “C phải l giả khng? Nhiu năm qua T Chiến Thợng Thần cha từng đ ý ti những việc xã giao ny.”

Nha đầu Gip, Ất, Bính: “Xía xía xía, đồ miệng quạ đen!”

Khi đ c còn l một tui yu hoa sơn tr, nhiu năm tu hnh đu l nghe chuyện xưa của người này lớn lên. Tư Chiến Thượng Thần trong truyền thuyết chính là anh, trên tay cầm Ánh Nhật Cổ Trần, bình loạn côm giới nhân – quỷ – thần hết lần này đến lần khác, gìn giữ hòa bình nơi nơi.

Lúc đó luôn cô ôm rất nhiều ảo tưởng đối với vị anh hùng trong lòng mình. Cô nghĩ có lẽ ngày nào đó có thể tình cờ gặp được anh; Có thể đi nhầm vào bữa tiệc chỉ liếc nhìn anh thoáng qua, rồi cúi đầu cười thầm. Nhưng mà một tiểu yêu giống như cô, làm sao có thể gặp được vị thượng thần viễn cổ ở Tiên giới được tôn sùng ngang với Thiên đế đây?

Cho nên những truyền thuyết này đã cùng cô tu hành không biết qua bao nhiêu năm tháng.

Tộc hoa sơn trà cực kì thuần lương. Cho dù là yêu, nhưng vì trời sinh có thể pha trà cực kì ngon, nên địa vị cũng cao hơn các tộc khác chút ít. Quả thật bản tính của tộc cô ai ai cũng biết rõ. Cho nên khi Thiên giới có tiệc rượu lớn, dĩ nhiên sẽ mời một vài cao thủ trà đạo của tộc cô.

Khi đó chúng tiên đi Hội Bàn Đào ai cũng có thể thưởng thức được tay nghề pha trà của trà yêu.

Trong tộc cũng không ngừng cố gắng nghiên cứu về tập tục uống trà của nhân gian. Ảo tưởng một ngày nào đó có thể nhìn ngắm được chỗ ở của các vị thần tiên trong truyền thuyết.

Cuối cùng cô cũng thực sự thấy được nơi đầy màu hồng ấy. Cô còn nhớ rõ khi cô hơn năm trăm tuổi. Nguyên quán sơn trà cốc của cô bỗng tối sầm vào giữa ban trưa. Tiếng dã thú gầm thét vang vọng cả sơn cốc. Lần đầu tiên nơi sinh sống an toàn mấy trăm năm nay lại bị như thế. Rất nhiều đồng tộc đều bị hủy hoại trong cơn hỗn loạn.

Đó là một con Hỏa Kỳ Lân - vốn là loại thú cát tường, nhưng bởi vì nhiễm ma tính nên trốn ra khỏi đại điện Thái Hòa. Lúc thiên giới đuổi bắt đã đánh nó bị trọng thương, nhưng cũng làm cho thú tính của nó hoàn toàn bộc phát. Con vật đó cực kì to lớn, đứng đơn độc ở sơn trà cốc che hết tất cả ánh mặt trời.

Tiếng gầm của nó rung động cả sơn cốc. Theo mỗi tiếng hồng là vô số quả cầu lửa rơi xuống đất biến thành lửa cháy lan ra cả đồng cỏ trong cốc. Một sơn cốc an bình thanh thản nháy mắt đã biến thành biển lửa.

Tộc hoa sơn trà vốn không thích chiến tranh nên tộc trưởng dẫn mọi người trong tộc di dời ra bên ngoài cốc. Nhưng trong tầm mắt là lửa đỏ ngút trời, đâu đâu cũng là biển lửa. Bốn phía chỉ nghe thấy tiếng lửa thiêu rụi, bụi mù khắp nơi. Những đồng bạn ngày xưa chơi đùa cùng nhau nay đã hóa thành tro bụi.

Lúc này cô lại lạc mất đám người tộc trưởng. Một yêu tinh nho nhỏ ở trong cơn hỏa hoạn lớn không biết có sợ hay không. Nhưng chỉ là không làm sao tiếp nhận được sự thật chỗ vui chơi hằng ngày nay đã biến thành địa ngục. Ngọn lửa liếm qua thân thể cô, ngay cả cảm giác đau đớn dường như cũng chết lặng.

Ngay lúc ấy cô lại nhìn thấy anh. Khi đó anh mặc áo bào trắng, tay cầm cổ trần đứng giữa biển lửa ngập trời. Mái tóc dài màu băng lam như nước như sương tung bay trong hơi nóng nghi ngút mang khí chất của thể ngoại cao nhân.

Cô rất muốn la lên. Một con yêu đã chịu đựng tu hành cả trăm năm lại phải chết vì lửa của thần thú thiêu rụi sao? Nhưng cổ họng khô khốc, cô chỉ nhìn anh rồi vô thức đưa tay vẫy vẫy. Anh nhanh chóng phát hiện ra cô. Trong đôi mắt màu băng lam có ánh lửa chói lọi như sao. Anh cầm kiếm bay lướt qua mặt cô nhưng chỉ cúi đầu nhìn thoáng qua. Trong nháy mắt, cô thấy anh do dự. Nếu cứu cô rồi mới đuổi theo con thần thú kia, sợ là sẽ chết nhiều người hơn.

Cô nhìn anh khẩn cầu. Anh đáp lại bằng cách mím môi lướt qua cô, đuổi theo con nghiệt thú vẫn đang gào thét phóng hỏa ở đằng kia. Khi ngọn lửa lan tới, cô nghĩ, thôi xong rồi. Trong lòng không phải không tức giận, nhưng cũng chưa tới mức hận anh. Dù gì cũng là thần, bọn họ thường quan tâm đến nhiều sinh mạng hơn. Lúc nguy cơ ập đến, họ luôn vì số nhiều mà hy sinh đi số ít.

Cô chỉ hận tu vi của mình không đủ cao nên giờ chỉ có thể táng thân trong biển lửa. Cô bị sặc khói ho khan một lúc rồi chợt có một đôi tay níu lấy cổ áo cô. Cô chỉ thấy thân thể chợt nhẹ thì người đã cách khỏi mặt đất rồi. Ngọn lửa nóng dần cách xa cô, có gió mát thổi qua mặt, cô vẫn ho thật lâu mới hít thở được. Quay đầu lại cô nhìn thấy cái tư thế bất nhã ôm lấy người cứu mình. Và ở phía trước. Ừ, bởi vì anh không cứu cô, cho nên cô chỉ coi anh là một con vật lông xanh thôi.

Người cứu cô có một đầu tóc đỏ bay loạn trong gió, mắt xanh môi mỏng. Vẻ mặt và mái tóc đều toát lên vẻ bất cần như nhau. Ánh mắt anh ta nhìn chăm chú vào con Hỏa Kỳ Lân đang đánh nhau với kẻ lông xanh. Mặc dù vẻ mặt kia cũng không đến mức “trách trời thương dân” nhưng vì anh ta cô đã cứu cô, nên cô luôn có hảo cảm không hiểu nổi.

Lúc này anh ta cũng nhìn về phía cô, trong mắt có vẻ dò hỏi. Một lúc lâu sau, cuối cùng anh ta lại đặt cô ở chỗ sơn cốc, đạp mây bay đi trợ giúp con vật lông xanh kia chiến đấu.

Cô cũng không dám lên tiếng. Biết rõ vật này là thần thú Thượng Cổ chân chính, nếu không, sao nó đã bị thương còn vẫn có thể đốt sạch cả tộc hoa sơn trà của cô không còn một mống? Nếu cô mở miệng quấy rầy hai người kia, thì khó có thể bảo toàn được con số thương vong. Cho nên cô liền ngồi không ở đó nhìn bọn họ giao đấu. Thế kiếm của kẻ lông xanh dường như có sức mạnh ngàn quân. Con nghiệt thú này cũng không dám lấy cứng đối cứng với anh. Còn kẻ tóc đỏ. Ặc, cô chỉ mới biết anh ta lúc anh ta cứu cô nên cứ gọi là thần tóc đỏ đi, vị thần tóc đỏ này cũng phối hợp ăn ý giúp anh chặn đường lui của con kỳ lân. Hai người một công một thủ, phối hợp với nhau càng tăng thêm sức mạnh.

Bọn họ đánh hơn nửa canh giờ. Dù sao cũng là hai người liên thủ nên cũng nhanh hơn.

Cuộc chiến kết thúc. Lửa trong sơn trà cốc được dập tắt. Sơn trà cốc khi xưa tràn ngập nắng ấm và mùi hoa đã biến thành một mảnh đất khô cằn. Cả tộc gần như bị diệt hết.

Nghiệt thú đã bị bắt. Vấn đề sau đó là việc đi hay ở của cô mà thôi.

Kẻ lông xanh kia thu con nghiệt thú vào tay áo, rồi quay người nhìn cô một chút. Không biết có phải lúc ấy bị lửa thiêu đến vầng đầu không, mà cô lại thấy trong con người màu băng lam của anh có một chút áy náy. Cô nghĩ còn đúng là bị thiêu đến choáng váng rồi. Nếu anh thực sự áy náy, thì sao không cứu giúp cô từ lúc đầu chứ?

Thần tóc đỏ bên cạnh anh cũng nhìn cô mỉm cười. Lúc anh ta mở miệng giọng nói cực kì trong sáng: “Dù sao hiện tại cả tộc hoa sơn trà cũng bị diệt gần hết rồi. Hội Bàn Đào sắp tới của Thiên giới sợ là không tìm được người pha trà, không bằng mang cô về thử một chút xem sao?”

Kẻ lông xanh nhíu mày, nhìn cô từ trên xuống dưới thật lâu. Khụ, đương nhiên cô biết là hình tượng của mình lúc ấy cũng không tốt đẹp gì. Đầu tóc cháy sạch, quần áo hỗn loạn dính đầy bùn đen hôi thối, nhiều chỗ còn bị rách. Cô không nhìn rõ lắm, nhưng đoán chừng lúc ấy nếu trời tối sầm xuống hẳn là trực tiếp tàng hình được rồi.

“Pháp lực của cô ấy nông cạn thế này, chỉ sợ ở Thiên giới” Kẻ lông xanh vừa mở miệng, giọng nói cực kì dễ nghe. Quả thật cô cũng thích giọng nói này, nhưng trong lòng lúc ấy đã nghiêng về phía thần tóc đỏ, vì vậy cái này cũng chẳng đáng tính.

“Này này, anh đừng có như thế chứ? Nếu như cô ấy có pháp lực tu vi lớn, anh cảm thấy cả tộc hoa sơn trà có thể bị diệt sạch sao? Cảnh tượng hôm nay thế thảm thế này rồi. Nói đến cùng cũng là trách nhiệm của Tư Chiến Thượng Thần nhà anh đấy.”

“Hả?” Kẻ lông xanh nhướng mày: “Thì ra là nghiệt thú này trốn ra từ chỗ của Tư Pháp Thượng Thần, là trách nhiệm của bốn thượng thần. Bốn thần thật có lỗi.”

“Ặc. Khụ, đó là ngoài ý muốn, ngoài ý muốn thôi.” Thần tóc đỏ cười khan: “Dù sao hiện tại cô ấy cũng không có chỗ ở. Thôi thì, Thiên giới không nhận thì ở quý phủ của tôi đi. Dù sao cũng không đáng gì.”

“Tất Phương, tính tình này của anh nếu không đổi, sớm muộn gì cũng nảy sinh ma tính.”

Nội dung đàm luận của hai người, cô cũng hiểu được đại khái, biết được hai vị này chính là Tư Chiến và Tư Pháp Thượng Thần của Thiên giới. Cho nên hậm hực vừa rồi đã tan thành mây khói. (Dĩ nhiên bạn phải hiểu, bạn có thể tưởng tượng bây giờ Mao chủ tịch đột ngột đứng trước mặt, không cần thận giẫm phải chân bạn, bạn có thể oán hận sao?)

Cho nên chỗ ở của cô được định đoạt vì mấy câu nói đó. Thần tóc đỏ. ý, không phải, anh ta là Tư Pháp Thượng Thần Tất Phương đã dẫn cô về quý phủ của anh ta. Từ đó cô trở thành tiểu tiên tỷ ở quý phủ của Tất Phương.

81. Chương 81: Tiên Truyện: Anh Hùng Chết Trẻ 2

Từ sau đó, cô trở thành người pha trà chuyên trách của Thiên giới. Thế là thế giới của cô chỉ còn lại phòng trà nho nhỏ này. Mỗi lần Thiên giới có yến hội gì người ta cũng sẽ thông báo cho cô. Cô không cần biết bất cứ chuyện gì, chỉ cần nấu trà, một mình ở trong căn phòng thơm ngát mùi trà.

Một hôm Tư Pháp Thượng Thần đi vắng, ngồi đi diện vì c cời đau cả bụng. C rt thm tr cho anh ta. Anh ta cầm chén trà nhỏ lên, cời đến run rẩy. Rồi anh ta nỉ cho c biết, hôm nay Tư Chiến Thượng Thần cũng tham gia yến hội. C khng hiu nổi, Tư Chiến Thượng Thần tham gia yến hội của Thần giới thì c g đng cời? Nhưng anh lại tiếp tục nói: “Tên kia ngửi mùi trà, thêm quá không chịu được, lên uống một chén, thế là cả người đỏ rực.”

.

Cô không nói gì, nhưng lần đầu tiên, nảy sinh hảo cảm với Tư Chiến Thượng Thần lạnh lùng cổ hủ này, thật là giống trẻ con.

Cả một tối suy nghĩ, ngày hôm sau cô xin Vương Mẫu một ít bàn đào, cô nói thử chế loại trà mới vô cùng đặc biệt. Cô nếm thử nửa tháng. Có lẽ người pha trà thường có yêu cầu rất cao với trà của mình. Cũng như dung nhan của mỹ nhân, chưa trang điểm đẹp thì không thể gặp người. Tất Phương thượng thần tới nhiều lần như thế, cũng chưa từng được thưởng thức.

Lúc trà mới làm xong, ở một yến hội nào đó của Thiên giới, loại trà hoa quả này được người ta tán tụng. Sau này Tắt Phương thượng thần nói với cô: “Không xong, sợ là sau này cái tên Tư Chiến thượng thần sẽ thường xuyên đến tìm cô rồi.”

Lúc ấy cô cũng không nhanh ý, cho đến tận khi tan hội, đi về phía phòng trà cô mới nhìn thấy kẻ lông xanh kia. Khi ấy ánh mắt của anh không hề hững như trước, không chờ cô chào hỏi đã đến trước mặt cô: “Cảm ơn trà của cô.” Anh nói như thế.

Sau này, Tư Chiến Thượng Thần trở thành khách quen của cô. Mặc dù thật ra cũng hơi có chút hiềm nghi, nhưng cô cũng không chán ghét anh, ở phòng trà một mình cả ngày, cô cũng rất cô đơn.

“Khụ, bạn hữu, hôm nay sao lại ngơ ngẩn thế này?” Mỗi lần anh tới, đều hỏi như thế. Cô rất tự giác đi pha trà cho anh. Sau đó anh liền nhanh chóng uống xong một chén trà rồi đi, có đôi khi còn cầm theo hai ba chén nhỏ =

Đương nhiên là có trà không thể ngồi không. Cho nên lại tâm sự, nói một chút chuyện lý thú lúc anh tu đạo, hoặc là kể những thứ kì thú trong thiên hạ. Hằng năm anh đều đi du lịch ở nhân gian, tất nhiên biết rất nhiều chuyện lạ trong thiên hạ, thế cũng đủ làm ột tiểu yêu chẳng có kiến thức gì như cô sững sốt rồi. Cho nên không biết từ khi nào, cô bắt đầu chờ đợi anh.

Sau này bởi vì tới quá thường xuyên, anh cũng hơi áy náy, nên thường xuyên mang theo một ít quà biếu, nhiều nhất là ánh trăng. Anh là kiểu người rất có bản lĩnh giành được trái tim của thiếu nữ. Anh mang đến ánh trăng đã được tích thành tở, mang cảm giác lạnh như nước, trong đêm tối mịt mùng phát ra ánh sáng mờ ảo. Cho nên cô thường dùng tờ ánh trăng kia dệt thành dây buộc tóc, anh cũng đòi một cái để dùng nó buộc tóc.

Cô cũng không cho rằng dây buộc tóc này xinh đẹp. Anh vốn sẵn đã đẹp rồi, cho dù là lấy rơm rạ cài lên cũng không kém đi. Chẳng qua người của Thiên giới gặp anh lại cứ thích hỏi thăm dây buộc tóc này mua ở đâu.

Cô thấy thật may anh chỉ cười không đáp, nếu không rất có thể cô từ người pha trà sẽ đổi nghề thành người dệt mũ rơm. =

Cứ như thế, không biết là qua bao nhiêu năm tháng.

Một hôm bỗng nhiên nghe thấy Thiên giới có tin đồn, nói rằng Thiên đế định gả công chúa Bích Dao cho anh. Khi ấy cô cũng không thấy mất mát lắm. Dù sao anh cũng là thượng thần, có thể xứng với anh cũng chỉ có công chúa bẩm sinh cao quý này thôi. Giống như trà hoa quả, dù ngon hơn nữa cũng cũng không thể sánh với trà thực sự, dù không tổn hại vị trà cũng làm mất giá trị của nó.

Chẳng qua là thường cảm thấy hơi chút tiếc nuối, thế này thì anh không thể thường xuyên đến đây rồi. Qua một thời gian ở cùng nhau, giờ lại chỉ còn mình cô một người một phòng, cũng không tránh khỏi có chút buồn bã.

Nghĩ kĩ quả nhiên Thiên đế và Tắt Phương thượng thần nói cũng không sai. Tu vi của cô quá nông cạn, hoàn toàn không có cơ đạo, tâm cũng không tịch mịch.

Cho nên lần sau anh tới, cô liền hỏi lại anh, khi anh nghe thấy thì tay cầm trà chững lại, sau đó dùng đôi mắt màu băng lam nhìn cô: “Cô không muốn tôi cưới cô ấy sao?”

Cô chỉ thấy buồn cười, cứ im lặng như thế một lúc lâu, anh lại cười nhạt một tiếng. Bình thường anh đã quá mức đẹp đẽ, lại bỗng dưng cười một tiếng liền làm cho cả phòng trà sáng rực lên, ngay cả lò lửa pha trà cũng có vẻ ảm đạm đi.

Cô vốn chưa quen nhìn người đẹp nên hơi mê mẩn, anh lại thừa dịp cô hoa mắt mà đặt tay lên trán cô, vẫn cười nói: “Nếu bạn hữu không muốn, thì Mi Sênh không lập gia đình.”

Quả thật lúc ấy cô nghe không hiểu, ý chỉ của Thiên đế, đâu phải cứ không muốn là không lập gia đình?

Thế nhưng sự việc cứ thế chìm xuống, có lần cô cũng nghe tiên tỳ nào đó nói công chúa Bích Dao đã đại náo mấy lần. Tính tình của Vương Mẫu cô rất hiểu, nàng lại là con gái được yêu chiều nhất, sợ là việc này sẽ rất khó khăn, nhưng anh vẫn không đề cập tới, cô cũng không hỏi.

Quan hệ như thế trong mắt người khác hết sức mập mờ, nhưng trên thực tế cũng chỉ là quan hệ với một chén trà mà thôi. Thân thiết với người lạ, chung quy là không tốt.

Nhưng mà có một ngày cô lại phải tiếp đón vị công chúa tôn quý này. Cô ta vênh vác tự đắc ở trong phòng trà, chẳng có lý do gì lại đập phá, rồi chỉ vào mặt mắng cô là hồ ly tinh câu dẫn thượng thần. Cô cảm thấy rất tủi thân, rõ ràng cô là yêu tinh hoa sơn trà mà.

Mắng cô xong, cô ta lại làm phép tát cô một cái. Cái tát rất kêu, nhưng mà đôi tay ngọc kia dù sao cũng chưa có kinh nghiệm thực chiến, nên cũng không đau lắm. Cô thức thời quỳ xuống, làm ra vẻ cực kì vâng lời. Khi đó cô đã đến Thiên giới một thời gian rồi, hiểu cách nhìn nét mặt người ta, thực ra thì đôi khi cũng nhìn sai, không phải tuyệt đối.

Theo như lời Tắt Phương thượng thần, cho dù là náo loạn đến trước mặt Thiên đế thì cũng có làm sao? Nên cô rất rộng lượng, khụ, được rồi, rất AQ chọn lùi một bước trời cao biển rộng. Dĩ nhiên cũng có thể mắng cô không có chí khí, nhưng ở dưới mái hiên nhà người ta, thì phải làm sao?

Cái hay của tình huống này là, lần đầu tiên trong đời, cô bị trắng thực hiện được phép co được dãn được.

Công chúa Bích Dao đại náo một hồi, sợ là giết cô hay chặt tay cô thì yến hội của Thiên giới lại không có trà hoa quả, nên cuối cùng bực bội bỏ đi. Cô vẫn còn rất u buồn, cứ ba ngày đến hai lượt thế này, cuộc sống có vẻ khó khăn đây.

Quả nhiên ngày thứ hai lại có một vài tiên tử nào đấy được phái đến, đứng chung quanh vây cô ở giữa. Các cô này mắng chính xác hơn công chúa Bích Dao, họ mắng cô là một yêu tinh hoa sơn trà hạ tiện phóng đảng. Mặc dù cô không thể chấp nhận các tính từ kia, nhưng mà danh từ thì cực kì chính xác.

Người tới lần này tương đối văn minh, cũng không động thủ. Dù là các cô ấy nói là sợ bản tay, nhưng cô cũng rất cảm kích nghĩ xem lần sau có nên chuẩn bị ít sáp bôi lên mặt, có thể sẽ an toàn hơn. Thật ra điều làm cô đau lòng là các nàng ấy làm hỏng chén trà cô vừa mới nấu, vốn dĩ khay trà có ba chén, các nàng ném một chén, cầm một chén trong tay, rồi thả lại chỗ cũ, nói rằng cô là yêu, căn bản không xứng sống ở Thiên giới, trà và người đều giống nhau.

Cô hơi không rõ, ở Thiên giới cũng không phải là ý nguyện của cô. Nếu cho cô chọn, cô tình nguyện trở về cốc hoa sơn trà. Chẳng qua trước khi đi sẽ nói cho Tư Chiến thượng thần một tiếng. Sau này anh còn có thể tới đó uống trà, không có đào thì cũng có thể có nước trái cây khác.

Còn chuyện trà và người đều giống nhau, thì càng kì cục rồi. Cho dù cô thật sự phóng đảng dâm loạn, nhưng trà phóng đảng dâm loạn thì cả Thiên giới đến tận Nguyên Thủy Thiên Tôn ở Tây Thiên đều uống. Nếu như có vấn đề gì, sao bọn họ lại khen không dứt miệng thế?

Điều này cũng tốt, trước kia là mỗi ngày mong đợi có người tới nhìn phòng trà này một chút, hiện tại đã có một đám người tới đây làm chuyện mất tôn nghiêm như thế. Cô lại mong người ta đừng đến nữa, đúng là con người thay đổi thất thường, rất khó thỏa mãn.

Hôm đó lúc Tư Chiến Thượng Thần tới cô đang thu dọn trên mặt đất, anh lẳng lặng đứng yên bên cạnh nhìn. Cô hơi mất tự nhiên, cười cười nói xin lỗi với anh: “Chờ một chút nha, tối nay mới có để uống.”

Anh khoanh tay trước ngực, rất nhiều năm sau này cô vẫn nhớ bộ dáng của anh ngày hôm đó, hai con ngươi màu băng lam xanh như bảo thạch. Trước kia lúc anh ngẩn người, trông giống như một bức tượng từ viển cổ, là từ thời hồng hoang viển cổ còn lại nguội lạnh vô tình. Nhưng trong nháy mắt đó, cô lại thấy được vẻ ấm áp trên người anh.

Từ màu Băng Lam lạnh lại nhìn thấy màu ấm, cô sờ sờ đầu, không phải là lại bị cửa kẹp chứ? =

Sau đó có một ngày, anh chạy tới phòng trà của cô, uống đến chén trà thứ sáu mới mím môi cúi đầu nói: “Bạn hữu, ? # ? # %.” Mấy chữ phía sau nói quá nhỏ, cô phải hỏi lại đến lần thứ sáu mới nghe rõ, anh nói, nàng có đồng ý gả cho ta không?

Sau đó cô liền ngáy người một hồi lâu, mới hiểu rõ ý tứ của lời nói này.

Người nào? Cô ư? ?

Lúc anh đi về, trên gương mặt đẹp như ngọc, có phảng phất màu hồng.

Đó là lần duy nhất trong cuộc đời này, cô nhìn thấy dáng vẻ ngượng ngùng của anh.

Bạn nhất định là nghe rất nhiều chuyện xưa về chim sẻ bay lên thành phượng hoàng, nhưng chuyện thực sự trải qua lại cực kì cực kì ít. Bởi vì cho dù có bay lên tận đầu cành cây nguyệt quế trong cung Quảng Hằng, thì chim sẻ vẫn cứ là chim sẻ, không thể trở thành phượng hoàng.

Cô cũng không thật sự có lòng tin đối với chuyện này.

Nhưng rồi một ngày, anh dẫn cô ra khỏi phòng trà, bắt tay làm lễ cúi đầu nói với cô: “Sau này nàng tên là Mộng Cơ.”

Ở lúc 600 tuổi, cô đã có tên của mình.

Nhưng mà cô còn chưa kịp vui mừng, thì người ta đã gọi cô là Tiểu Cơ, càng nghe càng giống là đang gọi con gà con vậy.

Cho nên, cuối cùng cô không thể biến thành Phượng Hoàng, chẳng qua là biến thành con gà con. Sau đó nghĩ đi nghĩ lại thì thỏa hiệp, thôi, coi như hình thức ban đầu của phượng hoàng đi.

Gả cho anh, cô không hề chắc chắn, thậm chí không xác định được là anh có thực sự yêu thích cô không? Hay chỉ là thấy cô tứ cổ vô thân mà thương hại?

Ở Tư Chiến Thần Điện, hai người cũng chẳng có đề tài để nói chuyện, chỉ là anh nói cô nghe, tiện thì pha ấm trà để anh thẩm giọng. Thỉnh thoảng cũng bắt đầu hoài nghi, anh lấy cô về nhà, có phải cũng giống với thích ăn táo, nên cưới yêu tinh quả táo? (Tư Chiến Thượng Thần: =.=)

Dù sao điều này cũng không sao hết, đám người kia không đến làm phiền nữa là cô liền vui mừng. Mà Tư Chiến Thần Điện, đúng là cực ít người đến đó chúc phiền phức.

Khi đã thực sự ở chung với anh rồi, cô mới biết anh cực kì bận rộn, thời gian ở Thiên giới mỗi ngày vô cùng ít ỏi. Mỗi ngày anh đều để cô chờ, chờ mãi chờ mãi, qua ngày anh mới chậm rãi đi về.

Cứ thế mấy lần, cô cảm thấy dường như anh không muốn lấy cô, nào có người bận đến mức thời gian hôn một cái cũng không có? Cho nên cô thức thời không nói đến chuyện này nữa.

Cô một mình ở trong Tư Chiến Thần Điện, cũng không khác gì ở phòng trà. Nếu Thiên giới có yến hội cô vẫn pha trà, chỉ có lúc này mới có tiền tỷ lui tới phủ. Nhưng các cô ấy cũng chẳng nói gì. Không phải là không tiếp tục nói chuyện với cô hay các cô ấy khinh thường cô, mà là đang ở trong phủ này, nên không dám mở miệng nói bất cứ cái gì.

Cô hơi buồn bực, đến đây ngay cả chuyện bà tám cũng không được nghe.

Đương nhiên Tư Chiến Thượng Thần thỉnh thoảng cũng trở về, cô vẫn đun một ấm trà, nghe anh nói chuyện xưa trong thiên hạ. Anh nói rất hay, cô nghe cũng thấy có hứng thú, tự nhiên cũng có chút mong ngóng với phong cảnh tự nhiên của rừng núi, thảo nguyên sa mạc. Đáng tiếc là thế giới của cô lại là Tư Chiến Thần Điện lạnh như băng.

Anh ngày nào cũng vội vàng như thế, khi ấy cô cũng không để ý lắm, cô nghĩ cô không yêu anh, cô chỉ không chịu nổi loại cô đơn vô hạn này.

Lúc các giới bất hòa, chiến tranh thiên tai không ngừng lan tràn, thì người làm anh hùng lại càng mệt mỏi. Cho nên anh đi nơi nào, ở bao lâu, cũng không định trước, cô cũng không bao giờ hỏi.

Có đôi khi có thần tiên đến tìm anh, cô sẽ rất áy náy mà nói cho họ biết là cô cũng rất lâu chưa gặp anh rồi. Nếu như anh trở về Tư Chiến Thần Điện..., cô sẽ báo lại cho anh, người ta liền dùng ánh mắt vạn phần thương hại nhìn cô.

Mà khi anh trở về, cùng lắm là uống cạn một chén trà, lại vội vã chạy đi xử lý công chuyện.

Cô nghĩ, anh lấy cô cũng quá lời rồi. Cưới vợ tương đương với mượn người trông nhà miễn phí, kiêm người pha trà, kiêm người làm vườn, kiêm người dọn vệ sinh, kiêm thư kí, đúng là thiếu mỗi chức năng làm ấm giường. A, sai rồi sai rồi, hai người còn chưa thành thân. =

Hình như từ trước tới giờ người này toàn buôn bán không cần tiền vốn! !

Thật ra thì nếu như vẫn tiếp tục như vậy, có lẽ cũng không làm hỏng một đoạn giai thoại. Bên trong có vai nam chính cao cao tại thượng, có cô bé lọ lem tầm thường, có tình tiết vợ chồng tương kính như tân, tự nhiên cũng có một cái kết cục trăm năm vô cùng tốt đẹp. Sau đó thì kết thúc.

Nhưng mà anh chọc đến cô là sai lầm của sai lầm rồi.

82. Chương 82: Anh Hùng Chết Trẻ 3

Có một ngày không biết là uống rượu ở đâu, anh lại về nổi loạn ở Tư Chiến Thần Điện. Không đợi cô đi vào phòng, anh đã bắt lấy cả hai tay cô, hôn lên môi cô.

Anh cậy mạnh nghiêng người đẩy cô dựa vào cửa lớn. Trong khoảnh khắc rằng môi dây dưa, cô đã nghĩ chắc anh đã bị chập mạch rồi. Sau đó chiến trường từ từ thay đổi, từ mặt đất lên đến trên giường. Sau đó, anh m ly c ngủ say, không hề giải thích gì cả. Nghĩ kỹ lại thì H đúng là thật. Có lẽ phụ nữ luôn đặc biệt không muốn xa rời người đến theo đuổi mình. Thành ý của anh bắt đầu từ lần hoan ái đó. Rồi sau đó bắt đầu lan tỏa không còn dừng lại được.

Trước đây, lúc cô xem anh như bằng hữu, anh đi đâu cô cũng không quan tâm lắm, lúc trở về thì rất hoan nghênh. Có lẽ khi đó anh nhìn qua cũng chỉ thấy tư thái lịch sự thanh nhã của cô. Nhưng sau này, khi cô yêu anh, cô lại bắt đầu không thể chịu được việc một mình cô đơn ở Tư Chiến Thần Điện. Hương trà tràn ngập khắp nơi cũng không thể an ủi cõi lòng được.

Cô không còn thỏa mãn với những cuộc chuyện trò vội vã mỗi lần anh trở lại. Cô cũng biết làm nũng giống con mèo, cũng biết đa sầu đa cảm. Cô mong anh có thể an ủi cô lúc cô đơn nhất; Có thể ôm cô lúc cô bất lực nhất; Có thể dùng hết thời gian của anh ở chung với cô; Có thể coi cô là bảo bối quý báu nhất, quan trọng như thiên hạ, như tam giới, như chúng sinh.

Nhớ lại lúc ở trong cốc hoa sơn trà, hy vọng của cô là anh có thể quay đầu cứu cô ra khỏi biển lửa; Ở phòng trà tại Dao Trì, hy vọng của cô là anh thường xuyên tới đây thưởng trà; Lúc ở Tư Chiến Thần Điện, cùng lắm cũng chỉ là hy vọng anh ở nhà nhiều một chút mà thôi. Xem ra cô đúng là một người có lòng tham không đáy. Nhưng xin hãy tha thứ cho phụ nữ, lúc cô yêu một người, vô hình chung đã xem người đó là cả thế giới của mình.

Nếu thế giới của anh nửa năm một năm mới thấy mặt một lần, anh có khổ sở không? Từng khoảnh khắc ôn tồn của anh, từng nụ cười, từng lời nói, từng câu chữ, đã là bùa chú với cô. Nên khi anh không ở đây, cuộc sống của cô là ác mộng cực kỳ cô đơn. Cô bắt đầu lo sợ có lẽ anh đã không còn nhớ cô nữa rồi.

Đối với chuyện này, anh cũng hơi khó xử. Loại tương tư này bị anh gọi là ‘bệnh lệ thuộc’. Cô không biết từ lúc bắt đầu kia, trong mắt của anh, cô đã không còn đáng yêu như lúc ban đầu nữa hay không?

Nhưng mà bắt đầu từ khi đó, anh luôn mang theo cô bên mình.

Đó là một khoảng thời gian ngắn ngủi nhưng cũng rất vui vẻ. Anh đi đánh trận, cô đi vào quân doanh. Phía trước là đao kiếm giết chóc, nhưng phía sau lại vô cùng an tĩnh. Cô chỉ ở trong quân doanh chờ anh trở lại. Khi đó cô luôn luôn lo lắng, cho dù anh luôn cười nhẹ nhàng an ủi cô rằng mình có đủ tự tin dẹp yên lòng người.

Cô luôn tự nói với mình, anh là vị thần dũng mãnh nhất trong lòng cô, không ai có thể thắng được anh. Khi đó đây là ý nghĩ của cô, cũng là ý nghĩ trong ngàn vạn năm của con dân Tư Chiến Thượng Thần.

Mỗi ngày khi mặt trời lặn, cô đều rửa tay, chú tâm pha trà. Anh cũng chưa từng bỏ qua, luôn mang một thân mình nhuốm máu nhưng bình yên vô sự trở về. Mỗi lần ôm anh, cô không thể tưởng tượng nổi làm sao trong thân thể cao lớn này có thể ẩn chứa sức mạnh lớn như thế.

Lúc này anh lại ôm cô một cách dịu dàng mà sát khí không cách nào che lấp nổi. Anh vui vẻ xoa đầu cười với cô: “Nàng nhìn xem, bây giờ đúng là nàng không rời ta được một bước. Nếu ngày nào đó ta lấy thêm tiểu thiếp, thì nàng làm sao đây?”

Khi đó cô trả lời thế nào? Đúng rồi, cô phồng má trừng mắt với anh: “Hiện tại thiếp yêu chàng, mới ở gần chàng. Chờ đến ngày thiếp không yêu chàng nữa, sẽ quên sạch chàng ngay lập tức. Cho dù chàng cưới mấy trăm tiểu thiếp, cũng chẳng liên quan đến thiếp.”

Anh vừa cười vừa nhéo mũi cô: “Ta sẽ không để cho nàng có ngày không còn yêu ta như thế.”

Trong khoảng thời gian đó, cô có quá nhiều kế hoạch đẹp đẽ. Ví dụ như cùng anh đi du lịch khắp thiên hạ; Ví dụ như sinh thật nhiều con cái. Chờ thật nhiều năm sau này già đi, có thể ở một tiểu viện đầy hoa nở; Hoặc là một đỉnh núi chìm trong ánh mặt trời đỏ lúc hoàng hôn, lặng lẽ dựa vào nhau.

Nhưng cuộc đời lại luôn quá ngắn ngủi.

Có một lần cô đã quên mất đi theo anh để làm gì. Hình như lần đầu tiên thiên viêm tràn ra ngoài. Khi đó Thái Thượng Lão Quân còn chưa mê luyện đan như vậy. Kết giới của Vô Hận Thiên bị tổn hại. Thiên viêm thiêu rụi đám liễu bên bờ tuyết trĩ, bắt đầu lan ra ngoài, tam giới đều bị giới nghiêm.

Cô đi theo bên cạnh anh, dù là chuyện gì cũng không giúp đỡ được, nhưng rất tự giác không quấy rầy anh. Thật ra thì cô không cần anh làm gì, chỉ cần có thể nhìn thấy anh, thỉnh thoảng nhìn nhau một cái, cười một chút, thì cô đã vui vẻ.

Có một vị thượng thần vì Vô Hận Thiên hi sinh thân mình không có gì oán trách. Thái Thượng Lão Quân đích thân cầm năm cái kim chích máu vào người anh ta. Máu tươi liền tuôn trào. Cô cũng không hiểu vì sao anh ta lại muốn làm như vậy. Tu vi mấy chục vạn năm, chỉ trong nháy mắt đã chìm trong ao máu, hồn phi phách tán.

Bọn họ đều nói anh ta là một thần tiên rất rõ đạo nghĩa. Chỉ có Thái Thượng Lão Quân im lặng thật lâu vẫn đứng cạnh ao máu, ném vật gì đó vào trong màn nước trong suốt như băng trong ao, làm nổi lên từng vòng tròn.

Cô cứ cho là anh đang khóc, nhưng anh ta không cho cô cơ hội hỏi han. Sau này anh ta chỉ sẽ chỉ chăm chú luyện đan, đóng cửa không tiếp khách. Cả ngày một mình ở Cửu Trọng Thiên, nếu không có gì quan trọng cũng khó có thể gặp một lần.

Đó, được rồi, cô lại lạc đề rồi. Ở một chỗ khác trong Yêu giới, anh đột nhiên muốn mượn máu để vương của Yêu Vương, bèn bảo cô đứng tại chỗ chờ anh.

Cô nghe lời đứng chờ... kết quả là chờ đến tận lúc trời tối, anh cũng chẳng trở lại. Cô cứ chần chờ đứng nguyên một chỗ. Sau đó lại gặp một con nhện tinh, nói muốn trói cô lại làm bữa ăn đêm. Cô liều mạng chạy đi, tha thứ cho cô, cô chỉ có đạo hạnh mấy trăm năm, kia là con nhện tinh ngàn tuổi đấy.

Vẫn còn nhớ được lúc ấy cô vừa chạy vừa kêu cứu mạng cực kì mất hình tượng. Cô đi xuyên qua một khu rừng hoang vắng, đột nhiên lại thấy Mi Sên, áo trắng tóc xanh, nhan sắc khuynh thành. Cô cũng hơi vui mừng, sao anh lại ở chỗ này? Nhưng ngay lúc ấy cũng không nghĩ gì, chỉ nhoáng cái ôm chầm lấy anh, tâm tình nhanh chóng an tĩnh lại, vừa thở hổn hển ở trong lòng anh vừa nói: “Mi Sên, có con yêu quái muốn ăn thiếp!”

Cô cảm giác thấy anh ngẩn người. Con nhện tinh kia liền bò tới, còn hét lên vô cùng phách lối: “Để cô ta lại, ta sẽ i đi.” Anh cúi đầu nhìn cô một chút, đột nhiên cảm thấy mơ hồ. Cho dù là một thượng thần, cũng không thể liều lĩnh như thế trước mặt Mi Sên. Một con yêu ngàn tuổi, hẳn là có thể thấy rõ tu vi đối phương mạnh yếu thế nào chứ?

Người này.

Kết quả quả nhiên anh nói cho cô biết một tin dữ: “Đây là một khu rừng mê hoặc, cái mà cô nương đã thấy, đa phần không phải là thật.”

Cô chợt thấy hoảng hốt, nhưng lúc ấy cảm thấy những thứ này cũng không quá quan trọng, việc cấp bách hiện giờ là phải. “Vậy anh có cứu tôi không?” Cô thừa nhận cô rất sợ chết, cô rất hạnh phúc, vẫn

còn chưa sống đủ.

Anh giật mình nhìn vào mắt cô, một lúc lâu sau mới nói thật kiên quyết: “Có.”

Khi bạn ở trong thời điểm nguy nan gặp được anh hùng, mà anh hùng cũng không phải là đối thủ của kẻ thù, thì phải làm sao? Cô thực sự không nghĩ ra, lúc này cô mới bị thương nhận ra rằng vị anh hùng trước mặt cô cũng chỉ có đạo hạnh ba trăm năm, căn cơ còn mỏng hơn cả cô. Nhưng quả thật là thực lực mạnh hơn cô nhiều.

Lúc trọng thương vị anh hùng niệm huyết chú, đây là một loại chú pháp vô cùng tàn nhẫn, thuần túy là đồng quy vu tận với kẻ thù. Cô có chút sợ hãi, sao mà ngay lần đầu gặp mặt, đã bắt người ta lấy mạng ra cứu mình?

Cũng may là con nhện độc kia cũng không phải loại thường, vừa thấy cả người anh nhuộm màu máu, đã phần nộ mắng: “Chỉ là một bữa ăn tối, có thể hi sinh hay sao.” Sau đó giận dữ vứt lại câu kết luận “đồ bệnh hoạn”, rồi nhanh chóng rút lui.

Cho nên kết quả của lần anh hùng cứu mỹ nhân này là. Nhện độc chạy, mà anh hùng bị nhện cắn.
=

Cô diu anh ra khỏi rừng mê, mới phát hiện ra anh không phải Mi Sên. Hai người khác nhau quá nhiều, nếu nói Mi Sên là phóng khoáng, thì anh ta cực kì khô khan. Hơn nữa sắc mặt lại lạnh lùng, cùng lắm là có đạo hạnh mấy trăm năm, mà khắp người lại tản ra khí lạnh khiến người ta run sợ. Cô đột nhiên nghĩ nếu như không phải ở rừng mê, thấy tư thái như thế này của anh ta, cô có dám chạy tới cầu cứu hay không cũng là vấn đề đấy.

Thương thế của anh quả thật rất nặng, cô pha trà xong, đi chữa thương cho anh hùng.

Sau đó cô loạn xạ đẩy một ít linh lực vào, nghĩ là dù không nhiều thì cũng có thể bảo vệ tính mạng. Nhưng mà.

Nhưng mà.

Nhưng mà sau đó không biết thế nào, độc khí lên mặt. Cho nên sau khi cô trị liệu thương thế, đầu của anh hùng liền thành đầu heo.

Không, so sánh với một cái đầu heo còn kinh khủng hơn nhiều. Da trên mặt anh ta trở nên cứng rắn, nhăn nhoe như vỏ cây ngàn năm vậy. Ngũ quan vẫn còn nguyên, chỉ là hoàn toàn thay đổi hình dạng.

Cô thật sự không thể nào tưởng tượng được gương mặt đẹp trai lúc trước với dung nhan bây giờ là một được. Điều này. Điều này thật sự là rất khó tiếp nhận được. Cô đột nhiên e sợ, không dám chắc nếu như anh nhìn thấy, có thể một chương đánh chết cô không.

Cho nên ngày hôm sau lúc Mi Sên tìm thấy cô, cô đang thấp thỏm lo lắng bất an.(Theo ngôn ngữ của Mi Sên chính là hàng vạn biểu tình trên một khuôn mặt). Nhưng lúc ấy anh cũng chẳng khác hơn là bao, vẻ mặt tiêu tụy lo lắng, ngay cả con ngươi màu lam cũng ảm đạm. Chẳng qua lúc nhìn thấy cô đôi mắt trở nên rất nhạt, nghiêng người xem xét thương thế của anh hùng, lông mày nhíu chặt lại, khóe miệng cũng mím chặt.

Cô chỉ có thể thu người lại, anh lườm cô xong, rốt cục thở dài: “Độc này chỉ có dẫn ra thôi, hần vốn bị trọng thương, không thể mạnh mẽ bức độc.”

Cô rút đầu lại: “Làm sao bây giờ?”

Cô không biết Mi Sên định xử lý chuyện này ra sao. Sau lại biết anh hùng chính là hoàng tử của Yêu giới. Nghe nói là Mi Sên bồi thường cho anh ta hai vạn năm tu vi. Yêu Vương cũng giận dữ vì thái tử làm, nhưng dù sao thì mặt anh ta cũng đã khôi phục không đến nỗi nào rồi.

Cô còn muốn tự mình đi cảm ơn anh hùng, song Mi Sên không cho. Anh nói loại yêu tu luyện huyết chú, là loại vô cùng cố chấp, có chấp niệm rất sâu với cái mình thích, không cho cô và anh ta có bất kì tiếp xúc nào nữa.

Hơn nữa, về sau anh cũng không cho cô đi theo anh nữa. Bất kể cô làm nũng, nói dối nịnh nọt đến đâu, anh cũng chỉ lạnh mặt nói không cho. Thế là cô lại phải sống cuộc sống trong viện uống trà ngắm hoa, có đôi khi nửa năm một năm cũng khó gặp được anh một lần.

83. Chương 83: Anh Hùng Chết Trẻ 4

Tư Chiến Thượng Thần như anh luôn luôn bận rộn. Còn Tất Phương Thượng Thần lại cực kì nhàn rỗi. Cho nên thỉnh thoảng anh ta cũng chạy tới Tư Chiến Thần Điện tâm sự và uống các loại trà với cô. Mi Sênh gặp Tất Phương ở đó mấy lần, sắc mặt không vui. Nhưng Tất Phương lại chẳng để ý, vẫn cứ kin tr lui ti khng ngừng.

Nhưng sau đó không biết Thiên đế nghĩ thế nào, lại ban chiếu mệnh đem cng chúa Bích Dao gả cho Tt Phong Thượng Thần. Cuối cùng sắc mặt của Mi Sênh cũng thay đổi. Mỗi lần gặp Tt Phong liền chúc mừng: “Bạn tin thật là phúc khí thật ư! Sau này c lẽ tu thân phải gọi bạn là Phò Mã rồi.” Tất Phương Thượng Thần liền bị mấy câu đó chọc cho giận đến phun máu. Tóc đỏ trên đầu cũng dựng đứng cả lên: “Mi Sênh, anh... khốn kiếp... không thể mang bị kịch để lại cho tôi ——” Tất Phương đã kêu lên như thế đấy.

Cứ thế mấy lần, hai người nhìn nhau đã có xu hướng thù hận. Mi Sênh vẫn quanh năm ở ngoài, cô vẫn cực kì nhàn chán. Một ngày Tất Phương Thượng Thần bỗng mang đến một cây táo, nói là để cho cô trồng ở trong vườn. Cô vốn không muốn nhận, cả một vườn hoa cổ xử lý đã mệt lắm rồi, sao phải thêm nữa?

Thế nhưng Tất Phương lại cười đến thần bí khó lường: “Thật không nhận?”

Cô lắc đầu: “Thật không nhận.”

Anh ta nói với vẻ vắn phần tiếc nuối: “Thật đáng tiếc. Cũng là cây táo thôi, nhưng là loại hiếm đấy.”

“Hả?” Cô vô đầu. Cho nên ở góc vườn của Tư Chiến Thần Điện liền có thêm một cây táo. Việc này cô không hỏi qua Mi Sênh. Trên thực tế có lẽ anh cũng chẳng nhớ là Tư Chiến Thần Điện có một cái vườn, đừng nói là trồng thêm một cây táo. Dù cho có trồng thêm cả vườn hoa loa kèn anh cũng chẳng biết.

Buổi tối hôm đó không hiểu sao anh lại trở về. Cô rất vui vẻ đang muốn pha trà, nhưng anh lại ôm cô đi ra khỏi Tư Chiến Thần Điện. Đây là lần đầu tiên cô được đi Ẩn Trì. Đó là dòng suối thánh trong truyền thuyết trước kia. Có tiên ti mở đường, anh không coi ai ra gì cứ thế ôm cô đi thẳng vào trong. Lặn trong làn nước ấm ở bên trong, anh dùng pháp lực che chở cho cô, cố gắng lịch sự cởi hết quần áo của cô xuống. Sau khi phát tay cho tiên ti lui xuống thì liền lộ ra bản chất lang sói, bổ nhào tới đè lên cô.

Anh chưa từng trực tiếp đi vào vấn đề như thế, nhưng cô cũng rất thích. Cuộc sống của hai người ở chung thì ít mà xa cách lại nhiều. Mỗi một khắc có anh kề bên đều là mộng đẹp của cô.

Anh vừa thở dốc vừa thì thầm nói nhỏ bên tai cô. Cô đưa tay vòng qua cổ anh, hơi nước nóng lượn lờ làm cho toàn bộ mọi việc dường như không chân thực. Không biết bao lâu sau, anh ôm lấy cô, nói dừng dừng: “Ta muốn đi ra ngoài một khoảng thời gian. Lần này. Có thể sẽ lâu một chút. Sau khi trở về chúng ta thành hôn nhé.”

Anh nói xong lại ôm cô vừa bắt đầu một vòng công kích mới. Cô khẽ cất giọng van xin anh: “Mi Sênh, cho thiếp đi cùng chàng được không?” Người ta nói, lúc phía dưới của nam nhân cứng rắn thì lòng dạ sẽ rất mềm yếu, sự thật chứng minh lời này chính là lừa gạt. Rõ ràng phía dưới anh cứng vô cùng, mà tâm địa lại tuyệt không mềm: “Quá mệt mỏi, không cho.”

Nhưng mà lần này anh đi lại qua rất nhiều năm. Cô thường ở trong vườn pha trà ngắm mây, nhìn mặt trời mọc mặt trời lặn, hoa nở hoa tàn. Có lần Tất Phương Thượng Thần tới chơi, nói rằng Mi Sênh ở nhân gian trị thủy, hôm qua đã phân tích cho Thiên đế ra sao thế nào. Cô hơi mơ hồ: “Hôm qua chàng có về sao?”

Tất Phương Thượng Thần nói rất vô tư: “Ừ đã về, tôi thấy anh ta viết phương án giải quyết, viết cũng khá có lý, nhưng công trình quá khổng lồ.”

Đôi mắt của cô đột nhiên cực kì chua xót: “Nếu như chàng đã về, tại sao chàng lại không đến thăm tôi một chút?” Cho nên cái người đang thao thao kia lại ngậm miệng, nhìn cô một lúc lâu, vội vã nói lời từ biệt rồi đi mất.

Ban đầu cô thường xuyên nằm mộng thấy anh, thấy nụ cười phong nhã ôn tồn của anh. Nhưng mà thời gian dần dần đã trở nên quá lâu. Cuộc sống một mình quả thật cũng hơi vất vả. Có đôi khi cô không về phòng, dứt khoát dựa vào ghế dưới tàng cây ngủ mất.

Sau lại thật sự quá nhàm chán, liền đi dạo đi dạo ở thiên giới. Cô thấy các tiên tì nhìn cô bằng vẻ mặt rất kì quái, rồi nhỏ giọng nói thầm các câu chuyện đàm tiếu. Cô biết anh đã trở lại, chẳng qua quá vội, nên vẫn chưa tới thăm cô.

Đàn ông đều nói anh là anh hùng, vì nghiệp lớn của thiên hạ này, bôn ba mệt nhọc. Chuyện anh đi qua cửa nhà mà không vào, bị thù dệt thành tích về người anh hùng tuyệt hảo, truyền tụng muôn đời. Chỉ có cô, trở thành người bị phụ nữ khắp tam giới chê cười. Một con chim sẻ, cho dù cánh cứng đến đâu, cũng không thể xứng đôi với vị Thượng Thần viễn cổ sáng chói như thế. Nhìn xem, không phải vẫn bị ghẻ lạnh đấy sao?

Đúng vậy thì cô cũng không buồn để ý. Các cô ấy thấy thế nào thì nói như vậy, cô cũng có thể giả vờ như người điếc mà không nghe. Nhưng mà cô vẫn không hiểu, trong chín vạn dặm trời đất này, anh cũng đã trở lại rồi sao không đi vào nhìn cô một chút? Cho dù chỉ là chào hỏi một chút cũng không làm; Cho dù chỉ là liếc cô một cái cũng không làm, là vì sao?

Anh đã không làm, tất cả mọi người ở Thiên giới đều biết anh đã trở lại, chỉ có cô là không biết.

Cô sống một ngày bằng một năm, không có ai nhìn thấy.

Vào lần thứ ba anh từ nhân gian về Thiên giới báo cáo, kẻ ngu dốt như cô, cuối cùng cũng triệt để tỉnh ngộ. Đây là một anh hùng thuộc về người trong thiên hạ. Kẻ hèn mọn như cô, cho dù là có tham luyện đến đâu, cũng không cạnh tranh được với nhân loại trong thiên hạ này!

Cô chỉ là một con yêu quái đạo hạnh nông cạn, hoàn toàn không có căn cơ. Nặc dù chưa bao giờ hại người, mặc dù kính yêu anh hùng như vậy, nhưng cô thật sự không thể chịu được nỗi đau khổ đứt ruột đứt gan của sự tương tư.

Cầm không nổi, cho nên chỉ có thể buông xuống.

Cho nên sau khi cô rơi lệ ở dưới tàng cây không biết bao nhiêu lần, chính vị anh hùng trong khu rừng mê trước kia, đưa tay lau nước mắt giúp cô, cô liền động tâm.

Mặt của anh vẫn kinh khủng như ban đầu. Nhưng hôm nay không hiểu tại sao, cô chợt biết được thì ra không phải là cô muốn một vị anh hùng. Cô chỉ hi vọng có một người có thể đối tốt với cô một chút, dành ra chút thời gian ở cùng cô.

“Nếu như không thích nơi này, tôi dẫn cô rời đi nhé.” Đầu ngón tay của anh ta dính nước mắt của cô, cứ nói như thế.

Cho nên cô ở Tư Chiến Thần Điện cầm giấy bút, nhiều năm không tập viết, nên chỉ có thể viết rất đơn giản: “Mi Sên, có lẽ chúng ta quay lại làm bạn bè thôi.”

Viết xong, cũng không thu dọn gì cả, liền theo vị anh hùng trong rừng của cô lưu lạc thiên nhai. Tư Chiến Thần Điện này ngay cả tôi tớ cũng không có, muốn đi ra ngoài thật sự vô cùng đơn giản. Trời xanh mây trắng, non xanh nước biếc ở ngay trước mắt, cô mới phát hiện thì ra mình cô độc là vì cô tự giới hạn phạm vi hoạt động của mình.

Mà khi đó, cô kéo đôi tay thô ráp ấm áp kia, ý nghĩ còn đơn thuần hơn cả động vật đơn bào, bỏ đi nguyện vọng về hôn lễ ban đầu. Cô cũng không biết ý nghĩa của nó như thế nào.

Mi Sên trở thành tấm gương điển hình của tam giới. Anh hùng mà người người ngưỡng mộ, đường đường là Thiên giới, làm sao có thể cho phép một người phụ nữ không tuân thủ nữ tắc, không biết xấu hổ như thế

hãm hại anh?

Cho nên cô liền thành một yêu nghiệt, bị ngàn người chỉ trích.

Nhưng mà nhiều năm trôi qua, một mình ở Tư Chiến Thần Điện cả ngày, nếu như cô chết, có khi xương cũng nát thành tro rồi. Anh hùng ở trong rừng vỗ về mái tóc dài của cô, nói hình như anh đã hại cô, hỏi cô có hối hận không?

Cô mỉm cười, cô dứt khoát.

Nhưng mà sau này cô mới biết, cái này không phải là hại anh hay sao?

Thái tử của Yêu giới, tự ý vào Thiên giới bắt cóc vị hôn thê của Tư Chiến Thượng Thần. Chính vì hai người mà Thiên giới và yêu giới suýt nữa xảy ra chiến tranh. Tư Chiến Thượng Thần và Tư Pháp Thượng Thần trở mặt thành thù. Cô và anh hùng bị hai giới đuổi giết, là mục tiêu chung của cả tam giới.

Mộng Cơ, trở thành mối sỉ nhục không ai muốn nhắc lại của hai giới Tiên - Yêu rất nhiều năm, là tội nhân thiên cổ chân chính.

84. Chương 84: Tiên Truyện: Anh Hùng Chết Trẻ 5

Bọn họ là những kẻ cố chấp, cho nên lúc ấy liền nắm chặt tay nhau. Và cứ thế ở cùng nhau bất chấp sống chết.

Nhưng mà cô thực sự đã đánh giá thấp năng lực của hai giới Tiên Yêu. Thiên hạ lớn như thế nhưng bọn họ lại ép tới từng bước, không cho cô một chút đất dung thân. Cuộc sống trên chạy không thể đẹp như c nghĩ. Những thân trang, trên nhỏ m họ đi qua, bởi vì c thìn binh đuổi theo lạm dụng pháp thuật nên người chết vì s.

Bọn họ mang theo dũng khí tự cho là đứng vững lòng kiên trì tìm vui từ trong nỗi khổ bị truy đuổi. Không còn nơi ẩn nấp chỉ chờ đợi thời khắc c chết phủ xung. Sau đ c một ngỳ, tọa kỵ của anh hùng trong rừng đã anh dũng hy sinh. Tam giới cũng suy đoán có lẽ bọn họ đã chết rồi. Chỉ là ràng buộc của cô với Mi Sên cho anh biết là cô chưa chết.

Khi anh đuổi tới, cô cũng kinh ngạc đến sửng sờ. Chỉ trong hai tháng ngắn ngủi mái tóc dài màu xanh của anh đã bạc trắng buông xõa xuống vai, mang vẻ thê lương vô cùng.

Anh lạnh lùng chặn đường bọn họ chỉ nói hai câu đã khiến sự nhiệt huyết bừng bừng trong lòng họ bị dập tắt nguội lạnh. Anh lại lạnh lùng nói với anh hùng trong rừng: “cậu yêu cô ấy, nên muốn cô ấy chết cùng cậu sao?”

Sau đó anh hùng của cô buồn bã cúi đầu, rồi lại ngẩng đầu nhìn Mi Sên cực kì bàng hoàng. Cô rất muốn an ủi anh. Cô nói cô tự nguyện. Mi Sên đang nhìn vào hư không lại quay về nhìn cô: “Tiểu Cơ, nàng xem đường đường là thái tử của Yêu giới, đã bị nàng dồn đến tình cảnh thế này.”

Khi đó anh hùng trong rừng của cô cả người đầy vết thương, áo xanh nhuộm máu. Mấy ngày liên tiếp liều mạng chạy trốn khiến anh ta như lưỡi dao sắc bén bị tuột chuôi. Bản thân cực kì nhếch nhác, suốt đường đánh đánh giết giết chỉ vì sự tùy hứng của cô. Nhìn vào ánh mắt của anh khiến cô cũng dao động.

“Trở về đi.” Gió thổi tung mái tóc trắng, Mi Sên vươn đôi tay về phía cô trong khoảng không, nói gần như hứa hẹn: “Ta đảm bảo cậu ta sẽ không sao.”

Cô quay lại nhìn anh hùng của mình, anh xoay người tức tối nện một quyền lên cái cây to bên đường. Cành cây gãy văng khắp nơi, rồi cười vang lên như thể tự giễu: “Ta vô dụng, căn bản là ta không bảo vệ được nàng.”

Trong nháy mắt, máu chảy ròng ròng trên mu bàn tay. Lần đầu tiên trong đời cô cảm thấy đau lòng.

Cho nên cô chấp nhận đi theo Mi Sên trở về. Cuộc bỏ trốn lần này của cô xem như thành trò cười cho cả tam giới. Đáng tiếc giờ cô đã hờ hững. Dù sao cũng đã bị chê cười nhiều rồi, có thêm lần này cũng chẳng sao. Tư Chiến Thần Điện xuất hiện trước mắt cô, cô cảm thấy bất lực, cảm thấy mình giống như con khỉ trong lòng bàn tay anh. Cả đời này, vĩnh viễn vĩnh viễn cũng không trốn thoát được nắm ngón tay của anh.

Chiều hôm đó anh lại trầm mặc đến kì lạ. Trước kia lúc hai người ở chung, anh sẽ hài hước kể rất nhiều tin đồn thú vị để chọc cho cô cười. Cô cũng sẽ rất hiền hậu đoan trang hứng tuyết pha trà, dịu dàng chờ đợi anh. Nhưng mà sau khi xa cách nhiều năm, hai người cũng không nghĩ tới việc phá vỡ sự trầm mặc này nữa.

Buổi tối anh ôm cô ngủ, nhưng cũng không làm gì với cô. Cô vẫn tỉnh táo, quá nửa đêm mới mơ màng ngủ thiếp đi. Sáng hôm sau tỉnh lại, anh vẫn còn giữ nguyên tư thế ôm cô như cũ. Cô ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt màu băng lam của anh. Vẻ mặt của anh vô cùng dữ tợn: “Sau này còn dám gặp Lệ Vô Quyết lần nữa, ta sẽ lột da hân!” Nói xong lời này anh lại có vẻ hơi ảo não, nằm sát lại ôm chặt lấy cô: “Thật đáng chết. Biết rõ nói những lời này sẽ chỉ làm chúng ta càng ngày càng xa. Ta.”

Cô cho là cô đã không còn yêu anh nữa. Lúc cô đi theo anh hùng của mình rời khỏi thiên giới này, cô cho là thời gian dài chờ đợi trong cô đơn đã làm cô dần hết yêu anh. Nhưng khi anh lại xuất hiện trước mặt cô, lại ôm cô rồi nói những lời đó, cô mới hiểu rằng hóa ra cô chỉ tự lừa gạt mình thôi.

Cô thích anh ôm cô như vậy, vẫn tham lam say đắm ánh mắt và sự dịu dàng của anh. Vung đao lên nhưng lại không thể chặt đứt sợi tơ này. Cho nên rốt cuộc không thể không thừa nhận con người của cô chỉ là một kẻ già mồm giả tạo. Nghĩ đến anh hùng đã bỏ ra nhiều thứ vì cô thật là không đáng.

Không biết anh dùng biện pháp gì, cuối cùng tam giới cũng hủy bỏ việc lùng giết cô. Anh hùng của cô cũng đã trở lại yêu giới, đáng tiếc cái người được Yêu vương vô cùng thương yêu kia lại bị lệnh cưỡng chế không thể ra khỏi yêu giới nữa bước. Từ nay về sau cô cũng không thể gặp mặt anh ta nữa.

Mi Sên đã xin thiên đế vài lần về hôn sự của cô và anh. Nhưng cuối cùng vẫn phải bị gác lại. Tất cả mọi người đều không tán thành việc anh lấy cô. Anh làm trái thiên quy đưa cô về, cuối cùng lại không thể xoay chuyển ý định trì hoãn của thiên đế. Từ đó, cô chỉ có thể ở lại quý phủ của anh với thân phận là thị thiếp.

Đây thực sự là một danh phận rất thấp kém. Thậm chí so ra còn kém cả tiên tỳ. Nhưng cả Tư Chiến Thần Điện cũng chỉ có hai người là cô và anh. Coi như là thấp hơn nữa cũng chẳng để so với ai. Cho nên cuộc sống của cô cũng chẳng có gì khác với quá khứ.

Sau này anh cũng không đi xa nữa. Thời gian ở bên cạnh cô dần dần nhiều lên. Nhưng anh vẫn rất không vừa mắt Tất Phương Thượng Thần. Ngày nào hai người này cũng phải gây chuyện với nhau, lúc nóng giận còn có thể đấu phép nữa. Vì là đồng liêu nên quy định của thiên giới là đồng liêu thì không thể đánh nhau. Nên hai người tỉ thí thuật cười mây, ước định ai tới Thanh Khâu trước là thắng.

Kết quả. Đương nhiên là Tất Phương Thượng Thần thua, nhưng mà anh thắng cũng chẳng quang minh chính đại gì. Chúng thần tiên bàn luận rằng Tư Pháp Thượng Thần đã đi trước một bước, mà Tư Chiến Thượng Thần đuổi theo rất nhanh. Lúc hai người sắp tới Thanh Khâu, anh liền thừa dịp bất ngờ đập cho Tất Phương Thượng Thần rơi xuống biển. =

Thế mà anh lại hết sức thoải mái an tâm: “Nói người nào tới Thanh Khâu trước là người thắng, cũng đâu có nói là không được đập người ta đâu!”

Cho nên mới nói, đâu phải anh muốn đấu phép, chẳng qua muốn trả thù mà thôi.

Mà điều làm cho người ta kỳ quái chính là, Tư Pháp Thượng Thần lại không hề đi lên, cứ một mực ở lại phạm giới tới một năm. Thiên đế dùng bao nhiêu cách cũng không có hiệu quả, đành phải phái thiên binh đi lôi anh ta về. Lúc ấy anh ta mới cực kì miễn cưỡng đi ngược về Thiên giới, nhưng còn kéo thêm một cô gái tên là Trình Linh lên theo.

Chúng thần tiên ai cũng thấy lạ, không có chuyện gì cũng tập nập ra vào Tư Pháp Thần Điện. Giả vờ đi bàn chuyện công sự, nhưng mà lại dùng ánh mắt cú vọ nhìn cô gái kia.

Đương nhiên Mi Sên cũng dẫn cô đi xem. Người kia là một cô gái phạm trần, vẻ ngoài cũng không phải là xuất sắc, nhưng vô cùng thanh tú. Trong hình dung của cô, Tất Phương Thượng Thần luôn luôn dịu dàng

như nước, nhưng mà có lần Mi Sên lại lẩm bẩm: “Như nước? Nước sôi à?”

Quả thật cô gái này bên ngoài hết sức dịu dàng, tính tình lại cực kì nồng nhiệt. Thường xuyên không nói không rằng đánh cho Tất Phương Thượng Thần tóc đỏ bay tứ tán, rồi bù (Tất Phương là một loại chim). hình tượng một đời của Thượng Thần Không còn sót lại chút gì.

Mà Tất Phương Thượng Thần dường như là cực kì thích chuyện này, thường xuyên đối nghịch với cô ấy, khiến cho cả Tư Pháp Thần Điện gà chó không yên.

Nhưng dù náo loạn thế nào, hai cô cũng thường xuyên ở cùng nhau. Có lẽ là vì quá buồn chán nên hai người thành bạn bè thân thiết. Càng ở chung với cô ấy lâu, lại càng phát hiện là tâm tư của cô ấy rất đơn thuần. Đặc biệt rất nghe lời người khác.... Chẳng qua Tất Phương Thượng Thần lúc ở trước mặt cô ấy quá mức đáng đánh mà thôi.

Tình cờ nói về chuyện hai người quen biết nhau, đó chính là khi Tất Phương Thượng Thần bị Mi Sên đá rơi xuống biển, lại không biết bơi. - -

Lúc ở phạm trần thì không thể tự tiện sử dụng tiên thuật. May mà làm Thượng Thần cả đời cũng không yếu ớt đến mức bị chết chìm, trôi đi hai vạn hải lý rồi cũng lên bờ. Một mối như gãy xương gãy cốt, đang bò lên trên ghềnh đá thử thì đã bị Trình Linh cấp cứu như người chết đuối.

Mà Tất Phương Thượng Thần đúng là tâm lý ham chơi. Thấy có người tới cứu, mà còn lại là một cô gái xinh đẹp nên liền giả bộ bất tỉnh, lừa người ta hô hấp nhân tạo. =

Trêu đùa nhón nháo mấy phen nên nảy sinh tình cảm, thế là Trình Linh đi theo anh ta lên Thiên giới này.

Trong trường hợp như thế này, bọn họ cũng vô cùng lo lắng. Ngay cả cô là yêu tinh của tộc hoa sơn trà còn bị Thiên giới bài xích như thế. Thì người phạm như Trình Linh muốn đặt chân được ở Thiên giới này, sợ là còn khó hơn. Hơn nữa Tất Phương Thượng Thần đã có hôn ước với công chúa Bích Dao. Tính tình của công chúa Bích Dao chúng thần của Thiên giới đều biết, làm sao chịu bỏ qua cho Trình Linh chứ?

Cô cũng không biết phải nói thế nào với Trình Linh. Đoán là chắc Tất Phương Thượng Thần cũng đang nghĩ cách, nên cô thường đến chơi với Trình Linh. Thỉnh thoảng Trình Linh cũng tới Tư Chiến Thần Điện. Trình Linh chơi đàn rất hay, biết rất nhiều chuyện lý thú của loài người. Nên hai người vừa gặp đã thân, trò chuyện với nhau rất vui.

Mặc dù Mi Sên cực kì không ưa Tất Phương Thượng Thần, nhưng nói chuyện với Trình Linh cũng rất nhỏ nhẹ hòa nhã. Nghĩ cũng đúng thôi, anh không quen để phụ nữ nhìn sắc mặt mình mà suy đoán. Cô biết Thiên giới không hề yên tĩnh như vẻ ngoài. Công chúa Bích Dao mấy lần tới Tư Chiến Thần Điện tìm Trình Linh, đều bị Mi Sên lạnh lùng ngăn cản. Có lần còn bị chọc đến phát khóc bỏ chạy về.

Linh Nhi kể rằng anh nói với người ta: Mấy ngày không gặp thấy khí sắc công chúa thật tốt. Mấy ngày nay ăn rất ngon miệng đúng không? Công chúa Bích Dao ngúng nguẩy khinh bỉ. Anh lại nói tiếp: nhìn thân hình cô thế này, chắc cũng mập lên 20 cân rồi nhỉ?

Công chúa Bích Dao nổi tiếng là thích đẹp, muốn phát giận lại e ngại anh cũng chưa nói gì vô lễ. Thế là giận đến phát khóc.

85. Chương 85: Tiền Truyện: Anh Hùng Chết Trẻ 6

Vốn dĩ chuyện vẫn còn chưa có lối thoát, nhưng sau khi công chúa Bích Dao thất cổ tử tử, chuyện này lại bị đưa lên thớt.

Tư Pháp Thượng Thần trở mặt với Thiên Đế. Mi Sên phải thuyết phục Thiên Đế để cho công chúa Bích Dao và Trình Linh mà cùng gả cho Tất Phương, cùng lắm thì công chúa làm vợ cả là được rồi. Nhưng Tất Phương Thượng Thần lại kiên quyết cự tuyệt. Mi Sên hờ hững nói: “Đối nghịch với người ta như thế có

gì tốt?” Tất Phương Thượng Thần cười lạnh: “Chuyện của tôi không khiến anh lo liệu, nước sông ba ngàn gáo, Tất Phương chỉ lấy một gáo này thôi.”

Kể thì muốn tiến, kể không chịu lùi. Lúc ấy hai bên căng thẳng, cuối cùng Thiên Đế mất hết mặt mũi, Vương Mẫu lại càng xót con gái của mình, liền hận Tất Phương Thượng Thần đến nghiêng răng. Nếu Trình Linh hỏi công chúa Bích Dao có tổn thương gì không, thì Tất Phương Thượng Thần liền cười lạnh: “Cô ta dù sao cũng là thượng tiên, treo người lên một sợi dây thừng làm sao mà chết được? Nếu cô ta thực sự muốn tìm cái chết, ta cũng có thể giúp một tay.” Mi Sênh còn định nói nữa, Tất Phương lại trừng mắt nhìn Mi Sênh, lại nói: “Nếu có người khuyên anh để cho Tiểu Cơ nhà anh cùng gả với công chúa Bích Dao, anh có đồng ý không?”

Thế là Mi Sênh cũng không thể nói gì được nữa.

Đến đây, không ai chịu tiếp tục khoan nhượng.

Cứ thế âm ỉ rối loạn suốt mấy tháng, sau đó Thiên Đế bắt đầu chuyện Tất Phương công khai kháng chỉ, lại sợ chọc giận Tất Phương nên điều đi tới nơi khác. Thượng thần viễn cổ ở thiên giới cũng thật phiền. Nhưng mà vẫn chưa tìm ra cách nào. Khó xử một thời gian rồi mới giao cho Tất Phương hạ phàm lịch kiếp. Người sáng suốt sẽ nhìn ra, lời này là thể hiện thiên giới đã thỏa hiệp rồi. Mộng Cơ cũng thở phào một hơi, cô rất thích Tất Phương Thượng Thần, cũng rất thích Linh Nhi. Tất nhiên cô vui vẻ khi bọn họ có thể ở bên nhau.

Mi Sênh định tranh thủ đưa Linh Nhi tới ở Tư Chiến Thần Điện, nhưng Vương Mẫu nương nương lại nói: “Nếu Tư Pháp thượng thần lịch kiếp thành công, Trình Linh sau này sẽ là chính thê của anh, ở Tư Chiến Thần Điện sẽ làm người ta chê cười.” Sau đó lại nói ra mấy lời xỉa xói: “Huống chi trong phủ cậu còn có một thị thiếp ti tiện. . . .” Cô cảm thấy buồn phiền. Dù là ai nghe người ta nói vậy cũng không thể vui được. Cũng may bà vừa nói thể lại nhìn thấy ánh mắt Mi Sênh nên đã dừng lại.

Mi Sênh nắm chặt tay cô, giọng nói lạnh đậm chưa từng thấy: “Tất Phương mặc dù luôn luôn không đứng đắn, nhưng tính tình anh ta ra sao nương nương hẳn là biết rõ. Nếu Trình Linh có chuyện gì, cũng không dễ giải quyết đâu.”

“Cậu lại dám uy hiếp ta? !” Vương Mẫu nương nương nhún mày, nhưng khí thế cũng yếu đi một phần: “Chuyện này Bổn cung tự nhiên hiểu rõ ràng. Người đâu, đem Trình Linh tới Quảng Hằng Cung. Trước khi Tư Pháp thượng thần trở lại, cô ấy sẽ do Hằng Nga tiên tử trông nom, không có chỉ, không được bước ra khỏi Quảng Hằng Cung một bước.”

Cô vẫn còn bận tâm thì Mi Sênh cúi đầu cầm tay cô kéo vào lòng, khẽ cất giọng nói: “Hằng Nga tiên tử trời sinh dịu dàng, tâm địa cũng tốt vô cùng. Yên tâm.”

Cô chỉ có thể gật đầu. Cũng chính vì cái gật đầu này đã làm cho cô hối hận rất nhiều rất nhiều năm. Đến giờ nghĩ lại, có lẽ mọi đau khổ đều bắt đầu từ đó.

Sau đó là chuyện bão táp mà mọi người đều biết. Công chúa Bích Dao bức tử Trình Linh, bọn họ tổn hao rất nhiều công sức cũng không cứu vớt lại được hồn phách của cô ấy.

Người phạm thật quá mức yếu ớt ở thế giới này.

Thiên Đình biết rõ Tất Phương Thượng Thần cũng không phải là người dễ đối phó như vậy, liền vội vàng tìm cách sửa lại mệnh kiếp của anh ta. Có ý đồ thừa dịp thân thể thượng thần của anh ta chưa sống lại thì giết chết anh ta đi. Nhưng lại không nghĩ tới lần này Tất Phương lại đầu thai vào đế vương của nhân gian. Sau khi biết chân tướng cũng vẫn làm đế vương, trở thành thánh ma nguyên thai.

Chúng thần trên thiên giới xúi giục Thiên Đế ngự giá thân chinh để tạo uy cho Thiên giới. Mi Sênh lại phản đối. Dù sao thánh ma nguyên thai cũng không đơn giản như vậy. Tất Phương vốn đã là thượng thần viễn cổ, một khi thành ma, nhất định Ma tộc sẽ tôn anh ta lên đầu. Tất Phương mặc dù là quan văn nhưng cũng nhiều mưu lược, trận chiến này nhìn qua thiên giới người đông thể mạnh, song kì thực rủi ro rất lớn.

Chúng thần xem thường thậm chí nói cùng lắm là Mi Sênh nói quá lên để tranh công thôi. Bộ hạ đã ra tay thì làm sao không giải quyết được?

Thế là Thiên Đế điều binh. Mi Sênh liên tục ngăn cản bị Thiên Đế ra chiếu giam lỏng. Anh bắt đầu triệt để thất vọng với thiên giới cũng là từ lúc này. Anh không còn chú tâm vào công vụ nữa. Đường như là ngày nào cũng ở bên cô, mỗi lần triển miên đều kéo dài rất lâu. Cũng chính vào lúc đó anh phát hiện ra huyết Liêm Tuyền ở cổ họng của cô cực kì nhạy cảm. Sau này thường lấy thế làm vui cứ trêu chọc cô.

Sau đó quả nhiên Thiên Đế thân chinh gặp nạn, trúng kế của Tất Phương Thượng Thần. Mấy chục vạn đại quân bị ma quân vây khốn, tử thương vô số. Vô cùng bất đắc dĩ mới cầu cứu Mi Sênh, kêu anh ngay lập tức chạy tới cứu viện.

Mi Sênh vốn không quá quan tâm tới chuyện đánh nhau. Nhưng lúc đi thấy tàn binh khắp nơi vẫn nổi giận. Anh chỉ trích Thiên Đế coi thường nhân mạng, lời nói chẳng nề nang gì. Cô chỉ nghe người ta nói thôi cũng có thể tượng tượng ra, anh đã không giận thì thôi, nếu giận dữ thì rất là đáng sợ.

Người ta nói cảnh đó cứ như là ông già giáo huấn con trai. Có lẽ chuyện này đã khơi lên sát tâm của Thiên Đế. Ông ta sống ở Dao Trì đã nghe quá nhiều lời êm tai, chưa từng có người không nề mặt như thế.

Thực lực của Tất Phương Thượng Thần vốn đã cao, giờ lại tu thành thánh ma nguyên thai. Cô sống trong Tư Chiến Thần Điện, vừa lo cho Mi Sênh, vừa lo lắng cho Tất Phương. Cứ thế chiến tranh mấy tháng, anh cũng thay đổi chiến thuật. Trong lúc tranh đấu đã nhốt nguyên thần của Tất Phương Thượng Thần vào lò Phần Thiên ở Vô Hận Thiên. Nhưng nhớ tới tình đồng liêu nên cũng không luyện hóa Tất Phương.

Cô cứ cho là anh sẽ không bao giờ trở về nữa. Cô không hề nghi ngờ rằng anh sẽ vì dừng trận chiến này mà hi sinh tất cả, kể cả tính mạng anh. Nhưng khi anh trở lại, mặc dù chỉ còn vẹn vẹn một phần tư nguyên thần, đã cực kì yếu ớt, nhưng dù sao cũng là trở lại rồi. Anh dùng thân thể đầy vết thương ôm cô trong lòng, nói cho cô biết rằng chúng sinh của thiên hạ này có thể làm cho anh hao phí hết tâm huyết. Nhưng muốn lấy được cái mạng của anh, chỉ có thể là người phụ nữ của anh thôi. Cô rất thỏa mãn, nếu như anh còn nhớ để lại một phần tư cho cô, thì thế là đủ rồi.

Đến ngày hôm sau Thiên giới có yến tiệc, anh vốn bị thương có thể từ chối không đi, Nhưng Thiên Đế cứ liên tục giục giã, cuối cùng anh cũng phải đi. Không bao lâu sau có thiên binh vào bắt cô, không nói gì trực tiếp giải tới Lăng Tiêu bảo điện. Lúc ấy bốn phía đã hỗn loạn, trên người anh chỉ chít vết thương, máu nhuộm cả tấm áo bào. Nhưng anh vẫn nắm cổ kiếm, tóc bạc xòa ra, sát khí bốn phía.

Đó là Tư Chiến Thượng Thần mà cô hoàn toàn chưa từng thấy qua. Cho dù chỉ còn một phần tư nguyên thần nhưng cũng cực kì ngạo nghễ. Chỉ một ánh mắt cũng khiến người ta kinh sợ. Nhưng con người màu băng lam lúc thấy cô lại có tia do dự, giọng nói của anh khàn khàn nhưng vẫn có thể thấy được sự dịu dàng ngày xưa: “Dừng sợ, không có chuyện gì.”

Sự tự tin cổ chấp này cho cô thêm dũng khí. Cô gật đầu. Thật ra thì cũng chẳng có gì đáng sợ cả, anh đang ở trước mặt cô rồi.

Trên Tru Tiên đài, Thiên Đế hứa hẹn chỉ cần anh nhảy xuống, sẽ thả cho cô một con đường sống. Cho nên cô hoàn toàn thất vọng với cái Thần giới này. Mặc dù trước giờ cô cũng không quá kì vọng vào bọn họ.

Cô nhìn anh lắc đầu, anh vốn là Tư Chiến Thượng Thần, muốn chết cũng phải là chết trong chiến trận chứ? Huống hồ anh chết rồi, không cần nói họ có giữ chữ tín hay không thì cô cũng chẳng thiết sống nữa.

Anh đứng trên Tru Tiên đài nhìn xuống dưới vực sâu, sau đó quay lại nhìn cô: “Thật ra sao ta lại không hiểu rõ ý nàng chứ? Tiểu Cơ, ta đồng ý chờ khi đẹp yên thiên hạ rồi chúng ta sẽ tìm một nơi an tĩnh để sống cùng nhau. Chúng ta cùng đi ngao du trong tam giới ngũ hành. Dù ai cũng không thể chia cách chúng ta”

Anh kiên quyết nói xong những lời như thế. Cô biết là anh muốn bảo vệ cô. Nếu như anh chưa chết, thiên giới vẫn còn sợ sức mạnh thâm hậu của anh nên có thể giữ cô lại. Nhưng nếu không còn thì cũng chẳng cần thiết nữa: “Chàng còn nói dối. Ngay lập tức chàng sẽ chết mất.”

Anh cười khê, một khắc kia hình ảnh anh tóc bạc mắt lam, áo bào trắng nhuộm máu đã trở thành thần thoại lưu truyền hàng ngàn hàng vạn năm của Thiên giới: “Sao ta lại chết? Mi Sênh cần giữ lại đôi mắt này để miêu tả phong cảnh của thiên hạ; Mi Sênh cần giữ lại đôi chân này để đẹp yên tam giới ngũ hành;

Mi Sênh cần giữ lại chiếc lưới này để thuật lại kỳ thú xưa nay; Mi Sênh cần giữ lại cái mạng này để cùng nàng chia sẻ ngàn vạn năm cô độc tịch mịch.”

Có lẽ là quá nhập tâm, nên cô không cảm thấy những lời này buồn nôn. Cô cố không rơi lệ chỉ tha thiết nhìn anh. Anh thu cổ kiềng lại, khẽ nói: “Đúng ra lúc trước ta không nên cố gắng giữ lấy nàng. Quay đầu đi, đừng nhìn nữa.”

Cô liền quay mặt đi, trong mắt ngấn nước. Anh nghiêng mình nhảy xuống. Từ nay về sau, gặp nhau chỉ là giấc mộng.

Mi Sênh, nếu chàng thật sự có thể trở lại, đời sau ta tất sẽ vì chàng, bảo vệ tất cả sự tịch mịch này của thiên hạ.

86. Chương 86: Cẩm Chó Và Thanh Dương Tử Bước Vào

“Ông nói xem, chúng ta làm cách nào để đi vào?” Bên ngoài Nam Thiên môn có hai vị thượng thần viễn cổ đang núp trong bóng tối bàn luận xôn xao.

“Tôi cảm thấy cậu cứ quang minh chính đại mà vào.” Lão đạo mặc áo bào màu trắng nói giọng thâm trầm.

“Không được, nếu như tôi cứ vậy đi vào, cô ấy sẽ hỏi viên Tự Hồn đan này là từ đâu tới.” Một đạo sĩ tóc trắng không hề do dự bỏ đi ý kiến này. Lão đạo mặc áo trắng móc ra một quyển sách cổ, lật ào ào một trận: “Biện pháp thì có rất nhiều loại, một là chúng ta hái hết toàn bộ hoa sen của Dao Trì, xếp thành trái tim, sau đó đứng cạnh hết to ‘ta yêu nàng ——’. Như thế nào, như thế nào? Lãng mạn không?”

Đạo sĩ tóc trắng: “.”

Lão đạo áo trắng vội vàng lau đi lớp mồ hôi lạnh dưới mái đầu bạc: “Ặc, còn có biện pháp còn có biện pháp.” Nói xong lại ào ào lật sách: “Có. Hoặc là cho người thổi ngọc tiêu, cậu ở ngoài Nam Thiên Môn hát một bản tình ca. Đây, dưới đây còn nhiều lắm, cái gì mà nàng là gió ta là cát, cái gì mà em gái ngồi mũi thuyền, anh trai đi trên bờ, cái gì mà nàng hỏi ta yêu nàng có sâu đậm không, ta yêu nàng có.”

Chưa nói xong, đạo sĩ tóc trắng đã ngẩng đầu cực kì thành khẩn nghiêm túc nói: “Đạo hữu, bản đạo cảm thấy ông nói vô cùng có đạo lý, dám làm dám chịu mới là nam tử hán. Bản đạo tốt nhất là chính đại quang minh đi vào.”

Lão đạo mặc áo trắng: “? ? ? ?”

“Vị bạn tiên, xin bẩm báo với Thất Dạ Thiên Quân, có. Có Thanh Dương Tử cầu kiến.” Đạo sĩ tóc trắng nói lời cực kì khách sáo. Thiên tướng đứng ngoài cổng Nam Thiên Môn đã đổi lại toàn bộ, hiển nhiên là không nhận ra anh. Nhưng cũng biết tu vi sâu không lường được của anh, lại trông có vẻ giống với thảo tình ở Bích Lạc Hải lúc trước: “Thiên Quân xưa nay cực ít gặp khách, nếu đạo trưởng thật có chuyện quan trọng, thì đạo trưởng có thể đi thông báo với Nhiếp Chính điện hạ.”

Lời này vừa nói ra, người tóc trắng nhú mày: “Nhiếp chính điện hạ? Là Mạc Hồ sao?”

Thủ vệ liền biến sắc mặt: “Kính xin đạo trưởng đừng gọi thẳng tục danh của Mạc đại nhân, chẳng lẽ đạo trưởng từ bên ngoài tới sao?”

Tóc trắng không kiên nhẫn nổi, nhưng được giáo dục rất tốt nên anh uể uải chuyển quanh co lòng vòng một hồi mới nói ra những lời không kiên nhẫn: “Bản tăng đến từ Đại Đường đông thổ, đi Tây Thiên bái Phật cầu kinh.”

Trên trán lão đạo áo trắng đã có một lớp mồ hôi lạnh. Sự thật chứng minh là thủ vệ Nam Thiên môn quá thành thật, anh ta khách sáo chấp tay: “Thì ra là thánh tăng trong truyền thuyết, không nghĩ tới là có thể gặp ở chỗ này. Thật là thất lễ, thất lễ. Chỉ có điều thánh tăng ngài đi Tây Thiên mà đi hướng này thì ngược rồi !”

Trán lão đạo áo trắng lại đổ mồ hôi. Đạo sĩ tóc trắng: “.”

Hai vị thượng thần Viễn cổ cùng trầm mặc một lúc, cuối cùng lão đạo áo trắng hỏi: “Nhiếp Chính rốt cuộc là người nào?”

Đối phương cuối cùng cũng nói một câu: “Nhiếp Chính là Lệ Vô Quyết điện hạ.”

Cho nên, tóc trắng liền nổi giận! ! !

“Làm, phiền, đi, vào, bấm, báo.” Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói từng chữ một.

Lão đạo áo trắng vội kéo ống tay áo anh: “Tĩnh táo một chút, tĩnh táo một chút!”

“Tĩnh táo? ?” Đạo sĩ tóc trắng chỉ vào đầu mình phần hện bất bình: “Nhìn trên đầu tôi xem, nhìn trên đầu tôi xem, làm sao tôi có thể tĩnh táo được? ? !”

Lão đạo áo trắng bất đắc dĩ, buông tay nói thầm: “Dù sao đội lá sen lên đầu cũng xanh lắm rồi.”

Đạo sĩ tóc trắng: —

Lúc thủ vệ đi bấm báo trở về nhìn thấy đạo sĩ tóc trắng đang đánh lão đạo áo trắng, vội ho khan rồi cung kính nói: “Quấy rầy thánh tăng dạy dỗ đồ đệ rồi, Nhiếp Chính ời hai vị.”

Hai thượng thần viễn cổ khóc trào máu.

Lúc này Nhiếp Chính đang ở Lăng Tiêu bảo điện xử lý công văn, thủ vệ lại báo là có thầy trò Đường Tam Tạng cầu kiến. Anh liền nghĩ thầm, Đường Tăng này không ở Tây Thiên làm Phật đi, chạy tới Lăng Tiêu bảo điện làm gì?

Cho đến khi hai người tiến vào anh đột nhiên lại có ý muốn đá cho cái tên thủ vệ vừa đi thông báo kia đến thẳng trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn ở Tây Thiên luôn. =

“Không ngờ là Tư Chiến Thượng Thần lại nghĩ không thông đến mức xuất gia làm sư rồi.” Anh đặt bút son trong tay xuống, giọng nói lạnh như băng. Số lần hai người gặp nhau cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Nhưng anh không hề có chút cảm tình nào với người này. Vài ngàn năm trước anh thua đau đớn là vì thua hàng vạn năm tu vi của Mi Sênh, chỉ có thể để cho Mi Sênh dắt Mộng Cơ đi. Sau lại vì tiền đồ của mình mà thuyết phục cô bỏ mình.

Thật ra thì đối với cô gái này, anh cũng không thể nói là yêu hay không yêu. Khi đó cô vô cùng trong sáng khiến anh có thể nhận ra ngay trong cung Yêu Vương. Anh là hoàng tử ở trong cái thế giới kẻ lừa người gạt rất hiểm khi nhìn thấy ánh mắt ngây thơ như thế. Sau khi rời khỏi cô, anh cũng từng yêu một cô gái. Anh đã từng nghĩ có lẽ anh chỉ yêu việc chiếm hữu sự trong sáng của cô, cho nên không chịu được khi thấy cô khổ sở, chỉ thế mà thôi.

Nhiều năm sau này khi cô cứu sống anh, hai người mới phát hiện ra lúc đó bọn họ chỉ sưởi ấm lẫn nhau, chỉ là ủ ấm. Không phải là tình yêu.

Ở cô đã mất đi điều này, cũng mất đi buồn vui.

Đã biết Nhiếp Chính điện hạ không thích người tóc trắng, thì làm sao người tóc trắng thích anh được. Mà người tóc trắng trước mắt này lại có vẻ rất xúc động, vèo một cái rút cây trâm cài tóc của lão đạo áo trắng. Lão đạo áo trắng kinh hoàng: “Cậu muốn làm gì?”

Đạo sĩ tóc trắng lườm Nhiếp Chính điện hạ đến đỏ cả mắt “Tôi đâm chết hán trước đã!”

Lão đạo áo trắng bất đắc dĩ nói: “Nếu như cậu đã thương cậu ta, cô ấy sẽ không bao giờ ... tha thứ cho cậu nữa đâu. Mà, cậu muốn đâm chết người ta thì lấy trâm của tôi làm gì?”

Đạo sĩ tóc trắng quay đầu nhìn lại rồi thở dài một tiếng thật trầm: “Nếu như bản đạo giết hán, cô ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho bản đạo nữa. Cho nên bản đạo chẳng còn cách nào khác, đành phải mượn trâm của đạo hữu.”

“Mi Sênh! ! Cậu. Cậu.” Lão đạo áo trắng méo xệch cả miệng: “Đúng là đáng cô đơn cả đời mà!”

Đáng tiếc đạo sĩ tóc trắng đã miễn dịch với mấy lời chửi rủa này: “Người phụ nữ của tôi ở đây, làm sao tôi lại phải cô đơn cả đời.” Anh lại quay đầu nhìn Nhiếp Chính ở trên điện lần nữa: “Mặc dù giết cậu cô ấy sẽ giận, nhưng nếu không đánh cậu, làm sao mà cô ấy chịu ra ngoài?”

Khi đó Thất Dạ Thiên Quân đang ở trên ghế dựa của thư viện cao nhất nghe Lan Y kể chuyện xưa. Đây là thư viện chuyên dụng của cô, bên trong không hề giống thư viện của Thiên Đế giả bộ bày đủ thứ sách Tứ Thư Ngũ Kinh, đạo đức luân thường. Ở đây chỉ bày một ít dã sử, truyền kỳ, chuyện xưa, hay là lời nói lưu hành ở dân gian.

Lan Y đọc Chiến Quốc Sách cho cô nghe. Cô chẳng có hứng thú gì, chỉ tương đối quan tâm với dã sử vớ vẩn, cho nên mở miệng: “Cái bộ Tình sử đẹp của các vị thần kia vẫn chưa được chuyển đến sao?”

Lan Y lắc đầu, lại nhớ ra cô không nhìn thấy, mới mở miệng nói: “Không có, sách kia không phải lần trước Nhiếp Chính điện hạ đã đọc xong rồi sao.”

Thất Diệp liền phát tay: “Vậy hôm nay tới đây thôi.”

Đang đứng dậy muốn đi, phía ngoài liền có thiên tướng báo lại: “Khởi bẩm Thiên Quân, có hai người tự xưng là từ Đông Thổ Đại Đường, đi Tây Thiên bái Phật cầu kinh đang đánh Nhiếp Chính điện hạ.”

“Là Đường Tam Tạng và Đấu Chiến Thắng Phật sao? Hai người này không ở Tây Thiên niệm kinh đi, lại dám đến nơi này của bốn quân mà quấy rối là sao?” Cô búng tay, Dao Phi vút lên bay từ xa đến gần, dừng lại trên vai cô. Thần sắc cô lạnh lùng, cất tiếng nói hờ hững: “Đã thương nhiếp chính đại thần của trẫm, tội không thể tha!”

Lan Y hơi sợ Thất Diệp hiện tại. Mặc dù biết cô ấy sẽ không làm hại mình, nhưng đó là một nỗi sợ từ sâu trong lòng. Trước kia lúc cô ấy tức giận, có trợn mắt, có nhíu mày, nhưng bây giờ chỉ có sự lạnh lùng đi vào lòng người thôi.

Mọi người vây quanh cô đi tới Lăng Tiêu bảo điện. Nhiếp Chính đã bị đánh ột trận hơi mệt. Đây chính là nỗi buồn của kẻ không tài giỏi bằng người ta. Nhưng anh vẫn duy trì khí khái uy vũ không khuất phục của nam tử hán cùng quyết tâm đánh không lại cũng phải cắn lại hai cái.

“Dừng tay!” Thất Diệp quát lạnh một tiếng, cắt đứt trận đấu đặc sắc này. Lăng Tiêu bảo điện an tĩnh ngay lập tức. Đạo sĩ tóc trắng chậm rãi ngừng đầu. Áo bào đen của cô đã bị đổi thành màu vàng nhạt, tơ vàng chảy xuôi mang theo ánh mặt trời. Làn gió nhẹ thổi qua, tay áo mềm vung lên như múa, tóc dài bay tung, ngàn vạn năm tháng vẫn không thay đổi được dung nhan trong mộng.

“Thiên Quân, ” Lan Y khẽ giọng nói nhỏ ở bên tai cô: “Là Tư Chiến Thượng Thần.”

Cô khẽ vung tay, có người liền đưa Nhiếp Chính xuống, sắc mặt vẫn không thay đổi nửa phần: “Anh ta đã không phải là Tư Chiến Thượng Thần, hôm nay chỉ có Tư Chiến Thánh Ma. Anh ta tên là Mạc Hồ.” Giọng nói của cô lạnh lùng và cứng rắn, Lan Y cúi đầu, không nói thêm câu nào nữa.

Đạo sĩ áo trắng cũng nhìn kẻ tóc trắng bên cạnh một cách thông cảm: “Lộ Mạn Mạn Kỳ Tu Viễn Hề (1)” Ông than thở.

(1) Ly Tao của Khuất Nguyên: Lộ Mạn Mạn Kỳ Tu Viễn Hề/ Ngô Tương Thượng Hạ Nhi Cầu Sách – Quản Bao Nước Thẳm Non Xa/ Để Ta Tìm Kiếm Cho Ra Bận Lòng

“Bạn hữu, ” anh đưa tay về phía cô: “Bần đạo đã trở lại.”

Một câu trở lại đã nói ra hết được sự chia lìa lưu luyến hồng trần. Anh đã trở về, đối mặt với lời thề chưa thực hiện được ở Bích Lạc Hải. Anh đã trở về, từ nay về sau không tiếp tục lừa gạt phản bội nữa. Nguyên vượt mặt cô, lau giúp cô nửa đời đau thương. Kịch bản đã hết, có một lời chào cảm ơn có được không?

Nhưng mà bàn tay vươn ra của anh rơi vào khoảng không. Thất Dạ Thiên Quân trong vòng vây chỉ cúi đầu lặng yên đứng nghiêm. Hàng vạn hàng ngàn năm biến đổi, giờ mới đến thực hiện hứa hẹn, ai còn muốn đợi nữa chứ?

Bất luận là Mộng Cơ hay là Thất Dạ cũng đã chết rồi, cô không cần Mi Sênh đến thực hiện lời thề nữa.

“Kịch bản của anh, đã không còn nằm trong tầm khống chế của anh rồi, ” Cuối cùng cô ngẩng đầu, gương mặt cực kì lạnh đậm: “Làm sao bây giờ, Mi Sênh.”

Đạo sĩ tóc trắng đáp lại thật nghiêm túc và kiên quyết: “Bản đạo sẽ sửa đổi nó, cho dù xé đi viết lại, cũng sẽ sửa bằng được.”

Gương mặt xinh đẹp lạnh lùng của cô cuối cùng xuất hiện một nụ cười “Người này, thật là quá tự tin.” Nói xong, cô xoay người rời đi, để lại cho anh một bóng lưng màu vàng nhạt.

Lão đạo áo trắng luống cuống: “Xem ra cô ấy hận cậu quá sâu nặng rồi.”

Đạo sĩ tóc trắng ngược con mắt màu băng lam lên: “Nếu như cô ấy hận tôi, thì đã tốt.” Anh tự thì thầm: “Chỉ sợ ngay cả hận cũng không có.”

Phiền muộn xong, đạo sĩ tóc trắng lại khẽ mỉm cười: “Bạn hữu, bản đạo muốn viết thêm về kết cục của người này.”

Sau chuyện đó Thất Dạ Thiên Quân đi thăm Nhiếp Chính đại thần của mình. Điện hạ Lệ Vô Quyết bị thương không nặng lắm, chỉ là bị là ngoài da. Cô dùng Mộc Xuân Phong chữa cho anh rất nhanh. Nhiếp Chính vất vả hơn Thiên Quân nhiều, vì tất cả chuyện của Thiên Quân đều do anh xử lý. Lúc anh bận rộn Thất Diệp lại đi giúp anh một chút.

“Ta đã sửa chữa ổn thỏa Thiên Quy rồi, ta đọc cho nàng nghe, nếu không có gì thì công bố nhé?” Anh hỏi ý kiến của cô, cô chăm chú nghe một lần, lạnh lùng nói: “Thêm một điều, Dao Trì và Bích Lạc Hải, cấm chó và Thanh Dương Tử đi vào.”

87. Chương 87: Cứ Yêu Đi

“Đạo trưởng xin dừng bước, Thiên Quân có lệnh, từ nay về sau không cho phép đạo trưởng bước qua Nam Thiên môn một bước!” Thị vệ mặc giáp mang thương dài ở Nam Thiên Môn nghiêm túc chặn lão đạo tóc trắng đang bước phẳng phẳng. Mặc dù lịch sự, nhưng hành động lại cực kì dứt khoát, không hề có vẻ yếu mềm.

“Không liên quan” Người tóc trắng bất giác nhíu mày, thuận tay gõ phát trần trên đầu người ta. Ặc, chính xác là gõ vào mũ an toàn của người ta: “Nếu bản đạo thật sự muốn đi vào, thì hai người các cậu có đem thêm con cháu muôn đời cùng tiến lên cũng không ngăn lại được.”

Vệ binh vẫn nghiêm túc như tượng sắt: “Xin đạo trưởng tự trọng. Thiên Quân đã có lệnh, nếu đạo chủ cứ quyết xông vào, thì sau đó thuê mã của tam giới tăng thêm mười lần.”

Lão đạo tóc trắng: .=.=

Anh biết rõ người này bây giờ đã nói là làm, đã nói ra thế rồi thì cũng không dám xông vào nữa. Lão đạo áo trắng bên cạnh nhìn anh với vẻ ranh mãnh: “Thế nào? Giờ thì ngay cả cửa cũng không cho cậu vào rồi.”

Lão đạo tóc trắng sờ sờ mũi: “Đạo hữu ông hiểu lầm ý của cô ấy rồi.”

“Hà?”

“Cô ấy không cho ta bước vào Nam Thiên môn một bước, đó là khuyến khích bản đạo leo tường.”

Lão đạo áo trắng: “.”

Tại Dao Trì, Thiên Quân trên danh nghĩa hiện tại của tam giới đang cầm một ít thức ăn cho cá ăn. Lan Y đứng lặng yên bên cô. Mắt cô vẫn không nhìn thấy gì cả. Thật ra thì với tu vi hiện tại của cô, muốn chữa trị cũng không khó lắm. Nhưng không thấy gì đôi khi lại làm cho người ta an tĩnh hơn. Anh còn nhớ rõ cô đã từng nói: mắt mù, tâm lại có thể sáng hơn một chút.

“Xem ra lời của bốn quân chẳng có giá trị gì với đạo trưởng Thanh Dương Tử. Anh nghĩ là bốn quân nói không giữ lời sao.” Cô quay về phía ao nghe tiếng cá quẫy nước, hướng về phía những con cá đang giành nhau thức ăn. Tiếng của chúng cũng không quá lớn, nhưng lại có một loại khí thế khiếp người.

Bất quá người tóc trắng lại chẳng có cảm giác gì: “Bạn hữu, bản đạo sai rồi.”

“Hả?” Cô kéo dài thanh âm: “Đạo trưởng sai cái gì?”

“Tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ. Bản đạo còn chưa tề gia đã nghĩ đến chuyện bình thiên hạ, đúng là sai lầm rồi.”

“Cho nên giờ không cần quan tâm chúng sinh của thiên hạ này nữa à?”

“Chúng sinh thì luôn có, mà bạn hữu chỉ có một.” Giọng nói của anh mang theo sự cô đơn. Bóng áo trắng đứng thẳng bên dao trì đẹp như một đóa hoa sen. Tóc bạc tung bay mang theo sự tang thương đau lòng: “Huống chi. . . . chúng sinh này nếu không có Mi Sên cũng sẽ không tiêu vong. Mi Sên ngộ đạo cả đời, mà lại không hiểu ra chuyện hồng trần thăng trầm, sinh tử tuần hoàn.”

“Không tệ, đúng là lời lời khẩn thiết, ” Thiên Quân vỗ nhẹ lên áo bào vàng, phải nốt thức ăn cá trên tay. Người tóc trắng nghe vậy vui mừng cất giọng: “Tốt quá, vậy nàng cho bản đạo thêm một cơ hội đi.”

Thiên Quân mỉm cười: “Chỉ tiếc là lúc anh bịa đặt dối trá thì chẳng có nửa chữ khẩn thiết. Viên Tụ Nguyên Đan cứu sống Lệ Vô Quyết kia là từ đâu?”

Người tóc trắng chột dạ, nói nhỏ xíu: “Nói ra nàng sẽ tức giận.”

Thất Diệp rửa bàn tay dính máu. Lan Y vội vàng cầm khăn lụa lau khô tay giúp cô. Cô xoay người rời đi, chỉ lạnh lùng vớt lại một câu: “Mặc dù từ bi và nhẫn nại là phong cách của anh, đáng tiếc là lại thiếu mất sự quyết đoán của đàn ông.”

Anh không đuổi theo nữa. Kịch bản đi đến tập này mới phát hiện lòng đã nguội lạnh. Sự thê lương không thể nào vãn hồi. Chuyện cũ đã thành tro tàn, ngay cả đau cũng không cần đến. Chỉ còn lại một chút phế tích, không thể gây dựng lại nữa.

Thất Diệp đi thẳng qua Dao Trì, mùi hương thơm ngát dần dần tản đi. Một lão đạo áo trắng đứng trước mặt cô, ánh mắt cũng có vẻ thương cảm. Đường như là qua vô số năm tháng, nhìn thấu hết mọi buồn vui: “Đâm dao vào lòng người khác, lại lưu lại vết thương trong lòng mình, cần gì phải vậy? Không phải sẽ rất cô đơn sao?”

Nhưng Thất Dạ Thiên Quân chỉ cười lạnh: “Đạo Đức Chân Quân ở Cửu Trọng Thiên vài ngàn năm, sao lại tới hỏi tôi có cô đơn không?”

Ý thương hại trong mắt lão đạo áo trắng lại càng sâu sắc hơn: “Bởi vì trong lòng tôi có yêu, có mong nhớ, còn cô?”

Sau đó Thiên Quân không nói gì.

“Mộng Cơ, có một số việc đã qua thì cho nó qua đi. Tha thứ, không phải là tha thứ thương tổn. Nếu như thiên hạ này đã không còn có người có thể làm cho Thất Dạ Thiên Quân hạnh phúc, ” Có lẽ nhiều ... năm tháng sau này, chỉ có một mình một người sống ở Cửu Trọng Thiên mới là thanh tịnh nhất : “Cho cậu ấy thêm một cơ hội, cứ yêu đi, giống như chưa từng bị tổn thương.”

Không lâu sau khi Thất Dạ Thiên Quân thống nhất tam giới, kết giới của lò Phần Thiên ở Vô Hận Thiên vỡ nát, thiên viêm rỉ ra ngoài, tuyết trì bị hòa tan, thiên thủy tràn ra, khắp tam giới đều là hồng tai (nạn lụt).

Lúc này Thất Diệp mới nhớ tới lúc cứu Lan Y chỉ lo mở kết giới ra, lại quên sửa lại. Mạc Hồ đề nghị tập hợp mọi người cùng làm phép để tu bổ, Lệ Vô Quyết lo lắng: “Thiên viêm dù sao cũng là lửa thiêu trụi tội nghiệt của tam giới. Chỉ sợ là dù có thân thể của thượng thần cũng không chống lại được lửa này trong chốc lát.” Cũng có người hiến kế: “Việc cấp bách, tốt nhất là đào thông tuyết trì với Thiên Hà, tạm thời dẫn nước tuyết trì vào Thiên Hà.”

Cái này tất cả mọi người đều lắc đầu: “Một khi tuyết trì cạn khô, thiên viêm nhất định sẽ phá ra, hậu quả không thể chịu được.”

Bàn bạc một hồi vẫn không có kết quả. Ánh mắt chúng thần đều nhìn về phía Thất Diệp. Cô im lặng thật lâu, đột nhiên nói: “Bồn quân nhớ là rất nhiều năm trước, kết giới của Vô Hận Thiên cũng từng bị tổn hại, lúc ấy Thiên giới đã tế máu một vị thượng thần?”

Chúng thần đều lui về sau. Huyết tế ở tuyết trì không phải là trò đùa. Cho dù là có bao nhiêu năm tu vi cũng sẽ hồn bay phách tán. Lệ Vô Quyết cất giọng trầm trầm: “Huyết tế tất nhiên cần có thân thể của thượng thần. Nhưng bây giờ thượng thần của thiên giới còn lại quá ít, địa vị cũng cao.” Thất Diệp muốn lên tiếng, anh lại không khách sáo ngắt lời: “Đừng có nói là để nàng tự đi, nàng bây giờ là cứu ngũ chí tôn của tam giới, làm sao mạo hiểm như thế được.”

Thất Diệp không đối chọi gay gắt với anh, cô chỉ vừa mở miệng, liền có khí thể lạnh thấu xương: “Ái khanh, ít nhất khanh cũng phải có chút lòng tin với Thiên Quân của mình chứ.”

Lời vừa nói ra, chính cô cũng cười thâm trong lòng. Thực sự là dây dưa quá lâu với Thanh Dương Tử, ngay cả giọng nói cũng giống anh mất rồi. Chúng thần vội vàng quỳ trên mặt đất, cả đại điện chỉ nghe thấy một tiếng: “Bệ hạ không thể, không thể, ngài là thân thể ngàn vàng, không thể mạo hiểm như thế được. . . .”

Cô không cho bọn họ bình thân. Khi đó cô cứ kiêu ngạo lạnh lùng vô cùng: “Yên tâm đi, nếu bồn quân tiếp nhận trời đất này, tất nhiên có năng lực giữ được nó an bình!”

88. Chương 88: Chương Kết

Nước tuyết trì vẫn ức chế nhiệt độ của thiên viêm. Nếu như sức mạnh của nước ao tăng thêm, tất nhiên có thể tranh thủ được thời gian tu bổ kết giới của Vô Hận Thiên.

Thất Diệp lẳng lặng đứng bên cạnh tuyết trì. Áo bào màu vàng nhạt bay lất phất trong gió. Tóc đen như tơ pháp phối vụn năm phong trần. Mạc Hồ đứng thẳng tắp sau lưng cô, giọng nói vẫn lãnh đạm như cũ: “Tôi sẽ không để cho cô đi, cả tam giới tuyết đối không đồng ý.”

Thất Diệp cười lạnh: “Cho nên anh liền báo cho Thanh Dương Tử đến đây?”

“Bạn hữu cần gì phải trách cứ anh ta ?” Giọng nói của Mi Sinh ở bên cạnh cũng lạnh lùng dứt khoát: “Chẳng qua là bản đạo đến xem có thể giúp được gì không, cũng không can thiệp nhiều lắm.”

Anh chậm rãi đi đến bên người cô. Mạc Hồ cũng vô cùng yên tâm hành lễ lui xuống. Khi đi qua Lệ Vô Quyết, anh nhẹ giọng nói: “Điện hạ yên tâm đi, có anh ta ở đây sẽ không để cho Thiên Quân mạo hiểm đâu.”

Lệ Vô Quyết gật đầu, cũng xoay người đi cùng anh ta.

Bên cạnh tuyết trì, có hai bong bóng đứng sát bên nhau in bóng xuống mặt nước xanh trong. Tóc đen tóc bạc thỉnh thoảng đan xen vào nhau qua làn gió thổi.

“Đã lâu không đánh cờ, chờ bọn họ bố trí trận thế xong cũng còn cần một canh giờ nữa. Bản đạo hầu bạn hữu đánh vài ván được không?”

Thất Diệp hừ lạnh: “Rõ ràng là một mình anh muốn đánh cờ, sao lại nói là hầu bồn quân!”

Đạo trưởng cười khan: “Khụ, bạn hữu, tính toán chi li như thế thì còn gì là phong phạm của Thiên Quân nữa.”

Cho nên ở sau tuyết trì, đạo trưởng phải sạch một tảng đá, dùng tay vẽ lên một bàn cờ. Hai người tôn quý bậc nhất ở Thiên giới lại ngồi chơi cờ ở nơi gió tuyết này.

Anh cầm tay cô mơn trớn từng đường kẻ trên bàn cờ, lại lấy từ trong ngực ra một bộ cờ làm cực kì ầu ra xếp lên: “Bạn hữu. . . .”

Lần này Thất Diệp không chờ anh nói xong: “Chơi cờ mà không cực thì không vui, không bằng chúng ta đánh cực một chút đi? Có phải định nói thế không?”

“Quả nhiên là người biết bần đạo chỉ có bạn hữu.”

“Anh muốn đánh cuộc cái gì?”

“Nếu như bần đạo thắng, bạn hữu có thể pha cho bần đạo ba chén trà được không?”

“Nếu anh thua thì sao?”

“Vĩnh viễn ở Cửu Trọng Thiên, cả đời này cũng không xuất hiện trước mặt bạn hữu nữa.”

Thất Diệp mỉm cười: “Đánh cuộc thế này, hình như là bốn quân rất có lợi.”

Đạo trưởng nhìn cô thật kĩ: “Hi vọng. . . . Có thể như ý bạn hữu.”

Cho nên, hai người bắt đầu.

Hai người cẩn thận đánh cờ, từng nước từng nước đều hao hết tâm tư. Cho nên chơi cờ tốn rất nhiều thời gian.

“Thanh Dương Tử, anh nói tại sao ngày xưa Tư Chiến Thượng Thần lại thích Mộng Cơ?”

“Bởi vì chén trà hoa quả kia” Anh cầm con cờ trong tay, nhìn chăm chú vào bàn cờ, nói thật chậm: “Nhiều năm như vậy, chưa từng có người vì anh ta làm chuyện đó.”

“Là thích chiếm hữu cô ấy, hay là yêu trà? Hay là nói, chẳng qua rất nhiều năm tháng cô đơn nên mệt mỏi?”

“Thiên Quân bệ hạ, nguyên nhân muốn cùng một người ở chung một chỗ, không thể chỉ có một được. Muốn ở cùng với cô ấy, ví dụ như Tất Phương vì hai năm tình cảm mà cố chấp vài ngàn năm; Hay như Thái Thượng Lão Quân vì lưu giữ trái tim một người mà tự mình chịu cô đơn.” Anh lạnh nhạt đáp, tay lại chậm rãi để cạnh tuyết trì hơi dùng sức. Đá nhọn ở bên ao cửa qua, máu liền chảy ra ngoài. Giọng nói lại cực kì bình tĩnh: “Có lẽ trong đó có tình yêu, nhưng có lẽ là cố chấp lại càng nhiều. Nhất định phải mổ xẻ chuyện yêu đương từng li từng tí thì đáp án lấy được tất nhiên sẽ không làm nàng thỏa mãn.”

Gió tuyết và nước ao che đi mùi máu tanh, cô vẫn chưa biết: “Nhưng tại sao anh ta lại có thể vì trị thủy mà đi qua cửa nhà cũng không vào.”

“Ta thừa nhận như vậy anh ta không đúng, ” Anh suy tư một lúc, tay kia vẫn nhỏ máu: “Nhưng mà Thiên Quân bệ hạ, nàng có tin hay không. Chỉ là vì anh ta rất sợ thấy người kia. Dù chỉ là liếc mắt một cái thì sẽ không muốn đi trị thủy gì nữa, không muốn để ý đến thiên hạ này nữa.”

“Nếu như vậy, Thanh Dương Tử tại sao muốn đối với Tiểu Thất như thế?” Cô hơi suy tư, vẫn chưa đi nước tiếp theo.

“Bởi vì cô ấy có sức mạnh ngày càng lớn, có thể không thuận theo lệnh của Mi Sên, không nghe lời Thanh Dương Tử, có thể bỏ qua bất luận kẻ nào, lựa chọn vận mệnh của mình.” Giọng nói của anh vô cùng dịu dàng, tuyết đậu trên mái tóc bạc của anh, từng sợi từng sợi đều có vẻ thê lương. Vì mất máu quá nhiều nên anh hơi yếu ớt: “Cho dù Thiên Địa vô thường, tất cả mọi người đều thay đổi, cũng chỉ muốn một người có thể sống sót.”

Cô nhặt một quân cờ, vẻ mặt đạm mạc nhưng lại có vẻ kiên quyết lạnh nhạt và hơi chút mơ màng: “Tôi có nên tin tưởng anh lần nữa không, Mi Sên?”

Anh nhìn quân cờ trong tay cô. Ván cờ này, hai người sẽ đi đến hai loại kết cục. Một là anh sẽ vĩnh viễn không xuất hiện nữa, hai là có thể phá vỡ kết thúc của chuyện xưa. Tay cô do dự hai vị trí. Ánh mắt của anh bị quân cờ hấp dẫn. Máu đã nhuộm nước ao thành màu xanh sẫm, tuyết trì đang sôi trào cũng từ từ yên tĩnh lại, anh mở miệng đã hơi khó khăn: “Bất kể là Mi Sên hay là Thanh Dương Tử, cũng rất mong muốn cơ hội này.”

Cuối cùng giọng nói của anh lại có vẻ ghen ngào: “Tất cả lời thề ước đều không hề giả dối. Cho dù.
. Coi như là chưa từng thực hiện.”

Anh chậm rãi đứng dậy, mỉm cười bước lui về phía ao. Nếu như nhìn qua nụ cười kia, dường như giống như thuở ban đầu, vạn năm vạn năm cũng chưa từng thay đổi: “Mộng Cơ, ta yêu nàng, từ đầu đến cuối, vẫn vẫn. rất yêu, rất yêu.”

Bởi vì mất máu quá nhiều, bóng dáng màu trắng của anh có vẻ mỏng manh. Anh cười vẫn như trước, dịu dàng mà bi thương. Ánh mắt cô vẫn chăm chú vào anh, đáng tiếc, cuối cùng vẫn không nhìn thấy anh rơi xuống.

Cho nên anh không hề do dự nghiêng người nhảy xuống Tuyết trì. Trong lúc đó đột nhiên anh nhớ lại lời nói năm đó của mình nói với Thái Thượng Lão Quân: “Tôi không sợ mình hồn bay phách tán, chỉ sợ nàng sẽ nhưng nhớ vô biên vô hạn trong cả đời dài đằng đẵng.”

Cho nên cuối cùng anh mỉm cười cất lời: “Nếu như không muốn tha thứ cho ta, vậy thì quên ta đi.”

Cho dù Thiên Địa vô thường, tất cả mọi người thay đổi, cũng chỉ muốn một người có thể sống sót.

Một ít hoa sen trắng ở trong hồ không vô tận rơi xuống, từ đó vạn kiếp bất phục. Trên bầu trời có ngôi sao rơi, có người ngẩng đầu nhìn thấy nói thật tiếc, lại có thượng thần chết đi.

89. Chương 89: Ngoại Truyện

Trời đầy tuyết bay, trên tuyết trì có một bóng dáng màu vàng nhạt phi xuống cực nhanh, nắm lấy đóa hoa sen trắng trong lòng bàn tay. Cô phi thân bay lên, miệng niệm khẩu quyết đóa sen kia lập tức hóa thân thành một người.

Trong lòng cực kì nóng ruột, thế nhưng thấy cô vẫn im lặng nên bóng dáng kia nhắm mắt lại dứt khoát đâm đầu xuống hồ. Cô nhìn bông sen trắng kia lẳng lặng nằm bên ao, đã không biết đâu là mình nữa.

Phong ma và Mộc Phi Huyền bị giam chung một chỗ, vốn đã rất nhiều năm tháng. Anh ta biết Thất Diệp hận mình phụ Lan Y nên cũng chưa từng biện bạch gì.

Có một ngày, Thiên Quân thị tẩm được một gã, trong lúc vui vẻ đại xá tam giới, nên cũng miễn xá cho bọn họ.

Mộc Phi Huyền vẫn ở lại phàm trần, sau này Thiên Đình vĩnh viễn không dùng đến anh ta nữa. Tô Yên bị đánh vào lục đạo luân hồi, ba đời không được làm người.

Phong ma không biết tại sao Thất Diệp lại thả anh. Nhưng ngày hôm đó Thất Dạ Thiên Quân lại mang tân sủng đến nhà tù. Nên ngay cả Phong ma đại nhân cũng lúng túng.

“Tôi nói này Mi Sên. Anh. Ha ha ha ha. Bị Thiên Quân bệ hạ thị tẩm, anh có khỏe không?”

Mi Sên rất nghiêm túc mặc cho Thất Diệp ôm chặt eo anh: “Tôi rất khỏe. Có điều ngay lập tức anh sẽ không khỏe nữa.”

“Ha ha ha ha ha.” Phong Ma cười thiếu chút nữa động kinh: “Nói một chút xem. Sau khi được Thiên Quân bệ hạ thị tẩm anh thu được tin tức gì vậy?”

“Năm đó công chúa Bích Dao gây chuyện ở Quảng Hằng Cung, ” Anh nói thật chậm, tiếng cười của Phong Ma cũng ngừng lại, nét mặt cực kì nghiêm túc: “Sau đó?”

“Lúc tôi đuổi từ Quảng Đức Điện ra thì gặp Hằng Nga tiên tử nói cho tôi biết vị hôn thê của Tư Pháp Thượng Thần đã bị công chúa Bích Dao mang đi, nói là muốn gả cô ấy ột hạ nhân.”

“Con mẹ nó anh nói thẳng trọng điểm không được sao? !”

Người tóc trắng mím môi, nhích về phía Thất Diệp làm nũng: “Nhưng mà hiện tại tôi lại không muốn nói nữa rồi.”

“Mi Sênh, con mẹ nó anh Được được được, tôi sai rồi, tôi sai rồi. Mi Sênh đại nhân, Tư Chiến Thượng Thần Anh Minh Thần Võ, ngài làm ơn nói cho tôi biết đi.”

“Thế này còn tạm được. Sau đó tôi vội đi tới chỗ của công chúa Bích Dao, phát hiện chỗ ấy đang mở tiệc hỉ và mọi người kéo nhau uống rượu. Tìm mãi mới thấy phòng hoa trức nhưng tân nương đã treo cổ tự vẫn.”

Đồng chí Phong ma đã giận đến râu tóc đều dựng đứng lên, cuối cùng anh ta đã nói vào trọng điểm: “Tôi liền thu hồn phách của cô ấy dấu riêng đi. Sau đó trùng hợp có tiên nhân của Thiên giới mới chết, tôi bắt thấy đúng là nữ giới, nên lại đưa hồn phách vào đó.”

Giọng nói của Phong ma run rẩy: “Là ai?”

Mi Sênh giương mắt cực kỳ nghiêm túc hỏi anh ta: “Làm sao anh lại không cảm giác được nhỉ?”

Sắc mặt Phong ma trong nháy mắt tái nhợt. *Phiên ngoại 1: Cuộc sống thường ngày tại Thiên giới.*

Hai người ôm nhau đi ra ngoài, Thất Diệp cười lạnh: “Hừ, hiện tại nói dối hay tới mức nói xong mặt không đỏ tim không đập rồi đấy.”

Chàng tóc trắng làm ra vẻ vô tội: “Sao bệ hạ lại có thể nói chuyện như thế?”

“Nếu hồn phách của Trình Linh thực sự ở trong tay chàng, thì lúc Phong ma bắt đầu đối nghịch với Thiên giới chàng đã sớm nói ra rồi. Làm sao còn có chuyện sau này nữa.”

Chàng tóc trắng cợt nhả: “Phu nhân quả thật quá thông minh, thi thoảng nói dối cũng bị phát hiện. Chỉ là mặt ta không đỏ nhưng tim vẫn đập mà. Không tin nàng sờ thử xem, ” Anh cầm lấy tay cô đặt lên ngực mình: “Ôi, cách y phục chẳng sờ được gì, hay là làm rõ hơn chút nhé?”

“Chàng.”

“Hừ. Đi theo ta.”

Vừa đến rừng trúc nhỏ Thiên Quân bộ hạ liền muốn dừng lại, nhưng mà việc thị tẩm cô đã là tên lấp sắn vào cung rồi.

Tay cô vẫn còn đặt trên ngực anh, nhiệt độ ngày càng cao, tim cũng đập rất mạnh. Anh ôm cô dựa vào một thân cây trúc to, cúi người hôn lên môi cô. Ngón tay thon dài thuần thực cởi từng cái nút áo của cô ra. Thiên Quân không sao hiểu nổi: “Làm sao mà dù em đối bộ quần áo nào chàng cũng biết rõ cách cởi vậy”

“Bởi vì ở trong mắt ta, nàng mặc hay không mặc cũng giống nhau.” Đầu lưỡi của anh đặt lên môi cô, tìm được cái đầu lưỡi luôn nói lời ngọt ngào đã kích người khác kia lại nhẹ nhàng chơi đùa. Hai tay cô ôm hông anh, cũng cảm giác được vòng ôm này lại khiến nhiệt huyết của anh sôi trào: “Cởi giúp ta.”

“Không được, chúng ta hồi cung đi.”

“Không kịp.”

“Rốt cuộc là ai thị tẩm ai.” Giọng nói của cô càng ngày càng cao. Đột nhiên anh cúi xuống cắn vào cổ cô, mút lấy lúc mạnh lúc nhẹ. Cô buông tay ra rồi chợt nắm chặt hông anh, hơi thở càng lúc càng dồn dập. Nhưng anh lại chẳng vội tấn công nữa, chỉ là dừng ở chỗ nhạy cảm. Áo bào để vương màu vàng nhạt đã bị cởi tới thất lưng, tay anh không ngoan ngoãn đi vào bên trong chiếc yếm của cô. Cô không kiên nhẫn lắc nhẹ thân mình chào đón anh.

Sờ soạng một lúc, cuối cùng anh cũng dừng ở đỉnh đồi xinh đẹp, vừa xoa nắn vừa nhẹ giọng hỏi thăm: “Giờ có phải về cung không?”

Về mặt cô đã mê man, tay không yên ôm chặt hông anh, đôi chân thon dài chậm rãi ma sát thất lưng của anh: “Không.”

Anh cười yếu ớt: “Là ai thị tẩm ai?”

Cô đưa tay muốn đẩy anh ra, lười anh lại chạy vòng vòng ở cổ họng cô, rằng anh nhẹ nhàng trêu chọc làn da nhạy cảm của cô: “Là ai thị tẩm ai?”

Cuối cùng cô đành thỏa hiệp: “Em. Em thị tẩm chàng.”

Anh hài lòng cười ra tiếng rồi bắt lấy tay cô đưa xuống phía dưới: “Giúp ta cởi áo ra”

Cô cởi lung tung y phục của anh. Cuối cùng người kia cũng không chịu nổi, dây lưng phức tạp này mới cởi được một phần ba, thì đã đề cô lại. Tay anh đi xuống thăm dò phía dưới mới phát hiện ra cô đã sớm hứng tình.

Vừa tiến vào đã nghe thấy cô thở dài thỏa mãn. Anh hôn dọc theo từ chóp mũi cô đi xuống. Vì cô không nhìn thấy nên không biết tiếp theo anh sẽ chạm đến đâu, cả người cực kì khấn trương. Anh dụ dỗ cô tới mức hăng hái nên không khách sáo nữa, ấn chặt cô vào thân cây trúc thực hiện động tác mãnh liệt.

Cả người cô yếu ớt vịn vai anh, chân bị tay anh nâng lên cao, chỉ có thể dùng một mũi chân chống dưới đất. Thỉnh thoảng anh hôn những giọt mồ hôi lấm tấm trên mặt cô.

Có chuyện cấp bách nên mấy tiên tỳ đi qua khu rừng, tiếng nói của các cô ấy vang vọng dọa cho Thất Dạ Thiên Quân cả người toàn mồ hôi lạnh. Người ôm cô lại cười vô cùng thỏa mãn. Nghe tiếng nói càng đến gần, anh lại thả chậm tốc độ, nhưng vẫn không ngừng lại. Cô không dám kêu ra tiếng, mím môi đau khổ chịu đựng.

Anh cúi đầu nhẹ nhàng liếm môi của cô, sau đó đột ngột xâm lấn nuốt hết tất cả rên rỉ của cô.

Sau nửa canh giờ, Thất Dạ Thiên Quân không chịu nổi nữa. Hai bên đạt được hiệp nghị đình chiến. Chàng tóc trắng vẫn thấy chưa đủ nên không thèm quan tâm. Bây giờ Thiên Quân đã không ngây thơ như ngày xưa, nên cô chọn biện pháp lừa gạt: “Còn nhiều thời gian, giờ về cung có được không?”

Chàng tóc trắng không chấp nhận kế hoãn binh: “Nàng ăn no rồi, nhưng ta vẫn còn đói bụng, phải công bằng chứ.”

Biện pháp lừa gạt thất bại.

Thiên Quân tiếp tục dụ dỗ: “Đi về đi, chúng ta. Đi ẩn trì. Có được không?”

Chàng tóc trắng vẫn quyết tâm đã ăn là phải no: “Uh. Xong rồi đi.”

Biện pháp dụ dỗ thất bại.

Thiên Quân phản kháng: “Tên tóc trắng chết tiệt kia, chàng dừng lại. A, chàng dừng lại!”

Chàng tóc trắng chiếm lấy ưu thế tuyệt đối (đối phương gần như là đeo trên người anh, chỉ có một mũi chân chạm đất), nói lời trấn áp: “Ừ. à. Xong rồi dừng.”

Phản kháng bằng vũ lực thất bại.

“Ôi. Yêu đạo chàng không thương em. ôi. ôi ôi.” Thiên Quân bắt đầu dùng thử biện pháp vô lại.

“Ai nói. hử. Ta đang yêu nàng mà.” Nơi nào đó của đối phương lại càng thêm sức: “Như vậy đủ không? Hay nàng thích như vậy.”

Cho nên. Ngay cả biện pháp vô lại cũng thất bại. Ở trong rừng trúc, Thiên Quân tuân lệ âm âm.

Một lúc lâu sau, chàng tóc trắng đã ăn uống no đủ nên ôm Thiên Quân đi ra ngoài. Thiên Quân khép hờ mắt nằm trong lồng ngực anh, đột nhiên nghe thấy tiếng nước trong ao. Thật sự cũng chẳng muốn mở miệng, như vẫn bị dự cảm không lành ép bức phải mở lời: “Yêu đạo, còn chưa tới trong cung sao?”

Đáp lại cô là nụ hôn nhẹ nhàng và bàn tay đang sờ loạn kia: “Bệ hạ không phải muốn đi ẩn trì sao, bản đạo giúp Thiên Quân cởi áo.”

Thiên Quân nước mắt như mưa: “Yêu đạo chàng trực tiếp dìu chết em đi.”

Trong dòng nước suối ẩm áp hai thân thể lại quấn chặt lấy nhau. Anh lại xấu xa thăm dò nơi đào nguyên thần bí kia, khẽ cười nói: “Dìm chết? Không lãng phí như vậy. Ồ. Như thế này có thoả mái không?”

90. Chương 90: Phiên Ngoại 2: Cần Hải Hòa! Cần Tình Yêu!

Có một đêm đến tận canh hai, Nhiếp chính diện hạ ở một mình buồn chán nên ngồi trong điện uống rượu giải sầu. Tư Pháp Thiên Ma Tắt Phương vì nói lời không hợp ý với vợ là Lan Y nên bị cấm bước chân vào phòng ngủ đành phải đi lang thang. Anh chậm rãi đi tới, cười sảng khoái: “Nhiếp chính một mình ngồi rất chán. Ừ, hay là bốn tọa chơi với Nhiếp chính một ván cờ.”

Thế là lôi cờ nhảy lấy từ nhân gian đến, hai người cùng chơi. =

Không lâu trước đó, bởi vì tọa kỵ Giảo Khôi bỏ trốn cùng với một con chó đen nên Thất Dạ Thiên Quân cực kỳ khó chịu. Cô lại thị tẩm, song cái người Mi Sênh kia lại đòi hỏi vô độ, bị Thất Dạ Thiên Quân đạp xuống giường. Anh chấp tay mỉm cười bước đi thong thả rồi cười khan: “Nhiếp chính cùng Tư Pháp Thiên Ma đánh cờ không thú vị Hmm, không bằng chúng ta chơi Đấu Địa Chủ (Landlords-Bài Tú Lơ Khơ) đi?”

Cho nên lấy ra một bộ bài mới mang từ nhân gian, ba người cùng nhau Đấu Địa Chủ (Landlords-Bài Tú Lơ Khơ).

Hừng sáng, Nhiếp chính Lệ Vô Quyết day day đôi mắt gấu mèo lấm bầm nói: “Nếu như Mạc Hồ cũng thành hôn, thì có thể chơi mạt chược nhỉ?”

Vào một ngày, có một người lúc đi qua một con đường không người trên ngọn núi có phong cảnh cực kì xinh đẹp, vì mãi nhìn sắc núi mà bị con hổ tha đi. Sau khi tỉnh lại thì đã ở trong một cái đình nhỏ. Ngoài đình có cây mai, hoa mai nở trong tuyết, tầng tầng lớp lớp.

Dưới tàng cây trên ghế dựa có một cô gái mặc áo màu vàng nhạt đang nằm. Một người đàn ông áo trắng nghiêng người hơi cúi ở trên người cô. Gió núi thổi qua, hoa mai đỏ bay loạn trong tuyết, tóc đen xen lẫn với tóc bạc quấn vào nhau. Không gian tĩnh lặng, hai người nhìn nhau không nói.

Bầu trời xanh như biển, người và hoa cùng tôn nhau lên. Cho nên những người đứng xem đều ngây ngất.

Dù là núi sâu, hay một mảnh đất nhỏ, cùng nhau gắn bó thì chính là đào nguyên.

Đột nhiên, cô gái cúi đầu hỏi một câu: “Viên Tụ nguyên đan cứu sống Lệ Vô Quyết là chàng lấy từ đâu?”

Người đàn ông tuyệt mỹ kia có vẻ chột dạ, nói giọng yếu ớt: “Nói ra nàng lại tức giận.”

Cô gái không thuận theo: “Nói.”

“Cái kia. Không phải là. Lần trước luyện hóa nàng không phải là vừa may có một viên sao.”

Người đi đường vội vã xuống núi, dưới núi gặp một người đàn ông cao lớn nổi giận đùng đùng, vừa thấy có người đã hét lên: “Có thấy một ông già và một cô gái không?”

Người đi đường nghĩ hắn là hai người kia, vội vã nói: “Có thấy, hai người đó ở bên kia đỉnh núi.”

Lời nói vừa dứt, vị này liền bắt mẫn nói: “Quả nhiên, đem một đồng chuyện lớn đẩy cho ta, rồi chạy đến đây nói chuyện yêu đương!”

Người đi đường cười khổ: “Công tử à, tôi đang chạy để báo quan đấy. Người nữ kia dùng một cước đạp người đàn ông xuống vách núi rồi. Về ngoài xinh đẹp như vậy mà lòng dạ thật độc ác. Ôi, cao đến thế, sợ là thịt nát xương tan mất, không biết có thể tìm thấy thi thể không.”

Nam tử cao lớn trở mắt.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truyen-thuyet-yeu-nghiet>